

New York Times Bestselling Author

VICTORIA
ALEXANDER

The
LADY IN
QUESTION

*Who is the lady in question?
Is she respectable or risqué?*

*And why must love be so
very complicated?*

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

Bestseller
*New York
Times*

VICTORIA ALEXANDER

Mărturisirea

Poate dragostea să supraviețuiască atunci când totul începe cu o minciună?

Gemene identice, raționala Delia și frivolă Cassandra Effington au reprezentat senzația sezonului londonez atunci când și-au făcut debutul. Deși asemănarea lor fizică este izbitoare, nimeni nu se aștepta ca Delia să fie cea care dă de necazuri, provocând un adevărat scandal. Căci încântătoarea Delia, odată atât de respectabilă, ia o decizie impulsivă – urmată de un adevărat dezastru – care o obligă să se retragă din societate. Până când, într-o seară, adusă la disperare de viața monotonă pe care este forțată să o ducă, participă la un bal dându-se drept sora ei și se trezește valsând în brațele misteriosului și fermecătorului viconte St. Stephens.

Delia este convinsă că nu l-a mai întâlnit niciodată pe acest bărbat care îi trezește o pasiune răvășitoare – însă, cumva, el îi pare foarte familiar. Ceea ce Delia nu știe este că viconte, un agent al Coroanei, se află de ceva vreme în casa ei, deghizat în majordom, pentru a o proteja de pericolul de moarte care planează asupra ei.

Ce se va întâmpla când Delia va descoperi adevărul despre bărbatul pe care a ajuns să îl iubească? Și cum îi va putea mărturisi cine este ea cu adevărat?

Victoria Alexander se numără printre autorii ale căror romane sunt o prezență constantă în topurile de bestselleruri ale *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost nominalizată de două ori la prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Poate dragostea să supraviețuiască atunci când totul începe cu o minciună?

Gemene identice, raționala Delia și frivolă Cassandra Effington au reprezentat senzația sezonului londonez atunci când și-au făcut debutul. Deși asemănarea lor fizică este izbitoare, nimeni nu se aștepta ca Delia să fie cea care dă de necazuri, provocând un adevărat scandal. Căci încântătoarea Delia, odată atât de respectabilă, ia o decizie impulsivă – urmată de un adevărat dezastru – care o obligă să se retragă din societate. Până când, într-o seară, adusă la disperare de viața monotonă pe care este forțată să o ducă, participă la un bal dându-se drept sora ei și se trezește valsând în brațele misteriosului și fermecătorului viconte St. Stephens.

Delia este convinsă că nu l-a mai întâlnit niciodată pe acest bărbat care îi trezește o pasiune răvășitoare – însă, cumva, el îi pare foarte familiar. Ceea ce Delia nu știe este că viconte, un agent al Coroanei, se află de ceva vreme în casa ei, deghizat în majordom, pentru a o proteja de pericolul de moarte care planează asupra ei.

Ce se va întâmpla când Delia va descoperi adevărul despre bărbatul pe care a ajuns să îl iubească? Și cum îi va putea mărturisi cine este ea cu adevărat?

Victoria Alexander se numără printre autorii ale căror romane sunt o prezență constantă în topurile de bestselleruri ale *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost nominalizată de două ori la prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

VICTORIA ALEXANDER

Mărturisirea

Prolog

Ianuarie 1820

Oare și-ar putea el schimba viața cu adevărat?

Privi în noaptea întunecoasă și în apele și mai întunecate, cu simțurile în alertă la orice sunet și la orice mișcare neobișnuite în această zonă izolată a docurilor din Dover. Ca întotdeauna, și în această noapte viața lui depindea de acest lucru. În consecință, dacă nu era vigilant în orice clipă, putea da greș și asta îi putea fi fatal.

Stătea sprijinit de o stivă de lăzi, mult în afara zonelor luminate ale docurilor, contopindu-se cu decorul întunecat asemenea oricărei creaturi a nopții. Așteptarea necunoscutului era un lucru care îi plăcuse întotdeauna. Întunericul îi oferea un soi de singurătate, de liniște. În astfel de momente era cu adevărat singur, însoțit numai de instinctele și de gândurile lui intime.

Sau ea schimbase deja acest lucru?

Chiar și acum, când nu-și prea putea permite să fie distras de nimic, întrebarea îi stăruia în minte. Nu avusese de gând să o lase să intre în viața lui. Nu plănuse altceva decât să se folosească de ea pentru a obține informațiile de care avea nevoie. Și cu siguranță nu plănuse să se însoare cu ea.

Dar blestemata de femeie atinsese ceva în el pe care îl crezuse mort și îngropat de multă vreme. Ea privise dincolo de imaginea cultivată cu grijă, de ticălos dezmățat și de escroc sentimental, tolerat în societate numai din pricina descendenței și a titlului, și văzuse ceea ce fusese el odată. Și poate ceea ce ar putea fi din nou.

Nu.

Ceea ce va fi din nou, într-un fel sau altul. Multe depindeau de ceea ce se va întâmpla în această noapte. Nu se mai gândise niciodată până atunci cum ar fi trebuit să procedeze ca să termine

cu munca pe care o făcea – și o făcea bine – de mai bine de zece ani. Încetarea relațiilor cu departamentul secret care se dezvoltase pe nesimțite după război nu avea să fie ușoară. Dar cine altcineva dintre nebunii curajoși care lucraseră cu el ar fi putut duce, la fel ca el, o asemenea lovitură la bun sfârșit? Poate St. Stephens.

– Presupun că ai adus banii.

Ea ieși din întuneric ca o fantomă la fel de tangibilă ca un abur. Își ascunse cu greu șocul provocat de apariția ei. Bineînțeles că ar fi trebuit să-și dea seama de adevăratul ei caracter cu ani în urmă. Era deranjat de faptul că nu o făcuse. Și era deranjat și de faptul că nu-și dăduse seama de scopul ei. Mintea nu-i stătea unde trebuia, iar acest lucru era la fel de periculos ca femeia din fața lui.

– Ar fi trebuit să bănuiesc că aici era mâna ta adorabilă.

Vocea lui era calmă, relaxată, ca și când s-ar fi întâlnit într-o plimbare de după-amiază în parc și nu pe un chei din Dover în puterea nopții.

– Sunt surprinsă că nu ai făcut-o. Tonul vocii ei era identic cu cel din vocea lui. Chiar și în lumina slabă, îi văzu gura ușor arcuită în surâsul ei obișnuit. Fără îndoială că erai mult prea preocupat să te gândești la proaspăta ta soție.

El ridică din umeri, nelăsând să se vadă nici măcar o tresărire de emoție la provocarea ei.

– Și eu am fost surprinsă că ai făcut un asemenea pas. În vocea ei se simțea o curiozitate nedisimulată. Nu credeam că ești genul de bărbat care se va căsători vreodată.

– Poate că nu m-ai cunoscut atât de bine pe cât ai crezut.

– Poate. Se opri. Și nici nu am crezut că ea era genul de femeie pe care o vei alege să-ți încălzească patul.

El își reprimă un zâmbet de satisfacție. O voce interioară îl avertiză să fie atent, dar o ignoră.

– Genul de femeie pe care o alegi să-ți încălzească patul este arareori același cu cel cu care te însori.

Mai degrabă intui decât auzi cum ea inspiră scurt. Era o nebunie din partea lui să o întărească în felul acesta. Dar ea știuse la fel de bine ca el că timpul petrecut împreună nu fusese nimic mai mult decât o distracție agreabilă pentru amândoi. Și în acest caz, reacția ei față de căsătoria lui era stranie.

– Cred că ai ceva care îmi aparține.

Tonul vocii ei era vioi și practic, dar și un pic tăios, lucru care nu era de bun augur.

El își ascunse din nou surpriza. Dacă ea știa într-adevăr ce descoperise, această întâlnire era mult mai înșelătoare decât se așteptase. Își alese cuvintele cu grijă.

– Am adus banii.

– Excelent. Iar eu sunt mai mult decât dispusă să-ți dau documentele. Vocea ei se înăspri. Dar vreau carnetul.

Ar fi trebuit să dea mai multă atenție conținutului carnetului, dar nu prea fusese timp să arunce mai mult de o privire prin el și să-i găsească o ascunzătoare unde să fie în siguranță până când toate aceste lucruri se vor încheia.

– Nu știi despre ce vorbești, zise, ridicând din umeri.

– Nu te cred.

Privirea ei alunecă pe lângă el, și își dădu seama imediat că nu era singură. Mâini puternice îl înșfăcău din fiecare parte, fără nici un avertisment. Nu avea rost să lupte. Acum numai inteligența lui îl mai putea scăpa.

– Sunt aici pentru documente și nimic mai mult. Îi privi pe bărbații care îl încadrau. Amândoi erau mai solizi decât el și erau fără îndoială înarmați. Ar fi fost greu să scape. Ei bine, dacă le-ai spune acestor domni să-mi dea drumul, banii sunt în trăsura mea.

Ea îl studie preț de o clipă.

– Nici asta nu cred.

Totuși îi făcu un semn din cap bărbatului din dreapta lui, care îi dădu drumul și se îndepărtă. Celălalt îi suci mâinile la spate și îl ținu strâns. Cel puțin acum șansele erau mai mari. Iar trăsura lui era la ceva distanță. Însoțitorului ei îi va lua ceva timp să se întoarcă. Bineînțeles că ea avea dreptate. Avea banii asupra lui.

– Și acum vreau carnetul.

– Habar n-am... Bărbatul din spatele lui îi suci și mai tare brațele la spate, iar el tresări. Hei, nu prea e politicoasă!

– N-am chef să fiu politicoasă.

Păși mai aproape, și lumina lunii făcu să strălucească cuțitul din mâna ei. Încă un lucru la care ar fi trebuit să se aștepte. Mănuise întotdeauna bine cuțitul.

- Nu-ți pot da un lucru pe care nu-l am. Își cobori privirea asupra ei și se întrebă dacă nu exista un mijloc mai bun de a ieși din această situație fără luptă. Își îndulci tonul: Dar întotdeauna ne-am oferit plăcere unul altuia. Ne-a fost bine împreună. Ai uitat?

- N-am uitat nimic.

- Și nici nu e nevoie să se schimbe ceva între noi numai pentru că acum sunt însurat.

- Și soția ta?

- Soția mea are o grămadă de bani. Se strădui să dea o notă nepăsătoare vocii lui. Este ceva necesar. Un bărbat cu poziția mea are nevoie de o soție respectabilă și de un moștenitor. Căsătoria mea nu înseamnă nimic mai mult decât atât.

Ea se apropie și mai mult, suficient de aproape pentru un sărut.

- Încă o dată nu te cred.

Dar tonul vocii ei sugera că dorea să îl creadă. Era în același timp un semn bun, dar și evident mai periculos. Emoțiile sporesc întotdeauna primejdia.

- Crede-mă, draga mea! Tot timpul pentru mine nu a existat decât o singură femeie.

Își înclină capul pentru a-i atinge buzele. Cu buzele lipite de ale lui, ea murmură:

- O iubești?

El nu ezită mai mult de o clipă, dar fu de ajuns.

- Nu, răspunse în același timp în care cuțitul i se înfigea adânc în pânțele și o durere ascuțită îi tăia respirația făcând să i se înmoaie genunchii.

- Scapă de el!

Vocea ei era dură, rece și nemiloasă.

- Dar banii... spuse însoțitorul ei.

- Nu mă interesează, se răsti ea.

Bărbatul îi dădu drumul, și el realiză că planul lui de a scăpa funcționase. Chiar și atunci când căzu în apa rece și era pe cale să-și piardă cunoștința, încrederea în capacitățile și în invulnerabilitatea lui erau de neclintit.

Nu va muri așa. Nu aici și nu în noaptea asta. Mai supraviețuise și înainte și va supraviețui din nou. Acum avea mult prea multe motive să trăiască.

Acum o avea pe ea.

Capitolul 1

Iunie 1820

Scumpa mea Cassie,

M-am întors în sfârșit la Londra ca să locuiesc în casa soțului meu. Sunt pe deplin conștientă că mama nu m-a iertat pentru păcatul meu și continuă să-ți interzică până și să vorbești cu mine, dar dacă este posibil cumva, poți să-mi faci o vizită în această după-amiază? Draga mea soră, îmi este un dor teribil de tine. Am sosit acum trei zile și în afară de servitori nu am pe nimeni aici cu care să vorbesc, iar ei sunt într-adevăr o adunătură ciudată...

– Dată fiind situația, adică ținând cont de tot, și de timpul care a trecut... Lady Wilmont, Philadelphia – Delia pentru prietenii apropiați și, până în urmă cu șase luni, domnișoara Effington –, apucă un fir răzleț de pe brațul canapelei mult prea masculine din salonul casei de la oraș a răposatului ei soț și se strădui să adopte o voce relaxată. Crezi că mama va mai vorbi vreodată cu mine?

– În această clipă, cu siguranță n-aș paria pe asta. Deja a mers mult mai departe decât m-aș fi așteptat. Cassandra Effington, sora mai tânără cu nu mai mult de două minute a Deliei, se încruntă gânditoare. O cunoști doar pe mama. Ea a luat toate astea ca pe un afront adus stelelor, o sfidare a destinului, ceva de felul ăsta.

– Da, așa e ea, nu? oftă Delia resemnată.

– În cele din urmă mama își va schimba părerea. Cassie se aplecă și o mângâie pe mână pe sora ei geamănă. De fapt, acum, că te-ai întors din exil...

– N-a fost exil, Cassie, a fost Ținutul Lacurilor.

Cassie glumi pe seama ei:

- Pentru mine, Ținutul Lacurilor iarna aduce foarte bine cu exilul.

- Ba deloc. Pe deasupra, toți frații noștri m-au vizitat și tata mi-a scris.

- Chiar și așa, ai locuit cea mai mare parte din timp cu o rudă atât de îndepărtată, că aproape nici n-am auzit de ea.

- Strămătușa Cecily. A fost destul de drăguță - dacă nu chiar discretă - ceea ce a fost foarte bine, pentru că lucrurile de care aveam nevoie erau timpul și depărtarea, spuse Delia hotărâtă. De Londra și de bârfe, și de scandal.

- Poate că ar trebui s-o trimitem pe mama în Ținutul Lacurilor. Îi ia cam mult timp să treacă peste...

- Furie? Indignare? Stânjeneală?

- Da, bineînțeles, toate la un loc. Cassie făcu un semn cu mâna ca și când cuvintele surorii ei nu ar fi avut nici o importanță. Cred că mama își poate controla furia, indignarea, stânjeneala, umilința, rușinea, dezonoarea...

- De fapt, nu cred că am folosit cuvintele *umilință*, *rușine* sau *dezonoare*, murmură Delia.

- Fie că le folosești, fie nu, totuși ele sunt prezente, spuse Cassie ferm. Oricum, părerea mea este că mama se poate descurca cu toate astea și chiar cu mai multe. Chiar dacă numai prin alianță, este o Effington. Iar cei din familia Effington sunt mult prea obișnuiți să rezolve micile probleme iscate de ocazionalele scandaluri neînsemnate.

- Așadar, crezi că acesta a fost unul neînsemnat?

Delia se mai îndreptă puțin în fotoliu.

- Oh, nu, Dumnezeule. Nu în momentul acela. Cassie clătină din cap cu mult mai mult entuziasm decât ar fi fost necesar. Nu, o Effington care să fugă cu un nemernic cu reputația lordului Wilmont a fost *cam* cel mai mare scandal al anului.

- Presupun că da. Delia se prăbuși din nou la locul ei, deși în mod ciudat, partea rațională a minții ei o mustră pentru această postură. Domnișoara Philadelphia Effington nu își încovoia niciodată umerii. Se pare însă că Lady Wilmont o făcea.

– Se prea poate să fie cel mai mare scandal din ultimii câțiva ani, adăugă Cassie. De fapt, mi-e foarte greu să-mi amintesc de vreun alt scandal mai mare. Deși presupun că...

– E destul, mulțumesc.

Delia oftă din nou și se făcu și mai mică pe canapea. Ținuta perfectă pe care se presupunea că trebuie să o aibă o lady de douăzeci și doi de ani crescută cum se cuvine nu prea și se mai părea importantă atunci când erai centrul celui mai mare scandal din ultimii câțiva ani. Sau dintotdeauna.

– Vai, nu prea și-am fost de nici un ajutor, nu-i așa? Foarte bine. Poate că am exagerat oarecum. Probabil că a părut uriaș doar pentru că a avut loc în decembrie și lumea avea puține subiecte de discuție. Cassie îi aruncă o privire plină de înțelegere surorii ei. Scumpo, îmi cer scuze, pentru mine e pur și simplu ciudat să fiu în situația asta. Și sincer, acesta e motivul pentru care mamei i-a fost atât de greu în toată această poveste.

Delia ridică mirată din sprâncene.

– Pentru că nu ai fost tu?

– Exact. Cassie aprobă cu putere din cap. Ea și toți ceilalți au crezut întotdeauna că, dacă una dintre noi va fi implicată vreodată într-un scandal de amploarea asta...

– Ar fi putut fi mult mai rău. Până la urmă, m-am măritat cu el, sublinie Delia.

– Îndrăznesc să spun că, în cazul de față, asta *face* ca situația să fie și mai proastă, spuse Cassie. Încă nu înțeleg pentru ce ai făcut acest lucru.

– Nici eu nu înțeleg, spuse Delia în șoaptă.

Habar nu avea cum să explice ceea ce se putea numi doar nebunia care o cuprinsese în săptămânile din preajma Crăciunului și care până la urmă dusese la scandal și la ciudata ei situație actuală de văduvă, după ce fusese pentru foarte scurt timp măritată.

Șase luni. Nu prea părea destul de mult timp pentru ca o viață să se schimbe atât de radical. Cu șase luni în urmă nu avea nici o grijă pe lumea asta în afară de obișnuita întrebare dacă ea sau sora ei își va găsi sau nu o partidă potrivită în anul care urma.

– Scrisorile tale nu-mi ofereau nici o informație sau cel puțin nimic despre ceva important. De când s-au întâmplat toate

acestea, nu am avut nici o ocazie să stăm de vorbă. Cassie ridică din umeri degajată. Ai dispărut atât de repede...

- Nu am dispărut. Am - Delia strâmbă din nas - evadat. Am fost slabă față de mine însămi, știu, dar în acel moment mi-a fost foarte greu să accept că mi-am pierdut mințile, am fugit și mi-am distrus viața.

- Nu este în întregime distrusă. Te-ai căsătorit cu el.

- Tocmai ai spus că în acest caz s-ar putea să fie și mai rău.

- Da, așa am spus. Ei bine, poate că m-am înșelat.

Delia pufni într-un mod disprețuitor și lipsit de grație, foarte neadecvat pentru domnișoara Philadelphia Effington, dar destul de potrivit pentru văduva Lady Wilmont.

Cassie își studie sora cu atenție.

- Am fost extrem de răbdătoare, dar a venit timpul să-mi povestești totul.

- Totul?

Cassie aprobă din cap.

- Absolut. Fiecare amănunt. Nu lăsa să-ți scape nimic. Măcar atâta lucru poți să faci. Își încrucișă brațele la piept și o fixă cu privirea pe sora ei. Nici nu ai idee cum te simți când descoperi într-o dimineață că sora ta, *sora ta geamănă*, a fugit cu un bărbat...

- Charles, murmură Delia.

Cassie o ignoră.

- Și tu nu ai știut nimic. Nu ai avut nici cel mai mic indiciu despre ce punea la cale. În această clipă pot să-ți spun că este destul de supărător. Pe deasupra, nici măcar un singur suflet din toată casa nu a crezut că eram complet nevinovată și nu știam mai multe decât oricine altcineva despre intențiile tale.

Delia se simți rușinată.

- Îmi pare rău pentru asta.

- Mama și tata m-au interogat ca și când aș fi trădat-o pe regină.

- Îmi închipui.

- Nu, Delia, nu cred că poți. N-ai fost niciodată în această situație, pentru că noi n-am avut secrete una față de cealaltă. Cel puțin eu n-am avut secrete față de tine.

- Nici eu, spuse Delia repede. Până acum.

Cassie pufni.

- Încă nu sunt sigură că te voi ierta vreodată.

- Dar îmi cer scuze. Zău că îmi cer.

Delia nu-și putea învinovăți sora că era tulburată, chiar supărată pentru că ea, Delia, nu avusese încredere în ea.

- Poți începe să-ți speli păcatele pentru asta povestindu-mi totul. Oricum nu am prea mult timp. Mama nu știe că sunt aici.

- Modul în care ne desparte este absurd, ca și când încă am fi copii. Delia își cercetă sora. Trebuie să-ți spun că mi se pare oarecum surprinzător entuziasmul cu care ai acceptat interdicția.

Cassie râse, făcând o gropiță în obrazul stâng, o imagine a Deliei în oglindă.

- Și eu sunt cam surprinsă de acest lucru. Dar cum eu am fost întotdeauna sora de la care se aștepta să treacă dincolo de limitele respectabilității și în consecință tu erai oarecum preferata...

- Categoriec nu am fost!

- Poate. Cassie ridică din umeri. Cu toate astea, chiar mi-a făcut plăcere să fiu sora cea bine-crescută în absența ta. Este cu adevărat foarte plăcut, deși nu cu totul corect. Întotdeauna am pretins că diferențele dintre noi erau minime sau cel mult superficiale. Zâmbi. Și trebuie să spun că apreciez faptul că ai dovedit că am dreptate.

- Mă bucur mult că am putut fi de ajutor, spuse Delia crispată.

Delia nu se gândise la acest lucru până atunci, dar Cassie ar fi putut avea dreptate.

Surorile semănau ca două picături de apă, numai că Delia folosea cu precădere mâna dreaptă, iar Cassie, pe cea stângă. Cassie crezuse multă vreme că același lucru era valabil și pentru temperamentul lor și susținuse întotdeauna că diferența dintre ele era infimă. De nuanță, să zicem. Se considera ceva mai impulsivă, mai vocală și mai aventuroasă decât sora ei un pic mai inare, dar numai o idee. Delia își exprima rareori cu glas tare dezacordul la această afirmație, dar în sinea ei credea că era mult mai mare de o idee. Față de sora ei, se considera mai tăcută, mult mai rezervată și, mai important decât orice, mai precaută.

— În clipa asta, ai putea începe prin a-mi spune exact când anume l-ai cunoscut pe Wilmont. Cassie se rezemă de spătarul fotoliului. Dă-i drumul!

— Foarte bine. Delia oftă resemnată. Îți amintești de balul de Crăciun dat de Lady Stanley? Cât de supraaglomerat și de înăbușitor era?

— La toate balurile este supraaglomerat și înăbușitor.

— În seara aceea era în mod deosebit. Am simțit nevoia unei guri de aer proaspăt, așa că m-am strecurat pe terasă.

De atunci se gândise mereu că trebuie să fi fost ceva în aerul acelei nopți reci de iarnă, în lumina aruncată de stele, în speranța primăverii care va veni. Promisiunea unui lucru nou, necunoscut și incitant. Poate un fel de vrajă sau mai mult, ceva după care tânjise dintotdeauna, dar nu recunoscuse până în acel moment anume.

— Și atunci l-ai întâlnit pe Wilmont?

— Da.

Lordul Wilmont. Baronul Wilmont. *Charles*.

— Și?

— Și... am schimbat plezanterii.

Apăruse din întuneric, aproape ca și când exact pe ea ar fi așteptat-o.

— Plezanterii?

— Presupun că s-ar putea spune și un soi de flirt.

Fusese deosebit de îndrăzneț. Total indecent și mult prea intim. Își scosese haina și i-o pusese pe umeri. Complet scandalos. Și absolut fermecător.

Cassie fu surprinsă.

— Oh? Și tu ai răspuns provocării lui?

— Probabil că da. Delia ridică nonșalantă din umeri.

În seara aceea răspunsese cu aceeași monedă, cu o atitudine increzătoare și malițioasă, complet diferită de firea ei, rezervată de obicei. În străfundurile minții ei, se întrebase ce Dumnezeu pusese stăpânire pe ea, dar totuși îi făcuse plăcere.

— Un pic, poate.

— Înțeleg. Cassie o cântări cu privirea o clipă lungă. Delia rezistă imboldului de a se foi pe locul ei. Iar apoi?

– Apoi?

– Da, *după aceea*. Doar dacă nu te-ai hotărât exact în acel moment, pe terasa de la Lady Stanley, că o să fugi cu el, evident că a existat și un *după aceea*. Când l-ai văzut data următoare?

– A doua zi. La o librărie, Hatchard's, cred.

Nu dăduse vreun semn că o recunoaște, în afară de faptul că-și scosese pălăria și îi recomandase politicos o carte de poezii, pe care i-o înmânase la plecare. În interiorul ei descoperise un bilet cu semnătura lui și cuvintele *până la următoarea întâlnire*.

– Și din nou, la serata lui Lady Concord-Smythe...

Lordul Wilmont, *Charles*, nu era genul de bărbat pe care să-l atragă în general domnișoara Philadelphia Effington, ceea ce – acum își dădea seama – îl făcea cu atât mai fermecător. Reputația lui de risipitor iresponsabil și de jucător rivaliza numai cu cea de afemeiat. Se bârfea că ruinase mai multe tinere, și nici o doamnă respectabilă nu i-ar fi acordat nici măcar un dans. Faptul că în ultimii zece ani lipsea frecvent și pe perioade îndelungate din Londra nu făcea decât să alimenteze zvonurile legate de el.

Totuși, atunci când Wilmont catadicsea să-și facă apariția, legăturile lui impecabile de familie îi permiteau intrarea în lumea exclusivistă și oarecum ipocrită a societății londoneze. Bineînțeles că doamnele nu se puteau abține să nu observe că era deosebit de atrăgător, cu părul ca spicul de grâu, o strălucire malițioasă în privire și un zâmbet care îi spunea unei femei că este numai și numai pentru ea. Iar domnii erau perfect conștienți că, indiferent ce ar fi fost, își plătea întotdeauna datoriile. Pe deasupra, era posesorul unei averi însemnate și purta un titlu vechi și onorabil, chiar dacă era poate un pic pătat.

Cât despre reputația lui, totul era bârfă și insinuare. Oricum, Delia nu cunoscuse nici o femeie care fusese ruinată de acest bărbat. Era foarte posibil ca poveștile pe care le auzise despre el să nu fie mai mult decât niște invenții urzite de cei care erau geloși pe înfățișarea, bogăția sau numele lui.

Faptul că nu știa îl făcea cu atât mai misterios, mai periculos și mai incitant.

Iar el o dorea pe ea. Din momentul în care se întâlniseră, acest simplu fapt o făcuse nechibzuită și îndrăzneată, complet diferită de felul ei normal de a fi. Se delectase cu această schimbare, cu faptul că era așa cu el și numai cu el, și se delectase de asemenea cu înțelegerea faptului că acest desfrânat periculos o dorea nu pentru că era o partidă excelentă, ci pentru că era o femeie în toată puterea cuvântului, iar el era un adevărat bărbat. Era cea mai îmbătătoare senzație pe care o cunoscuse vreodată. Și complet irezistibilă.

- Și la balul de Anul Nou de la Lady Bradbourne, și... Delia zâmbi slab. De fapt, l-am întâlnit destul de des.

- Dumnezeule mare! Cassie se lăsă pe spate în scaunul ei și o fixă cu privirea. Nu pot să cred că nimeni n-a observat.

- Ai fi uimită să constăți cât de ușor este să te furișezi dintr-o sală de bal aglomerată într-o bibliotecă retrasă sau într-un salon gol.

Delia bătea nervoasă darabana cu degetele pe brațul canapelei. Acesta fusese secretul ei și numai al ei pentru atât de mult timp, încât era surprinzător de stânjenită să i-l dezvăluie acum chiar și lui Cassie, persoana față de care Delia nu păstrase nici un secret.

- Într-adevăr așa fi. Cred că ai o grămadă de lucruri să mă înveți, dragă surioară.

În ochii lui Cassie străluci o admirație plină de invidie.

- Este surprinzător cât de greu îmi este să vorbesc despre asta. Delia se ridică în picioare și măsură încăperea, frângându-și absentă mâinile la fiecare pas. Credeam că, odată cu trecerea timpului, o să-mi fie ușor să-ți povestesc, dar descopăr că nu mă pricep deloc să fac confesiuni.

- Se spune că asta îți ușurează mult sufletul, rosti Cassie ceremonioasă.

- Mă îndoiesc de acest lucru. Sufletul meu nu se simte deloc bine. Ci numai absolut nesăbuit.

- Prostii! Oh, nu că n-ar fi fost o nebunie, spuse Cassie repede, de la început până la sfârșit, dar probabil că nu te-ai putut stăpâni să nu te îndrăgostești de acel bărbat.

Delia se opri și o privi fix pe sora ei, iar cuvintele îi scăpară înainte de a le putea opri:

- Oh, dar, vezi tu, nu m-am îndrăgostit de el.

Cassie ridică din sprâncene uimită.

- Păi credeam...

- Oh, știu. Delia îi făcu semn să tacă. Și eu aș fi crezut același lucru: că cineva în situația mea a ajuns așa în primul rând pentru că s-a îndrăgostit până peste cap și în consecință și-a pierdut și ultima fărâmă de comportament cuviincios. Dar nu a fost deloc așa.

- Mi-e teamă să te întreb exact cum a fost.

- A fost... Delia își încleștă mâinile și își adună curajul. Absolut cel mai palpitant lucru pe care mi l-am imaginat vreodată. Aventura la care am visat dintotdeauna.

- Aventura?

- Nu știu sigur cum s-ar putea explica altfel. Delia își căută cuvintele potrivite. A semănat foarte mult cu situația în care călărești un cal care aleargă mult prea repede. Știi că este periculos și mai mult decât probabil se va termina prost, dar este atât de entuziasmant încât, de fapt, nu prea îți mai pasă.

Delia se întoarce și se așază pe marginea canapelei.

- Știi că oricum nu are absolut nici o logică, dar Charles nu era deloc genul de bărbat care să fie interesat în mod obișnuit de mine. Chiar și tu trebuie să recunoști că aceia care îmi făceau curte aveau în mod inevitabil o fire sobră, un comportament serios și nu aveau în vedere decât problema importantă a găsirii unei soții potrivite. Și ca bărbați erau de la primul până la ultimul plic-ticoși de moarte.

- Păi, da, erau cam...

- În timp ce domniile care vor să te farmece sunt de obicei plini de viață și interesanți, și adesea în jurul lor plutește un sentiment de pericol.

- Eu n-am înțeles asta niciodată. Cassie clătină din cap. Amândouă semănăm perfect la înfățișare...

- Da, dar tu ai ceva deosebit. Delia o cercetă cu privirea pe sora ei, încercând să exprime ideea în cuvinte. Chiar dacă atunci când te privesc bine este ca și cum m-aș privi într-o oglindă, există

o deosebire. Poate în privirea ta sau în înclinarea capului când zâmbești. Ceva care îți spune că te-ai putea purta teribil de indecent la cea mai mică provocare. Oftă și se lăsă pe spate pe canapea. Eu arăt în mod evident ca și când nu aș putea avea niciodată măcar vreun gând indecent.

- Într-adevăr, aparențele pot fi destul de înșelătoare, de vreme ce eu n-am făcut niciodată ceva deosebit de necuviincios în afară de faptul că mi-am exprimat cu voce tare gândurile. Oricum, tu ai reușit să intri în centrul unui scandal.

- Dar m-am măritat cu bărbatul acela.

- Și toată lumea s-a întrebat de ce. Pentru Dumnezeu, Delia, oamenii se întrebau dacă Wilmont s-a însurat cu tine pentru respectabilitatea familiei tale sau pentru banii familiei tale...

- De fapt, avocatul lui mi-a scris în legătură cu acest lucru. Se pare că am dobândit o avere bunicică, murmură Delia.

- Sau ca să-ți salveze onoarea. Bineînțeles că asta face din el un om mult mai bun decât s-ar fi așteptat oricine, iar din tine...

Fața Deliei se înroși brusc.

- Delia?

Delia sări în picioare și traversă încăperea în încercarea inutilă de a evita inevitabilul.

- Philadelphia Effington! Vocea lui Cassie era șocată. Nu pot să cred...

Delia se întoarse cu fața spre sora ei.

- Am uitat oare să-ți amintesc despre exaltarea de a călări mult prea repede?

- Vorbeai de un sentiment! Și ce naiba, vorbeai despre un cal! Sau cel puțin eu credeam că vorbeai despre un cal. Cassie o privea fix, cu ochii largi de uimire. Nu ai făcut asta, Delia, eu te cunosc. Nu puteai. Nu ai fi făcut așa ceva.

- S-ar putea să o fi făcut. Delia se prefăcea că își studiază unghiile. O dată.

În încăperea se așternu o clipă nesfârșită de liniște. Delia așteptă.

- Cum? întrebă în cele din urmă Cassie.

Privirea Deliei se întâlnește cu a ei.

- Ce înțelegi prin *cum*?

- Cum ai reușit așa ceva? Cassie o scrută cu privirea. În mod sigur acea scurtă partidă de călărie nu a avut loc...

- Cassie!

Cassie nu ținu seama de ea.

- Într-o bibliotecă sau într-un salon pustiu.

- Bineînțeles că nu. În vocea Deliei răsună o nuanță de indignare. Ar fi fost cel mai necuviincios lucru cu putință.

Cassie ridică neîncrezătoare din sprâncene. Delia o ignoră.

- Îți amintești seara în care am pretins că sunt bolnavă, iar tu și restul familiei ați plecat la o petrecere oarecare la care trebuia să participai?

- Vag.

- Închiriamem o trăsură care mă aștepta să mă aducă aici. La Charles acasă.

- Oh, nimic necuviincios în asta.

Cuvintele lui Cassie erau pline de sarcasm. Delia își înalță mâinile în față într-un gest de neputință.

- Iar Charles a insistat după aceea să se însoare cu mine.

- Înțeleg.

Expresia feței lui Cassie era îngrijorător de rezervată.

- Și vreau să nu te mai referi la acest lucru ca la o partidă de călărie. Delia se încruntă. Face ca totul să pară atât de... indecent.

- Iar noi nu ne dorim acest lucru. Cassie se ridică în picioare. Totuși m-am înșelat. Faptul că s-a înșurat cu tine a fost un lucru bun. Păcat că a trebuit să moară după doar câteva zile.

- Da, păcat!

Când Delia rosti aceste cuvinte, simți un spasm de durere care îi era cunoscut. De regret pentru ceea ce ar fi putut fi și totodată de vinovăție pentru că acesta dispăruse, iar ea nu își arătase cu adevărat afecțiunea față de el, așa cum își dorise întotdeauna să facă într-o bună zi față de bărbatul cu care s-ar fi căsătorit.

- Totuși - Cassie își puse pălăria și o aranjă cum trebuie - moartea lui a fost oarecum de folos.

- Nu prea înțeleg...

- De fapt, nici nu e nevoie, pentru că înțeleg eu. Cassie își puse mânușile cu mișcări lente și deliberate. Nimeni nu știe că aceasta nu a fost o căsătorie din dragoste și, într-adevăr, nici eu nu știam

până acum câteva minute. O țintui pe sora ei cu o privire acuza-toare. Ți-am spus cât de insipide erau scrisorile tale?

- Probabil că mi-ai spus.

- Știam că întoarcerea ta va reaprinde discuțiile pe marginea scandalului, care se stinsese convenabil, aș putea adăuga. Astfel încât, iau asupra mea sarcina de a îndrepta situația.

- Ce înțelegi prin „a îndrepta”? întrebă Delia încet.

- Nimic important, serios. Câteva cuvinte plasate cu grijă ici și colo, iar modul în care lumea vede acest incident se va schimba semnificativ. Nu vei mai fi subiect de scandal și curiozitate, ci vei fi compătimită.

- Cassie, ce ai de...

- Este evident că te-ai îndrăgostit până peste cap de afemeia-tul ăsta și este evident că și el simțea același lucru. Altfel pentru ce s-ar fi căsătorit cu tine un bărbat cu o reputație atât de dez-gustătoare ca Wilmont? În vocea lui Cassie se simțea o satisfacție superioară. Mi-aș fi dorit să mă gândesc la asta cu luni înainte, dar nu mi-a trecut prin cap până când nu am aflat că erai în drum spre casă. L-ai transformat pe acest bărbat dintr-un desfrânat în-tr-un om onorabil, dar înainte ca amândoi să vă puteți bucura de dragostea nou descoperită, a fost ucis în mod tragic. Cuprinsă de durere, te-ai exilat...

- Ținutul Lacurilor nu înseamnă exil.

- Până când ai putut din nou să înfrunți lumea.

- Cel puțin partea asta este adevărată, deși era vorba mai mult de jenă decât de durere...

- Da, dar versiunea mea este perfectă și în același timp foarte romantică. Tragedia combinată cu dragostea sunt irezistibile.

- Nu cred...

- S-ar putea chiar să indulcesc povestea cu presupunerea că Wilmont era gata să te părăsească atât de curând după căsătorie și de aceea era singur pe vasul care mergea spre Franța.

- Este absurd, spuse Delia hotărât. Charles avea afaceri pre-sante în Franța și nu credea că este potrivit să-l însoțesc.

Delia detesta faptul că trebuia să recunoască faptul că nu-și cunoscuse destul de bine soțul pentru a fi convinsă că într-adevăr ceea ce îi spusese el în legătură cu scopul călătoriei era adevărat.

Ținând cont de purtarea lui după căsătorie, și ea se întrebase dacă nu cumva o părăsea. Oricare ar fi fost scopul călătoriei lui, plătită cu viața atunci când vasul naufragiase în timpul unei furtuni în Canalul Mânecii.

- Oricum, ideea mea este strălucită, și o să-mi mulțumești mai târziu pentru asta. S-ar putea ca până și mama să te ierte mai repede. Presupun că și ea ar prefera să fie mama unei văduve tragice și îndoliate care a sacrificat totul pentru iubire decât mama unei...

- Atunci, foarte bine, spuse repede Delia. În orice caz, presupun că merită să încercăm.

Chipul lui Cassie fu luminat de un zâmbet.

- O să fac mai mult decât să încerc, dragă surioară, o să le unesc pe femeile Effington, cu excepția mamei, bineînțeles, într-un efort eroic de a întoarce cursul bărfei în favoarea ta. Nu am nici cea mai mică îndoială în privința a ceea ce putem realiza.

Pentru prima dată după multă vreme, Delia răsă.

- Este într-adevăr o forță formidabilă.

Doamnele din familia Effington erau cunoscute pentru tăria lor de caracter și pentru alte calități considerate excelente sau supărătoare în funcție de punctul de vedere al fiecăruia. Ele înțeleseseră de mult că puterea exercitată de familia lor era legată la fel de mult de tenacitatea membrilor ei de sex feminin ca și a celor de sex masculin.

Cassie își trase mânușile și porni spre ușă.

- Doar nu pleci? Delia fu străbătută de un fior de panică. Nu ai venit aici aproape deloc și mă simt teribil de singură.

- Nu vreau să plec, oftă Cassie, dar mama este cu ochii pe mine mai mult ca de obicei. Este ferm convinsă că, dacă ar fi fost la fel de vigilentă și în privința ta, toate astea ar fi putut fi evitate. O cântări cu privirea pe sora ei timp de o clipă. Ai putea veni cu mine, să știi. Tata te-ar primi cu brațele deschise, iar mama ar putea la fel de bine să nu-ți vorbească acasă cum nu-ți vorbește dacă rămâi aici.

- Mi-ar plăcea, dar...

Ideea era extrem de tentantă. Să se întoarcă acasă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar înainte de orice altceva,

în timpul lunilor ei de relativă singurătate, își dăduse seama, înțelesese și acceptase faptul că viața ei se schimbase pentru totdeauna și, oricât s-ar fi amăgit, ceea ce se întâmplase nu mai putea fi schimbat. Pe deasupra, prin venele ei curgea sângele femeilor Effington, și era timpul să se comporte cu curajul pe care îl dobândise prin naștere.

- Mi-am ales calea și acum trebuie să o urmez.

- Știam că asta o să spui; aș fi fost extrem de surprinsă dacă nu ai fi făcut-o. Cassie clătină din cap și zâmbi. Trebuie să-ți spun că te cam invidiez.

- Pentru ce Dumnezeu m-ai invidia?

- Ca văduvă, nu mai ești supusă restricțiilor care îmi dirijează mie viața. Dragă surioară, poate că pe moment nu-ți dai seama, dar tu ești liberă.

- Liberă? Delia își încrucișă brațele la piept. Cu greu aș putea numi restricțiile doliului libertate. Pur și simplu am schimbat un set de reguli cu altul.

- Dar pentru tine există un sfârșit la orizont, iar apoi vei putea face exact ce dorești. Privirea lui Cassie străluci amuzată. Poate că o să-mi gădesc să mă mărit și eu cu un nemernic bogat care apoi să moară în mod convenabil. Cineva destul de bătrân, mă gândesc, care de-abia se mai ține pe picioare, ca să fiu sigură că o să devin văduvă cât mai repede posibil.

- Cassie!

Delia încercă, dar nu reuși să-și stăpânească râsul.

- Era doar un gând, și măcar te-am făcut să râzi. Cassie o îmbrățișă grăbită pe sora ei. Nu știi când o să pot să te vizitez din nou, dar bănuiesc că o să reușesc să-ți scriu și o să trimit un servitor să-ți aducă biletele. Dacă dorești, în fiecare zi.

- Ar fi minunat, spuse Delia ușurată. Mă simt destul de izolată aici. Casa asta nu este foarte mare, dar este mai degrabă pustie.

- Sigur Wilmont avea servitori?

- Doar o menajeră, care era și bucătăreasă, și un majordom, care s-au grăbit să plece imediat după ce am fost anunțată că Charles a murit. Când am plecat, tata mi-a interzis orice legătură

cu casa noastră. Cât despre camerista mea... o mai ții minte pe Martha?

Cassie încuviință din cap.

- A cunoscut un fermier în timp ce eram plecați și a rămas să se mărite cu el când m-am întors la Londra, așa că va trebui să o înlocuiesc. Ți-am spus că aici s-a dat o spargere cât am fost plecată?

Cassie icni uimită.

- Dumnezeule mare!

- Hoții au lăsat o adevărată harababură, și îți mărturisesc că a fost cât se poate de înfiorător. Nici măcar o încăpere nu a rămas neatinsă. Toate cărțile din bibliotecă au fost aruncate de pe rafturi, fiecare sertar din fiecare scrin a fost scos, mobila a fost mutată. Un adevărat haos.

- Delia, ești convinsă că ești în siguranță aici?

Delia făcu un semn liniștitor cu mâna.

- Bineînțeles. Astfel de lucruri se întâmplă inevitabil când o casă este părăsită pentru atât de mult timp. Din fericire, chiar în ziua în care m-am întors a sosit un nou majordom, presupun că trimis de o agenție de angajare. L-am angajat pe loc, iar el a angajat imediat o menajeră și un lacheu. Aceștia și-au petrecut ultimele câteva zile punând toate lucrurile la locul lor în timp ce eu am încercat să aflu dacă fusese furat ceva.

- Ești norocoasă că are cine să te ajute, dar nu e puțin ciudat că acești servitori au apărut ca prin minune la ușa ta?

- Nu e nici o minune aici. Fără îndoială că foștii servitori au anunțat oficiul de plasare care a așteptat pur și simplu să mă întorc ca să trimită pe cineva. Delia clătină din cap. Iar pe mine nu m-a deranjat câtuși de puțin, dată fiind starea în care se găsea casa. Pe deasupra, referințele lor erau excelente.

- L-am întâlnit pe majordom când am sosit. Pare destul de bătrân.

- Și în consecință are foarte multă experiență. Pentru moment, el mă va sluji, spuse Delia cu fermitate.

Ultimul lucru pe care și-l dorea sau pentru care trebuia să-și facă griji era să angajeze servitori.

- În plus, a venit cu cele mai bune recomandări.

- Păi, presupun că asta înseamnă ceva. Cassie începu să deschidă ușa, apoi se opri și își privi sora în ochi. Delia, cum a fost chestia aia?

- Chestia aia?

- *Chestia aia*. Știi exact ce vreau să spun prin *chestia aia*. Cassie o studie cu prudență. Cu el.

Delia înțelese brusc, și fața îi luă foc.

- Oh, acea *chestie*.

- Ei bine?

- A fost - Delia se strădui să găsească cuvintele potrivite - interesant. Destul de plăcut, chiar...

- A fost dureros, așa cum se spune? Tonul vocii lui Cassie era nonșalant, dar pe fața ei strălucea curiozitatea. Adică prima dată?

- Nu chiar. A fost straniu și puțin inconfortabil, dar...

- Iar după aceea?

Delia nu intenționa să recunoască, nici măcar față de Cassie, că în afară de prima dată nu se mai întâmplase nimic. Și nici nu i-ar fi spus niciodată că nu fusese deloc atât de pasional și de magnific pe cât se așteptase. Respiră adânc.

- În concluzie așa spune că experiența a deschis o mulțime de perspective.

- Perspective? se încruntă Cassie.

- Perspective, spuse Delia hotărâtă.

- Perspective, murmură Cassie. Asta e interesant.

După câteva clipe își sărută sora pe obraz și își luă rămas-bun.

Delia rămase în ușa salonului suficient de mult timp ca să-l urmărească pe Gordon, noul valet, cum o conduce afară pe sora ei, apoi închise ușa și se sprijini sfârșită de ea.

Era extrem de greu să fii un proscris în propria familie. Regreta acest lucru, dar pe altele prea puțin.

Chiar și acum, dacă ar fi putut da cu adevărat timpul înapoi și ar fi retrăit acele zile care o aduseseră în situația actuală, Delia știa că ar fi făcut aceleași alegeri. Oh, ar fi făcut tot ce ar fi putut ca să împiedice moartea lui Charles și ar fi făcut,

de asemenea, ce ar fi putut ca să transforme în afecțiune ceea ce începuse ca o simplă relație pasională, dar nu și-ar fi schimbat modul de a acționa.

Chiar dacă avea numai douăzeci și doi de ani, asemenea surorii ei, știuse că scopul ei în viață era să arate cât se poate de fermecător, să învețe acele deprinderi care să îi servească la a fi amfitrionă și stăpână a unei case și, bineînțeles, să încheie o căsătorie strălucită. Ce altă opțiune realistă în afara căsătoriei ar fi existat pentru ficele lordului William, William Effington, fratele ducelui de Roxborough?

În diverse ocazii de-a lungul anilor, surorile discutaseră, sau mai degrabă deplânseseră, întorsătura soartei care le hărăzise să fie femei, fără alt scop adevărat în viață decât acela de a se mărita bine și de a avea progeniturile corespunzătoare. Chiar îi invidiau pe frații și pe verii lor care erau liberi să exploreze lumea, să trăiască aventuri magnifice și să ducă o viață palpitantă. Cu vârsta, descoperiseră că exista o oarecare doză de aventură oferită de un zâmbet cu iz seducător aruncat de un lord chipeș, de promisiunea captivantă din întâlnirea privirii aruncate de un domn șăgalnic peste o sală de bal aglomerată. Aventuri și emoții care n-o tentaseră cu adevărat pe Delia până la Charles.

Privind în urmă, se întreba dacă nu cumva răzvrătirea mocnise întotdeauna sub înfățișarea ei calmă, o anumită tendință obscură și nehibzuită spre lucruri palpitate sau aventuroase, și se mai întreba și dacă nu cumva faptul că realiza că se apropia rapid de vârsta la care nu mai putea evita o căsătorie care să respecte conveniențele, din dragoste sau fără, îi scosese pur și simplu la suprafață această latură a firii. Charles îi oferise pasiunea, aventura și, da, pericolul după care tânjise fără să știe până când îl cunoscuse.

Indiferent de rezultat, fusese cea mai grandioasă aventură a vieții ei.

Acum trebuia să trăiască pur și simplu cu acest lucru.

Capitolul 2

Ușa se închise în urma domnișoarei Effington, iar el dădu drumul unui oftat înăbușit de ușurare.

La naiba cu toate! Ce știa el despre cum să fi un nenorocit de majordom în afară de faptul că trebuia să fi concomitent complet indispensabil și practic invizibil?

De-a lungul anilor, Anthony Artemis Gordon St. Stephens, proaspătul viconte St. Stephens, fusese în nenumărate situații dificile și periculoase, dar nici una atât de enervantă ca aceasta. Se putea descurca în cele mai vitrege situații, dar comportamentul unui majordom bine instruit lipsea din repertoriul lui. Poate dacă servitorii din casa tatălui său pe când era copil nu ar fi fost atât de bine instruiți, cel puțin ar fi băgat mai bine de seamă cu ce se ocupau, deși se îndoia de acest lucru. În copilărie nu avusese un simț al observației deosebit.

Se îndepărtă de ușă și porni spre cealaltă parte a holului. Cel puțin domnișoara Effington – nu, Lady Wilmont – nu avea destulă experiență ca stăpână a unei case pentru a observa lipsa lui de pregătire. Cel puțin nu până în acest moment. În mod sigur scopul pentru care se afla aici va fi îndeplinit până când ea va realiza că era ceva deosebit de ciudat mai ales în cazul acestui servitor.

Se scărpină la ceafă cu un gest automat, apoi își aduse aminte să-și perie praful de pudră pe care îl împrăștiase pe haină. Pudra pe care și-o dădea pe păr pentru a crea impresia de bătrânețe era aproape la fel de supărătoare ca și mustața falsă, sprâncenele și ochelarii pe care îi purta pentru a completa iluzia vârstei înaintate sau micile tampoane de bumbac îndesate între dinții de sus și maxilar pentru a-i deforma fața și a-i reaminti tot timpul să-și modifice tonul vocii. Pe deasupra, blestemata asta de pudră îi provoca mâncărimi.

E adevărat că greșeala fusese a lui Wilmont. Dacă de la început s-ar fi limitat la planul stabilit și ar fi urmat instrucțiunile, Tony nu s-ar fi aflat acum în această situație. Nu numai că Wilmont

se căsătorise în mod neașteptat cu Philadelphia Effington, dar descoperise informații valoroase cu mult mai importante decât investigația curentă. Din păcate, atât motivele pentru care se însurase, cât și informația nou descoperită, care după cum se auzise erau consemnate amănunțit într-un carnet, fuseseră pierdute odată cu moartea lui.

Tony alungă regretul care îl săcăia de fiecare dată când se gândea la moartea lui Wilmont. Te-ai fi putut gândi că se obișnuise cu moartea în timpul războiului. Sau poate că era un semn de umanitate că nu te puteai obișnui niciodată cu moartea, mai ales cu moartea prietenilor.

– Gordon? îl strigă Lady Wilmont din ușa salonului.

Tony își aranjă ochelarii, aproape la fel de deranjați ca și mustața, strânse din dinți și se întoarse spre ea.

– Da, milady?

– Vrei să vii cu mine o clipă în bibliotecă?

– Sigur, doamnă.

Ea străbătu holul și deschise ușa bibliotecii cu un pas înaintea lui. La dracu'! El ar fi trebuit să facă acest lucru. Nu-și dăduse niciodată seama că servitorii trebuiau să fie destul de isteți, lucru necesar mai cu seamă într-o casă ca aceasta, în care, în afara lui, personalul îi mai includea pe doamna Miller, care era atât menajeră, cât și bucătăreasă, și pe John MacPherson, lacheul, și nici unul nu fusese servitor mai mult decât Tony. Tony își dădea seama că încă un lacheu sau una ori două servitoare în plus ar fi fost cu siguranță de folos, mai ales ținând seama de haosul creat după întoarcerea lui Lady Wilmont. Casa fusese în mod sigur scotocită. Pentru moment totuși, Tony, Mac și doamna Miller trebuiau să se descurce singuri.

Oricum, Tony trebuia să se descurce mult mai bine. N-ar fi folosit la nimic să fie dat afară înainte de a-și fi terminat treaba. Sigur că și Lady Wilmont ar fi trebuit să fie mai înțeleaptă. Totuși, la ce s-ar fi putut aștepta din partea unei femei care se căsătorise cu un bărbat pe care nu-l cunoștea nici măcar de o lună? O femeie care nu avea idee ce înseamnă un comportament decent. O astfel de femeie era incredibil de proastă, surprinzător de naivă sau de un romantism incurabil. Probabil toate trei la un loc.

Lady Wilmont se așeză la biroul soțului ei, își puse nervoasă mâinile una peste alta deasupra unui teanc de hârtii și inspiră adânc. Tony se opri în fața biroului, își împreună mâinile la spate în cea mai bună postură de majordom de care era capabil și așteptă. În cele din urmă ea își ridică privirea spre el într-un zâmbet nesigur, cu ochii ei de o nuanță foarte seducătoare de albastru, larg deschiși. Ce straniu, până acum nu se gândise că ochii ei ar fi seducători. Probabil că nu era decât o festă pe care i-o juca lumina ciudată de după-amiază târzie din bibliotecă. Aceeași lumină care era responsabilă și pentru transformarea părului ei blond într-un halou auriu ce-i încadra capul. Era o ironie, de vreme ce nu avea nici o îndoială că ea era departe de orice ar fi putut fi considerat angelic.

– Gordon, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

El simți că mușchii i se tensionează.

– Da, milady?

– Nu prea știu cum să mă exprim.

Chipul ei fu străbătut de o expresie neajutorată, și el își dădu seama, dintr-un instinct care îl slujise bine în trecut, că această mărturisire nu avea nimic de-a face cu scopul pentru care se afla aici. Se îmbărbătă ca să reziste împotriva unui surprinzător acces de compasiune. Oricum ar fi fost, își pierduse soțul și era de imaginat că nu s-ar fi măritat cu Wilmont dacă nu ar fi nutrit o oarecare afecțiune pentru el.

– Da?

– E vorba pur și simplu... – făcu un semn cu mâna peste hârtii – de toate astea. N-am nici cea mai vagă idee ce să fac cu ele.

– Iertați-mă, milady, dar nu sunt sigur că înțeleg, spuse el încet.

– Toate astea mă așteaptă de când m-am întors, și trebuie să se ocupe cineva de ele de îndată. Sunt facturi și extrase de conturi bancare, și documente legate de afacerile și proprietățile deținute de lordul Wilmont, și Dumnezeu știe mai ce, iar – în vocea ei se simțea panica – eu nici măcar nu știu de unde să încep.

– Poate că avocatul lordului Wilmont ar putea...

– Nu, nu. Ea alungă afirmația lui cu un gest nerăbdător al mâinii. M-am întâlnit cu el ieri și, ei bine, nu mi-a plăcut.

Nu, nu m-am exprimat chiar corect. Nu – reflectă preț de o clipă – nu am avut încredere în el, așa cred. Știu că pare ridicol, e evident că lordul Wilmont avea încredere în el, dar era ceva cu el...

Probabil că oricare ar fi fost defectele femeii, avea instincte excelente. Cel puțin în privința asta. Din motive de siguranță, domnul Edmund Danvers, avocatul lui Wilmont, se ocupa și de chestiunile financiare ale lui Tony, ca și de ale celorlalți oameni cu care acesta lucra. În realitate, omul făcea și el parte din serviciu ca și Tony, dar Danvers era un tip ciudat, iar Tony nu putuse depăși niciodată propriul sentiment de disconfort față de el. Nici el nu avea deplină încredere în avocat.

– Poate familia dumneavoastră ar putea...

– Nu. Își ridică ușor capul, și în privirea ei luci o scânteie de împotrivire. Aș prefera mai degrabă să nu-i implic în nimic legat de fostul meu soț. Privirea îi căzu pe hârtiile de pe birou, iar vocea i se resemnă: Pe deasupra, ei nu nutresc o afecțiune deosebită pentru mine în acest moment.

Tonul vocii ei făcu să se înmoaie ceva în el, și avu impulsul straniu de a o alina. Dădu deoparte acest gând. Era aici să o protejeze și, cu puțin noroc, să afle ce știa, dacă știa ceva, despre ceea ce făcea bărbatul ei și ce descoperise – nimic mai mult. Pe deasupra, trebuia să fie servitorul, și nu prietenul ei.

– În mod sigur în situația...

– Gordon. Îl privi în ochi. Cunoști situația mea?

Sigur că era la curent cu situația ei. Exista cineva în Londra care să nu fie? Chiar dacă ignorai legăturile lui personale cu Wilmont și faptul că era la curent chiar mai bine decât ea cu evenimentele petrecute cu șase luni în urmă și cu cele din ultimele săptămâni, ar fi trebuit să fi trăit pe o insulă pustie din Mările Sudului ca să nu fi auzit de căsătoria scandaloaasă a unei anumite persoane din familia Effington.

Chiar și așa, își alese cu grijă cuvintele:

– Știi că v-ați pierdut soțul de curând.

Ea îl luă peste picior:

– Hai, Gordon. S-ar putea să nu știi prea multe lucruri despre ținerea socotelilor într-o casă, deși îndrăznesc să spun că pot organiza cum se cuvine un dineu sau un eveniment muzical sau pot

să mă ocup eficient de aranjamentele florale. Zâmbi sec. Dar știu că servitorii discută și în mod normal au la fel de multe informații despre ce se întâmplă în lume ca oricine altcineva, dacă nu mult mai multe.

– Am auzit zvonuri, milady. Nu le-am dat nici o atenție.

– Atunci ești singurul care a făcut-o. Din nefericire, dacă povestea probabil că a mai fost înflorită, faptele sunt de netăgăduit. Căsătoria mea a fost oarecum subită și... imprudentă din partea mea. Și din partea lui, fără îndoială. Și din nefericire, la scurt timp după asta, el și-a pierdut viața. Se opri pentru o clipă ca și când și-ar fi amintit, sau poate regretat, evenimentele care o aduseră în această situație. Apoi respiră adânc. M-am trezit foarte singură, Gordon. Nu am fost chiar dezmoștenită de familia mea, dar s-ar putea foarte bine să mai treacă ceva timp până când atitudinea lor, mai exact atitudinea *mamei* mele, să devină mai îngăduitoare și să fiu din nou bine primită în sânul lor. Zâmbi din nou, iar el se întrebă absent cum i-ar fi luminat acel zâmbet ochii atunci când nu era atât de amar. Trebuie să plătesc pentru ispășirea păcatelor, înțelegi. Și trebuie să mă și descurc în situația mea actuală. Frunzări hârtiile din fața ei și alese una. M-am uitat din nou peste referințele tale.

– Este ceva în neregulă, milady?

N-ar fi trebuit să fie. Referințele lui erau perfecte. Cu totul false, dar perfecte. Erau scrise de mâna talentată a domnului Alistair Pribble, și nu exista nimeni în viață care ar fi putut să deosebească un fals al lui Pribble de documentul original.

– Deloc. Totuși, aceasta, de la administratorul moșiei unui anume Lord Marchant... Își ridică privirea spre el. Nu cred că recunosc numele.

– Era teribil de bătrân, milady, și nu avea urmași. Minciuna îi ieșea ca unsă de pe limbă. Și nici nu mai ieșea în societate. În consecință, nu este surprinzător că numele lui nu vă este cunoscut.

Mai ales că lordul Marchant nu exista, și nici nu existase vreodată.

– Înțeleg. Cercetă hârtia. Aici scrie că ești extrem de priceput la cifre și ai ținut socotelile casei când ai fost în serviciul lordului. Spune că lordul avea încredere absolută în tine.

- Zău? replică el fără să se gândească.

Să-l ia dracu' pe Pribble, oricum. Omul era un geniu când venea vorba de falsificat documente sau de făcut rost de duplicate ale unor documente importante, dar avea un simț al umorului groaznic. În departament era cunoscut faptul că Tony nu stătea bine cu cifrele și calculele. Cu un efort uriaș, era doar competent, nimic mai mult. În fine, era numai greșeala lui. Nu socotise niciodată necesar să citească, de fapt, referințele pe care i le dăduse Pribble. Dar, de fapt, Tony nu-și dăduse nici o clipă seama că îndatoririle unui majordom sunt așa de complicate.

- Da, așa scrie, murmură ea, studiind încă scrisorile de recomandare cu atenție.

- A fost cu mult timp în urmă, doamnă, spuse el repede. Îndrăznesc să spun că acum nu mai sunt la fel de îndemânat și abil. Sunt convins că am cam uitat o mulțime de lucruri.

- Prostii, Gordon, spuse ea cu tărie și își ridică privirea spre el. Cifrele sunt printre puținele lucruri din viață care sunt imune la schimbări. Unu și cu unu a făcut și va face întotdeauna doi.

- Înțeleg asta, milady, dar...

- Îmi dau seama că nu mai ești așa de tânăr cum ai fost odinioară, spuse ea cu blândețe, și știu că nu ești de mult în serviciul meu, dar nu am observat nimic care să mă facă să cred că angajarea ta a fost o greșeală.

- Zău?

Se pare că femeia nu era totuși deosebit de perspicace.

- Pari absolut competent pentru postul acesta.

- Chiar?

Absolut deloc perspicace. Ea dădu din cap aprobator.

- Da, perfect competent. În plus, cred că vârsta ta și, ceea ce este mai important, experiența ta îmi vor fi de mare folos acum când mă obișnuiesc să conduc o gospodărie, și, de fapt, să încep o viață complet nouă, pe propriile picioare.

- Dar, sigur familia dumneavoastră...

- Așa cum am mai spus, în acest moment nu mă pot bizui pe familia mea, replică ea vehement. Așa că ne vom descurca singuri. În fine, Gordon, nu am de gând să las finanțele doar pe mâna ta.

- Nu? Se strădui să-și ascundă ușurarea din glas.

- Nu, și eu mă pricep la cifre. Totuși, toate astea sunt foarte complicate și am nevoie de ajutor ca să le pun în ordine. Își încruntă sprâncenele, frustrată. Toate mi se par îngrozitor de încurcate și, cu cât mă străduiesc mai mult să fac puțină ordine, măcar în aparență, cu atât parcă mă cufund mai mult în beznă. Am nevoie de ajutorul tău să pricep ceva din toate acestea, să pun totul cât de cât în ordine. După ce facem asta, sunt sigură că o să mă descurc singură.

Impertinentă creatură. Avea mult tupeu să preia afacerile lui Wilmont. Era din cale afară de enervant să se uite cum intrusa asta, femeia asta își însușește viața prietenului lui. Și cu toate astea, undeva, în mintea lui, o voce timidă îi șoptea că ea avea tot dreptul să o facă. O fi fost ea femeie și intrusă, dar în același timp era, cine știe din ce motive, soția lui Wilmont.

Pentru moment, și aceasta era o întrebare fără răspuns.

- Gordon?

Înclină ușor capul și-l privi cu atenție, cu un zâmbet delicat jucându-i pe buze. Și lui îi trecu din nou prin gând că probabil era numai lumina care făcea ca buzele ei să pară așa de roșii și pline, și atrăgătoare.

- Îmi dau seama că asta nu face parte din îndatoririle pe care te așteptai să le ai...

- O să vă acord tot ajutorul, cât de mic, care-mi va sta în puteri.

Chiar nu avea nici o altă posibilitate, date fiind referințele pe care i le crease Pribble. Pe deasupra, studierea documentelor personale și financiare ale lui Wilmont s-ar putea să se dovedească de folos, deși era puțin probabil. Orice s-ar spune, Danvers era un avocat excelent și, fără nici un fel de dubiu, loial departamentului. Dacă ar fi fost ceva greșit, Danvers i-ar fi raportat lui Wilmont fără măcar să clipească.

- Minunat! În voce i se citea ușurarea. Îți voi fi pe veci recunoscătoare, Gordon. Ei, și acum cred că putem să începem...

- Vă cer scuze, doamnă, dar doriți să începem acum? Ani buni de antrenament îl ajută să-și stăpânească panica din glas.

După-amiaza este pe sfârșite, și mă gândesc că o asemenea treabă ar fi mai bine s-o începem dimineața.

– Poate în alte împrejurări, dar... Preț de o secundă, nu mai mult, în vocea ei se strecură nuanța aceea iritantă de neajutorare. Apoi glasul i se înăspri. Cu cât voi amâna mai mult, cu atât va deveni mai complicat. Aș prefera să mă ocup de acest lucru acum. În afară de asta, nu prea am altceva cu care să-mi ocup timpul. Dar ai dreptate. Se face târziu și mă aștept să lucrăm până mai spre noapte. Vrei s-o rogi pe doamna Miller să pregătească o cină ușoară – se uită la ceasul de pe cămin – în vreo câteva ore, să zicem pe la șapte, și să o servească aici?

– Desigur, doamnă. Se răsuci și porni spre ușă.

Din fericire, era destul de îndemânic când era vorba de sarcini care cereau o anumită organizare. În trecut, pusese cap la cap informații care nu aveau nici un înțeles până nu le aranja el într-o ordine logică, fie în scris, fie în minte. Considerase asemenea chestiuni ca pe un fel de puzzle și întotdeauna avusese mari satisfacții văzând cum piesele se așază fiecare la locul ei. Și chiar dacă îndemânarea sa pentru cifre nu era prea bună, nu însemna că nu exista. Pur și simplu îi lua ceva timp, iar în acest caz, ar fi putut să dea vina pe vârsta înaintată.

– Gordon!

Se întoarse spre ea:

– Da, milady.

– Spune-i să pregătească o farfurie și pentru tine. Se opri și pe chip i se așternu o expresie împăciuitoare. Mă rog, dacă nu ai nimic împotriva. Îmi dau seama că este absolut neobișnuit ca eu să-ți propun să mănânci cu mine, dar bănuiesc că vom avea o gospodărie destul de neobișnuită, mai ales că este așa de mică. Oricum, în cazul că te simți vreun pic stânjenit, voi înțelege dacă preferi să mănânci singur.

– Sunt încântat să pot sta cu dumneavoastră la masă, milady.

– Iar eu sunt deosebit de recunoscătoare.

Îi aruncă un zâmbet ușurat, iar el fu în mod bizar impresionat de recunoștința de pe chipul ei.

Leși din încăpere cu pas apăsător, îndreptându-se către scările din spate, apoi la subsol, către bucătărie. Era o casă de dimensiuni

acceptabile, nu exagerat de mare, dar perfectă pentru un bărbat necăsătorit căruia nu-i trebuia altceva decât un loc unde să doarmă în acele ocazii când se întâmpla să stea la Londra.

Majordomul și slujnica lui Wilmont pleaseră nu din cauza morții sale care fusese făcută publică, ci pentru că și ei erau angajații departamentului. Erau servitori, dar cu o instruire care mergea dincolo de simpla îndemânare necesară într-o gospodărie, iar după moartea lui Wilmont primiseră alte însărcinări. Cei care lucrau în aceeași branșă ca Wilmont și Tony trebuiau să fie inconjurați de oameni care să fie atenți la orice situație neobișnuită. Oameni în care să poți avea încredere necondiționat, a căror loialitate nu putea fi pusă la îndoială.

Bineînțeles că după moartea lui Wilmont, casa fusese cercetată minuțios, pur și simplu o procedură-standard pentru departament. Nu se găsisse nimic important, deși abia săptămâna trecută cei din departament aflaseră exact ce căutau. Și nu aveau nici cea mai mică idee cine ar mai putea căuta.

Deschise ușa bucătăriei.

- Doamnă Miller?

Femeia era așezată la masă și ridică privirea spre el, cu un zâmbet mic.

- Da?

Doamna Miller era una dintre rarele femei care puteau deveni orice ar fi vrut cu un efort minim. Era angajata serviciului de tot atâta timp ca și Tony, și când venea vorba să-și schimbe înfățișarea, era la fel de bună, poate chiar mai bună, ca el. O văzuse în diferite ipostaze, de la o frumusețe uimitoare la o ființă banală și insignifiantă.

Pentru această misiune, avea aspectul unei femei care se putea amesteca în mulțime fără să fie remarcată, fără să atragă nici măcar o privire, fără să-și amintească cineva de prezența ei. Vârsta ei era nedefinită, undeva între treizeci și șaiszeci de ani. Avea părul cenușiu, trupul dolofan și îndesat, iar hainele stăteau prost pe ea. Una peste alta, era extrem de greu de ținut minte, și, ca întotdeauna, Tony era impresionat, dar și invidios pe îndemânarea ei.

- Lady Wilmont dorește o cină ușoară care să fie servită în bibliotecă mai târziu. O să mănânc și eu cu ea.

Doamna Miller ridică o sprânceană.

- Aha, mă gândeam eu! Aș zice că e nițel mai curând decât m-aș fi așteptat.

- Dorește să studieze documentele lui Wilmont și vrea să înceapă imediat. Tony scâpă un șuierat plictisit. În scrisoarea de recomandare, Pribble pretinde că sunt sclipitor în materie de finanțe.

Doamna Miller râse.

- Lui Pribble îi place grozav să facă glume. Îl studie gânditoare pe Tony. Și nu știi niciodată peste ce ai putea da.

Tony îi întâlnește privirea.

- Nu mă aștept să dau peste nimic.

Sigur că existase un moment săptămâna trecută în care îi trecuse prin cap ideea că Wilmont ar putea să fie încă în viață. Pe deasupra, lipseau mulți bani, suficienți ca să-i tenteze și pe cei mai de încredere dintre oameni. Bineînțeles că gândul fusese înlăturat de îndată. Indiferent în ce misiune ar fi fost implicat, Wilmont și-ar fi făcut cunoscută existența cu mult timp în urmă dacă chiar ar fi fost în viață. Loialitatea lui față de coroană nu fusese niciodată pusă la îndoială.

- Și totuși, spuse doamna Miller fără grabă, lucrurile nu sunt mereu cum par.

- Știu că Wilmont nu și-ar trăda țara niciodată, replică Tony cu tărie.

Charles Wilmont fusese cel mai bun prieten al lui, de fapt singurul lui prieten. Lucraseră împreună în timpul războiului și continuaseră să lucreze împreună în toți anii de după aceea, salvându-și viața unul altuia nu de puține ori. Wilmont era afabil și prietenos, în timp ce Tony era rezervat și singuratic, așa că fiecare din ei găsisse contrastul perfect în caracterul celuilalt.

- Spune-i lui Mac să aducă cina când este gata. Tony zâmbi cu jale. E vreo șansă să fie măcar cât de cât comestibilă?

Doamna Miller surâse amuzată.

- Probabil că nu.

În departament fusese vorba ca doamna Miller să fie instruită în chestiuni mai de finețe în ceea ce privește arta culinară, dar femeia se împotrivi de fiecare dată când se punea în discuție problema. Dacă îndemânarea ei la gătit s-ar fi îmbunătățit vreun pic, știa că ar fi fost pe veci prinsă în capcană, rămânând în rolul de servitoare atunci când se iveau astfel de ocazii. Evitase viața de familie până acum, iar o astfel de activitate nu era în mod sigur motivul pentru care intrase în serviciu, după cum nici departamentul nu o prețuia pentru asemenea calități.

– Poate reușim să găsim și să aducem pe cineva un pic mai priceput, spuse Tony plin de speranță.

Mai presus de orice, ar fi preferat un bucătar ca lumea, dar se considerase că ar fi trebuit să mai fie încă o femeie în casă în afară de Lady Wilmont și, cum în departament bugetele erau așa cum erau, doamna Miller era singura femeie disponibilă.

– Un bărbat trebuie să se poată bizui pe o masă cum se cuvine, la urma urmelor, într-o muncă așa cum este asta. John MacPherson se strecură pe ușă. După părerea mea, un bucătar competent este o cheltuială rezonabilă. Mac îi făcu cu ochiul doamnei Miller. Nu că nu ai avea alte calități care să compenseze.

– Presupun că nu vorbești nici despre calitățile ei de menajeră, rânji Tony.

– Dacă aș fi vrut să-mi petrec viața gătind și făcând curat, spuse ea cu un glas exagerat de dulce, domnul Miller încă ar fi fost cu noi.

Tony și Mac schimbă priviri. Cât privește soarta miticului domn Miller era o chestiune veche, ba chiar se punea problema dacă de fapt existase. În realitate, nimeni nu știa prea multe nici despre trecutul doamnei Miller, din vremea de dinainte de a lucra pentru englezi, pentru care transmisesse în mod strălucit informații peste liniile inamice. Vorbea fluent mai multe limbi străine, nu era cătuși de puțin făcută pentru viața de familie și emana un aer seducător care îi făcea pe majoritatea bărbaților din departament să-l pizmuiască pe de mult dispărutul domn Miller.

Tony își drese glasul.

- Fă te rog tot ce-ți stă în putere.

Doamna Miller râse.

- Nu e cazul să faci figura asta, St. Stephens, îndrăznesc să spun că încă n-am omorât pe nimeni cu mâncarea gătită de mine.

- E un început pentru orice, replică Mac în surdină.

Tony își înăbuși un râset. Dacă doamna Miller era un mister, John MacPherson era o carte deschisă. Tony și Mac lucraseră împreună pentru departament în timpul războiului și după aceea, iar Mac era unul dintre puținii pentru care Tony ar fi jurat cu prețul vieții.

Tony o luă înapoi spre bibliotecă. Brusc, gândurile lui se îndreptară spre situația prezentă, și la cum lucrurile scăpaseră de sub control într-un mod atât de groaznic.

Inițial, Wilmont fusese însărcinat să descopere adevărul despre acuzațiile îndreptate împotriva unor membri importanți ai familiei Effington, mai ales a ducelui însuși și a unuia sau a mai multora dintre frații săi. Dovada acelor acuzații se găsea se pare în niște scrisori aflate în prezent în mâinile unor persoane necunoscute care se oferiseră să le înmâneze guvernului pentru un preț piperat. Influența politică și puterea familiei Effington erau atât de considerabile încât, adevărate sau false, informațiile conținute în ceea ce departamentul numise „documentele Effington” ar fi dat naștere unui scandal de proporții uriașe, care ar fi amenințat chiar și stabilitatea guvernului. Nici nu se punea problema plății, dar superiorul lui Wilmont și al lui Tony, lordul Kimberly, și omul căruia el îi dădea raportul în acest serviciu ultrasecret al Ministerului de Externe erau hotărâți să afle dacă într-adevăr acuzațiile erau reale.

Tot ceea ce avea Wilmont de făcut era să o curteze pe una dintre fetișcanele nemăritate din familia Effington, având grijă să se facă oaspete dorit la reuniunile de familie ce aveau să vină. Un gentleman care îi făcea curte asiduă uneia dintre fetele Effington se putea baza pe faptul că avea să fie invitat la multe dintre petrecerile familiei, poate chiar să facă o vizită la Effington Hall, reședința de la țară a ducelui de Roxborough. Iar dacă numitul gentleman avea o reputație îndoielnică, existau toate șansele ca nu numai unul dintre membrii acelei familii puternice să dorească

să-l cunoască, ba nu, să-l studieze cu atenție, pe acel pretendent. În cazul lui Wilmont, cercetarea amănunțită ar fi fost reciprocă.

Fusesse hotărât că una dintre nepoatele gemene ale ducelui de Roxborough ar fi cea mai potrivită pentru acest scop. La urma urmelor, erau la vârsta la care probabil începeau să se neliniștească în ceea ce privește perspectivele de a se mărita și să fie plictisite de posibilitățile întrezărite. Indiferent de reputația lui, un bărbat ca Wilmont ar fi putut fi găsit interesant de către astfel de tinere.

Tony fusese surprins când Wilmont își concentrase atenția asupra domnișoarei Philadelphia Effington, despre care se știa că este mai echilibrată decât sora ei și, s-ar fi spus, mai sceptică în ceea ce privește atențiile unui bine-cunoscut donjuan. Mai toți membrii departamentului făcuseră pariuri în ziua în care Wilmont își făcuse cunoscută alegerea. Dar căsătoria cu ea nu intrase nicicum în misiunea lui. Atențiile lui nu trebuiau să meargă cu nici un preț atât de departe.

După aceea, lucrurile se precipitaseră și scăpaseră de sub control. Wilmont pretinsese că fusese contactat personal în legătură cu vânzarea documentelor Effington, posibil pentru că acum, prin căsătorie, făcea parte din familie, și insistase să fie lăsat să se ocupe de afacere. În acest scop, primise frumoasa sumă de cincizeci de mii de lire sterline în bancnote. Schimbul urma să aibă loc pe vaporul care mergea spre Franța, dar nici banii, nici documentele nu fuseseră recuperate după moartea lui Wilmont. Nu mai existase nici un alt contact cu persoanele implicate care, în ciuda eforturilor mari ale departamentului, rămăseseră neidentificate. Se presupunea că acestea, ca și Wilmont, se înecaseră în canal, și se credea că întregul incident luase sfârșit.

Asta până când, săptămâna trecută, o altă investigație fără legătură cu subiectul dăduse la iveală informația că Wilmont fusese văzut cu o femeie pe docuri la Dover și, în plus, nici nu se urcase pe vasul acela nenorocit. Acum toată atenția se îndreptase spre soția și casa lui. Și se punea întrebarea dacă, de fapt, este mort.

Fuseseră trimiși de îndată agenți în sătucul de lângă Grasmere, unde locuia Lady Wilmont, ca să se lămurească dacă soțul acesteia fusese pe acolo sau poate chiar se întorsese la ea. Nu se descoperise nimic nelalocul său. De fapt, se părea că Lady Wilmont petrecuse ultimele luni în singurătate, întreruptă doar de lungi plimbări prin sat și de rare vizite ale fraților ei.

Cu toate astea, reîntoarcerea ei la Londra coincisese cu o informație potrivit căreia și femeia cu care fusese văzut Wilmont se putea să se afle în Londra. Sursele mai spuneau și că nu căpătase carnetul și că era hotărâtă să-l recupereze. Indiferent ce ar fi conținut carnetul acela, pe Wilmont îl costase viața, iar departamentul nu se îndoia absolut deloc că și viața soției lui ar putea fi în pericol. Cum era în întregime vina guvernului că se afla în această situație, și cum era nepoata unui puternic duce, se luase decizia să se utilizeze toate resursele necesare ca să o apere. Cea mai discretă cale de a face acest lucru – dar și pentru a afla ce sau dacă știe ceva, și poate de a-l prinde pe cel care căuta carnetul și care, mai mult decât probabil, era răspunzător de moartea lui Wilmont – era de a pune agenți de încredere să joace rolul unor angajați ai ei. Desigur, fără știrea ei.

Doamna cu pricina examina documentele lui Wilmont când Tony intră încetșor din nou în încăpere. Trebuia să recunoască, era adorabilă, la fel cum era și sora ei. Nici una din ele nu era o mare frumusețe, cu toate acestea chiar erau mult peste medie. Despre sora ei, Cassandra, se spunea că este cea mai impulsivă și mai directă dintre ele, dar din câte observase Tony până atunci, ar fi putut fi foarte bine o percepție greșită. Lady Wilmont avea o strălucire în ochi, iar bărbia avea un aer ferm care arăta că este făcută dintr-un aluat mult mai dur decât și-ar fi închipuit cineva.

– Ei bine, Gordon, spuse fără să ridice privirea, dacă ești amabil să mi te alături, putem începe.

El făcu un pas spre birou, apoi ezită. Anthony St. Stephens nu fusese niciodată în viața lui stingherit când fusese vorba despre atitudinea potrivită, dar în acest moment habar nu avea ce să facă. Să rămână în picioare? Să se așeze? Să se aplece peste umărul ei? Dar asta n-ar fi considerată aroganță? Nu doar din partea unui servitor, ci a oricărui bărbat?

Încercă să-și spună că jocul acesta nu era cu nimic diferit de oricare altul pe care îl pusese în scenă de-a lungul timpului în munca lui, dar, de fapt, chiar era complet altceva. Cei pe care îi păcălise în trecut în interesul securității naționale erau infractori sau trădători în serviciul unor puteri străine, și nu pur și simplu fiica nehibzuită a uneia dintre cele mai prestigioase familii ale Angliei. Și brusc, mascarada asta a lui i se păru nu numai rușinoasă, ci cumva și greșită din punct de vedere moral.

— Te rog să te așezi, Gordon, și nu te mai foi, spuse Lady Wilmont încetișor. Nu suport ca oamenii să se foiască în jurul meu.

— Prea bine, doamnă.

Trase adânc aer în piept, luă un scaun de lângă el și se așeză la dreapta ei, într-o parte a biroului, la o distanță respectabilă de ea, dar totuși destul de aproape ca să poată studia documentele răsfricate în fața ei.

Ea îi aruncă o privire, surâzând.

— Minunat! Își întoarse ochii din nou spre teancul uriaș de hârtii. Aș vrea să începem cu acestea. Se pare că oferă niște amănunte privind proprietățile deținute, dar nu prea înțeleg...

Totul era mult mai complicat decât se așteptase el, și în doar câteva clipe era cufundat în chestiunea complexă — pe care trebuia s-o deslușească — a finanțelor lui Wilmont. Preocupările lui Wilmont erau mai variate și mai extinse decât își imaginase Tony, și lucrurile îl captivară cu totul. Aproape că reuși să ignore aroma florală vagă din parfumul lui Lady Wilmont, care plutea spre el ori de câte ori ea făcea câte o mișcare, și albastrul amețitor al ochilor când privirea ei nedumerită o întâlnea pe a lui, și cea mai fascinantă gropiță care îi apărea în obrazul drept în acele rare ocazii în care zâmbea.

Aproape, dar nu prea.

Undeva, într-un colț al minții neabsorbit de complicatele documente și hârțoage juridice, se întrebă dacă nu cumva Lady Wilmont ascundea mai multe decât lăsa să se vadă la suprafață.

Și se mai întreba de ce i se părea așa de incitant totul.

Capitolul 3

- Ei bine, zise Delia studiind bucățița de brânză pe care o ținea cu jale între degete, aceasta este o cină pe care n-ar fi putut s-o rateze.

Gordon pufni în semn de aprobare, apoi spuse:

- Iertați-mă, doamnă.

- Prostii, Gordon. Reacția ta a fost absolut normală, dat fiind că doamnei Miller îi lipsește complet orice îndemănare în bucătărie. Băgă bucățița de brânză în gură, apoi se sprijini de spătarul scaunului, contemplând platourile pe care le pregătise menajera. Friptură rece, brânză și pâine nu era tocmai ce avusese Delia în minte când ceruse o cină ușoară. Păi, acasă, bucătăreasa ar fi pregătit un clapon apetisant, cu cel mai savuros sos de smântână, parfumat cu artă cu mirodenii delicate. La această amintire, Delia suspină.

- Iertați-mă că vă spun, doamnă, dar poate că ar fi cel mai bine dacă-mi veți permite să angajez pe cineva să o ajute pe doamna Miller la gătit. Chipul lui Gordon era lipsit de expresie. Cât mai avem puteri să facem asta.

Ea îl privi fix o clipă, apoi răsă și constată cât de minunat era să râzi pe seama unui lucru așa de lipsit de importanță.

- Aș zice că puterile noastre vor mai rezista o vreme, dar e drept că nu prea e pricepută, nu?

- Nu, doamnă, în bucătărie, nu este.

- Un lucru foarte neplăcut, pentru că mi-ai spus că referințele ei sunt excelente.

- Referințele pot fi înșelătoare, doamnă, replică el ferm.

- Da, păi, presupun că tu ești expertul în astfel de chestiuni.

Sprâncenele lui stufoase se mișcară nervos deasupra ochelarilor:

- Poftim, doamnă?

- Când erai în slujba anterioară, aveai sarcina să angajezi restul personalului, nu-i așa?

- Da, desigur. În vocea lui era o nuanță abia perceptibilă de ușurare.

Delia îl studia gânditoare. Un biet suflet bătrân. Poate că, de fapt, chiar începeau să-i slăbească forțele, dar ea nu observase nimic în acest sens cât timp lucraseră împreună în seara asta. Minteia lui părea la fel de ascuțită ca a unui bărbat mult mai tânăr. Și cu toate acestea, de când venise, observase că părea vag confuz în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor lui. Nimic cu adevărat important, se părea doar că nu era niciodată foarte sigur ce trebuia să facă.

Își reprimă un oftat. Adunase un personal de-a dreptul neobișnuit: o bucătăreasă și menajeră care nu știa nici să gătească, nici să facă măcar curat ca lumea, un scoțian cu ochi scânteietori care era cam prea îndrăzneț pentru un lacheu și un bătrân care nu se ținea pe picioare. Avea să-i dea voie - nu, să-l încurajeze - să găsească pe altcineva să preia de la doamna Miller îndatoririle în bucătărie. Femeia putea, cel puțin pentru moment, să-și păstreze postul de menajeră. Doamna Miller părea genul plăcut, și chiar dacă nu era exagerat de competentă, firea ei prietenoasă era o recompensă suficientă. Poate că, pur și simplu, femeia avea nevoie de timp ca să se acomodeze în casă, așa cum de fapt aveau cu toții, și cu siguranță că abilitățile ei urmau să se îmbunătățească.

În ceea ce-l privea pe Gordon, și el putea să rămână în serviciul Deliei, atât timp cât va dori el. Era cumsecade, bine intenționat și era evident că avea nevoie de această slujbă. Dată fiind vârsta lui, fără îndoială că avea să fie ultima. Poate că vor reuși să găsească un ajutor de majordom sau un alt lacheu care să-l asiste. Prin angajarea lui, ca și a doamnei Miller și a lui MacPherson, Delia își luase un angajament și trebuia să-l onoreze. Aveai o anumită responsabilitate față de cei din serviciul tău. Din multe puncte de vedere, deveneau nu doar parte din gospodărie, ci și membri ai familiei. Deși până în momentul acela nu-l cunoștea bine pe nici unul dintre cei aflați în slujba ei, nu se îndoia nici o clipă că toți trei nutreau deja același devotament față de ea.

Delia se lăsă în scaun.

– Pot să-ți pun o întrebare personală, Gordon?

O fracțiune de secundă, el ezită:

– Cum doriți, doamnă.

– De ce-ți pudrezi părul? E destul de demodat și, la fel ca și mustața, te face să arăți mult mai bătrân decât ești. Ca să nu mai spun că ai un păr destul de des. Mulți bărbați, chiar și propriul meu tată, ar da orice să aibă părul tău, spuse ea mustăcînd.

– Mulțumesc, milady. Făcu o pauză, adunându-și gândurile, fără indoială. Milady, sunt la o vârstă la care, pe vremuri, să porți perucă sau să-ți pudrezi părul era o cerință pentru toți cei care aveau slujba mea. Presupun că sunt pur și simplu robul rutinei. Cât despre mustață, nu-i nimic altceva decât o preferință personală și, fără indoială, vanitate din partea mea.

– Câți ani ai? tresări, jenată. Este o întrebare prea personală?

– Deloc, doamnă, răspunse fără ezitare. Am un an peste șaizeci.

– Așa de bătrân! murmură ea.

Afirmația o surprinse. În ciuda faptului că se vedeau unele trăsături pe care ea le punea pe seama vârstei, observase că se mișcă cu ușurința unui bărbat mult mai tânăr.

– Încă pot să-mi îndeplinesc indatoririle, milady, spuse el apăsător.

Simți o urmă de remușcare.

– Sigur că poți. N-am vrut să se înțeleagă altceva. Sub impulsul momentului, întinse mâna și o puse peste a lui. Vei avea slujba de aici cât timp dorești.

El își retrase mâna în mod politicos.

– Vă sunt foarte recunoscător, milady.

– După ce se vor mai așeza lucrurile, poți să cauți o bucătăreasă care să preia sarcinile doamnei Miller. Între timp, va trebui să ne descurcăm cum putem. Scutură din cap. Nu va fi ușor, dar sunt convinsă că vom reuși să facem față cât timp se ocupă ea de bucătărie.

– Cum doriți.

În glasul lui Gordon era o notă evidentă de amărăciune, iar Delia își reprimă un zâmbet. Majordomul ăsta al ei nu era deschis

când își spunea părerea, dar nu avea nici o îndoială că și-ar exprima exact gândurile despre orice problemă.

Brusc îi trecu prin minte că Gordon ar putea fi singura persoană pe care se putea bizui în acest moment.

El se ridică și adună farfuriile și platourile pe care le puse unele peste altele într-o grămadă nesigură și, într-un mod cu totul primejdios, pe tava pe care o lăsase MacPherson. Până acum Delia își petrecuse viața înconjurată de servitori care erau indubitabil eficienți. Dar în mod evident zilele acelea se sfârșiseră.

Delia sări în picioare.

– Stai, lasă-mă să te ajut!

Ocoli biroul și întinse mâna să-l ajute să pună tava drept, iar în mișcare, îl atinse fugitiv.

El inhătă tava din mâinile ei și făcu un pas înapoi, iar farfuriile se clătinară amenințător.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, doamnă, dar mă descurc foarte bine singur.

Se întoarse brusc și păși spre ușă, încercând neîndemânatic să echilibreze tava pe care o ținea cu o singură mână, împinse cu putere ușa cu cealaltă mână și o propti cu piciorul ca să stea deschisă. Înainte ca ea să apuce să spună o vorbă, dispăruse, iar Delia rămase uitându-se după el, surprinsă.

Cu siguranță se mișca foarte repede pentru un bărbat de vârsta lui. Și trupul lui păru surprinzător de ferm când îl atinsese din greșeală. Indiferent de efectele anilor asupra minții lui, din punct de vedere fizic părea să fie în formă foarte bună. Măcar nu trebuia să-și facă griji că îndatoririle pe care le avea erau prea obositoare sau că se prăbușește în timp ce servește ceaiul. Mai era ceva ciudat în legătură cu Gordon, dar nu reușea să-și dea seama exact ce anume. Oricum, probabil că nu era deloc important.

Se întoarse la scaunul ei și răsufli obosită. Până acum ea și Gordon reușiseră să pună în ordine documentele legate de bunurile lui Charles. Mai era multă muncă, desigur, dar își făcuse o idee despre averea lui Charles – averea ei. Și era considerabil mai mare decât își închipuisese. Fără îndoială, nici măcar nu se compara cu averile celor din familia Effington, dar cu toate acestea era

impresionantă. Era, ca să spunem drept, o femeie foarte bogată. O femeie foarte bogată și independentă.

O văduvă foarte bogată, cu toate libertățile pe care ți le oferă văduvia și bogăția.

Și cu toate astea, ar da totul într-o clipită pentru șansa de a-și recăpăta soțul și de a îndrepta tot ceea ce mersese îngrozitor de rău.

Oh, sigur că el nu era dragostea vieții ei, iar ea nu se îndoia că nici el nu o iubise, dar îl plăcuse mult. Și credea că și el o plăcuse pe ea. Până după ce se căsătoriseră.

Charles făcuse rost de un permis special și se căsătoriseră, în cadru restrâns, dimineața devreme, la două zile după ce împărțise patul cu el. După care el insistase să meargă la familia ei. Pe tot parcursul acelei zile interminabil de lungi avuseseră parte de nenumărate necazuri. Tatăl și fratele ei, cu chipurile incrunțate și amenințătoare, și mama ei care plângea, ocupată să facă crize de disperare din cauza scandalului iminent pe care avea să-l provoace căsătoria sub impulsul momentului dintre o Effington și acel... acel... bărbat. Cum zisa căsătorie era în dezacord absolut cu ordinea lucrurilor, și cum nu putea să se sfârșească altminteri decât într-un dezastru. După care fusese Cassie, în mod limpede rănită că fusese exclusă și ținută în beznă în legătură cu aventura catastrofală a surorii ei. Charles fusese calm și agreabil, iar Delia era destul de mândră de felul în care se prezentase în fața familiei ei.

Abia când Delia și Charles fuseseră din nou singuri, caracterul lui păruse să se schimbe, iar ea își dăduse seama exact ce greșea-lă făcuse. A, nu sacrificându-și virtutea. Semnificația acestui lucru constituia probabil o grijă mult mai mare pentru alții decât pentru ea. Cu mult timp în urmă acceptase ideea că majoritatea bărbaților care voiau să se însoare cu ea ar fi făcut-o pentru familia, poziția și zestrea ei, și n-ar fi fost pe de-a-ntregul ofensați de virtutea ei pierdută.

Nu, natura greșelii ei consta în faptul că nu cunoștea cu adevărat firea bărbatului de care se legase pentru tot restul vieții. Charles devenise din ce în ce mai preocupat și mai retras, așa cum se întâmplă cu un bărbat care are pe cap probleme importante

și urgente. Probleme pe care refuza să i le împărtășească. O mare parte din timp era plecat, iar când era lângă ea, atitudinea lui era nepoliticoasă, chiar rece. Ezita să discute cu ea, ba chiar arăta reticență să se afle în prezența ei. Era ca și când, odată ce se căsătorise cu ea, nu mai voia să aibă de-a face cu ea deloc. De parcă ar fi regretat din capul locului că o cunoscuse. Și dormea singură.

Comportamentul lui o deruta și o durea, fiind mai mult decât înfricoșător. Toate speranțele pe care le nutrise că între ei s-ar fi putut dezvolta afecțiunea sau chiar dragostea se spulberaseră. O apăsa o mare greutate în piept, și se gândea la posibilități de a evada din această încurcătură îngrozitoare în care se trezise. Respinsese ideea de a se reîntoarce la familia ei; ar fi însemnat să-și recunoască nu numai greșeala, ci și eșecul. Iar cei din familia Effington nu dădeau greș.

Nici chiar femeile. Nu, avea să rămână cu Charles, iar dacă acest lucru însemna o căsătorie care nu reprezenta nimic altceva decât doi străini care locuiau în aceeași casă, așa să fie. Și totuși, sperase ca, în timp, să regăsească afecțiunea prietenească și pasiunea pe care le împărtășiseră.

Nu visase niciodată că nu vor avea timp.

Nu i-ar fi putut dori moartea vreodată, dar decesul lui prematur o eliberase de niște jurăminte pe care nu ar fi trebuit să le facă niciodată. Căsătorindu-se cu ea, el îi schimbase complet viața. Lăsând-o văduvă, darul lui era libertatea ei și o viață absolut nouă care ar fi putut să-i rezerve orice și-ar fi dorit. Iar dacă prețul pentru acel dar era vinovăția și o inimă grea plină de regrete pentru tot ceea ce ar fi putut să fie, putea să trăiască cu asta. Nu avea de ales.

— Lady Wilmont. Glasul lui Gordon răsuna de la ușă, iar privirea ei alunecă rapid spre el. Nu vreau să par îndrăzneț doamnă, și înțeleg că nu ați vrut decât să fiți de ajutor, dar trebuie să-mi permiteți să-mi fac datoria și... Sprâncenele lui se încruntară pe deasupra ochelarelor, și făcu un pas spre ea. Iertați-mă, doamnă, dar e ceva în neregulă?

Brusc, ea își dădu seama că are obrazii uzi de la lacrimile care îi curseseră fără să observe. Le șterse rapid cu dosul palmei.

- Regrete, Gordon, nimic altceva decât regrete. Își îndreptă privirea spre documentele de pe birou și le puse din nou în ordine, cu gândurile aiurea. Și, cum nimeni nu prea poate face nimic în legătură cu regretele, sunt inutile.

- Înțeleg. Vocea îi era așa de stinsă, încât nici nu era sigură că vorbise de fapt.

Preț de câteva momente ea răsfoi documentele, încercând să-și recapete calmul. Nu mai plânsese din ziua în care i se adusesese la cunoștință moartea lui Charles, și chiar și atunci se întrebese dacă lacrimile acelea erau pentru el sau pentru ea însăși. Fir-ar să fie, făcuse o incurcătură îngrozitoare! Iar acum se simțea al naibii de vinovată pentru toate, ca și cum moartea lui ar fi fost în vreun fel din vina ei. Ca și cum simplul fapt că se măritase cu el fără să-l iubească dusese cumva la dispariția lui. Dacă ar fi iubit-o, ar fi părăsit-o oare pentru o călătorie absurdă în Franța? Bineînțeles, era ridicol, nimic altceva decât propriul ei simț al binelui și al răului care își înălța capul urât. Nici Charles nu o iubise. Și, la urma urmelor, nu se căsătoreau cei mai mulți dintre oamenii pe care îi cunoștea din motive care nu aveau nimic de-a face cu dragostea?

Trase adânc aer în piept ca să se liniștească și spuse cu voce vioaie:

- Ai perfectă dreptate, Gordon, ar trebui să te las să-ți continui treburile fără ajutorul meu. Ești extrem de competent, și eu n-ar trebui să...

- Iertare, doamnă.

Ea ridică privirea. Gordon stătea în fața biroului, cu o expresie spășită și preocupată.

- Scuzele mele, milady. Poate că sunt prea conștient de anii mei ca să mai fiu atât de agil cum ar trebui. Ați încercat să mă ajutați, și pentru acest lucru aveți recunoștința mea.

- Se acceptă. Chiar că era un om foarte drăguț, și deși uneori era un pic zăpăcit sau sensibil în legătură cu vârsta lui, era de așteptat, și ea îi trecea cu vederea. Păi atunci...

- Iertați-mă, milady, dar... Se opri, căutându-și parcă vorbele potrivite. Îmi dau seama că va aflați într-o situație grea, fără nici

un sprijin pe care să vă bizuiți din partea familiei, și aș dori să vă ofer ajutorul meu când și cum veți dori.

Ea zâmbi cu recunoștință.

– Foarte amabil din partea ta, Gordon. Mi-ai fost deja de foarte mare ajutor, și-ți sunt îndatorată.

– Dacă cumva veți avea nevoie de... – își îndreptă umerii ușor – cineva cu care să vorbiți, aș fi onorat, dacă veți dori să vă încredeți în mine. Sunt foarte discret. Făcu o pauză. Lordul Merchant mă considera cel mai apropiat confident al lui.

Îl studie preț de un moment. Probabil că-i fusese foarte greu unui bărbat ca Gordon să facă o asemenea sugestie. Din experiența ei, servitorii de o anumită vârstă și cu o anumită poziție nu erau inclinați să facă propuneri de natură personală. Era limpede că bunătatea firii lui înlocuia restricțiile impuse de slujbă.

Sau poate că ea era o creatură așa de jalnică încât nici măcar o inimă de piatră nu-i putea rezista. Iar dacă acest bătrânel simpatic putea să-i facă o asemenea propunere, cu siguranță nici ea nu se va lăsa mai prejos și nu putea decât s-o accepte. Îi făcuse plăcere compania lui în această seară, și ar fi pus pariu că era un izvor de cunoștințe și de înțelepciune despre lume și viață.

În afară de asta, între doliu și scandal era practic izolată de restul societății și nu avea nici cea mai vagă idee despre cum să-și petreacă timpul. Nu o interesa prea tare cusutul și încă nu găsise ceva interesant în bibliotecă. Avea caietul de schițe, dar lungile luni în pitoreasca Regiune a Lacurilor îi amintiseră că nu era nici pe departe la fel de îndemânică cu penița și creionul precum sora ei. Reușise să umple într-un fel oarecare nesfârșitele ore ale exilului său – sau poate să se lase în voia sorții era mai nimerit decât să umple –, dar habar nu avea ce va face cu timpul său în continuare. Presupunea că este un fel de pedeapsă, purgatoriul ei personal pentru că se măritase cu un bărbat pe care nu-l iubea și pentru că acum nu-l jenea de fapt pe acel bărbat, ci speranțele pe care și le pusese în el.

Îi aruncă majordomului cel mai strălucitor zâmbet de care era în stare:

– Voi ține minte, Gordon. Și acum, poate ar fi bine să ne întoarcem la treabă, spuse făcând semn cu capul spre scaunul lui.

- Sigur că da, doamnă.

Gordon își reluă locul și începu să pună în ordine facturile de plătit: pe cele legate de cheltuielile pentru casă, pe cele de natură personală și pe cele care nu făceau parte din nici una din cele două categorii.

Îl urmărea cu un sentiment de mulțumire. Într-un an în care luase un șir nesfârșit de hotărâri prostești, angajarea lui Gordon era probabil cel mai inteligent lucru pe care îl făcuse. În ciuda vârstei lui, a ușoarei neîndemânări pe care o afișa și a vanității evidente când venea vorba despre înfățișarea lui, era clar că se pricepea la arta organizării finanțelor. Mai mult, era genul cumsecade, chiar dacă un pic cam ciudat. Și totuși, nu avea nici o îndoială că urmau să se înțeleagă perfect. Și dacă chiar ar fi simțit nevoia unui confident înțelegător, nu ar fi ezitat să apeleze la el.

În acest moment, era singurul aspect neștirbit din viața ei.

Era un mitocan. O bestie. Cea mai josnică creatură.

Lady Wilmont își aplecase capul deasupra hârtiilor din fața ei și era concentrată asupra muncii pe care o făcea, întocmai cum era de când începuseră această corvoadă, cu trei seri în urmă. Lumina lămpii îi cădea pe șuvițele de păr care se încăpățâneau să se desprindă din coafura oarecum dezordonată, dar cu totul fermecătoare. În acele clipe arăta cu adevărat ca un înger.

Tony era însă un ticălos, un monstru, incarnarea diavolului.

Disprețul de sine era amplificat de tunetele de afară și de zgomotul ploii care lovea în fereastră, violența naturii fiind în total contrast cu căldura scenei din biblioteca lui Wilmont.

Lady Wilmont era vulnerabilă și singură și nu avea pe nimeni la care să apeleze. Din ce auzise el, chiar și vizitele surorii ei erau rare, și, de fapt, de când începuseră să facă ordine în finanțele lui Wilmont, mai apăruse geamăna aceea insensibilă măcar o dată? Trimisese unul sau două bilete, dar altceva nimic.

Și la drept vorbind, îi făcuse cineva din familie măcar o singură vizită? Sigur că fusese centrul scandalului, dar acest lucru se întâmplase cu multe luni în urmă. Femeia asta își pierduse și soțul, și ai fi zis că acesta era un motiv suficient pentru ca familia să o ierte și să fie unită în jurul ei. În mod limpede, absolut toți

membrii în viață ai familiei Effington erau insensibili față de alții și nechibzuiți.

Dar el era mai bun cu ceva? Nu profita el de situația ei dificilă pentru mizerabilele lui scopuri personale, oricât ar fi fost ele de justificate?

O, da, el chiar era un escroc, un mizerabil, un individ josnic, cu siguranță. Cei din familia Effington nu îi erau cu nimic superiori.

Nu-și închipuise niciodată că părerea lui despre ea s-ar putea schimba într-un mod atât de serios și atât de repede, nu-și închipuise niciodată că ar fi putut să greșească atât de tare și nu-și închipuise niciodată că s-ar putea simți atât de nefericit că o amăgește. În toate zilele în care lucrase cot la cot cu Lady Wilmont, punând în ordine actele soțului ei, Tony își făcuse o imagine mult mai clară despre această femeie cu care se însurase prietenul lui. Nu era deloc așa cum crezuse, deși era considerabil mai puțin dornică decât se așteptase să-i facă lui confidențe. De fapt, era destul de rezervată și predispusă la lungi tăceri, momente când era convins că gândurile ei se îndreptau spre Wilmont.

În fine, să-l ia naiba pe individ! Lui Tony îi era clar acum că Wilmont mersese prea departe cu avansurile și probabil că o sedusese pe femeie. Nu vedea nici un alt motiv pentru căsătoria lor, deși Wilmont nu se căsătorise niciodată cu vreo femeie pe care o sedusese – și erau o mulțime.

În orice caz, măcar Tony aflase multe despre caracterul lui Lady Wilmont. Era în mod cert amabilă și plăcută. Având în vedere că-l considera un servitor mai în vârstă bine intenționat, dar nu la fel de ager cum fusese altă dată, imagine pe care o folosea în avantajul lui, purtarea ei dădea la iveală o inimă bună și o fire afectuoasă.

La naiba, femeia asta era incredibil de drăguță. Și surprinzător de inteligentă, ceea ce însemna că relația ei cu Wilmont nu avea absolut nici o logică. Nu era genul care să fugă cu vreun bărbat, darămite cu un ticălos ca Wilmont. În mod sigur ea nu meritase ce i se întâmplase, oricare ar fi fost jocul pe care îl jucase cu ea.

Dar Tony era oare mai bun?

– Păi, atunci, asta este, nu?

Lăsă creionul să cadă cu zgomot pe birou, apoi se sprijini de spătarul scaunului.

- Gata, milady?

- Așa pare, din câte văd eu. Își frecă fruntea cu mâna, într-un gest evident de oboseală. Am reușit să facem ordine în actele lui Charles privind bunurile, de la datorii la toate mărunțișurile care derivă de aici. Contabilitatea e în ordine, facturile importante, plătite, investițiile și proprietățile, identificate. Una peste alta, așa zice că am terminat. Zâmbi epuizată. Nu așa fi putut face asta fără ajutorul tău, Gordon. Îți sunt foarte recunoscătoare.

- A fost plăcerea mea, doamnă.

Nici nu rosti bine vorbele, că își dădu seama cât sunt de adevărate. Îi făcuseră mare plăcere acele ore lungi în compania ei. Tony preferase întotdeauna femeile care gândesc în locul celor care doar flutură din gene și zâmbesc aiurea. Femeile deștepte erau o provocare care îl puneau pe jar. Și dacă mai erau și drăguțe, cu atât mai bine.

Femeia rară care îi putea provoca și mintea, și trupul era exact tipul de femeie cu care avea să se însoare într-o bună zi.

Păcat că aceasta nu era disponibilă și apărea la momentul nepotrivit. Când realiză asta, simți în stomac o senzație ciudată, de neliniște.

- Nu-mi vine să cred cât de obositoare au fost toate acestea. Închise ochii și își masă ceafa, cu capul lăsat în față și părul blond în dezordine.

El își înfrână dorința de a întinde mâna și a-și trece degetele prin şuvițele mătăsoase.

- Mă simt de parcă am mers pe jos de la mătușa Cecily până în sat și înapoi, murmură ea. Fără oprire.

Să-i mângâie carnea caldă de pe gâtul ca de porțelan.

- Totuși, la urma urmelor, n-am făcut cu adevărat nici un fel de muncă fizică.

Să-i simtă mușchii umerilor relaxându-se sub apăsarea mâinilor lui.

- Dar tu, Gordon?

– Eu? Vorba sună mai degrabă ca un scâncet de surpriză decât orice altceva. Își drese glasul, sperând că ea nu a observat. Ce vrei să spunei, doamnă?

Înălță capul și îi aruncă un surâs obosit.

– Și tu ești obosit?

– Absolut deloc.

Ea ridică din sprâncene.

– Ai o energie surprinzătoare pentru un bărbat de vârsta ta, Gordon. O pui pe seama a ceva anume?

Spuse primul lucru care îi trecu prin minte:

– O viață onorabilă, milady.

– O viață onorabilă? Ce interesant! Tăcu, cu o expresie gânditoare pe chip. Brusc, privirea ei o întâlni pe a lui. Gordon, știi cumva dacă în casă se găsește ceva care să semene cu un brandy bun? Îndrăznesc să spun că lordul Wilmont ar trebui să aibă vreun fel de alcool pe aici, iar în pivniță se găsește o colecție bogată de vinuri, dar n-am avut încă ocazia să cercetez fiecare colțișor și fiecare ungher de pe aici, așa că mă întrebam dacă nu cumva ai dat tu peste ceva interesant. Trase lung aer în piept. Oricât de obosită aș fi, sunt prea agitată ca să mă duc la culcare. Mă simt de parcă aș fi un arc întins. Brandy-ul m-a ajutat mereu să dorm, și în ultimul timp n-am dormit deloc bine.

– Dați-mi voie, milady.

Se ridică în picioare, traversă biblioteca îngustă și deschise unul dintre dulăpioarele înșirate de-a lungul pereților de jur împrejurul încăperii, despărțind rafturile de sus de cele de jos. Apucă o carafă cu o mână și un pahar cu cealaltă.

– Minunat. Îi aruncă o privire admirativă. Și, te rog, bea și tu cu mine. Este și munca ta, nu doar a mea.

– Cum doriți, doamnă.

Stingherit, așeză un al doilea pahar lângă primul, apoi se răsuci ca să pună brandy-ul și paharele pe birou. Ea îl fixa cu privirea, reprimându-și un zâmbet. La naiba! Un majordom adevărat ar fi folosit o tavă. Slavă Domnului că ea punea incompetența pe seama vârstei lui înaintate și nu pur și simplu pe seama, în fine, a incompetenței. Și slavă Domnului că nu întreba cum de știa exact

unde să găsească brandy-ul. Împărțise multe sticle cu Wilmont chiar în această încăpere.

Umplu cu grijă cele două pahare, apoi își reluu locul pe scaun. Ea luă o înghițitură și suspină:

– Minunat, dar de fapt știam că așa o să fie. Chiar dacă nu știam mai nimic despre soțul meu, știam că gusturile lui pentru băuturi fine era excepțional. Preț de o clipă lungă fixă cu privirea lichidul chihlimbării din pahar ca și când acolo s-ar fi aflat rezolvarea pentru nenumăratele întrebări fără răspuns legate de bărbatul cu care se măritase. Ce înseamnă o viață onorabilă, Gordon?

– Aș zice că, mai presus de orice, cinstea. „Cu condiția ca sinceritatea pură să nu vină în contradicție cu un scop mai nobil, cum ar fi serviciul față de rege și de țară”, se corectă el în sinea lui. Să fii sincer cu tine însuși, credincios principiilor tale. Iar aceste principii trebuie să fie întotdeauna în slujba intereselor regelui și ale țării.

– Crezi că lordul Wilmont a dus o viață onorabilă, Gordon?

Își ales vorbele cu grijă:

– Nu este căderea mea să o spun, doamnă.

– Și totuși, m-ai ajutat să pun în ordine ce a rămas de pe urma lui. Cu siguranță ți-ai format o părere despre acest bărbat.

– Nu m-aș aventura...

– Prostii! Se simțea nerăbdarea în vocea ei. Își sprijini coatele de birou și, ținând paharul cu amândouă mâinile, începu să-l studieze. Ești un bărbat cu o experiență uriașă și, bănuiesc, un fin observator al celor din jurul tău. Ai văzut ceva în toate acestea care să-ți sugereze că soțul meu a dus o viață nedemnă?

– Nu, milady. Absolut deloc.

Era cel mai adevărat lucru pe care îl spusese toată seara, și îl luă puțin prin surprindere. Tony habar nu avusese la ce să se așteptase de la actele lui Wilmont, dar în mod sigur că nu se așteptase la lipsa totală a unor activități îndoielnice. Ei bine, nici chiar propriile lui tranzacții nu erau, uneori, în întregime curate.

– Știi că avea o reputație îngrozitoare. În legătură cu jocurile de noroc, cu viața tumultuoasă, cu băutura și – ridică impasibilă din umeri – cu femeile.

- Reputația nu este întotdeauna ceea ce pare, doamnă, spuse Tony ferm. În acel moment nu-l putea apăra pe Wilmont și, chiar dacă nu ar fi fost sub acoperire, ar fi fost obligat în orice caz să n-o facă. Reputația lui Wilmont era ce-i drept, pe ici, pe colo, exagerată pentru a ascunde adevăratele lui activități, dar o mare parte era binemeritată. Și totuși, Tony se întrebă dacă nu-l judecase prea aspru pe prietenul lui.

- Totuși s-a căsătorit cu mine. În glasul ei era o notă de răceală. Și probabil că asta spune lucruri bune despre el. Fără nici un avertisment, se ridică și începu să străbată încăperea.

Tony sări în picioare, cu un pas în urma ei.

- O, stai jos te rog, Gordon! Făcu grăbită un semn cu mâna. Se pare că nu pot să stau liniștită, dar nu e cazul să te simți și tu prost.

- În nici un caz n-aș putea, doamnă. Nota de șoc din vocea lui nu era în întregime prefăcătoare.

Ea își ridică privirile spre tavan.

- Foarte bine.

Lady Wilmont înconjură încăperea fără grabă și, ținând încă în mână paharul cu brandy, studie rafturile ca și când ar fi căutat ceva interesant, dar felul în care își ținea trupul și pasul agitat trădau tensiunea și arătau că este preocupată și de altceva în afară de citit. Se opri și studie rafturile, apoi alege o carte și se uită la el.

- Îți plac operele lordului Byron?

- Nu mi-aș îngădui să spun, milady. De fapt, după părerea lui, atât omul, cât și poeziile lui erau mult prea lăudate și supraapreciate.

Ea chicoti:

- Îmi închipuiam că nu. Mai luă o înghițitură de brandy, puse paharul pe un raft, apoi deschise cartea. Nici eu nu sunt prea ispitită de opera lui cu caracter politic, dar unele dintre poemele lui sunt destul de expresive. Răsfoi volumul și se opri ca să citească cu voce tare: *Ea umblă-n splendoare ca noaptea / Din țărături senine cu cer instelat... / Și tot ce-i perfect în lumină și beznă / Se-mbină în ochi-i și-n chipul luminat...*

– E foarte frumos, doamnă. Era una dintre puținele opere ale lui Byron care chiar îi plăcea, și bănuia că atingea latura romantică de obicei ascunsă a firii lui.

– Crezi? Continuă să studieze pagina aceea, ridicând dintr-o sprânceană. *Surâsuri copleșesc, nuanțe strălucesc./ Povestind de zile petrecute-n virtute./ De-o minte împăcată cu cele ce au fost,/ O inimă cu dragoste neprihănită.* Îi aruncă o privire. Chiar crezi că există așa ceva precum o inimă a cărei dragoste să fie neprihănită, Gordon? De fapt, există asemenea lucru cum e dragostea?

– Mă tem că m-ați luat pe neașteptate, doamnă, spuse precaut. Nu sunt foarte sigur că înțeleg ce întrebați.

Ea râse fără veselie.

– Nici eu, Gordon. Închise cartea cu zgomot și i-o dădu lui. De ce nu iei cartea asta? S-ar putea să o găsești agreabilă. Eu mai am un exemplar.

El se apropie de ea și luă cartea.

– Mulțumesc, milady, o voi păstra cu sfințenie.

– Va trebui să-mi spui dacă ți-a plăcut. Știu că eu aș avea nevoie în mod sigur de ceva interesant de citit. Ca să-mi țin mintea ocupată. Cu un gest brusc luă paharul de pe raftul cu cărți și oftă. Îndrăznesc să spun că dispoziția mea ciudată nu se datorează decât oboselii și faptului că sunt în această casă, și furtunii care stă să înceapă. Sau poate pentru că-mi dau seama că terminând de pus în ordine actele lui Charles am ajuns la capătul măreței mele aventuri.

Imediat, el deveni atent căutând un sens ascuns în cuvintele ei:

– Măreța aventură, doamnă?

– Eu... Scutură din cap. Bat câmpii, Gordon, ceea ce este neobișnuit în sine, dar și pentru mine. Eu nu divaghez niciodată. Sau, în fine, nu obișnuiam. Mă trezesc făcând o mulțime de lucruri pe care nu le făceam altădată. Luă o înghițitură de brandy, gânditoare. Sunt convinsă că ai observat, ca și mine, că acum sunt în posesia unei averi semnificative.

– Știu acest lucru, milady.

Între averea familiei și numeroase investiții iscusite, Wilmont era extraordinar de înstărit. Cele cincizeci de mii de lire sterline

lipsă erau o nimica toată pentru un asemenea om, și ca atare probabil nu avuseseră nici o importanță – în bine sau în rău – pentru acțiunile lui.

– Poate că o să-i folosesc ca să călătoresc. N-am fost niciodată mai departe de granițele Angliei, iar acolo, departe, există o lume vastă mai mult decât dornică să-i arate unei văduve bogate ce are de oferit. Și mi-am dorit întotdeauna să văd canalele din Veneția și ruinele Romei. Lordul Marchant călătorea, Gordon? Te lua cu el ca să vezi castele și catedrale, munți măreți și oceane imense? Ai avut peripeții în străinătate?

– Nu, milady, răspuse fără să ezite.

În realitate, avusese mult prea multe peripeții în mult prea multe locuri în timpul lungilor ani de război. Se aventurase pe aleile dosnice, întunecoase și sinistre, în zonele rău famate din Paris și Marsilia, unde informațiile se vindeau și se cumpărau, și doar ca să treci pe acolo trebuia să-ți asumi toate riscurile. Văzuse câmpurile de luptă din Spania și Portugalia și bârlogurile ascunse ale partizanilor și mercenarilor dornici să-ți asigure sprijinul pentru un preț, plătit în bani sau în sânge.

Chiar și după război, când serviciile oficiale de informații militare fuseseră considerate inutile, devenise membru al unei agenții noi a Ministerului de Externe, denumită în mod banal Departamentul pentru Afaceri Interne și Externe. Împreună cu bărbați precum Wilmont și Mac pentru care își pusese viața chează în eforturile de a-l înfrânge pe Napoleon, făcea parte din acest serviciu de informații unic al cărui scop era apărarea intereselor naționale de amenințări din interior și din exterior.

– Presupun că o să am răgaz din belșug mâine să mă gândesc ce voi face cu restul vieții mele. Se duse înapoi spre birou și puse actele atent rânduite acum într-un registru voluminos. Se pare că am în față timp berechet.

Se simțea la ea o demnitate resemnată care atingea ceva adânc în el. Simți brusc dorința stăruitoare de a o lua în brațe și de a o consola. Să-i spună că viața ei avea să fie bună. Să o asigure, să-i promită că el și numai el urma să aibă grijă să fie așa. Și dacă între timp buzele lui aveau să le întâlnească pe ale ei...

Bineînțeles că nu putea. Nu putea s-o tragă în brațele lui și să-i sărute buzele încă cu gust de brandy sau să se desfete cu căldura trupului ei lipit de al lui, sau să simtă bătăile inimii ei lângă a lui. Ea făcea parte din îndatoririle serviciului lui, nimic mai mult. Ori cât de neplăcut ar fi fost, era un fel de momeală pentru a-i atrage pe cei care ar fi pândit amenințător. Și oricât de atrăgătoare ar fi găsit-o, rămânea tot proaspătă văduvă și soția celui mai bun prieten al lui. Mort sau nu, Wilmont merita mai multă considerație din partea lui Tony.

Și totuși, în această încăpere, cu furtuna care mugea afară și cu privirea resemnată din ochii ei albaștri, era ușor să uite cine este și de ce este acolo.

Agent al guvernului Majestății Sale, dându-se drept un major-dom mai vârstnic, al cărui unic scop era să fie ea în siguranță.

Doar că el nu era bătrân, nu era servitor, și singura persoană de care ar fi fost poate cu adevărat nevoie s-o apere era chiar el.

Capitolul 4

Delia se ridică brusc, în beznă, cu răsuflarea întretăiată. Inima îi bubuia în piept, sângele îi pulsa în urechi. Întunericul o învăluia, o împresură, o copleși. Preț de o clipă, nu avu nici o idee unde se află sau ce este, cine este, simțind numai spaima de a fi singură, absolut singură.

Își încheștă pumnii, respiră profund și își impuse să fie calmă. Ar trebui să se priceapă mai bine la asta: o emoție irațională pe care nu putea s-o identifice, vecină cu spaima, o făcea să sară din somn în fiecare noapte de când murise Charles. Și în fiecare noapte stătuse trează ore întregi străduindu-se să înțeleagă exact de ce o covârșise acest sentiment îngrozitor.

În partea rațională a minții știa că nu are de ce să se teamă, în afară de oribila stare de solitudine pe care i-o dădea lipsa oamenilor, a familiei care o înconjuraseră întotdeauna. De fapt, era convinsă că nu era atât teama, cât un copleșitor sentiment

de vinovăție pe care îl putea ignora în timpul zilei, dar de care nu se putea apăra în timpul somnului când era neputincioasă. Dar, deși aflase care este problema, nu putuse face nimic s-o rezolve.

În noaptea asta era altfel. În noaptea asta, când pulsul se domolise și respira ușor, venise și încrederea în ea însăși. Și furia. O furie puternică, irațională, necruțătoare. Venise momentul să regleze conturile care nu aveau nimic de-a face cu bănci, facturi și avere.

Azvrli deoparte așternuturile și traversă hotărât dormitorul mic care se învecina cu al lui Charles, de care era despărțit printr-un garderob. Deschise cu putere ușa de la garderob, ezitând nu mai mult de o clipită, după care deschise cu o smucitură ușa ce ducea spre dormitorul lui Charles.

Furtuna trecuse, cerul se limpezise și prin ferestrele înalte lumina lunii se strecura suficient cât să transforme încăperea masculină, cu mobilier scump și masiv, cu draperii grele și costisitoare de damasc, într-o acuarelă ștearsă în diferite nuanțe de gri-argintiu și negru-albăstriu. Nu mai fusese în această încăpere – dormitorul lui – din acea singură noapte când împărțise patul cu el.

Furia o duse direct în mijlocul camerei.

– Gata, Charles, m-am săturat.

Vorbele îi ieșiră singure din gură.

– Nu mai continui acest joc. Ți-am dăruit șase luni în schimbul unei singure nopți. Mi-am plătit datoria. Ai murit și-mi pare rău pentru asta, dar nu sunt eu de vină. Nu mă voi mai simți nici un moment vinovată pentru moartea ta. Și nici nu mă voi mai dojeni că între noi nu a existat iubire deloc. Se pare că eu am fost singura dintre noi doi care a crezut că măcar a fost afecțiune. Ți-aș fi fost o soție extraordinară. Aș fi făcut tot ce-mi stă în putință ca viața noastră împreună să fie bună și fericită.

Se cuprinse cu brațele, rămânând cu privirea fixată în întuneric.

– De ce te-ai însurat cu mine? Nu ți-am cerut-o. Nici măcar nu m-am așteptat. Mi-am dat pe deplin seama ce fac când am venit aici, în patul tău. Nu sunt proastă, știam care vor fi consecințele. Și pentru că am înțeles asta, îți recunosc ție meritul. M-ai făcut

să văd o parte din mine pe care nu o cunoșteam. De la bun început, am fost o altă persoană cu tine. Ai scos din mine ceva ce nu bănuisem vreodată că există. Furia îi creștea odată cu vocea. Eram increzătoare și-mi plăcea să cochetez și, la naiba, Charles, eram pasională cu tine. Nu doar în pat, ci și în viață. Tu m-ai făcut să mă simt ca și când n-aș fi trăit niciodată înainte, și îmi plăcea. Îmi plăcea că totul era ținut secret, aventuros, clandestin. Îmi plăcea să iau eu singură hotărâri, să-mi aleg singură drumul, indiferent de restricțiile impuse de bunele maniere. Era minunat. Nu voi renunța acum și nu te voi lăsa să-mi iei totul înapoi. Nu voi mai fi ființa liniștită și rezervată care eram înainte să te cunosc. Niciodată! Ai mai încercat să-mi iei totul înapoi, nu? De ce? Vocea îi coborî. După ce ne-am căsătorit, m-ai tratat de parcă nici nu contam. De parcă nu ți-ar fi păsat deloc. Nu așteptam dragoste, Charles, dar chiar așteptam – își căută cuvintele – ceva mai mult decât îngăduință politicoasă. Ceva apropiat de farmecul și de dorința pe care mi le arătaseși până atunci. La vremea aceea nu am înțeles și nici acum nu înțeleg. Ai regretat că ne-am căsătorit din chiar clipa în care am schimbat jurămintele? Ai știut ce greșeală îngrozitoare era? Îți eram atât de teribil de neplăcută în momentele acelea că nici nu suportai să te afli în prezența mea? M-ai părăsit?

Făcu o pauză să-și recapete suflul. Poate că erau furia și vino-văția, în egală măsură, care o trezeau din somn în fiecare noapte. Se strădui să imprime vocii o notă de calm:

– Mi-ai lăsat o mare avere, Charles, suficient de importantă ca să duc o viață independentă. Acum nu voi mai fi nevoită să mă mărit cu cine știe ce gentleman teribil de plicticos. Mi-ai oferit alte posibilități, și pentru acest lucru îți voi fi veșnic recunoscătoare. Bineînțeles că te voi plânge, dar nu voi jeli un bărbat pe care acum îmi dau seama că nu l-am cunoscut deloc. Ci pentru ceea ce tu și eu nu am împărtășit niciodată și nici nu am avut ocazia să împărtășim. Și pentru această pierdere, soțul meu rătăcitor, te învinovățesc pe tine. Am fi putut avea atât de multe împreună. Poate că ne-am fi iubit, cu timpul. Mi-ai plăcut foarte mult, și cre-deam că și tu mă plăci.

Ridică bărbia sfidător.

- Ai murit și îți spun acum, în acest moment, pentru ultima oară, îmi pare rău pentru moartea ta. Dar am toată viața înaintea mea. Și nu voi ezita să o trăiesc.

O străbătu un sentiment de nerăbdare și, fără să stea pe gânduri, se îndreptă spre pat, inhăță draperiile care atârnavă din cornișă și smulse cu putere. Țesătura rezistă o clipă, apoi se sfâșie cu un sunet mulțumitor care răsună în noapte. Delia sfâșie perdelele baldachinului până când căzura grămadă pe podea. Smulse acoperșura și pernele de pe pat și le aruncă deoparte, apoi se duse la fereastră și smulse draperiile. Voia să smulgă chiar și tapetul de pe pereți cu mâinile goale. Și cu fiecare gest, cu fiecare bucată de material sfâșiat care ateriza pe podea lin și lent amintind mai degrabă de un vis decât de realitate, povara care o apăsase timp de șase luni lungi se atenua.

Se opri în mijlocul încăperii ca să-și tragă sufletul și să-și contemple munca. Toate astea erau ridicole, desigur. Habar nu avea ce o apucase. Nu fusese niciodată înclinată spre manifestări de violență sau de furie. Dar se schimbase, și Charles o schimbase și, indiferent ce avea să se întâmple de acum înainte, pentru acest lucru urma să fie veșnic recunoscătoare.

Grămăjoare mătăsoase de țesătură zăceau prin toată încăperea luminată de stele, o scenă în mod straniu pașnică. O pace care îi invadează sufletul.

Undeva în depărtare sau poate doar în mintea ei, auzi sunetul unui râset amuzat. Râsul lui Charles. Nu soțul rece și distant în care se transformase, ci donjuanul care o fermecase în saloane discrete și o vrăjise la întâlniri secrete, și îi dezvăluise atâtea secrete chiar în această încăpere, punând stăpânire dacă nu pe inima ei, măcar pe dorințele ei. Și o cuprinse un foarte bizar sentiment că el o aprobă. Că, în ciuda atitudinii lui de la sfârșit, ar dori ca ea să-și vadă de viață mai departe.

Dar însăși ideea că soțul ei mort ar vrea ca ea să-i distrugă dormitorul era absurdă. Și cu toate astea, oare relația dintre ei doi, din primul până în ultimul moment, nu fusese ceva absurd?

- Charles... Scutură din cap și zâmbi. Nu voi ști niciodată ce era real la tine și ce era prefăcătorie, nu?

Porni încet spre camera ei. Va începe o viață nouă dimineață, și, pentru prima oară de când se măritase, aștepta cu nerăbdare noua zi.

Ajunse la ușa garderobului, aruncând o ultimă privire spre dormitorul soțului ei. Mâine, o va transforma în camera ei.

– Mulțumesc, Charles, spuse încetișor, închizând ferm ușa după ea.

Arăta groaznic în negru.

Delia se studie în oglinda înaltă din camera lui Charles – ba nu, a ei. Sau în orice caz, va fi a ei, după ce va pune să se schimbe tapetul de pe pereți, să fie înlocuite draperiile și să fie adusă și mobilă nouă.

Oricare ar fi fost cauza purtării ei din seara precedentă, în această dimineață era o altă femeie. O femeie pregătită să înfrunte societatea londoneză exclusivistă. *Lady Wilmont*. Și în vreme ce domnișoara Philadelphia Effington ar fi ezitat să ia în derădere convențiile după care își condusesese o mare parte din viață, *Lady Wilmont* nu avea asemenea rețineri.

Aruncă un zâmbet poznaș reflexiei din oglindă, apoi tresări. Negrul nu era deloc culoarea ei. O făcea lividă, iar tenul ei și așa palid devenea de-a dreptul alb. Arăta, sincer, ca o moartă. De ce nu băgase de seamă mai demult? Purta negru de luni de zile. De fapt, nu avusese nici măcar timp să despacheteze hainele trimise de la casa părinților ei după căsătorie, înainte să fie nevoită să-și schimbe garderoba cu haine de doliu. Rochiile pe care le purtase înainte de căsătorie și de a fi văduvă erau încă împachetate în cutii înghesuite grămadă în camera ei. Suspină, resemnată. Și vor trebui să rămână împachetate până la sfârșitul anului.

Bineînțeles că ea era deja subiect de scandal și de bârfe. Cât de mult s-ar înrăutăți situația dacă nu i-ar păsa de convenții și ar purta veșminte colorate? Strămbă din nas. Mult, și nici măcar nu ar merita efortul. În ciuda hotărârii ei, nu era deplin convinsă că era pregătită să înfrunte lumea în calitate de *Lady Wilmont*, cea cu reputația pătată. Deși, dacă tot își ruinase reputația, ar putea să se bucure de situație. Dar cum anume să se bucure rămânea încă o întrebare.

În ușă răsună o bătaie discretă.

– Intră, strigă.

Ușa se deschise cu putere și în oglindă îl urmări pe Gordon, care păși în încăpere și se opri. Privirea lui înconjură iute camera, și pe chip îi trecu fulgerător o expresie de îngrijorare care însă fu înlocuită aproape imediat de expresia lui impasibilă obișnuită. Delia își reținu un zâmbet. Dormitorul lui Charles arăta de parcă ar fi fost răscolit și jefuit, iar la lumina zilei dezordinea părea mult mai mare decât seara trecută.

– Teamă mi-e că aici e cam dezordine, Gordon. Se întoar-se spre el, arătând cu mâna în jur. Azi-noapte am avut un fel de revelație.

– Aceasta este o revelație, milady? întrebă neîncrezător.

– Chiar este. Dădu din cap afirmativ. Viața mea s-a schimbat fundamental în ultimele luni, deși cred că era nevoie să mă întorc aici ca să accept cu adevărat acest fapt. Umbla agitată prin încăpere fără o țintă anume, evitând mormanele de așternuturi împrăștiate peste tot pe podea. Este pe de-a-ntregul vina mea, desigur, și nu-mi caut scuze pentru asta. Totuși, a venit vremea să merg mai departe. Sunt o văduvă cu avere și proprietăți și am toată viața în față. A venit momentul să încep să o trăiesc.

– Și cum vă gândiți să – își drese glasul – o trăiți, doamnă?

– Mai întâi de toate... Se opri și își plimbă privirea prin încăperea mult prea masculină. Acum, aceasta este casa mea și intenționez s-o transform în căminul meu. Absolut toate încăperile. Am făcut o listă. Se îndreptă spre pat, își luă carnetul de schițe și studie cuvintele scrise ordonat. Vreau să chemi niște tâmplari. Deși mobila de aici este de o calitate excelentă, este mult prea grea și de-a dreptul învechită pentru gusturile moderne. Mai vreau să văd țesături pentru cuverturi de pat și draperii, și perdele, și tapiserii, și covoare, și, a, da, mostre de tapet și de vopsele. Ridică privirea spre el. Oare am uitat ceva?

Era o expresie extrem de ciudată în ochii lui, ca aceea a unei creaturi sălbatice încolțite, doar că expresia lui era senină.

– Se pare că nu, doamnă.

– Atunci, să-i dăm drumul, Gordon, avem multe de făcut. Îi zâmbi mulțumită și o luă spre ușă. O să mergem din încăpere

în încăpere și vom nota toate schimbările pe care vreau să le fac. Vreau ca aceasta să fie casa mea, dar nu doresc să fac din ea o locuință exagerat de feminină. N-am fost niciodată mare amatoare de ornamente și imprimeuri florale, deși la drept vorbind n-am avut niciodată un cuvânt de spus când eram la părinți. Îndrăznesc să spun că-mi vei fi de mare ajutor, vreau să zic dintr-o perspectivă masculină, și-ți voi aprecia foarte mult părerile.

Se opri brusc și se răsuci. Se opri și el, la câțiva pași în urmă.

– Sper din tot sufletul că nu vei ezita să fii pe deplin sincer cu mine.

– Mă voi strădui, doamnă. Glasul îi era calm, dar în spatele ochelarilor privirea îi era clar stingherită.

– Ei, hai, Gordon. Surâse. N-o să fie așa de rău. De fapt, mie mi se pare foarte distractiv. A, nu-i o aventură adevărată, desigur, dar e ceva cu care să-mi ocup timpul în lunile ce vor veni. Se întoarse și porni iar spre ușă. O să am mult timp la dispoziție și cred că cel mai bine e să-l folosesc făcând ceva eficient.

– Înțeleg că revelația dumneavoastră implică mobilier și accesorii pentru casă, milady?

– Acesta este numai începutul, Gordon.

Se opri din nou răsucindu-și trupul spre el, dar mișcarea fu așa de rapidă, că el aproape dădu peste ea. În acel moment observă că majordomul era mult mai înalt decât crezuse, și prin cap îi trecu gândul nebunesc că probabil fusese un bărbat foarte atrăgător în tinerețe. El făcu un pas înapoi imediat, iar ea dădu deoparte gândul acela tulburător.

– Nu, Gordon, revelația mea are legătură cu noul meu mod de viață, dar și cu felul de a fi al defunctului meu soț. Se încruntă. Vezi tu, nu-l cunoșteam suficient de bine pe lordul Wilmont ca să mă mărit cu el, dar mi-am recunoscut deja greșeala în această privință. Caracterul său îmi era cunoscut în mare măsură doar prin reputația lui și, de fapt, am considerat acest lucru ca fiind doar zvonuri și bârfe. Era îndrăzneț și fermecător, iar eu am crezut că împărtășim o anumită afecțiune. Cel puțin înainte să ne căsătorim. După aceea...

Scutură din cap, dând parcă la o parte amintirile scurtei sale căsătorii.

– E destul dacă spun că voi păstra amintirea bărbatului pe care îl știam înainte să ne căsătorim, și că *acel* gentleman nu ar fi vrut ca eu să jelesc toată perioada de doliu, care este mai degrabă un spectacol de dragul convențiilor decât orice altceva. *Acel* Charles care mi-a furat – căuta cuvântul potrivit – *mâna* era cunoscut pentru comportamentul lui lipsit de scrupule și pentru că-și risipea averea și pe sine cu femei. Deși nu intenționez să-i urmez exemplul în întregime, o să-i cheltuiesc banii – banii mei – exact așa cum o să cred de cuviință. Sunt foarte sigură că el ar fi de acord, și dacă nu va veni din groapă să-mi spună altceva, voi acționa bizuindu-mă pe această presupunere.

– Înțeleg. Gordon o studie o clipă. Pot să vă vorbesc deschis?

– Te rog.

– Atunci, aș vrea să vă întreb exact cât de îndeaproape îi veți urma exemplul, doamnă? Renovarea pe care vă gândiți s-o faceți nu mi se pare nici nepotrivită, nici scandaloasă, deși s-ar putea ca lumea să vorbească despre o proaspătă văduvă care cheltuie fără rezerve averea soțului ei mort.

– Știi cum li se spune femeilor din ziua de azi care se mărită pentru avere, Gordon?

– Nu m-aș aventura să ghicesc, replică el cu un ton de superioritate.

– Se spune despre ele că sunt inteligente. Îi aruncă un surâs fulgerător, apoi ridică din umeri. Deși habar nu aveam cât valorează soțul meu. În plus, cu zestrea mea și cu ce speram să primesc de la familia mea, nu aveam nevoie de averea lui. Dat fiind acest lucru, mă îndoiesc că m-ar putea considera cineva deosebit de inteligentă, dar banii lui m-au transformat într-o femeie independentă. Înclină ușor capul, îngustându-și privirea. N-ai terminat ce aveai de spus, nu-i așa, Gordon?

– Mă întrebam doar doamnă, dacă intențiile dumneavoastră legate de noua viață se referă și la activități de o natură mai scandaloasă? Ar trebui să scot în evidență faptul că există anumite reguli privind perioada de doliu și comportamentul văduvelor, de fapt al tuturor femeilor, și societatea nu privește cu ochi buni dacă sunt încălcate.

– Sunt perfect conștientă de acest lucru și nu sunt pe deplin convinsă că-mi pasă. Până acum mi-am trăit viața conform conveniențelor sociale, cel puțin până de curând. Ar fi păcat să mă întorc la asta acum. Strânse carnetul de schițe la piept și se sprijini de tocul ușii deschise. Totuși, sinceritatea mă face să mărturisesc că gândurile mele nu au mers mult mai departe de această casă. Sunt văduvă de mult mai mult timp decât am fost soție și intenționez să-mi îndeplinesc rolul acesta din urmă considerabil mai bine decât pe primul. Dar nu voi face acest lucru în conformitate cu nici un altfel de standarde în afară de ale mele.

Se îndreptă și-l privi cu franchețe.

– În clipa de față nu știu exact ce intenționez să fac, dar dacă am aflat ceva în ultimele luni, am aflat că tânjesc după aventură și distracție cum n-aș fi bănuț. Charles mi-a oferit mijloacele necesare să le fac pe amândouă. Pornesc într-o aventură măreață, Gordon, aventura vieții mele. Se opri. Ca să fac acest lucru, voi avea nevoie cel puțin de o casă stabilă. Dacă ți-am jignit sensibilitățile, dacă chiar crezi că o să te simți stânjenit în această situație care ar putea să fie destul de neobișnuită, sigur că-ți voi accepta demisia și te voi lăsa să pleci cu un salariu compensator și recomandări excelente.

Gordon o ținutia cu privirea, în mod evident șocat, iar Delia îndepărtă o undă de vinovăție. Nu dorea să-l concedieze pe acest majordom mai vârstnic. De fapt, găsea că prezența lui este o ușurare, iar demnitatea lui calmă o liniște. Dar începând din acest moment, va accepta orice critică ar fi venit din afară, însă nu va tolera animozități în propria ei casă.

– Voi rămâne aici cât timp veți dori, milady, spuse el cu hotărâre. Cu o singură condiție.

Ea ridică din sprâncene.

– Condiție, Gordon?

– Ați spus că pot să vorbesc fără teamă.

– Și am vorbit serios. Continuă.

– De când sunt în slujba dumneavoastră, din când în când ați menționat că prețuiți experiența, povețele și înțelepciunea pe care poate le-am dobândit în lungii ani de serviciu.

– E drept, și am vorbit serios.

– Foarte bine. Condiția mea este să-mi permiteți în continuare să vorbesc deschis, și în plus să țineți cont de orice povară v-aș da pentru binele dumneavoastră.

Ea râse.

– Accept cu toată inima prima parte a condiției tale. Cât despre a doua, voi fi de acord să-ți ascult sfatul și să-i acord toată atenția mea, dar nu-ți promit că-l voi urma orbește. Se aplecă spre el și-l privi direct în ochi. Trebuie să-mi trăiesc viața cum cred de cuviință, Gordon, și îndrăznesc să spun că voi face nenumărate greșeli, dar trebuie să fiu liberă să le fac. Mă vei împiedica să fac asta?

– Vă voi împiedica să faceți orice v-ar produce nefericire sau v-ar răni, milady, replică el fără ezitare.

O străbătu o undă de afecțiune caldă pentru acest bătrân. Era atât de drăguț.

– Mulțumesc, Gordon. Atunci rămâi în slujba mea?

– Cât voi putea fi de folos.

În vocea lui era o intensitate ciudată pe care ea o atribui loialității. Chiar că făcuse bine când îl angajase.

– Minunat! Păi atunci, dacă nu mai este altceva...

– Mai este, milady. Ținea în mână un bilet pe care nu-l observase. Acesta a sosit acum câteva minute.

Ea îi dădu carnetul de schițe, luă biletul nerăbdătoare și-l despătură:

– Este de la sora mea.

Draga mea Delia,

Lucrurile se îndreaptă în direcția cea bună. Ieri, când eram cu trăsura în parc, Lady Heaton și fiica ei m-au abordat și mi-au cerut să-ți transmit condoleanțele lor pentru moartea soțului tău. Tânăra lady a remarcat cât de tragică și în același timp romantică este situația ta prezentă, iar mama ei a fost la fel de plină de compasiune, spunând că drumul dragostei adevărate poate fi din nefericire curmat. Și acestea nu au fost singurele comentarii pe care le-am auzit în timpul plimbării.

Trebuie să-ți spun că m-am străduit din greu să nu chicotesc de satisfacție. Planul meu funcționează mult mai bine și mult

mai repede decât speram. Tu, scumpa mea soră, devii rapid simbolul iubirii pierdute și în curând o vei întrece chiar și pe Julieta. Până și mama pare să se înmoaie, deși acest lucru ar putea mai degrabă să fie atribuit unei schimbări astrale, enervării tatei din cauza atitudinii ei inflexibile și faptului că, deși refuză să recunoască, îi este dor de tine.

Mai am și alte vești bune. Am primit o scrisoare de la bunica în care insistă să te prezinți la Effington Hall până la sfârșitul săptămânii. Partida de călărie este peste două zile, iar balul pe care îl dă bunica este, ca întotdeauna, în seara următoare. Mama a protestat, bineînțeles – toate problemele legate de do-
liu, știi și tu –, dar nu se poate opune dorințelor bunicii. Bunica scrie că nu e momentul să te înstrăinezi de familie, și mai mult decât atât, dorește să-ți vorbească chiar ea. Îți trimite trăsura ei personală.

Azi plec la țară și voi aștepta cu nerăbdare sosirea ta.
Pe curând, a ta cu dragoste,

Cassandra

– Vești splendide, Gordon. Îi zâmbi majordomului cu căldură. Plec la țară câteva zile, la cererea bunicii mele.

– Așadar, totul este bine cu familia dumneavoastră, doamnă, spuse el precaut.

– Va fi.

În glasul ei se simțea o notă hotărâtă. Effington Hall era locul perfect să o înfrunte pe mama ei. Bună sau rea, era de mult momentul ca Lady William, Georgina, să accepte că viața fiicei ei îi aparținea doar ei. S-o trăiască sau să se distrugă. Și la naiba cu astrele. Cu siguranță va fi.

– Partida de călărie de la Roxborough se va desfășura peste câteva zile, Gordon. Porni pe coridor, adresându-i-se peste umăr: Este o competiție ecvestră pe care o găzduiește familia mea în fiecare an. Cursa este un adevărat test atât pentru cal, cât și pentru călăreț, și la fel de distractivă precum balul bunicii mele, care se ține întotdeauna în seara următoare. Mă îndoiesc că voi concura anul acesta, deși poate că am să o fac. Se răsuci din nou cu fața spre el. Ieri, nici măcar nu m-aș fi gândit la așa ceva, dar azi

sunt într-o dispoziție excelentă și lumea este plină de posibilități. Tu în ce dispoziție ești?

– Precaută, doamnă.

Ea râse:

– Desigur, nici nu poate fi altfel. Și se învioră iar. Cât lipsesc, aș dori ca tu să începi să programezi întâlniri pentru renovări și, a, da, trebuie să mai angajăm servitori. Am mare nevoie de o cameristă și mi-ar plăcea încă o menajeră și unul sau doi valeți. Și te rog să începi să cauți o bucătăreasă bună. Sunt de-a dreptul disperată să mănânc ceva cu gust.

O luă hotărâtă spre încăperea următoare, cu Gordon la un pas în urmă, mângâind notițe în carnetul ei sau încropind o schiță a unei ferestre sau a unei piese de mobilier, dar gândurile îi erau aiurea. Întrebarea lui Gordon stăruia ascunsă undeva în mintea ei și nu putea s-o treacă nicicum cu vederea.

Intențiile dumneavoastră legate de noua viață implică activități de natură mai scandaloasă?

Oare chiar implicau?

Vorbise serios când spusese că nu se gândise așa de departe. Dar vorbise serios și când spusese că nu-și va conduce viața după principiile altcuiva în afară de ale ei înseși. Și oare nu erau deja îndoielnice principiile acelea? Păi, nu se dusese ea absolut de bunăvoie în patul lui Charles? Fără să se aștepte vreun moment la căsătorie și știind foarte bine care aveau să fie urmările reputației ei distruse?

Delia nu dorea deloc să se mărite din nou. Abia simțise gustul independenței și îi plăcuse grozav până acum. Bănuia că avea să fie tot mai bine.

Exact cât de îndeaproape îi veți urma exemplul?

Chiar așa, cât de îndeaproape?

Răspunsul era dintr-odată imoral, dar delicios.

Nu simțise numai gustul independenței. Îi plăcuseră mult și relațiile cu soțul ei, chiar așa scurte cum fuseseră, și bănuia că și acest aspect nu putea decât să devină mai încântător. Așa cum îi spusese surorii ei, actul sexual fusese promițător. Foarte promițător. Era foarte norocoasă că nu rămăsese însărcinată de la asta, și era convinsă că existau modalități prin care o femeie

cu experiență putea să evite asemenea complicații. E drept că ea nu era încă o femeie experimentată, dar în ochii lumii, statutul ei de văduvă presupunea și experiență.

Poate că modul cel mai potrivit de a începe marea aventură a restului vieții ei era să devină ceea ce lumea presupunea că este deja.

O femeie experimentată.

Capitolul 5

– Aș zice albastru aici.

– Albastru ar fi extraordinar de frumos, milady, murmură Tony, apoi tresări.

Albastru ar fi extraordinar de frumos, zău așa. Toată șarada asta era absurdă. Ridicolă. Iar el era băgat în ea până peste cap.

– Un albastru intens, poate. Lady Wilmont stătea în mijlocul dormitorului, la distanță de o ușă de cel al soțului ei, studiind gânditoare încăperea. Nu atât de intens precum cerul nopții, nici la fel de deschis precum cel al dimineții, ci ceva mai apropiat de... de ce, Gordon?

„De ochii tăi, milady.“

– Poate de mare?

– De mare, exact la ce mă gândeam. Mulțumesc. Suspină, cu nostalgie. Oh, ador albastrul marin.

„Se potrivește cu culoarea părului tău.“

– Doamnă, pot să vă sugerez să folosiți atunci albastru în camera pe care intenționați să o faceți a dumneavoastră, iar aici să folosiți un agreabil – se forță să spună cuvintele – galben strălucitor?

– Galben? Nu mă gândisem la galben. Se uită la fereastră, dând aprobator din cap. Deși nu este decât o fereastră aici, iar galbenul ar face-o mult mai luminoasă. Atunci, galben o să fie. Îi aruncă un zâmbet radios care îi lumina chipul la fel cum o culoare, oricare,

ar fi reușit să facă o încăpere să strălucească. Apoi notă ceva în carnețel.

Unde-i fusese capul? Genul acesta de situații nu făcea decât să-i creeze și mai multe probleme, iar viața lui era deja dată peste cap.

Se dojenise singur încă de când călcase în dormitorul lui Wilmont și văzuse harababura. Ar fi trebuit s-o audă noaptea trecută, dar camera lui era în partea din spate a casei, la parter. Și, la naiba, după lungile zile și nopți în care pusese ordine în finanțele lui Wilmont, era epuizat. De fapt, nu avea nici o scuză. Ar fi trebuit să fie atent și pregătit.

– Și mobilierul din încăperea asta este ingrozitor de demodat și...

Oricine s-ar fi putut strecura aici neobservat în toiul nopții. Începând din seara asta, după ce ea se va duce la culcare, va dormi într-una din încăperile de la acest etaj.

– ... covorul este foarte uzat și de-a dreptul inutil...

Nu existaseră incidente, absolut nimic neobișnuit de când Lady Wilmont se mutase aici, și era foarte posibil ca oricine o fi fost cel care scotocise prin casă înainte ca ea să se întoarcă să fi găsit deja carnetul.

– ...și îndrăznesc să spun că nu mai este nevoie de...

Totuși, dacă încă lipsește carnetul, mai exista și posibilitatea foarte clară ca, indiferent cine îl voia, să presupună că ea are cunoștință de el.

– Cred că pentru moment am terminat aici. Îl privi. Am uitat ceva?

– Nu-mi vine nimic în minte, doamnă.

Ea zâmbi și scutură din cap.

– Nu-ți face plăcere treaba asta, nu-i așa?

– Nu-mi vine în minte ceva ce mi-ar plăcea mai mult, milady, răspunse el cu devotament.

Era doar în parte o minciună. Nu i se părea absolut deloc dificil să meargă din încăpere în încăpere după ea, cu fustele ei negre foșnind provocator în timp ce mergea, deși îi venea greu să-și țină mintea preocupată de orice altceva în afară de silueta încântătoare pe care o ascundeau fustele acelea.

– Nu te pricepi prea bine să minți, Gordon. Râse, își puse mâna pe brațul lui și adăugă confidențial, coborându-și vocea: Cu toate astea, îți sunt foarte recunoscătoare că vrei să-mi faci pe plac.

Nu se dăduse niciodată în mod special în vânt după femeile în negru, dar ei negrul îi venea foarte bine. Pielea ei palidă contrasta puternic cu nuanța aceea și o făcea să pară fragilă și vulnerabilă, și cu totul desăvârșită. Era ca un tablou: albastrul ochilor ei devenea și mai intens pe pielea ca porțelanul, părul blond era parcă luminat de o strălucire proprie. Era mult mai încântătoare decât i se păruse la început. Asta văzuse și Wilmont? Oare se căsătorise cu ea și pentru alt motiv în afară de onoare? Fusese așa de fascinat de farmecele ei și de inteligența ei nebănuită încât își pierduse capul?

Prostii! Wilmont nu era genul de bărbat care să fie păcălit să se însoare de un chip drăgălaș și de manevre abile.

Ea își trase mâna și o luă spre ieșire.

– După ce terminăm cu acest etaj, mergem jos să vedem ce se poate face cu saloanele. Cred că pe viitor o să vreau să primesc mulți oaspeți și o să avem nevoie de...

El o urmărea cum se mișcă pe coridor, cu șoldurile unduindu-i-se seducător, tentant sub țesătura neagră. Brațul îi era cald acolo unde se odihnise mâna ei, și simțea că i se strângea stomacul. Trase adânc aer în piept. N-avea încotro, trebuia să-i facă față.

Îl fermecase total și definitiv. Și o dorea așa cum rareori dorește o altă femeie înainte. Dar nu flirtase niciodată cu soția unui prieten, indiferent dacă numitul prieten era în viață sau mort, și nu intenționa nici acum să facă așa ceva. Cu toate astea, avea o bănuială că nu ar fi fost un simplu flirt cu Lady Wilmont, Philadelphia, *Delia*. Ar fi fost ceva mai bun, mai măreț, mai profund. Ceva pentru totdeauna.

La asta se gândise Wilmont?

– Gordon, ai vreo sugestie pentru această încăpere?

Delia, care stătea în pragul ușii de la cealaltă încăpere, înclină capul spre cameră.

– Roșu, spuse el fără ezitare.

– Roșu? Se încruntă în timp ce examina încăperea. Roșu. Ce idee interesantă!

– Roșu ar fi... grăitor, milady, murmură.

Nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă folosea roșu sau vișiniu sau ecosez aici sau în oricare altă încăpere, era pur și simplu primul lucru care îi venise în mintea preocupată de întrebări mult mai pertinente.

– Ai dreptate, zău. Îmi place mult ideea, spuse gânditoare. Mă întreb dacă o voi putea convinge pe sora mea să mă ajute cu toate astea. Simțul ei artistic a fost mereu mult mai bun decât al meu.

În acest moment, datoria lui era să aibă grijă de această femeie, nimic mai mult. Cu siguranță, Tony o dorea doar pentru că stătea atât de mult în preajma ei. Probabil că ar simți exact la fel față de oricare altă femeie rezonabil de atrăgătoare, în compania căreia ar sta permanent. Nu putea, nu voia să lase apele să fie tulburate din cauza dorințelor iresponsabile. Nu voia să lase partea de jos a trupului să pună stăpânire pe capul lui, oricât de încântătoare o găsea pe Delia, Philadelphia, *Lady Wilmont*.

– O voi întreba când mă voi întâlni cu ea. *Lady Wilmont* dădu ferm din cap. Bineînțeles că acest lucru înseamnă să încalc edictul mamei, dar îndrăznesc să spun că, într-o săptămână sau așa ceva, Cassie se va fi plictisit să fie fiica perfectă. Și în afară de asta, am mari așteptări de la vizita la Effington Hall. Cu puțin noroc, în momentul în care mă voi întoarce, voi fi măcar în parte din nou în grațiile familiei mele. Se răsuci spre el. Voi face o listă pentru tine cu toate întâlnirile pe care aș vrea să le aranjezi cât timp sunt plecată. Sper că nu vei avea probleme cu asta, nu?

Fir-ar al dracului! Uitase complet de călătoria ei la țară. Pur și simplu, nu putea să o scape din ochi, și cu toate astea era imposibil să o însoțească. Sau, în fine, majordomul nu putea să o însoțească.

– Absolut deloc, doamnă.

Bineînțeles că bătrâna ducesă îi trimitea trăsura personală lui *Lady Wilmont*, care avea să călătorească pe timp de zi. Ar trebui să fie în siguranță. Totuși, va trebui să vorbească la departament să aranjeze s-o urmărească niște agenți, iar alții să se dea

drept servitori pe durata șederii ei la Effington Hall. Sigur că să faci pe lacheul sau pe băiatul de la grajduri nu era nici pe departe la fel de epuizant ca atunci când te dai drept majordom. Cât despre balul bătrânei ducese...

Gordon nu putea să participe, dar lordul St. Stephens, cu siguranță da. Ar trebui să fie destul de simplu să capete o invitație. Tony nu avusese niciodată cine știe ce părere grozavă despre societatea mondenă. Își începuse slujba în serviciul coroanei cu mult înainte de vârsta majoratului, și nu se așteptase la nici un titlu. Până la moartea recentă a fratelui său mai mare nici măcar nu luase în considerație posibilitatea de a fi într-o bună zi viconte St. Stephens. Îi trecu prin minte că trebuia să facă totuși ceva în legătură cu moștenirea și cu tot ce ținea de ea. Dar totul se petrecuse atât de al naibii de rapid, iar el pur și simplu nu avusese timp. Poate când se va termina povestea asta.

Departamentul putea să aranjeze cu invitația lui și, cât timp era el plecat, să se ocupe de prostia asta cu întâlnirile cu tâmplarii și cu toți ceilalți cu care mai voia să se întâlnească Lady Wilmont. De la lordul Kimberly la domnul Pribble și până la ministru, toți erau experimentați și selectați cu grijă. Un grup de profesioniști, de încredere și competenți, absolut toți. Cu siguranță erau în stare să se descurce cu detaliile legate de renovarea unei case.

Se întreba ce ar fi crezut Wilmont despre ce făcea soția lui cu casa lui. Pentru prima oară de la moartea lui Wilmont, gândul la vechiul său prieten îi aduse un zâmbet pe chip.

– Am zis ceva amuzant? Îi aruncă o privire nedumerită.

– Deloc, doamnă. Își scormoni mintea după o scuză acceptabilă. Mă gândeam doar cât de fermecătoare va fi casa când veți termina.

Ea izbucni în râs.

– Îți mai spun o dată, Gordon. Nu te pricepi prea bine să minți. Oricum, te las să-ți ții gândurile pentru tine, oricât de amuzante ar fi.

– Mulțumesc, milady, replică el cu un oftat sincer de ușurare.

– Avem multe de făcut și aș dori ca măcar să am o idee despre ceea ce fac înainte de a pleca.

Traversă holul și intră într-o altă încăpere, sporovăind tot timpul despre culori și țesături, și Dumnezeu știe despre mai ce. El o urma, prefăcându-se atent, aprobând cu o mișcare din cap la momentul potrivit, băiguind din când în când câte o sugestie stupidă.

După mintea lui, renovarea asta era o pierdere totală de timp și de bani. Chiar era vreo diferență semnificativă între diverse nuanțe de verde? Și, de fapt, cui îi păsa în mod special sau cine remarca?

Ei îi păsa. Și în această activitate stupid de feminină, ea punea o pasiune care era pur și simplu molipsitoare. Asta dacă chiar și-ar fi permis să se lase molipsit, ceea ce nu era cazul. Și totuși, nu se putea abține să nu se gândească ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar întâlni la balul ducesei. Era convins că până acum nu reușise să descopere deghizarea lui. Nu bănuia nici o clipă că el nu era cine pretindea.

Iar el nu se putea abține să nu se gândească și la pasiunea pe care o punea în simplul fapt de a alege o țesătură.

Și la ce alte forme ar putea lua pasiunea ei.

Deliei nu-i plăcea deloc să mănânce singură.

Își plimba alene degetul pe buza paharului cu vin de Madeira. Da, ura să fie singură și nici chiar după atâtea luni nu se obișnuise deloc cu asta.

Acasă, la familia ei, rareori fusese singură. Părinții sau sora, sau unul dintre cei trei frați ai ei erau o prezență constantă, și exista un întreg personal, slujitori care să-i servească. Ea se considerase mereu cumva o persoană destul de solitară și aprecia mult rarele momente de singurătate, dar acele situații fuseseră alegerea ei. Aici, nu avea altă soluție. Aici, locul era atât de pustiu că-i țiuiau urechile. Toate astea aveau să se schimbe într-o oarecare măsură, desigur, după ce Gordon va mai angaja personal, dar în acest moment, aproape că-și auzea gândurile.

Deocamdată era călătoria la Effington Hall pe care o aștepta cu nerăbdare. Vizita anuală la țară pentru festivitățile legate de partida de călărie de la Roxborough era întotdeauna foarte distractivă. Era singura dată din an când aproape toți cei aflați în viață

din familia Effington se adunau sub același acoperiș. Nu va avea ocazia să fie singură sau să se simtă părăsită la Effington Hall.

Delia putea să lege toată viața ei de întâmplări de la cursă. Era anul în care vărul ei Thomas căzuse încercând să se cațare pe iedera care acoperea unul dintre ziduri, și toți crezuseră că probabil murise. Și anul în care ea și Cassie înțeleseseră cât de tragică poate fi viața atunci când aflaseră că primul soț al verișoarei lor Gillian fusese ucis în luptele împotriva lui Napoleon. Și mai recent, anul în care verișoara ei Pandora jucase un joc ridicol cu un conte fermecător și pierduse. Sau câștigase, pentru că, de fapt, se măritase cu galantul domn.

Delia suspină, resemnată. Acesta va fi anul pe care ea și toată lumea și-l va aminti drept anul scandaloasei căsătorii a Deliei.

Și după aceea, tot va trebui să se întoarcă aici. În propria ei casă. Și la noua ei viață, orice o însemna asta.

Se uita fix la vinul din pahar, și cristalul zumzăia la atingerea degetului ei. O captiva și în același timp o intimidă hotărârea ei de a deveni o femeie experimentată. Cum naiba făceau asta? Nu avea de gând să se arunce asupra primului bărbat pe care îl întâlnea, deși era destul de sigură că aveau să existe bărbați cu adevărat interesați de o văduvă tânără și bogată. Spera din suflet să nu fie la fel de plictisitori ca aceia care o curtaseră înainte să se căsătorească. Nu, cu siguranță asemenea gentlemani onorabili și anoști ar respecta restricțiile impuse de doliu, ceea ce i-ar deschide mai multe posibilități. La acest gând se înveseli. Genul de bărbat cu care își dorea să capete experiență nu ar lua prea mult în considerație astfel de lucruri precum conveniențele sociale.

– Am terminat în această seară, doamnă?

Ridică privirea. Gordon era lângă ea, dominând-o cu silueta lui masivă. Deja strânsese farfuriile după ceea ce numai dacă erai optimist puteai numi cină. Și din nou observă cât e de înalt. Chiar părea s-o domine de-a dreptul.

– Cred că da.

Suspină iar și se ridică de pe scaun. Fusese o zi foarte lungă. Împreună cu Gordon evaluase absolut fiecare încăpere din casă, mai puțin pe cele ale doamnei Miller, MacPherson și ale celorlalți servitori de la etajul superior, camera lui Gordon de la parter

și bucătăriile de la subsol. Era convinsă că toate vor avea nevoie măcar de o zugrăveală nouă. Habar nu avea cum se descurcase Charles, dar când se căsătoriseră avea în casă doar doi servitori. Mobilierul de care se debarasa din alte părți ale casei era încă în stare foarte bună și poate ar fi putut fi folosit în dormitoarele servitorilor. Adică atunci când o să aibă servitori.

Apucă paharul și o luă spre bibliotecă. Înlocuise deja volumul de poezii pe care i-l dăduse lui Gordon cu exemplarul pe care i-l oferise Charles, singurul lucru pe care îl scosese din cuferele ei până în acel moment. În afară de asta și de o mână de alte cărți pe care le citise deja, încă urma să caute ceva interesant pe aceste rafturi. Totuși, erau multe cărți și cu siguranță exista ceva care ar putea să o atragă. Era prea agitată ca să se ducă la culcare și spera că, cu cât se va duce mai târziu, cu atât va dormi mai bine. Nu mai voia să se trezească vreodată în toiul nopții, în ghearele spaimelor neștiute și ale neliniștii.

- Dacă nu mai este nimic de făcut, atunci, doamnă...

- Absolut nimic. Va mai petrece cam o oră trecând în revistă oferta bibliotecii până când va fi suficient de obosită ca să doarmă. Îi trecu brusc un gând prin minte și se opri. Gordon, joci table?

- Din când în când, doamnă.

- N-ai chef de o partidă?

El ezită.

- Știi că încalc din nou limitele tradiționale ale pozițiilor noastre sociale și că, în fine - trase adânc aer în piept - la dracu', Gordon, mă plictisesc, sunt singură și nu pot să dorm, și o să înnebunesc de-a binelea dacă n-o să vorbesc decât cu mine încă un minut în plus și... și...

- În acest caz, voi considera că este de datoria mea să joc o partidă cu dumneavoastră. Făcu o pauză. Cu o condiție.

- Încă o condiție, Gordon? Scutură reprobator din cap, însă amuzată. Și eu care credeam că eu sunt cea care depășește limitele.

- Asta și faceți, milady, replică el în maniera caracteristică de majordom, mult prea afectată. Totuși, chiar dacă faceți asta, aș vrea să vă rog să vă abțineți să folosiți expresii precum *la dracu'*.

Găsesc că este deranjantă și deloc potrivită pentru o femeie de condiția dumneavoastră.

– Ai perfectă dreptate.

Își înăbuși un zâmbet. Era în mod evident proaspăt descoperitul ei sentiment al independenței care o făcea să folosească un asemenea limbaj, chiar dacă și ea, și sora ei mai utilizaseră câteodată un limbaj mai puțin potrivit și descoperiseră un sentiment grozav de satisfacție făcând asta. Însă, date fiind vârsta și experiența lui, ca și puternicul simț al conveniențelor, nu-l găsea vinovat că o muștra.

– Pe viitor mă voi stăpâni. Se întoarse din nou spre bibliotecă, aruncându-i o privire peste umăr. Totuși, ar trebui să știi că, deși înțeleg jocul și am jucat din când în când, nu sunt nici pe departe expertă.

– Minunat, milady! O ocoli cu dibăcie și îi deschise ușa la bibliotecă înainte ca ea să ajungă în fața ei. Rapiditatea și agilitatea lui nu conțineau s-o uimească. Pentru că eu chiar sunt foarte bun.

Sub mustață, colțurile gurii se arcuiră imperceptibil în ceea ce ar fi putut fi un zâmbet.

– Ar putea fi o glumă, Gordon?

– S-ar putea.

Câteva minute mai târziu, ședeau față în față la masa de table din capătul micii biblioteci. Era un set deosebit de frumos: cu piesele făcute din abanos și fildeș, iar masa cu incrustații de mahon și lemn de trandafir. Nici nu s-ar fi așteptat la mai puțin de la Charles. De fapt, deși plănuia să schimbe o mare parte din mobilierul din casă, trebuia să admită că totul era de o calitate excepțională. Se pare că Charles își cheltuisese banii și pe altceva decât pe o viață depravată.

Jucară în tăcere preț de câteva minute, și jocul avea un ritm alert și destul de echilibrat, mai mult decât pretinsese ea.

– M-ați mințit, milady, murmură el, fără să-și ridice privirea de la joc.

– Zău? Zâmbi în sinea ei.

– Jucați mult mai bine decât m-ați lăsat să cred.

– Și mie îmi plac glumele bune, Gordon.

– Se vede. Aruncă zarurile. Totuși, acesta este un joc de noroc și în același timp de îndemănare, spuse el și mută o piesă, scoțând din joc una de-a ei. Implică o doză de noroc. Îndemănarea este să știi cum să profiți de el.

Ea puse zarurile în cutiuță, le aruncă pe masă, după care-și repuse pe tablă pulul, încercând să nu zâmbească superior.

– Vrei să zici în felul ăsta?

– Exact. Atenția majordomului era ferm concentrată asupra dispoziției pieselor pe masă.

– Ar trebui să știi că nouă, celor din familia Effington, nu ne place să pierdem. Avem asta în sânge.

– Atunci, asta va fi o experiență nouă pentru domnia voastră.

Câteva mișcări încă, și era limpede că el chiar știa cum să profite la maximum de norocul zarurilor. Și la fel de limpede era că norocul era de partea lui. Nu o consola faptul că nu o făcuse praf cu victoria lui.

– Încă o rundă, milady?

Din glasul lui răzbătea inocența, și din nou ei i se păru că observă unda unui zâmbet.

– În mod cert, spuse ea hotărâtă. Nu știuse niciodată prea bine să piardă. Nu cunoștea nici un Effington care să fi știut.

Înlocuiră piesele și reluară jocul. Era priceput, dar și ea era. Îl urmări cum mișcă pulurile fără ezitare, cu mâinile acelea puternice și sigure, care nu erau deloc cele ale unui bărbat vârstnic. Jucase de nenumărate ori cu tatăl ei, și mâinile lui arătau mult mai bătrâne decât ale lui Gordon, deși tatăl ei era mai tânăr. Ciudat cum oamenii își arătau vârsta în diferite feluri. Bunica ei ajunsese la optzeci de ani și mintea ei era ascuțită și limpede, la fel cum era a lui Gordon când venea vorba de jocuri și de finanțe; dar când venea vorba despre slujba pe care o avusese o mare parte din viață, Gordon părea într-adevăr un pic cam confuz.

– Ai rude, Gordon? întrebă în treacăt.

– Sunt singur pe lume, doamnă, murmură el, concentrat asupra jocului.

– O, Doamne, imi pare rău.

Nici chiar acum ea nu-și putea imagina viața fără nici un fel de rude.

- E pur și simplu o realitate din viața mea.
- Mereu ți-ai dorit să fi majordom?
- Tatăl meu a fost majordom, așa cum a fost tatăl lui înaintea sa. Studie tabla de joc. Nu m-am gândit niciodată la altceva.
- Îți place?
- Am mari satisfacții în munca mea, milady. Anii petrecuți cu lordul Merchant mi-au fost de mare folos. Atitudinea lui era degajată, vocea avea ritmul unei recitări, fără îndoială doar pentru că era concentrat asupra jocului. Sunt foarte mulțumit cu viața mea.
- Dar dacă ai fi putut să faci altceva, ce-ar fi fost? insistă ea.
- Mi-ar fi plăcut să navighez pe mări și să explorez părți necunoscute ale lumii, răspunse fără pauză.
- Îl privi surprinsă.
- Zău?
- El ridică privirea, tresărind, ca și când nu și-ar fi dat seama că a vorbit cu glas tare.
- Și atunci de ce n-ai făcut-o?
- Am... Preț de o clipă păru derutat, de parcă s-a fi străduit să găsească niște amintiri așa de vechi încât nu și le putea redeștep-ta. A fost doar dorința unui puști pentru aventură, milady, fără vreun gând serios legat de asta.
- Dar nu ți-ai urmat visul, nu?
- Am crescut și m-am maturizat, spuse apăsător, ca pentru a pune punct subiectului.
- Eu și sora mea tânjeam pe vremuri după aventură. Ni se părea nedrept că numai băieții au asemenea ocazii. Făcu o pauză. De ce n-ai făcut ce-ai vrut cu viața ta?
- O fixă cu privirea de parcă ar fi fost cel puțin ușor smintită.
- Toți avem responsabilități. În special față de familie și de angajatori. Sentimentul meu este că *am făcut* ceea ce-am vrut cu viața mea. Privirea i se întoarse pe tabla de joc. Este rândul dumneavoastră.
- Ea aruncă zarurile și mută piesa.
- Dar eu ce să fac cu viața mea, Gordon? întrebă ea aproape pentru sine.
- Credeam că renovați casa. Tonul lui era blând.

- După ce casa va fi gata, îmi vor mai rămâne câțiva ani buni. Încă nu am ajuns la bătrânețe.

Tipul ăsta era pur și simplu încăpățânat. Din ceea ce știa până acum despre majordomul ei, avea păreri ferme. Trucul era să-l poți face să și le exprime.

- Nu este o casă deosebit de mare, așa că nu-mi va lua mai mult de câteva luni să termin. Ce să fac după aceea?

- Nu este căderea mea să spun, doamnă.

- Dar cu siguranță ai ceva idei despre acest subiect? spuse ea, oftând exasperată. Aș vrea foarte mult să le aud.

- E rândul dumneavoastră să dați cu zarurile.

Ea scutură cutiuța parcă mai violent decât era nevoie și aruncă zarurile pe masă, apoi mută o piesă.

- Sunteți sigură că vreți asta?

- Da, replică repezit.

O privi, ridicând din sprâncene.

- E ceva în neregulă?

Îl fulgeră cu privirea, fără să spună nimic.

- Dacă pot să spun așa, sunteți din soiul încăpățânat, milady. Foarte bine. Se lăsă în scaun, își împreună mâinile și le puse pe masă. Recunosc că ce mi-ați spus azi-dimineață cum că, începând din acest moment, veți trăi o mare aventură mi se pare o poveste plină de tot felul de pericole pe care nu le-ați luat încă în considerație. Dar lăsând asta la o parte, am crezut întotdeauna că cineva trebuie să-și trăiască viața așa cum au lăsat-o natura și tradițiile. Eu am fost menit să urmez calea tatălui meu și a tatălui lui.

- Dar eu pentru ce am fost menită?

- Să fiți o soție bună și, cu ajutorul lui Dumnezeu, mamă. Pentru acest lucru v-au pregătit familia, moștenirea și natura. Dacă chiar doriți să știți ce cred eu că ar trebui să faceți cu viața dumneavoastră, v-aș sfătui să vă recăsătoriți. O lady nu ar trebui să-și ducă viața singură. Are nevoie de sfaturile și de îndrumările unui soț.

Brusc, Delia simți un impuls copleșitor de a-l scutura pe bătrânelul acesta simpatic până îi venea mintea la cap. Sigur că n-ar

face așa ceva niciodată, dar tonul din vocea lui, enervant de ipocrit, o scotea teribil din fire.

- Bănuiam că ești o persoană încăpățânată, dar habar n-aveam că ești și rigid, și plin de prejudecăți.

- Vă mulțumesc pentru caracterizarea perspicace a firii mele, milady.

Se uită la el cu ochii mari, apoi izbucni în râs.

- Sunt deosebit de bucuroasă că te-am încurajat să vorbești liber.

- Iar eu sunt bucuros că n-am spus nimic care să vă ofenseze.

- Deloc. O dezbatere bună îmi face mare plăcere. Se opri, ca să-și adune gândurile. Și dacă eu nu mai vreau să mă recăsătoresc? Ce s-ar întâmpla dacă aș vrea să urmez calea pe care ai visat-o tu când erai copil?

- Prostii! Curată ineptie. Pufni disprețuitor. Chiar dumneavoastră ați spus-o: aventura nu este pentru femei. E mult prea periculoasă și nesigură pentru sexul slab. Nu, căsătoria este singurul scop adevărat în viață pentru femei.

Îl studie preț de un moment lung.

- Ai fost căsătorit vreodată, Gordon?

- Nu chiar.

- Înțeleg. Deci i-ai refuzat unei biete femei împlinirea adevăratului scop în viață, spuse ea cu inocență.

- Poate. Ridică dintr-o sprânceană. Sau poate am salvat-o de la o viață lungă cu un soț încăpățânat, rigid și plin de prejudecăți.

Ea râse.

- Nu ți-ai dorit niciodată să te căsătorești?

- Niciodată, replică scuturând din cap.

- Atunci nici n-ai fost vreodată îndrăgostit?

- Nu, milady.

- Cu siguranță însă că a existat în trecutul tău vreo slujnică atrăgătoare?

- Au fost mai multe, doamnă, spuse calm. Dar nici una care să-mi răpească inima.

Ea zâmbi malițios.

- Spre regretul lor, fără îndoială.

- Fără îndoială.

- Nu-mi prea vine să cred că n-ai cedat farmecelor vreunei femei. Poate ale vreunei menajere seducătoare? Sau ale vreunei bucătărese nurlii?

- În momentul acesta sigur ne-ar prinde bine o bucătăreasă, de orice formă sau siluetă, mormăi el.

Ea râse, și toată enervarea față de el dispăruse; era mult prea simpatic ca să-l tachineze.

- Cred că protestezi prea mult, Gordon. Nu pot să cred că undeva în trecutul tău nu există o dragoste pierdută. Își rezemă coatele pe masă și își sprijini bărbia în mâini. Poate fica vreunui fermier?

- Nu.

- Știu. Zâmbi șmecherește. Sora vreunui vicar?

El stătu puțin pe gânduri, și colțurile gurii i se contractară, ca și când s-ar fi străduit să-și reprime un zâmbet.

- Nu din câte-mi amintesc eu.

- Atunci, o guvernantă?

- Nici măcar.

- Văduva vreunui negustor?

- Nu.

- O ciobăniță?

- Nu.

- Stăpâna unei case?

Privirea lui o străfulgeră pe a ei. Preț de o clipă, fațada controlată de majordom dispăru și părea că anii s-au topit. Preț de o clipă, privirea lui se intersectă cu a ei, și în ochii lui era o intensitate care îi tăie respirația. Preț de o clipă zări bărbatul care probabil fusese altă dată. Dispăru la fel de repede cum apăruse.

- Nu.

Privirea i se întoarse spre masă. Aruncă zarurile și jucă de parcă între ei nu se petrecuse nimic important.

Dar se petrecuse.

Ea trecuse dincolo de bariera dintre stăpână și servitor. Nu, sărise peste ea. Bietul om își dezvăluise în mod necugetat sufletul în fața ei. Fiindcă își băgase ea nasul, cel mai intim secret al lui fusese dezvăluit.

După privirea din ochii lui, ea știa foarte limpede că fusese odinioară îndrăgostit de o femeie peste condiția lui socială. O femeie care, nu era nici o îndoială, îi frânsese inima. O năpădi furia pe ea, în locul lui.

Aruncă zarurile și se strădui să dea vocii ei un ton degajat:

– Și ea ținea la tine?

Glasul lui era tăios:

– Sentimentele ei erau promise altcuiva.

– Înțeleg. Mută un pul șapte căsuțe. Ea se afla într-o poziție excelentă, dar nu prea conta. Atenția îi era total îndreptată asupra bărbatului din fața ei. Adică era îndrăgostită de altcineva?

– Lady Wilmont. Gordon își puse mâinile întinse pe masă și privirea lui o întâlni pe a ei, neclintită. Povestea aceasta a fost cu foarte mult timp în urmă și nu prea îmi amintesc amănunțele. Viața mea este în trecut, unde-i e locul, și prefer să rămână așa.

– Bineînțeles, murmură ea, apoi tăcu.

Ar trebui să o lase baltă. Gordon nu voia să vorbească despre asta. Și totuși...

– Așadar, era îndrăgostită de altcineva?

El mută pulurile fără să-și ridice privirea spre ea.

– Era o văduvă încă îndrăgostită de soțul ei mort.

– Înțeleg. Încercă să-și țină gura, dar nu reuși. Și ai renunțat la orice posibilitate ca în timp...

– Împrejurările erau neobișnuite. Nu am renunțat, am acceptat situația așa cum era. Este o diferență. Puse hotărât cutiuța de zaruri în fața ei. Dacă am terminat de cercetat slăbiciunile trecutului meu, cred că trebuie să vă spun că întotdeauna mi-a plăcut să joc table într-o oarecare tihnă. Și liniște.

– Ce interesant! Luă cutiuța de jos, rostogoli zarurile, și cu o voce nepăsătoare adăugă: Așa cum întotdeauna eu am considerat conversația ca fiind la fel de antrenantă ca și jocul.

– Închipuiți-vă surprinderea mea, milady, mormăi el.

Ea își reprimă un zâmbet malițios. Fie că-și dădea sau nu seama, era extrem de amuzant. Ce turnură ciudată luase viața ei. Majordomul îi devenea cu rapiditate cel mai îndrăgit prieten.

Poate că era ora târzie sau intimitatea bibliotecii confortabile, sau glumele care le însoțeau jocul, dar brusc își dădu seama

că relația sinceră care se înfiripase între ea și bărbatul mai vârstnic semăna foarte mult cu genul de camaraderie relaxată pe care sperase să o aibă într-o bună zi cu un bărbat, chiar dacă un bărbat mult mai tânăr. Cu ochii minții se vedea jucând table, până seara târziu, vorbind și răsând, și tachinându-l pe acest bărbat încă necunoscut. Nu avea un chip, căci în realitate nu exista în viața ei în acest moment, dar îi vedea mâinile: puternice și sigure, și încrezătoare.

Foarte asemănătoare cu mâinile lui Gordon, exceptând desigur faptul că i-ar fi aparținut bărbatului pe care l-ar fi iubit.

Capitolul 6

Delia ajunsese la intrarea de la Effington Hall și trase adânc aer în piept. O învăluia parfumul amintirilor din copilărie. Miresmele bizare, liniștitoare ale caselor vechi, izul vag de scortîșoară și cuișoare, de ulei de lămâie și ceară, al zilelor de mult apuse și al afecțiunii mereu plutind în aer.

Oricât de bine se simțea că era din nou acolo, nu putea să scape de un sentiment săcâitor de tulburare. Sigur că era de așteptat; era prima dată când avea să-i vadă pe cei mai mulți dintre membrii familiei ei după ce se căsătorise, și habar nu avea cum urma să fie primită. Bineînțeles că bunica ei dorise ca ea să fie prezentă acolo, dar cum rămânea cu ceilalți?

Presupunea că avea să fie un fel de încercare. Oricât de atrăgătoare i se părea ideea de a lua în derâdere convențiile sociale și de a sfida regulile impuse de doliu, Delia nu era pe deplin convinsă că avea curajul să meargă până la capăt.

– Nu pot să cred că ți-a luat atâta timp să ajungi aici. Cassie își făcu apariția la ușă și o îmbrățișă vijelios. Te pândesc de două zile, și mă temeam grozav că nu o să vii deloc.

– Bunica a cerut să fiu aici, și nu puteam să trec acest lucru cu vederea. Indiferent care sunt celelalte păcate ale mele, asta

ar fi de neiertat. Delia se desprinsese din îmbrățișarea surorii ei și făcu un pas înapoi. Presupun că este și mama aici?

– Bineînțeles. Cassie își plimbă privirea în grabă peste sora ei și se încruntă. Dumnezeuule, îți stă oribil în negru. Am observat zilele trecute, dar n-am vrut să spun nimic.

– Mulțumesc că te-ai abținut.

– Ei, hai, nu trebuie să iei tonul ăsta. Cassie surâse. Sunt doar surprinsă, pentru că mie imi stă destul de drăguț în negru.

Delia îi întoarse zâmbetul cu drăgălășenie.

– Păi atunci, poți să fii tu văduva.

– Exact asta și aveam în minte, murmură Cassie cu o expresie jucăușă în ochi.

– Și mă rog, ce vrei să spui cu asta? Delia mai văzuse privirea aceea și nu-i plăcea absolut deloc.

– Avem destul timp mai târziu pentru explicații. Cassie o luă de braț și o conduse spre scări. Camera ta este gata, cea legată de a mea, ca să putem să ne povestim tot ce s-a mai întâmplat.

– N-o să dureze decât câteva clipe. Delia suspină și o urmă pe sora ei pe scări. În viața mea nu s-a întâmplat nimic de când am vorbit ultima oară. Nimic în afară de faptul că am hotărât să cheltuiesc banii lui Charles pe renovarea casei, și așa avea nevoie de ajutorul tău.

– Ce distractiv! Aș fi încântată. Deși am văzut prea puțin din casa ta, cu siguranță are nevoie de ceva. Este mult prea întunecată și greoaie după gustul meu. Și-mi imaginez că și după al tău. În afară de asta, acum este casa ta și ai tot dreptul s-o faci să-ți placă.

– Și cu toate astea, mă simt un pic vinovată.

Cassie se opri și o privi mirată.

– De ce naiba să te simți vinovată? Charles ți-a distrus reputația, după care a avut neobrăzarea să se lase ucis. Cred că din toate astea te-ai putea alege măcar cu cheltuirea averii lui oricum ai tu chef.

– Cassie!

– Ah, vai! Asta chiar a sunat cam mercantil și total lipsit de compasiune, nu?

– Exact așa a sunat.

- Îmi pare rău, scumpa mea, dar asta simt în legătură cu toate astea. Ai fost rău tratată de acest bărbat...

- Dar s-a căsătorit cu mine.

- Și în acest mod, ți-a dat dreptul să-l moștenești. Îngrozitor de decent din partea lui și, ca să fiu foarte sinceră, singura favoare pe care ți-a făcut-o. Cassie continuă să urce scările. Vrei cu adevărat să fiu sinceră, nu?

- Nu prea, mormăi Delia.

Sora ei râse.

- Te instalezi, te schimbi după călătorie și, ah, înainte să uit - tonul ei era aparent nepăsător - bunica așteaptă să te vadă.

- Cum? Delia se opri și se uită fix la ea, neîncrezătoare. Acum?

- Păi, nu chiar în clipa asta, dar - Cassie strâmbă din nas - cât de curând posibil. În momentul în care s-a zărit trăsura ta în depărtare, bunica m-a trimis să te aștept și i-a adunat pe toți ceilalți...

- Toți ceilalți? Delia ridică vocea. Ce vrei să spui cu toți ceilalți?

- Păi nu chiar pe toți. Nu pe tata sau pe duce, nici pe vreunul dintre ceilalți unchi sau pe vărul Thomas, sau...

- Păi atunci pe cine? întrebă Delia, deși știa deja răspunsul.

- Mătușa Katherine, bineînțeles; ea este actuala ducesă, la urma urmelor. Și mătușa Abigail, și mătușa Grace, și...

- Mama?

Cassie dădu din cap că da.

- Dumnezeule!

Delia simți o greutate în stomac. Ar fi trebuit să știe că așa urma să se întâmple. Ar fi trebuit să bănuiască în clipa în care aflase că bătrâna ducesă insistase să vină la Effington Hall, unde se va afla întreaga familie. Mai ales membrii de sex feminin.

- Și Gillian, și Pandora, și Marianne.

- Bineînțeles, cum ar putea să lipsească, nu-i așa? În glasul Deliei se simțea o notă de amărăciune. Ele sunt cele mai noi membre ale clubului exclusivist de femei respectabile din familia Effington. Continuă să urce scările cu greutate, la fel cum cineva ar urca spre eșafod.

Cassie venea în urma ei.

- Da, dar s-ar putea să aibă mult mai multă înțelegere pentru ăăă...

- Pentru ce prostie am făcut cu viața mea?

- Nu știi dacă aș spune chiar așa... Ei, hai, Delia, nu e cazul să fii așa de temătoare în legătură cu povestea asta. Tonul lui Cassie era optimist în aparență. Nu e nimic altceva decât familia ta care dorește să...

- E vorba de Tribunal, Cassie, spuse Delia scrâșnind din dinți.

Cum putuse să fie așa de proastă să nu-și dea seama până acum? N-ar fi venit în veci dacă s-ar fi gândit măcar o clipă la soarta care o așteaptă.

- O știi la fel de bine ca și mine.

- „Tribunal“ e o vorbă așa de dură, murmură Cassie. Nici n-ar fi trebuit să-i zicem așa vreodată. „Adunare“ este un cuvânt mult mai agreabil. Adunarea doamnelor. Ca și când ar fi vorba despre o societate mondenă. Un club sau ceva de genul ăsta. Știi - Societatea Doamnelor din Familia Effington. Da, zău, îmi place mai mult. Sună minunat!

- Din partea mea n-are decât să sune ca un tril de privighetoare, că mie nu-mi folosește la nimic. Delia dădu drumul unui oftat din rărunchi. Sunt condamnată.

Delia și Cassie remarcaseră cu câțiva ani în urmă că bunica le aduna pe nurorile ei de fiecare dată când se iveau vreoa problemă importantă legată de un membru al familiei, de obicei un membru de sex feminin. De fapt, bărbații din familia Effington nu erau niciodată incluși în Tribunal, iar Delia își închipuia că sunt foarte recunoscători pentru această omisiune.

Influențate de studiile lor franțuzești, surorile îl numiseră în secret Tribunalul, în parte pentru că părea amenințător și în parte pentru că orice s-ar fi petrecut în încăperea aceea între rudele lor de sex feminin și oricine s-o fi întâmplat să fie convocat în fața lor rămânea în acea încăpere. Nici bunica, nici mama, nici mătușile lor nu scăpaseră vreodată măcar un indiciu despre ce se petrecea acolo. Ceea ce făcea ca totul să pară și mai sinistru, căci secretele între cei din familia Effington, mai ales între femeile din familie, erau o întâmplare rară.

După cum observaseră surorile, Tribunalul era convocat în cazuri de scandal, în împrejurări îngrozitoare sau ca să pronunțe un potențial soț demn de familia Effington. Înainte de căsătorie, soțul Pandorei fusese convocat în fața femeilor și este limpede că jurase să păstreze secretul, căci se pare că nu spusese nimănui ce se întâmplase în salonul doamnelor de la Effington Hall.

– Și „condamnată“ este un cuvânt cam dur. Cassie suspină. Dacă te consolează cu ceva, să știi că voi fi chiar lângă tine. De fapt, am insistat asupra acestui lucru.

– De ce? Delia o studie neîncrezătoare pe sora ei.

– Pentru că sunt sora ta și cea mai bună prietenă. Cassie înalță bărbia, într-un gest plin de noblețe. Pentru că, orice ai face, voi fi alături de tine. Pentru că între noi există o legătură pe care nimic nu o va putea rupe vreodată. Pentru că...

– Pentru că nimeni nu crede că n-ai avut nimic de-a face cu purtarea mea scandaloasă? replică Delia sarcastic.

– Păi, da, și asta. Cassie ridică din umeri. Și în orice caz, amândouă am crezut multă vreme că, dacă vreuna din noi va face ceva suficient de grav pentru Tribunal, aceea voi fi eu. Și cum tu ai promis că vei fi alături de mine, nici eu nu pot face altfel pentru tine.

Brusc, teama Deliei slăbi. Ea și sora ei fuseseră întotdeauna un soi de echipă, tovarășe la rele și nelegiuiri, aliate pe vecie. Având-o pe Cassie de partea ei, chiar putea să înfrunte orice. Până și Tribunalul. Într-o pornire spontană, o îmbrățișă rapid pe sora ei.

– Nici n-ai idee cât de mult înseamnă acest lucru pentru mine.

– În afară de asta – Cassie zâmbi mucalită – este singura mea ocazie de a afla ce se întâmplă cu adevărat în salonul acela fără să fiu nevoită să-mi câștig acest privilegiu.

Delia o privi lung o clipă, apoi răsă:

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Și la fel de bine știi că te necăjesc, deși cred că eu sunt mai bine pregătită decât tine să-l înfrunt, așa cum odinioară credeam că într-o bună zi eu mă voi afla în această situație. Mereu am crezut că acest lucru va fi inevitabil pentru mine, cât despre tine...

– Da, da. Delia suspină. Eu sunt cea de la care nimeni nu se aștepta să se abată de la buna-cuviință.

Cele două ajunseră în capul scărilor și se îndreptară spre aripa destinată familiei, pe un coridor lung mărginit de portretele a generații întregi de strămoși. Când erau foarte mici, Deliei și lui Cassie li se părea că fețele care se holbau la ele sunt înspăimântătoare, ba de-a dreptul acuzatoare, ca și când i-ar fi judecat pe urmașii lor și i-ar fi găsit nedemni.

Dar cu vârsta, fetele observaseră umbra unui zâmbet ici, o privire amuzată colo. Dăduseră mai multă atenție poveștilor despre cei care dispăruseră înainte de nașterea lor, despre o anume ducasă sau despre cine știe ce lord. Despre izbânzi și tragedii, succes și scandaluri. Și învățaseră – pentru că așa se cuvenea, dar mai mult pentru că devenise o plăcere – despre moștenirea și tradițiile care îi făcuseră pe cei din familia Effington cine și ceea ce erau azi. Asta făcuse din Delia și Cassie ceea ce erau și, mai ales, ceea ce ar fi putut să devină.

Și dacă vreodată aceste chipuri care o priveau de sus se dovediseră intimidante, azi îi dădeau un fel de forță ciudată. Ca și când nu ar mai fi fost critice, ci încurajatoare. Ca și când i-ar fi spus că, sigur, făcuse greșeli, dar, de fapt, nu greșiseră cu toții? Bineînțeles că era o idee ridicolă. Și totuși... Le zâmbi strămoșilor ei.

– În orice caz, acum că m-am alăturat celor din familia Effington care nu au dus în întregime viața așa cum s-ar fi convenit – Delia ridică din umeri și întâlni privirea surorii ei –, primul pas către marea aventură a vieții mele este să-mi adun tot curajul să înfrunt consecințele, oricare ar fi ele, pe care le-ar putea avea această greșală.

Cassie o studie suspicioasă.

– Marea aventură?

Delia zâmbi radios și își strecură brațul pe sub al surorii ei.

– În singurătatea mea am meditat foarte mult, și îți voi explica totul mai târziu. Pentru moment, vreau să mă spăl și să mă schimb și apoi voi înfrunta Tribunalul.

– Vom înfrunta Tribunalul, spuse Cassie apăsât.

Delia strânse brațul surorii ei cu afecțiune.

– Deși ai știut de toate acestea înaintea mea, presupun că n-ai nici un plan de apărare? Vreo sugestie, vreo vorbă de duh?

-Nu prea. Deși mereu am auzit că, atunci când ești pus într-o situație potrivnică, nu trebuie să arăți că ți-e frică. În afară de asta, bănuiesc că ar fi înțelept să eviți folosirea termenului „Tribunal“, adăugă Cassie zâmbind malițios.

Delia și Cassie schimbau priviri precaute. Erau așezate una lângă cealaltă pe o canapea mică, în fața celorlalți membri de sex feminin ai familiei. Dacă n-ai fi știut, ai fi zis că locurile nu sunt aranjate astfel pentru ceva mai serios decât o conversație relaxată.

De fapt, nici nu părea atât de înspăimântător în acel moment. Dimpotrivă, arăta mult mai mult ca un club de doamne decât ca un tribunal care avea în mâini puterea figurativă a unei ghilotine.

Bunica ședea pe sofa de damasc, la fel de maiestuoasă ca întotdeauna, mătușa Katherine, ducesa, la dreapta ei, mătușa Abigail, Lady Edward, la stânga. Mătușa Grace, Lady Harold erau cocoțate pe brațul sofalei, iar mama lor era în picioare în spatele celorlalte, în mod evident prea nervoasă ca să stea jos. Soția vărului Thomas, Marianne, Lady Helmsley, verișoara Gillian, Lady Shelbrooke; și verișoara Pandora – Lady Trent ședeau mai încolo, într-o parte. Pandora surprinse privirea Deliei și îi făcu cu ochiul, în semn de sprijin.

Da, numai că nici tigrul mâncător de oameni nu pare deloc amenințător până când nu deschide gura.

-Nu e cazul să fii așa de emoționată, să știi, spuse mătușa Katherine cu un zâmbet agreabil. Ca și când ai urma să fii judecată. Nu este vorba deloc despre așa ceva.

-Și despre ce este vorba? replică Delia fără să se gândească.

-Despre viața ta, Philadelphia, spuse bunica ferm.

-Atâta lucru bănuiam și eu, bunico, și îmi pare rău pentru scandal și...

-Prostii! Bunica își sublinie vorba cu un gest al mâinii. Cum scandalurile trec, nu are importanță.

-A fost cu siguranță mai spectaculos decât orice situație în care am fost eu implicată, îi spuse Pandora lui Gillian cu glas scăzut. Gillian îi aruncă o privire s-o potolească.

Bunica nu luă în seamă scena și continuă:

– Deși în acest moment aprobarea noastră nu mai este de actualitate în ce privește alegerea soțului tău, fiindcă bietul om a murit, modul în care te-ai căsătorit și purtarea care te-a adus în această situație sunt deosebit de îngrijorătoare.

– Știu, bunico, n-am intenționat nici o clipă...

– Totuși, continuă bunica, nu există nici una printre noi care la un moment dat, în tinerețe, să nu fi avut un comportament nepotrivit sau nesăbuit, sau chiar scandalos.

– Chiar și mătușa Katherine? întrebă Cassie.

Bunica încuviință din cap.

– Mai ales mătușa Katherine.

– Nu știu dacă aș folosi cuvintele *mai ales*, murmură mătușa Katherine, care avea mai degrabă aerul unei școlărițe pedepsite decât al actualei ducese de Roxborough.

– Bineînțeles, tu niciodată, spuse Delia fără să se gândească. De fapt, vreau să zic că...

– Draga mea Philadelphia, deși acum e greu de crezut, nu am fost mereu așa de înțeleaptă, bătrână și perfectă cum par azi. În ochii bunicii străluci o scânteie malițioasă. Chiar și eu am avut în tinerețe partea mea de, ah, să spunem aventuri. Am supraviețuit, și o vei face și tu.

Pentru o clipă, Delia o studie pe femeia vârstnică. Își alege vorbele cu grijă:

– Mă tem că nu înțeleg, bunico. Dacă nu ești supărată pe mine...

– Oh, dar n-am putea să fim supărate pe tine niciodată, Delia, spuse repede mătușa Abigail. Înțelegem foarte bine impulsivitatea tinereții.

– Mama nu o înțelege, rosti Cassie apăsât.

Toate privirile din încăpere, mai puțin ale bătrânei ducese, se întoarseră la unison spre Georgina, care-și încrucișă brațele pe piept, suflând greu.

– Ba sigur că înțelege, spuse bunica cu seninătate. La fel de bine ca noi toate, dacă nu chiar mai bine.

– Zău? spuse Delia uitându-se fix la mama ei.

– Poate, răspunse mama cu superioritate.

Mătușa Grace își înăbuși un hohot de râs. Mătușa Katherine și mătușa Abigail schimbară priviri atotștiutoare. Bunica avea un aer nevinovat, și era limpede că femeile mai tinere habar nu aveau despre ce vorbesc cele mai în vârstă. Iar Delia nu era pe deplin convinsă că vrea să afle exact ce indiscreții comiseseră mătușile în tinerețe sau ce aventuri avusese bunica ei când era tânără, și însăși ideea de a cunoaște posibile fapte reprobabile pe care mama ei le lăsase în urmă acum mult timp îi dădu un fior ciudat de stânjenală. Era însă oarecum reconfortant pentru Delia să știe că, indiferent ce nebunie bizară o adusese până aici, era în sângele ei.

– Aparent, purtarea ta nepotrivită n-a fost nimic altceva decât o continuare a tradițiilor de familie, îi spuse Cassie șoptit surorii ei. Și în mod clar, inevitabilă.

– Nimic nu este inevitabil, Cassandra, în afară de moarte. Bunica o țintui pe Cassie cu o privire hotărâtă. Cassie avu delicatețea să pară îndurerată în mod corespunzător. Te rog să nu consideri ceea ce auzi aici azi drept pedeapsă pentru purtare necuvenită. Simplul fapt că toate din această încăpere înțelegem spiritul și elanul tineresc nu înseamnă că-l și aprobăm.

– Sigur că nu, bunico, murmură Cassie, cu obrajii îmbujorați.

În tăcere, Delia strânse mâna surorii ei, ca s-o încurajeze. Biată Cassie! Cea mai mare greșeală a ei, și ceea ce o băga cel mai adesea în necaz, era neputința ei de a-și ține gura și gândurile pentru sine.

– Draga mea Cassandra, nu știu de ce trebuie să-ți faci griji. Eu n-am fost niciodată în mod special îngrijorată în legătură cu viitorul tău. Ca și când ea și Cassie ar fi fost absolut singure, bunica se aplecă puțin în față, cu un aer strict confidențial. Să știi că întotdeauna ne surprind cei tăcuți. Tu n-ai fost niciodată deloc tăcută. Ești sinceră, directă și inteligentă. De fapt, mereu mi-ai amintit de mine. Își îndreptă spatele și îi aruncă un zâmbet complice nepoatei sale. Dar la urma urmelor, poate că avem un motiv de îngrijorare. Totuși, azi subiectul discuției nu este legat de purtarea sau de viitorul tău. Privirea bunicii se îndreptă spre Delia. Philadelphia, te-ai gândit vreun pic la viitorul tău?

Pentru moment, Delia lăsă deoparte fără să șovăie ideea de a deveni o femeie experimentată. Indiferent cât de tolerantă se arăta bunica față de greșelile tinereții, Delia era mai mult ca sigură că nu ar fi deloc încântată de planurile ei de viitor.

– Nu prea, bunico, răspuse.

– Înțeleg. În fine, era de așteptat. Viața ta s-a schimbat foarte mult într-un interval scurt. Bunica o studie îndelung, și tot ce putea face Delia era să stea liniștită. În cele din urmă, bunica dădu satisfacută din cap ca și când descoperise ceva ce numai ea putea remarca. Dacă ai nevoie cumva de sfaturi sau de ajutor de orice fel, te rog să înțelegi că noi toate îți stăm la dispoziție pentru orice vrei. Suntem rudele tale și nu trebuie să eziți să apelezi la noi. Noi toate suntem de părere că mariajul tău a fost o nebulie, și dacă înainte de a o face ai fi avut înțelepciunea să te confesezi oricăreia dintre noi, fără doar și poate am fi încercat să te facem să renunți la căsătoria cu lordul Wilmont. Dar ce-a fost a fost, nu se mai poate face nimic. Totuși – vocea bunicii era fermă – chiar cred că s-ar cuveni niște scuze.

– Sigur că da. Delia trase adânc aer în piept. Vă prezint umilele...

– Nu, nu, scumpo, zise bunica. Nu scuzele tale.

Și din nou toți ochii se întoarseră spre Georgina.

– Foarte bine. Mama Deliei ridică ochii spre cer ca și când ar fi cerut ajutorul stelelor, își îndreptă umerii și întâlni privirea fiicei sale. Eu... adică...

Delia sări în picioare și zbură prin încăpere direct în brațele mamei ei.

– Mamă, îmi pare așa de rău!

– Nu, scumpa mea, este vina mea. Glasul mamei ei era întretăiat de suspine. Ar fi trebuit să-ți fiu alături, nu să te părăsesc.

– Dar am meritat-o cu vârf și îndesat. Te-am indus în croare, te-am dezamăgit...

– Ești copilul meu și, indiferent ce-ai face, vei fi mereu copilul meu. În vocea mamei ei se simțea disperarea. Eram atât de îngrijorată că ai sfidat destinul pe care ți-l meniseră stelele...

– Prostii superstițioase, mormăi bunica.

- Ba deloc, spuse Georgina cu un suspin ce trăda suferință îndelungată. Unii dintre cei mai progresiști filosofi ai timpurilor noastre recunosc influența astrelor asupra vieților noastre.

- Curate aberații, spuse bunica.

Georgina o privi furioasă pe soacra ei. Firea ei superstițioasă, în special dependența de astrologie, fusese întotdeauna un măr al discordiei între Georgina și restul familiei. Tatăl Deliei îi făcea pe plac soției lui, așa cum îi făceau și copiii, dar bunica și ceilalți membri ai familiei Effington credeau că pasiunea Georginei pentru astrologie și diferite alte forme de a prezice viitorul erau absurde. Mai ales că madame Prusha, astroloaga Georginei, nu era deloc ceea ce ar crede toată lumea despre un prezicător. Era o femeie prietenoasă, cu obraji rumeni, care locuia într-o casuță confortabilă, într-un sat liniștit din apropierea Londrei.

- Greșeala, dragă Brutus, nu se află în stele, ci în noi înșine, murmură mătușa Grace.

- Se poate, dar stelele au mare legătură cu acele greșeli, i-o tăie Georgina.

- Numai că noi nu lăsăm scandalurile, dezonoarea și nici cerul de deasupra noastră să dezbine familia, răsună în încăpere vocea bunicii.

Georgina aprobă cu o mișcare din cap spre bătrână.

- Ai dreptate, bineînțeles, ca de obicei.

Bunica îi aruncă un zâmbet afectuos.

- Știu, draga mea.

În încăpere răsună un suspin general de ușurare.

- Asta este. Bunica făcu un semn către întreaga adunare. V-aș ruga pe toate să fiți bune să vă duceți, sunt câteva chestiuni pe care vreau să le discut cu nepoata mea.

Doamnele șovăiră doar cât ai clipi din ochi, inevitabila ezitare dată de curiozitatea naturală că pierzi ceva ce s-ar putea dovedi foarte interesant, după care se ridicară în picioare, murmurară un salut resemnat ieșind una după alta, iar în urma lor zăboviră frânturi de conversație.

- Drept să-ți spun, sunt cam dezamăgită, îi spuse Pandora Mariannei. Este prima oară când sunt inclusă în această reuniune și mă așteptam la ceva puțin mai interesant.

Marianne ridică din umeri.

– Poate că viitorul scandal va fi mai impresionant.

– Rămâne Cassie care să ne mai dea speranțe. Gillian îi zâmbi larg verișoarei ei.

– O să încerc să nu vă dezamăgesc, răspunse Cassie sec.

Georgina o îmbrățișă din nou pe Delia.

– O să vorbim mai târziu, comoara mea.

Făcu un semn din cap spre soacra ei, apoi le urmă pe celelalte femei. Mătușa Katherine fu ultima care ieși și închise ușa cu putere în urma ei.

– Ai încurcat rău lucrurile, nu?

Bunica îi făcu semn Deliei să se așeze. Delia se duse din nou spre canapea și se prăbuși pe ea.

– Poți să spui și așa.

Femeia mai în vârstă ridică din sprâncene.

– Da, am încurcat rău lucrurile. Delia oftă din rărunchi.

– Mulțumită eforturilor surorii tale, purtarea ta impulsivă este văzută acum ca fiind foarte romantică. Iar tu, ca o eroină tragică.

– În fine...

Delia trăgea de țesătura canapelei. Nu era convinsă că-i place ideea ca restul lumii să creadă că este ceva ce, de fapt, nu era.

– Ce păcat, zău, să treci prin toate astea. Scandalul și doliul, și celelalte.

– Poate, murmură Delia.

Era un fel de penitență și probabil că o merita. Totuși, bunica avea dreptate. Era păcat și părea că durează la nesfârșit.

– Ar fi fost altceva dacă l-ai fi iubit pe omul acela.

Privirea Deliei țâșni spre cea a bunicii ei. Bătrâna continuă fără pauză:

– Pentru că în acest caz, desigur, ai fi distrusă.

Delia își alese cu grijă vorbele:

– Ce te face să crezi că nu sunt distrusă?

– Iubita mea copilă, poate că reușești să-i prostești pe ceilalți cu povestea asta a dragostei irezistibile, dar pe mine nu mă poți păcăli. Te cunosc prea bine. Bunica își împreună mâinile cu cochetărie, în poală. Întâi de toate, ochii tăi nu sunt înroșiți, așadar orice lacrimi ai fi vărsat, s-au dus demult.

– Zău că am plâns după el, spuse Delia indignată. „Sau poate mai degrabă pentru ceea ce am fi putut să avem.“

– Sigur că ai plâns, scumpo, m-aș fi mirat să n-o faci. Moartea fiecărui om pe care îl cunoaștem ne împuținează parcă într-un fel sau altul pe toți. Dar când pierzi o dragoste, în suflet rămâne un gol irevocabil, iar durerea nu se estompează – cât este de când a murit?

– Au trecut mai mult de șase luni. Chiar în timp ce rostea vorbele, Delia își dădu seama ce puțin timp trecuse.

– Așa de mult? murmură bunica ei, spunând de fapt, fără cuvinte, că șase luni nu înseamnă nimic când ai pierdut o iubire. În al doilea rând, o cunosc bine pe mama ta, și este un om bun, chiar dacă un pic ciudată când vine vorba despre destin și stele, și altele de felul ăsta. O mamă știe când inima fetei ei este dată. N-ar fi fost niciodată atât de neclintită dacă ar fi crezut că suferi cu adevărat. Și în al treilea rând, deși ești dispusă să-ți recunoști greșeala, nici măcar o dată n-ai pus acțiunile tale pe seama dragostei. Nici măcar n-ai pronunțat acest cuvânt.

– Poate că pur și simplu nu mă interesează să mă laud cu sentimentele mele?

Bunica zâmbi tolerant. Delia suspină:

– Foarte bine, recunosc: n-am fost distrusă de moartea lui Charles, deși n-aș fi vrut să se întâmple. Se ridică și începu să străbată încăperea. Probabil că merita ceva mai bun decât o soție care se pare că nu reușește să-l plângă cu adevărat. Mă simt îngrozitor pentru toate.

– Pentru că nu l-ai iubit?

– Da. Delia se cuprinse cu brațele. Nici măcar nu l-am cunoscut. Nu cu adevărat.

– Mulți oameni pornesc în căsnicie abia cunoscându-se, fără iubire. Asta vine cu timpul.

– Așa speram și eu, dar noi n-am avut timp și... Scutură din cap. Nu știi ce s-a întâmplat de fapt, bunico, lucrurile s-au legat și... Întâlni privirea bunicii ei. Este greu de explicat.

– Și a trecut foarte mult timp de când eu nu mai am douăzeci și doi de ani și nu mai sunt curtată de tineri foarte decenti în ochii cărora nu se citește nici cea mai vagă urmă de emoție sau dorință

de aventură în suflet, replică bunica într-un fel foarte natural de parcă ar fi vorbit din amintiri.

Delia o privea surprinsă.

– Nu e cazul să te miri așa. Tinerii cred întotdeauna că ei și poveștile lor sunt unice. Că nimeni altcineva pe lumea asta n-a mai trăit așa ceva. Poate că tu ești diferită pentru că nu ai confundat dorința cu dragostea. Dar nu ești prima femeie tânără care tânjește după aventură sau caută o escapadă în brațele unui crai arătos.

– Bunico! exclamă Delia contrariată.

– Cu siguranță nu te-am șocat. Bunica o studia atent, cu privirea îngustată. Dar poate că nu a fost deloc așa?

– Nu, nu, exact așa a fost, îi scâpă Deliei. Obrajii îi luară foc. Doar că mi se pare atât de ciudat să te aud pe dumneata discutând despre asemenea lucruri.

– Copila mea dragă, oi fi bătrână, dar n-am murit încă. Deseori îmi amintesc zilele din tinerețe mai bine decât îmi amintesc săptămâna trecută. Căzu în tăcere, în mod evident rememorând zile de mult apuse, după care surâse larg, într-un mod cât se poate de insolit pentru o bunică. M-am distrat foarte bine.

Delia râse și se prăbuși pe sofa, alături de bunica ei:

– Am făcut o greșală îngrozitoare.

– Bineînțeles că ai făcut, draga mea. Dar te-ai căsătorit cu el, și în această lume poți să faci un șir nesfârșit de greșeli, că vei fi iertată câtă vreme le îndrepti conformându-te regulilor pe care le impune societatea pentru asemenea lucruri. Tinerele în căutare de aventuri secrete...

– Bunico, murmură Delia, simțind din nou cum îi ard obrajii.

– ... trebuie să plătească prin căsătorie. De fapt, este o regulă care le ajută mai mult pe femei decât pe bărbați, așa că nu putem să protestăm cu glas prea ridicat. O mângâie pe obraz pe nepoata ei. Cât despre scandal, nici măcar la momentul respectiv nu a fost atât de mare pe cât probabil ți s-a părut ție. Și mai sunt tot felul de bârfe mai savuroase care răsar ca florile primăvara. Păi chiar azi mi-a spus Abigail despre un incident la Londra în care sunt implicați bietul și dragul Lord Bromfield și Lady Forester, rămasă văduvă, care are o avere mult prea mare pentru binele ei și habar n-are

ce să facă acum cu ea. Că veni vorba. Bunica se opri și se încruntă. M-am interesat, și Wilmont te-a lăsat foarte bine chivernisită.

Delia dădu afirmativ din cap.

– Aha. Bunica o studie gânditoare preț de o clipă lungă. Ai avere, ai independență și ai tinerețe. Este o combinație impresionantă. Una plină de tot felul de pericole și de tentații.

– Bunico, eu...

– Vreau să te încurajez să folosești dreptul tău din naștere, inteligența, ca să navighezi în apele ce se deschid înaintea ta. Te rog să ai grijă, draga mea! Bunica îi căută privirea și îi surâse cu înțelepciune. Deși bineînțeles că nu vei avea.

– Ai devenit și dumneata ca mama, prezici viitorul? o tachină Delia. Ce te face să spui așa ceva?

– Fiindcă îmi amintești foarte mult de mine.

– Cassie credeam că-ți amintește de dumneata.

– Fie că-ți dai seama, fie că nu, asemănarea ta cu sora ta depășește cu mult aspectul fizic. Cassandra a știut dintotdeauna că este deșteaptă. Doar că ție ți-a luat mai mult să descoperi acest sentiment. Mă văd pe mine în voi amândouă. Bunica zâmbi cu tristețe. Dumnezeu să ne ajute pe toți.

Capitolul 7

Tony nu dăduse niciodată în mod special prea multă atenție problemelor legate de conștiință; nu considerase niciodată în mod special că are așa ceva. Și totuși, în acel moment, aspectul acela enervant al minții sau sufletului nu-i dădea pace gândurilor nici ziua, nici noaptea.

Își potrivi lavaliera complicat înnodată de care îi făcuse rost un valet de la Effington și se strâmbă la imaginea lui din oglindă în camera care îi fusese rezervată la Effington Hall. Renunțase cu mult timp în urmă la serviciile unui valet, considerându-le și inutile, și inoportune. Însă dacă avea să-și facă din nou intrarea în societate, ar face bine să se conformeze etichetei impuse.

Își dădu brusc seama că această lume, care nu-l interesase deloc până atunci, mergea mână-n mână cu moștenirea titlului care, de asemenea, nu-l interesase. Dar la un moment dat, inevitabil, va fi lumea lui.

Aceasta era, de fapt, prima apariție publică a noului viconte St. Stephens. Un ciudat fior de neliniște îi trecu pe șira spinării. Ridicol, desigur. În trecut făcuse față nenumăratelor situații periculoase în care un cuvânt greșit l-ar fi putut costa viața, și nu trăise niciodată nici măcar un neglijabil sentiment de teamă. Iar acesta nu era nimic altceva decât un simplu bal de la țară.

A, sigur, ea va fi acolo. *Delia*. Oricât ar fi încercat, nu se mai putea gândi la ea ca la Lady Wilmont. În seara aceasta se putea întâlni față în față, fără deghizare sau prefăcătorii. În fine, fără prea multă prefăcătorie.

Ratase faimoasa partidă de călărie de la Roxborough de ieri. Durase mult mai mult decât se așteptase ca să fie sigur că se fac toate aranjamentele necesare pentru absența lui. Nu fusese nici o problemă ca departamentul să dispună urmărirea trăsuriilor Deliei de către agenți și să infiltreze oameni în rândul servitorilor de la Effington. De fapt, lordul Kimberly reușise să-i facă rost lui Tony nu doar de intrare la balul bătrânei ducese, ci și de o invitație personală să stea în aripa pentru oaspeți de la Effington Hall.

Cum lordul Kimberly făcuse să pară totul simplu, Tony nu putea să nu se întrebe de ce nu făcuse pur și simplu același lucru cu Wilmont și nu împiedicase de la bun început orice impuls de a o curta pe Delia. Toată această încurcătură dezgustătoare cu căsătoria ar fi putut fi evitată. Femeia ar fi putut fi lăsată în pace să-și urmeze viața, așa cum o făcuse până când Wilmont dăduse buzna în ea.

Strânse din dinți. Ea nu meritase situația în care se aflase. Iar acum merita ceva mult mai bun decât să fie înșelată de el. La un moment dat urma să afle adevărul, iar el refuza și să se gândească la reacția ei.

Măcar adevărul nu avea să iasă la iveală în această seară. Își studie imaginea în oglindă. Dacă cineva ar ști ce să caute, s-ar putea gândi că între lordul St. Stephens și majordomul Gordon

există o vagă asemănare, mai ales în jurul ochilor. Numai că mustața pe care o purta când se dădea drept Gordon îi masca bine buza de sus, tamponul înghesuit în spatele dinților de sus îi deforma maxilarul, pudra din păr ascundea în mod eficient culoarea naturală neagră, iar sprâncenele și ochelarii erau o bună deghizare pentru ochi. În plus, din experiența lui, rareori oamenii căutau ceva ce nu se așteptau să vadă. Nu, Delia nu l-ar recunoaște niciodată.

Nu că ar fi intenționat măcar să se apropie de ea. Va observa, nimic altceva.

Trase adânc aer în piept, își aranjă manșetele hainei și porni spre ușă.

Tony avusese o lungă discuție cu lordul Kimberly și îi sugerase că poate venise momentul să renunțe la șiretlic. Sau măcar să o informeze pe doamna în chestiune despre adevărata identitate a lui Tony și despre adevăratul scop pentru care se afla în casa ei. Subliniase că, în afară de faptul că îi fusese scotocită casa, nu existau alte indicii că s-ar mai putea petrece ceva și nici nu erau semne că ea chiar s-ar afla în pericol. Spre lauda lui, lordul Kimberly ascultase și recunoscuse că Tony ar putea avea dreptate. Dar deocamdată Tony primise ordin să fie exact acolo unde era, măcar ca măsură de precauție.

În acest moment, Tony era convins că Delia nu știa nimic despre activitatea lui Wilmont, documentele Effington sau lipsa carnetului. În toată afacerea asta ea era nevinovată. Totuși, doar atâta lucru nu va determina conștiința să-și dezvăluie capul urât. Nu, femeia era cea care îl făcea să se îndoiască de sarcina lui.

Era atât de al naibii de drăguță. Îl trata pe el, majordomul – un *servitor*, pentru numele lui Dumnezeu –, ca și când ar fi fost mai presus decât serviciile pe care le oferea. Ca și când ar fi fost un membru prețuit al familiei. Ca și când ar fi ținut la el. Căruia fel de femeie i-ar fi păsat așa de cei aflați în serviciul ei de mai puțin de o lună? Fie era complet proastă, fie cea mai amabilă creatură pe care o întâlnise vreodată. Dar proastă nu era.

O luă pe coridorul lung spre partea principală a casei. Poate că alt musafir ar fi simțit nevoia să fie îndrumat, dar când

fusese condus spre apartamentul lui, Tony observase toate cotiturile, toate ușile și punctele de reper.

Ce va simți ea când va afla adevărul? Despre soțul ei? Despre majordomul ei? Și despre viconte St. Stephens?

O să-l urască, și nu putea s-o învinovățească. Nu că ar fi contat de fapt. Când toate acestea se vor fi rezolvat, ea își va continua viața, cu marea aventură, indiferent ce formă va lua, iar el și-o va continua pe a lui. Se prea poate ca drumurile lor să nu se mai întâlnească niciodată.

Bineînțeles, până când va veni timpul să plece din departament și să-și preia responsabilitățile pe care le implica titlul său. Și acest lucru era ceva la care prefera să nu se gândească. Și totuși, ideea de a o întâlni pe Delia în viitor, fără toată țesătura asta de minciuni dintre ei, era surprinzător de atrăgătoare. Nu că ar putea ieși ceva din asta. Dacă i-ar spune adevărul, nu l-ar ierta niciodată – de ce ar face-o?

Coborî niște scări, ajunsese lângă un grup care se foia deja înaintea intrării în sala de bal, apoi se feri cu dexteritate de un servitor care anunța numele oaspeților și se strecură în sala de bal. Nu avea intenția să-și audă numele anunțat în mod public. Oh, era convins că cineva din familie știa de prezența lui; altfel nu ar fi aici. Pur și simplu, nu voia să-și facă o intrare grandioasă. Nu i-ar servi scopurilor lui. Pe lângă asta, nu se simțea pe deplin confortabil cu noul lui titlu. Părea o mascaradă, la fel ca rolul jucat când se dădea drept Gordon.

Acceptă un pahar cu șampanie de la un chelner care trecu pe lângă el și făcu degajat înconjurul încăperii, observând intrările și ieșirile, aruncându-și neîncetat privirea asupra mulțimii în căutare de chipuri familiare sau suspecte. Privirea i se intersectă cu cea a mai multor agenți ai departamentului la post în toată încăperea. Erau toate șansele să nu se întâmple nimic aici în această seară. Totuși, era prudent să fie pregătiți.

Approape imediat o zări pe Delia. Era în picioare lângă o femeie mai în vârstă care ședea, probabil ducea văduvă, și purta o rochie neagră din dantelă care era – chiar și el putea să-și dea seama – ultima modă. Fir-ar să fie, era o apariție în negru. Pielea îi strălucea și părul blond îi flutura zglobiu pe lângă cap într-un mod

diafan. Părea fragilă și delicată, și o idee stânjenită. Își dorea o mare aventură și totuși era în mod limpede stingherită în acest decor. Pe chipul ei era însă un ușor zâmbet, și își ținea bărbia ridicată, într-un gest pe care îl recunoștea. I se strânse inima. Îți trebuia o mare doză de curaj să sfidezi rogiile doliului și să apari în public, chiar dacă aceasta era casa familiei ei și era la țară. Totodată îți trebuia o mare doză de curaj să-ți recunoști greșelile și să mergi înainte fără să te gândești la ele. Nu, fără îndoială, merita ceva mai bun decât primise până atunci. De la Wilmont sau de la el.

O urmări pe sora ei apropiindu-se de ea, și o clipă mai târziu ambele femei râdeau. Formau un tablou izbitor. Una într-o ținută spumoasă verde pal, cealaltă în negru și vag exotică.

- Domnule? se auzi o voce în spatele lui.

Tony se întoarse.

- Da?

Un valet al familiei Effington făcu o plecăciune.

- Înălțimea Sa cere să vă vadă în bibliotecă, unde se află.

Ducele de Roxborough? I se strânse stomacul, dar nu lăsă să i se citească surpriza pe chip.

- Foarte bine.

- Vă rog să mă urmați, domnule.

Valetul se răsuci și își croi cu dibăcie drum prin mulțime, fără să se uite măcar o dată în urmă să vadă dacă Tony chiar îl urmează. Și de ce ar face-o? Numai ordinul regelui era mai presus de convocarea din partea ducelui. Valetul ocoli încăperea și deschise o ușă care la prima vedere părea un alt panou care împodobește pereții. Nici camuflată, nici evidentă, puteai spune că acea intrare era în cel mai bun caz discretă, iar Tony se blestemă că nu o remarcase deja. Îl urmă pe servitor pe culoar până la o ușă despre care Tony bănuia că ducea în bibliotecă. Valetul deschise ușa, se dădu în lături ca să-i dea voie lui Tony să intre, apoi trase ușa după el.

Tony se opri. Mătură cu privirea încăperea uriașă, cu pereții plini de cărți. Biblioteca de la Effington Hall făcea ca biblioteca de la reședința St. Stephens să pară o glumă. Era minunat dotată. Pe peretele din fund erau ferestre înalte. Portretele

a generații întregi de membri ai familiei Effington se holbau dezaprobator la el.

- Inspectezi locul căutând asasini, St. Stephens?

Privirea lui Tony se întoarse iute spre gentlemanul înalt care stătea în picioare în fața unui impunător birou de mahon. Nu-l mai întâlnise niciodată până atunci, dar nu avea nici un dubiu că acesta era ducele de Roxborough.

- Nu ești niciodată suficient de precaut, excelență, mai ales într-un loc unde nu anticipezi nimic rău.

- Chiar așa. Ducele chicoti. Nu mă așteptam la mai puțin de la tine.

- Nu?

- Sunt perfect la curent cu munca ta și cu dosarul tău. Este exemplar. Foarte impresionant.

- Mulțumesc, Excelență.

Mintea lui Tony lucra febril. Știa fără umbră de îndoială că aceasta nu era o întâlnire de curtoazie.

- Intră, te rog, și ia loc. Ducele făcu semn din cap spre două scaune aranjate în fața biroului. Te asigur că nu mușc. Zâmbi agreabil. Nu încă.

Tony se îndreptă spre scaune și se așeză cu grijă. Ducele luă o carafă de pe birou, turnă în două pahare și îi dădu unul lui Tony.

- Pari genul de bărbat care apreciază un brandy bun.

- Da, domnule. Tony acceptă paharul și luă o înghițitură. Este excelent, domnule.

- Sigur că este.

Ducele se sprijini cu un șold de birou și luă o înghițitură, studiindu-l pe Tony peste buza paharului. Poziția lui îl făcea pe Tony să-și ridice ochii ca să-i întâlnească privirea într-un mod extrem de deconcertant. Tony își dădu seama că exact asta era și intenția ducelui. Îi era însă greu să reziste impulsului de a se foi în scaun. Cunoști numele superiorului lordului Kimberly? Sau a celui de deasupra lui?

Întrebarea era bruscă și neașteptată. Ce știa ducele despre munca lui Kimberly? Răspunsul lui Tony fu precaut:

- Nu, domnule.

- Nici nu trebuie. Zâmbetul ducelui se lărgi. Deși sunt convins că înțelegi, ca să spun așa, natura discretă a Departamentului pentru Afaceri Interne și Internaționale?

- Desigur, domnule.

- Sprijin această țară și pe rege cu propria mea viață, dar prostia celor aflați la putere mă lasă adesea fără grai. Ducele scutură din cap. Ideea că strângerea de informații nu este necesară în timp de pace este în cel mai bun caz obtuză, și așa cum văd eu lucrurile, imbecilă. Cred că știi că arhiva serviciului de spionaj militar a devenit doar ceva mai mult decât un loc pentru depozitarea hărților, de care nu se îngrijește nimeni mai important decât un mărunț funcționar?

- Da, domnule.

Ducele pufni, frustrat.

- Anglia are dușmani și în interior, și în exterior, fiule, și cea mai bună cale de a ne păzi de ei este să știm cu precizie ce au de gând. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru capacitatea de previziune a celor câțiva cu funcții publice, suficient de inteligenți să-și dea seama de acest lucru. Departamentul acesta al nostru este cea mai bună apărare a acestei țări împotriva celor care ar vrea să submineze însăși stabilitatea guvernului.

- Departamentul acesta *al nostru*, excelență?

- Aș fi fost foarte dezamăgit dacă n-ai fi prins nuanța. Ducele sorbi din brandy, studiindu-l pe Tony un moment lung. Da, chiar suntem de aceeași parte, St. Stephens. În ceea ce privește locul pe care îl ocup eu în ierarhie, e destul să spun că sunt implicat cu mult înainte de începuturi.

Ducele de Roxborough? Implicat în strângerea de informații secrete? În spionaj? Cu siguranță nu. Cel puțin, nu acum, dar poate odată?

- Ai o minte remarcabilă pentru rezolvarea enigmelor care la suprafață par să nu aibă soluție, dar te avertizez, nu încerca să o rezolvi pe aceasta. Acceptă, pentru moment, că știi mult mai multe decât tine despre funcționarea acestui serviciu. Despre preocupările, scopurile și investigațiile lui.

- Chiar știți, domnule?

– La dracu'. Familia ducelui era chiar subiectul investigației care declanșase toate astea. Totuși, asta nu dovedea neapărat nevinovăția. Își alege vorbele cu grijă!

– Atunci ar trebui să presupun că sunteți la curent cu natura sarcinii mele actuale.

– Sunt la curent și cu ceea ce a dus la misiunea ta. Din câte se spune, au existat documente – corespondență, cred – care arată că cineva din familia mea i-a sprijinit într-un fel oarecare pe francezi în 1814 sau în preajma aceluia an. Atunci, ca și acum, lordul Liverpool era prim-ministru. Deși cred că în ceea ce privește afacerile interne a făcut o treabă mizerabilă, în cele din urmă în detrimentul țării, mai cred și că în prezent este cel mai potrivit om pentru această funcție. Sau oricum, cel mai bun pe care îl avem acum. Am avut speranțe mari când Wellington a venit la conducere, dar... Ducele scutură din cap. Politica este extrem de bizară, St. Stephens. Un om despre care crezi că are viziune și inteligență se dovedește cel mai adesea îngust la minte, demodat și refractar în a accepta că lumea pe care o cunoaștem noi se schimbă cu rapiditate. Dar noi nu suntem aici pentru natura prezentului guvern.

– De ce suntem aici, domnule? Tony păstră un ton neutru.

– Am aflat de eforturile josnice de a vinde așa-zisele documente incriminatoare după moartea lui Wilmont. Vezi tu, St. Stephens – ochii albaștri și reci ai ducelui îi întâlniră privirea lui Tony –, chiar dacă în general nu este cunoscută implicarea mea în departament, mă consider responsabil pentru viața fiecărui om aflat în acest serviciu. Încă de la început, când cineva era ucis, trebuia să știi și eu. Lordul Kimberly și cei de deasupra lui mi-au spus tot ce s-a întâmplat.

– Și ați fost furios, domnule? întrebă Tony fără să se gândească.

– Da și nu. Ducele făcu o pauză ca să-și aleagă cuvintele. Nu sunt mulțumit că eu sau cineva din familia mea ar putea fi bănuțit că s-a întovărășit cu dușmani ai Angliei, dar sunt mulțumit că integritatea acestui serviciu este de așa natură încât nici chiar eu nu sunt mai presus de bănuțială.

Era limpede că ducele nu era pur și simplu implicat în departament, ci îl conducea. Tony își alege cuvintele cu grijă:

– În acest caz, veți pune capăt întregii povești, domnule?

– Absolut deloc. Sunt convins că aceste documente, dacă chiar ar exista, sunt niște falsuri. Nu pun nici o clipă la îndoială loialitatea fraților mei sau a mea față de această țară. Totuși, falsuri sau nu, din cauza legăturilor strânse ale familiei mele cu guvernarea actuală și cu însuși prim-ministrul, divulgarea acestor scrisori ar produce un rău incomensurabil, un scandal urât care ar putea duce la răsturnarea guvernului. Opoziția ar avea în mână un instrument puternic. Chiar dacă în acest moment prezenta guvernare nu-mi este foarte dragă, stabilitatea este mai importantă decât orice altceva.

– Wilmont fusese însărcinat cu achiziționarea lor, domnule.

– Și nu știm dacă a făcut asta înainte să moară.

– Nu, domnule. Tony se aplecă în față. De fapt, nu avem nici o idee dacă s-a făcut schimbul, dacă documentele au ajuns în posesia lui Wilmont sau dacă banii au fost furați. Nu au fost recuperate nici documentele, nici banii cu care ar fi trebuit să le cumpere. Am presupus că s-au pierdut odată cu Wilmont. Acum se pare că Wilmont nu a urcat niciodată pe vas, și nu știm unde ar putea fi documentele Effington. Deși, până acum, nu au fost scoase la vânzare.

– *Documentele Effington?* Din vocea ducelui răzbătea neîncrederea. Cam dramatic, nu crezi?

Tony se simți jenat.

– Ba da, domnule.

– Și încă nu aveți nici un fel de informații privind importanța misteriosului carnet pe care se presupune că l-ar fi descoperit Wilmont?

– Nu, domnule.

– Presupun că, dat fiind că te dai drept *majordomul* nepoatei mele...

Tony se strădui să nu-i crape obrazul de rușine la tonul ducelui.

– ... ai cercetat casa amănunțit.

– A fost cercetată imediat după moartea lui Wilmont, domnule, dar cineva care a rămas încă necunoscut a scotocit-o înainte

de reîntoarcerea lui Lady Wilmont. Avem speranțe că, indiferent cine caută carnetul se va întoarce, crezând că este încă în casă sau chiar în posesia lui Lady Wilmont.

- Și așa este?

- Din câte știm noi, nu, domnule, dar este posibil să-l aibă sau să aibă informații legate de el și să nu știe.

Ducele îl studie cu atenție.

- Cum apreciezi tu situația, St. Stephens?

Tony își adună gândurile:

- Când am aflat că Wilmont nu este pe vas, ne-am gândit că poate, cine știe din ce motive, și-ar fi putut înscena moartea. Totuși, cum au trecut mai mult de șase luni și nu a apărut, am renunțat la această idee.

- Ar putea pur și simplu să aștepte un moment oportun.

- Este posibil, aprobă Tony dând din cap. În mod evident, în viața personală era nechibzuit și oarecum imprevizibil, dar nu am remarcat niciodată aceste trăsături în comportamentul său profesional. Deși răbdarea nu a fost niciodată una dintre virtuțile lui, a fost foarte bun și întotdeauna mai presus de orice reproș.

- Știi foarte bine acest lucru.

- Totuși, nu a executat această misiune așa cum fusese plănu-it. Tony își adună toate forțele. Sarcina lui a fost să o curteze pe nepoata dumneavoastră cu scopul de a se familiariza cu membrii familiei și astfel să stabilească dacă aceste documente chiar ar putea fi adevărate sau nu.

- O idee îngrozitor de proastă, St. Stephens, îi spuse ducele verde-n față.

- Privind retrospectiv, chiar așa a fost, domnule. Tony trase adânc aer. Recunosc, am avut și eu îndoielile mele legate de asta, dar la vremea aceea nu am găsit alte opțiuni ca să dezvăluim adevărul, și era important să aflăm exact cu ce avem de-a face. Nimeni nu a avut vreodată intenția de a-i face rău lui... Lady Wilmont.

- Acordându-vă ție, lui Kimberly și cui a mai fost implicat în povestea asta prezumția de nevinovăție, presupun că mariajul nu făcea parte din plan.

- Nu, domnule. Absolut deloc. Tony scutură ferm din cap. N-am nici o idee cum s-a ajuns aici. N-am avut prilejul să vorbesc

pe îndelete cu Wilmont după căsătoria lui. Am observat însă că atitudinea lui era extrem de bizară. Nu era deloc el însuși și părea retras, ca și când ar fi avut numeroase probleme pe cap. În plus, era reticent să discute cu mine despre ce făcea. Acest lucru în sine era suspect. Tony se opri ca să-și caute vorbele. Ca să fiu sincer, domnule, Wilmont a fost prietenul meu, și dacă așa crede că este în viață, atunci ar trebui să cred și că pretenția lui că ar fi murit a avut un scop necurat. Și asta nu pot să accept, de aceea sunt convins că este mort.

– Dar dacă este în viață și are documentele, le va face publice?

– Nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva. Totuși – Tony se strădui să rostească vorbele – dacă chiar este în viață, atunci nu este omul pe care credeam că-l cunosc și nu am idee ce ar putea să facă.

– Să ne imaginăm pentru o clipă că prietenul tău, până acum un agent loial, este cu adevărat în viață. Ochii ducelui se îngustară. La ce i-ar servi dacă ar fi în posesia documentelor Effington?

– Putere, răspunse Tony fără să ezite. Știi că nu are nevoie de bani; averea sa este foarte mare. De aceea, puterea este singurul răspuns. Poate dacă ne gândim la o nouă guvernare?

– De asta mă temeam, spuse ducele solemn. Omul care i-ar putea furniza opoziției mijloacele să formeze un nou guvern ar fi chiar bine-venit să joace un rol important în el. Wilmont și-a exprimat vreodată ambiții politice față de tine?

– Din câte-mi amintesc eu, nu. Tony își alese cu băgare de seamă cuvintele. M-am gândit mult la acest lucru, domnule, și bănuiesc că un bărbat se poate schimba mult după căsătorie, chiar și un bărbat ca Wilmont. Nu găsesc altă explicație logică de ce s-ar fi căsătorit cu nepoata dumneavoastră dacă n-ar fi iubit-o? Și dacă avem de-a face mai degrabă cu sentimente decât cu logică – Tony scutură din cap – nu poți să ghicești ce se va întâmpla mai departe.

– Crezi că nepoata mea este în pericol?

– Nu în ceea ce-l privește pe Wilmont, domnule, spuse Tony cu hotărâre. Sunt convins că, dacă ar fi fost în viață, ne-ar fi dat de știre până acum. Acum, ca și în trecut, m-aș pune chezaș cu viața pentru el și pot să bag mâna-n foc că este mort.

Ducele îl studie preț de un moment lung.

- Mai degrabă l-ai crede mort decât neloial?

- Mai degrabă nu m-aș gândi la el nici așa, nici așa, domnule, dar, ca să vă răspund, da.

- Înțeleg. Ducele medită pentru o clipă. Așadar, crezi că pericolul pentru nepoata mea vine de la ce-o fi fost în carnetul acela pe care îl avea Wilmont?

- Mă tem că da, domnule.

- Dar nu ai nici o idee unde este sau ce conține?

- Nu, domnule.

- Pentru cineva a cărui meserie este să strângă informații, se pare că nu știi o mulțime de lucruri, replică ducele tăios.

- Nu, domnule.

- Nu-mi place nimic din toate astea. Ducele se plimba agitat prin încăpere. Nu-mi place că s-a măritat cu bărbatul acesta care poate că este mort, poate că nu. Nu-mi place că tu locuiești în casa ei ca majordom sau cine știe ce. Nu-mi place că a fost folosită ca să momească pe oricine or fi cei care caută carnetul acela, în mod clar aceiași oameni care probabil i-au ucis și soțul, dacă într-adevăr este mort. Și nu-mi place toată această duplicitate care o înconjoară.

- Domnule! Tony se ridică în picioare. I-am sugerat lordului Kimberly să-i spunem totul lui Lady Wilmont. Să-i cerem să ne sprijine.

Ducele se uita la el uluit, ca și când și-ar fi pierdut mințile.

- Nu știi absolut nimic despre femei, St. Stephens?

- Îndrăznesc să spun că știu...

- Mă îndoiesc. Sincer, chiar îți propunea să-i spui nepoatei mele că soțul ei a fost agent al guvernului britanic și că i-a făcut curte doar pentru că făcea parte dintr-un plan ca să descopere secretele necinstite ale tatălui sau unchilor ei?

- Dacă puneți problema așa, domnule, nu pare...

- Și în plus, s-o informezi că majordomul ei nu este un bătrân decrepit...

Tony se strâmbă.

- Așadar, știți și despre deghizare, domnule.

— Știi tot ce trebuie să știi despre această poveste, i-o reteză. Sau, în orice caz, la fel de mult cât știi tu.

— Da, domnule.

— Iar apoi, lovitura finală va fi să-i spui că viața i-ar putea fi în primejdie din cauza unui blestemat de carnet despre care nu se știe ce conține și unde este. Ducele pufni disprețuitor. Îți închipui că acest lucru o va face să coopereze?

— Poate că nu. Sigur că nu.

Oare Tony își pierduse complet mințile când venea vorba de Delia? Evident, femeia era drăguță, dar o asemenea veste ar împinge-o și pe cea mai drăguță dintre femei peste limita rațiunii.

— Dincolo de asta, este născută și crescută în familia Effington. Și toți sunt încăpățânați, îndărătnici și au tendința de a face exact ceea ce vor. Termină ce mai avea în pahar. Nu știu ce nebunie a pus stăpânire pe bărbații din această familie, dar nici măcar unul dintre noi nu a găsit de cuviință să se însoare cu o femeie blândă și supusă. Bănuiesc că e provocarea. Un joc continuu, dacă vrei, între adversari egali și care se potrivesc. Un zâmbet lipsit de entuziasm îi curbă colțurile gurii. Nici vorbă de așa ceva. Cu toate acestea — amuzamentul i se evaporă — nepoata mea nu va primi deloc bine aceste chestiuni, și știi asupra cui se va revărsa toată furia ei, nu?

— Asupra dumneavoastră, domnule? spuse Tony optimist.

Ducele îl privi fix o clipă, după care izbucni în râs.

— Foarte amuzant, St. Stephens. N-am mai râs așa de copios de mult. Respiră profund, înăbușindu-și un chicotit. Nepoata mea nu va afla că eu sunt vreun pic implicat în toată această situație, și nici altcineva din familia mea nu va ști. Nu știe nimeni despre legătura mea cu departamentul, nici soția mea, fiul meu sau frații mei, și nici nu vor afla vreodată. Soția mea crede doar că eu sunt pur și simplu extraordinar de bine informat. Tu, St. Stephens, ești unul dintre puținii aleși care îmi cunosc munca. Privirea i se îngustă ușor. Înțelegi ce spun, da?

Nu era tocmai o amenințare, dar era mai aproape de asta decât și-ar fi dorit Tony să fie vreodată.

— Da, Excelență.

– Nu-i vei spune nimic nepoatei mele pentru moment. Vei continua să joci rolul majordomului ei, însă departamentul va aranja pentru personal suplimentar, tot oameni de-ai noștri, desigur. Vreau să fie găsit blestematul ăla de carnet, și oricine îl caută să fie arestat. Privirea ducelui o întâlni deschis pe a lui Tony. Și eu aș prefera să-l cred pe Wilmont mort, nu trădător, dar dacă este în viață, vreau să-l prindeți și pe el.

– Bineînțeles, domnule.

– Te rog să mă înțelegi, aceste aranjamente nu-mi fac plăcere. Găsesc că mascarada ta este la fel de absurdă ca planul inițial al lui Wilmont. Cu toate astea, în acest moment nu-mi vine nimic mai bun în minte. Când ești adânc împotmolit în noroi, într-o situație pe care n-o poți controla, n-ai altceva mai bun de făcut decât să te străduiești să mergi mai departe. Și te rog să mai înțelegi, St. Stephens, că te consider personal răspunzător de siguranța lui Lady Wilmont.

– Deja mă consider răspunzător.

– Îți dai seama desigur că, dacă află cineva despre adevărata ta identitate, reputația ei va fi distrusă.

– Scuzați-mă, Excelență, dar nu e redundant? Reputația ei n-a fost deja făcută praf?

– Zău? Se încruntă. Eu credeam că am auzit ceva despre o uniune din dragoste. Despre reformarea unui desfrânat și lucruri de felul ăsta. Mi se pare foarte romantic și tragic.

– Sigur că da, domnule.

– Indiferent de trecut, nu va putea să-și revină dacă se află că viconte St. Stephens, oricare ar fi deghizarea lui, a locuit în casă singur cu ea. Nu doresc ca ea să fie subiectul unui alt scandal. De aceea presupun că, în cazul în care s-ar afla, vei face singurul lucru onorabil.

– Singurul lucru onorabil, domnule?

Ducele ridică paharul. Un zâmbet îngâmfat îi flutură pe la colturile gurii, iar în ochi îi străluci o lumină ciudată, de amuzament răutăcios și avertisment, în egală măsură.

– Bun venit în acest joc, băiete.

Capitolul 8

– Cred că nu m-am mai simțit atât de stânjenită în viața mea, rosti Delia din vârful buzelor, păstrând însă un zâmbet agreabil lipit pe chip. Toată lumea se holbează la mine.

– Nu fi absurdă, răspunse Cassie, afișând exact același fel de zâmbet. Nu toată lumea.

– Știam că nu trebuie să vin, murmură Delia.

Avusese nevoie de tot curajul ca să-și pună rochia pe care Cassie și bunica o comandaseră pentru ea și să-și facă apariția la balul bătrânei ducese. Rochia din dantelă neagră era modestă, dar nu exagerat. De fapt, când se privise în oglindă, aducea foarte mult cu, în fine, o femeie experimentată. Nici măcar culoarea atât de austeră nu reușise s-o facă să arate ca de obicei, palidă ca o fantomă. Totuși, acum că se afla pentru prima oară în public, nu era pe deplin convinsă că avea curajul necesar să pornească pe drumul către experiență, începând cu nesocotirea convențiilor sociale. Trebuia să-și adune toate puterile ca să n-o ia la goană din încăpere chiar în momentul acela.

– Prostii, copila mea, acesta este căminul familiei tale, și ai tot dreptul să te afli aici, spuse bunica apăsât.

– Mă îndoiesc că acest sentiment este prea larg răspândit, bunico. Oficial sunt încă în doliu, cu un soț mort de-abia de o jumătate de an.

– Da' doar nu dansezi pe mormântul lui. De fapt, ești de mai mult timp văduvă decât ai fost soție. Nu se așteaptă nimeni să fii și pustnică. Bunica zâmbi într-un fel poznaș. În afară de asta, nimeni de aici, și bănuiesc că nici la Londra, nu ar îndrăzni să pună la îndoială decența prezenței tale atâta vreme cât ai binecuvântarea mea, și chiar o ai. Perioada ta de doliu nu s-a terminat, dar, în casa mea, singurele reguli care contează sunt ale mele. Și-n plus, m-am gândit adeseori că regulile doliului de care ne cramponăm așa au fost instituite de bărbați pur și simplu ca să se asigure că soțiile nu-i omoară.

- Bunico! Cassie făcuse ochii mari de amuzament și surprinde-re. Nu-mi vine să cred că ai spus așa ceva.

- Te-am șocat, Cassandra? Minunat! Bunica chicoti. Îmi place grozav să-i șochez pe cei tineri. Mă face să mă simt tânără. Sau pur și simplu mă face să mă simt deșteaptă, ceea ce este la fel de plăcut. Ei, și ce ziceam?

- Ceva despre femeile care îi omoară pe bărbații lor, spuse Delia cu glas pierit.

- Chiar așa. Bunica dădu din cap. Cred că nici o femeie în toate mințile nu l-ar elimina pe soțul ei știind că va fi forțată să poarte negru - nu toată lumea știe cum să-l poarte, să știți - și că va trebui să evite orice fel de activitate plăcută timp de un an.

- Faptul că așa arăta îngrozitor m-ar convinge să nu-miucid soțul, murmură Cassie.

- Și sunt convinsă că pe undeva există un bărbat care doarme mai liniștit știind acest lucru. Bunica făcu semn cu capul spre dansatorii de pe ring. Tu de ce nu dansezi, Cassandra? Ar trebui să te distrezi mai degrabă decât să ne ții nouă companie.

- Eu așa dansa dacă așa avea ocazia.

Delia încercă să-și ascundă nota de regret din glas, fără să reușească. Dacă chiar ar fi dornică de mari aventuri și de purtarea scandaloasă pe care ar putea să o atragă după sine, a dansa cât timp era încă în doliu ar fi ceva ne semnificativ. Poate că la urma urmelor nu era făcută pentru o viață plină de aventuri.

- Dar îmi face mare plăcere să-ți țin companie, bunico. Cassie se aplecă și puse un sărut ușor pe obrazul bunicii sale. Ai un fel de a privi lumea care este întotdeauna foarte interesant.

- Sigur că am. Iar răsplata faptului că am trăit așa de mult este că pot să spun exact ce gândesc. Este cel mai mare, dacă nu singurul, avantaj al vârstei înaintate.

- După părerea mea ești cea mai tânără persoană pe care o cunosc. Delia îi aruncă un zâmbet plin de afecțiune bunicii sale.

- Poate că în spirit, draga mea.

- Iar pentru acest lucru, noi toți ceilalți îți vom fi pe veci recunoscători, continuă Delia. Totuși, cred că spiritului meu i-a fost mai mult decât de-ajuns și mă voi retrage.

– Este mult prea devreme ca să abandonezi prima aventură înapoi în societate, Philadelphia, rosti bunica cu blândețe. Ți-a pierit curajul așa de curând?

– Da. Delia ridică din umeri. Este mai greu decât mi-am închipuit să pretind că viața este la fel cum a fost mereu.

– E din cauză că porți negru. Privirea lui Cassie trecu fugar peste sora ei. Deși rochia aceasta chiar îți vine mai bine decât orice altceva te-am văzut purtând, culoarea totuși nu te prinde.

– Ar arăta splendid în culoarea pe care o porți tu, Cassandra. Bunica se uită la Cassie. Nu crezi?

– Ba da, zău, spuse Cassie hotărât.

Rochia lui Cassie era de un verde delicat, culoarea mărilor calde și puțin adânci, croită după ultima modă. Țesătura scânteietoare părea să prindă viață. Delia suspină:

– Poate altă dată.

– Te rog să ne scuzi, bunico, am s-o însoțesc pe sora mea în camera ei, spuse Cassie pe un ton degajat. Tocmai mi-am amintit adineaori că voiam să-i arăt ceva.

– Și ai de gând să te întorci? întrebă bunica.

Cassie răspunse fără ezitare:

– Absolut sigur. Seara este încă lungă și nu mi-am epuizat forțele. Păi, sunt mulți gentlemen pe aici care încă nu m-au invitat la dans. Zâmbi, și gropița deveni mai evidentă. Nu mi-ar plăcea ca seara aceasta să fie o dezamăgire pentru ei.

– Nici nouă. Bunica le cântări pe amândouă, și privirea ei se mută de la Cassie la Delia și înapoi.

– Atunci îți urez noapte bună. Delia se aplecă să o sărute pe bunica ei pe obraz și îi șopti la ureche: Mulțumesc pentru tot.

– Copila mea dragă, aș fi vrut să fac mai mult. Dar poate că sora ta... Bunica o privi pe Cassie, care zâmbi mult prea inocent. Femeia mai vârstnică își feri ostentativ privirea. Refuz să trec cu vederea sau să condamn în seara aceasta.

– Ce Dumnezeu înseamnă asta? Delia se încruntă, derutată.

– Nu contează. Bunica le făcu semn cu mâna să plece. Hai, duceți-vă, și somn ușor.

Surorile murmurară un la revedere și porniră spre ieșire, salutând din cap ici, aruncând un surâs de recunoaștere colo. Ieșiră din sala de bal și o luară în sus pe scări.

– Ce vrei să-mi arăți? Delia îi aruncă o privire piezișă surorii ei.

– Răbdare, draga mea soră.

Cassie îi trimise un zâmbet misterios, care nu prevestea nimic bun. Refuză să mai rostească un singur cuvânt până când ajunseră în camera ei, cu ușa bine închisă după ele.

– Ei, bine. Delia își încrucișă brațele la piept. Ce dorești să-mi arăți?

– Doar asta. Cassie flutură mâna spre pat și zâmbi poznaș.

Delia făcu un pas înainte și răsuflă profund. Se uita lung, neîncrezătoare:

– Ce-i asta?

– Asta – Cassie ridică cu grijă rochia de un verde delicat și scânteietor, ca spuma mării, copie fidelă a celei pe care o purta ea – este pentru tine.

– Ce vrei să spui exact? întrebă Delia încet.

– Știi foarte bine ce vreau să spun exact.

Delia scutură din cap.

– Pur și simplu n-aș putea face asta.

– O, ba ai putea, spuse Cassie întinzând ispititor rochia spre ea.

– N-aș putea niciodată...

– O, ba o să poți.

Cassie mai făcu un pas spre ea, ca și când i-ar fi oferit o delicatêsă interzisă. Delia întinse mâna și atinse ezitant țesătura delicată, moale și mătăsoasă sub degetele ei.

– E evident că nu-i neagră, iar eu ar trebui să mai port negru...

– Dar eu, nu. Vocea lui Cassie era ademenitoare.

Privirea radioasă a Deliei o întâlni pe a surorii ei.

– Ar fi cam ca o aventură, nu?

Cassie aprobă cu o mișcare a capului.

– Și nu mi-ai spus tu că vrei să duci o viață plină de aventuri mărețe?

– Da, sigur, dar...

Ochii Deliei se îndreptară din nou spre rochie. Chestia aceea blestemată o ademenea.

- Nu va ști nimeni, Delia.

- Chiar și așa... Rochia îi atrăgea privirea.

- O să stau aici până când te întorci. Apoi, cu vocea surorii ei:
Ce-o să...

- Cassie.

- Stai, așteaptă! Cassie ridică din sprâncene. O să mă strecor în bibliotecă. În felul ăsta, dacă o să ai probleme...

- Ce probleme?

- Păi, cum e limpede că eu n-am fost subiectul vreunui scandal, mi-am făcut multe cunoștințe noi în ultima vreme și, bineînțeles, întotdeauna îți înnoiești vechile prietenii în timpul sezonului monden și...

- Ar trebui să am grijă la cineva anume?

- Nu chiar. Poate la domnii pe care i-am pomenit aseară, dar în majoritatea cazurilor nu m-am angajat în nimic altceva decât ușoare flirturi. În orice caz, atât cât îmi amintesc. Cassie reflectă preț de o clipă, apoi scutură din cap. Nu, sunt sigură că nu-i nimic de care să-ți faci griji.

- N-ai fost niciodată prea bună când a venit vorba să-ți amintești detalii.

- Dar chiar și așa, cel mai probabil îmi amintesc bărbații. Dintre noi două, eu am fost mereu cea mai interesată de căsătorie și, în consecință, mai obișnuită cu meritele relative și defectele oricărui gentleman. Iar dacă eu nu-mi amintesc de un bărbat, înseamnă că nu merită să fie ținut minte.

- Excelentă remarcă, murmură Delia.

- Totuși, dacă te găsești într-o situație stânjenitoare, pur și simplu înclină ușor capul, fă ochii mari și spune: „Domnule, mă puneți într-o situație delicată“.

- Și chestia asta funcționează?

- Întotdeauna.

- De ce nu mi-ai spus acest lucru înainte?

- N-ai avut nevoie niciodată înainte. Nu uita că înainte de lordul Wilmont toți pretendenții tăi erau și ei perfect respectabili.

- Plictisitori, murmură Delia.

—... și de aceea nu te-ai aflat niciodată într-o situație în mod special dificilă și nici n-ai avut ocazia să-ți perfecționezi aspectele mai rafinate ale flirtului. Și acum vei fi în locul meu și trebuie să știi cum să procedezi în consecință. Cassie zâmbi persiflant. Asta chiar ar trebui să fie o adevărată aventură.

—Nu știi ce să zic. Delia clătină din cap. Toate astea sunt așa de...

—Zău, Delia. Cassie se înflăcăără. De luni întregi nu porți altceva decât negru și nici n-ai făcut ceva care măcar de departe să aducă a distracție. Ai plecat și te-ai ascuns, și ai fost micuța văduvă perfectă, dar e absurd să fii măritată doar câteva zile și să fii nevoită să plătești toată viața pentru asta. Păi, chiar și bunica a zis la fel...

—Destul! zise Delia hotărât.

—Nu, nu e destul, i-o rețeză Cassie. Nici pe departe nu e destul. Și îndrăznesc să spun...

—Cassie, dacă nu-ți ții gura chiar în clipa asta și nu mă ajuți să-mi pun rochia asta, n-o să mai ajung niciodată înapoi la bal, replică Delia pe un ton rece și egal care dezmințea furnicăturile din stomac.

Bun venit în acest joc!

Tony se întoarse spre sala de bal, dar fraza aceasta îi stăruia amenințător în minte.

Bun venit în acest joc!

Bineînțeles, conta prea puțin; nimeni nu va descoperi mascarda cu Gordon. Și totuși, ar fi oare așa de rău să fie forțat să facă ceea ce trebuie când venea vorba de Delia? Sau ar fi... minunat?

Zâmbi la gândul cât de minunat ar putea fi, apoi intră în sala de bal și aproape că se ciocni de sora Deliei.

—Oh, Doamne!

Ochii mari albaștri, exact aceeași nuanță ca ai surorii ei, se uitau fix la el. Cum era posibil ca două femei să fie atât de asemănătoare? Folosea chiar și același parfum ca Delia.

—Îmi cer scuze! Mă tem că nu eram atentă.

—Nu-i nimic, domnișoară Effington, spuse el ferm. De fapt, eu ar trebui să-mi cer scuze.

– Pentru ce?

– Fiindcă nu știu unde se află cea mai fermecătoare femeie de aici în orice moment. Îi luă mâna înmănușată și o duse spre buze.

Ea îl privi atent o clipă, apoi râse. Sunetul îi dădu fiori în stomac.

– Vorbele vă sunt la fel de stilate ca și manierele, domnule. Își retrase mâna. Ei, și acum vă rog să mă scuzați...

– Dar desigur că nu veți pleca înainte de dansul nostru?

Vorbele zburară înainte să se poată opri. Deși de ce ar dansa cu domnișoara Effington? Poate că ar afla ceva despre sora ei care i-ar putea fi de ajutor.

– Dansul nostru? În ochi îi luci ca o părere ceva ce ar fi putut fi panică, dar imediat fu înlocuită de o privire hotărâtă și o ușoară ridicare a bărbiei. Nici n-aș visa să plec înainte să dansăm dansul nostru. Îi aruncă un zâmbet strălucitor, care îi puse în evidență gropița. Dar trebuie să mă iertați, se pare că v-am uitat numele.

– Anthony St. Stephens, răspunse el încet. Bineînțeles că nu-și amintea numele lui; nu se mai întâlniseră niciodată. Sau mai degrabă viconte St. Stephens.

Clătină din cap. Era ceva aici...

– Acum dumneavoastră trebuie să mă iertați. Am moștenit doar de curând titlul și mă tem că încă nu m-am obișnuit cu el.

– Și mie mi s-au părut mereu puțin cam dificile titlurile. Sunt atât de multe reguli referitoare la cine suntem, sau mai degrabă ce suntem, și cum ar trebui să ni se adreseze lumea. Dacă nu ne-am naște cu el, nici n-ar trebui să ne străduim să-l înțelegem deloc, și chiar și acum – din nou gropița din obrazul drept apăru odată cu zâmbetul – poate fi destul de derutant.

– Chiar așa, înălț... Se opri brusc, surprins să remarce că undeva în subconștient descoperise adevărul. *Domnișoară Effington.*

Doar că aceasta nu era Cassandra Effington. I-o spunea gropița din obraz, i-o spunea și privirea din ochi, felul cum își apleca bărbia și probabil chiar și parfumul.

Ar fi trebuit să fie șocat de șiretlicul ei, de desconsiderarea evidentă a conveniențelor. Dar în loc de asta, îl străbătu un straniu

sentiment de speranță. Primele acorduri ale unui vals umplură încăperea, și pulsul lui se acceleră la gândul că o va ține în brațe.

– Și cred că acesta este dansul nostru. Îi oferi brațul.

– Așa este, domnule. Zâmbi și își puse ușor mâna pe brațul lui.

Își ocupară locul printre dansatori. I se potrivea în brațe ca și cum ar fi fost făcută pentru el, ca și cum ar fi fost făcuți unul pentru altul. Rezistă tentației de a o trage mai aproape de el.

Se mișcau cu o ușurință uluitoare printre pașii dansului. Ea era grațioasă și fluidă; el nu fusese niciodată mai mult decât acceptabil sau poate că nu avusese niciodată o parteneră atât de perfectă pentru el până atunci. Era ca și când ar mai fi dansat împreună și altă dată. Ca și când ar fi fost meniți să danseze împreună. În această seară. Mereu.

Ea ridică privirea spre el, cu un zâmbet plin de curiozitate.

– Dansați foarte bine, domnule.

– Dansăm bine împreună, domnișoară Effington. Îi zâmbi, și nu putu să reziste tentației de a continua farsa. Doar am dansat bine împreună întotdeauna.

În ochii ei licări stânjeneala, dar nu ezită:

– Zău?

– E adevărat. Și sunt din ce în ce mai convins de acest lucru de fiecare dată când suntem pe ringul de dans. Și săptămâna trecută când am dansat la gala lui Lady Locksley mi s-a părut la fel. Iar înainte de asta, la balul lordului și al lui Lady Chalmer și, bineînțeles, la sărbătorirea zilei de naștere a doamnei Huntly. De fapt, cred că suntem meniți să dansăm împreună.

– Chiar credeți asta, domnule? Zău, mai degrabă aș atribui acest lucru – zâmbi cu inocență – pur și simplu exercițiului.

El râse:

– Mereu fermecătoare, domnișoară Effington.

– Iar dumneavoastră, mereu îndrăzneț.

În glasul ei era o provocare clară, iar el își dădu brusc seama că ei îi făcea plăcere această șaradă. Și de ce nu? Nu merita și ea câteva clipe de distracție?

Dar el nu merita?

- Este în întregime vina dumneavoastră, domnișoară Effington. Dădu drumul unui suspin exagerat. Scoateți din mine tot ce e mai rău. De obicei, eu sunt foarte decent, iar uneori am fost considerat rigid și plin de prejudecăți.

Ea râse:

- Nu pot să cred așa ceva.

- E adevărat. El îi întâlni privirea. Deși trebuie să spun că-mi place foarte mult ce reușiți să scoateți din mine.

Ea ridică din sprâncene.

- Zău?

- Zău. Se priviră preț de un lung moment.

Lui îi bătea inima cu putere. Încăperea părea că se întunecă și dispare. Lumea și tot ceea ce era în ea nu avea nici o importanță. Nimic nu conta în afară de ei doi.

Abia observă când se opri muzica. Îi dădu drumul cu regret, făcând un pas înapoi.

- Ce ciudat, nu reușesc să-mi trag sufletul, murmură ea. N-am mai dansat vals de foarte mult timp. Își dădu seama de greșeală și îi aruncă un zâmbet poznaș. Cel puțin vreun sfert de oră.

- În acest caz, poate doriți să luați o gură de aer proaspăt. Îi oferi brațul. Nu vreți să mă însoțiți pe terasă?

- Multe buclucuri se întâmplă pe terase, spuse ea, mai mult pentru sine.

- Este o noapte frumoasă, spuse el încercând s-o tenteze.

- Chiar este, domnule, dar - se aplecă spre el confidențial - sunt convinsă că vă dați seama, dacă dumneavoastră și cu mine suntem văzuți plecând împreună, reputația mea va fi distrusă.

- Desigur.

Îi aruncă o privire resemnată, ascunzându-și dezamăgirea. Nu putea s-o învinovățească. La urma urmelor însă, nu era în joc reputația ei, ci a surorii ei.

- Și totuși... Se opri, iar el văzu un milion de gânduri în ochii ei. Nehotărare și tentație, și, în sfârșit, o lucire de fermitate. Speranțele lui renăscură.

- Totuși - zâmbi ea, într-un mod mult prea inocent - dacă chiar simțiți nevoia de aer curat, vă indemn să vă duceți pe terasă. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, și ea își flutură evantaiul cu o mișcare

lentă, provocatoare, care n-ar fi clintit decât cu greu un fir de aer, dar pe el îl răscoli pe dinăuntru. Nu se știe niciodată cine ar mai putea să simtă aceeași nevoie.

– Înțeleg. El dădu gânditor din cap. Și poate că ar trebui să aduc și un pahar cu șampanie cu mine?

– Sau două. Ca să vă ajute, desigur, împotriva aerului rece al nopții.

– Desigur.

Îi luă mâna și o duse la buze, dar ochii lui nu se dezlipiră de ai ei. Inspiră parfumul pe care l-ar fi recunoscut și în somn, simți căldura mâinii ei prin mănuși, se pierdu în albastrul profund al ochilor ei. În ușoara uimire, în umbra de teamă și în dorința ezitantă pe care le zări în ei.

Privirea ei se împleti într-a lui și, pe neașteptate, momentul dintre ei se transformă, se prelungește, dură la nesfârșit. Voia să o ia în brațe, chiar acolo, chiar atunci, să-i guste buzele, să-i simtă căldura cărnii sub mâinile lui, să-i modeleze trupul după al lui. Chiar acolo, chiar în clipa aceea, și restul lumii ducă-se la dracu'. Nu dădea doi bani pe conveniențe, pe unchiul ei sau pe munca lui, sau pe soțul ei, sau pe prietenul lui. Și știa, după privirea din ochii ei și după ușoara respirație precipitată și căldura care emana între ei, fără nici un dubiu, fără echivoc, că și ea simțea aceeași legătură uluitoare.

Îi ținu mâna o idee mai mult decât ar fi trebuit. Ea se îndepărtă o idee mai târziu decât ar fi trebuit.

– Eu... Scutură ușor din cap, parcă pentru a-și limpezi gândurile, iar el rezistă tentației de a face același lucru. Poate ne vom mai întâlni, domnule.

– Sper că mai curând, mai degrabă decât mai târziu.

Ea aprobă cu o mișcare a capului, zâmbi și plecă, lăsând în urmă o atmosferă de confuzie de netăgăduit. Ar fi fost foarte bine dacă el însuși nu ar fi fost mai mult decât puțin derutat.

Ce se petrecuse de fapt acolo? Jucău un fel de joc, provocator, plin de efervescență. Cel puțin, începuse ca un joc. Și pe deasupra, periculos.

Și totuși, era greșit să dorească să fie cu ea el însuși, și nu în calitate de servitor bătrân? Era greșit să se întrebe unde

ar putea ajunge lucrurile între ei? Care ar putea fi, în cele din urmă, rezultatul între Lady Wilmont și viconte St. Stephens? Poate că nu era tocmai înțelept, dar era greșit? Habar nu avea. S-ar putea foarte bine să fie inevitabil.

Se îndreptă fără grabă spre terasă și zâmbi în sinea lui, rezistând impulsului de a fluiera.

Bun venit în acest joc!

Capitolul 9

- Nu eram absolut convins că veți veni.

- Nici eu nu eram absolut convinsă că voi veni.

Delia sorbi din șampanie studiindu-l curioasă pe viconte. Ce fel de joc juca bărbatul acesta? Nu că de fapt i-ar fi păsat. O distra toată situația.

Își făcuse timp s-o caute pe Cassie în bibliotecă și să o descoasă în legătură cu fermecătorul viconte. Cassie nici măcar nu-și amintea numele lui și sublinie din nou că, dacă nu-și amintește un gentleman, înseamnă că nu merită să și-l amintească.

Delia bănuia că sora ei se înșală în acest caz anume.

Stăteau în colțul îndepărtat al terasei, în întuneric, chiar în afara fasciculului de lumină pe care îl aruncau policandrele așezate de-a lungul balustradei de piatră. Delia și Cassie își dăduseră scama de beneficiile acestui loc cu ani în urmă. Era discret, dar nu exagerat de izolat, cu o bancă din piatră foarte convenabil plasată. Dacă cineva voia să lase deoparte precauția, în grădină erau nenumărate locuri, cele mai remarcabile fiind labirinturile, dar și o mulțime de alte bănci bine amplasate, care ofereau mult mai multă intimitate. Totuși, colțul acesta de pe terasă era locul perfect pentru o întâlnire în care nu voiai ca lucrurile să scape de sub control. Mai ales când pretindeai că ești sora ta și, mulțumită memoriei scurte a numitei surori, habar nu aveai cât de mult avansaseră lucrurile cu gentlemanul în chestiune.

St. Stephnes chicoti, un sunet foarte plăcut, care o încălzi din cap până-n picioare.

- Nu sunt sigur dacă sunt ușurat sau dezamăgit de ezitarea dumneavoastră.

- Ușurat, domnul meu? Ridică din sprâncene. Din cauza firii dumneavoastră rigide, plină de prejudecăți?

- Este cea mai mare vină a mea, replică el cu un suspin exagerat.

- Nu știu de ce mă îndoiesc de acest lucru, spuse ea pe un ton mucalit.

Pur și simplu, nu putea fi atât de puritan cum pretindea. Dacă ar fi așa, nu ar fi prins într-o întâlnire confidențială cu o femeie nemăritată.

De fapt, era destul de amuzant acest lord necunoscut care aparent era angajat într-un flirt cu sora ei. Sau cel puțin așa credea ea. Ea și Cassie stătuseră mult de vorbă până noaptea târziu, iar Cassie îi povestise despre o mulțime de potențiali pretendenți care s-ar putea sau nu să se dovedească suficient de buni în acest sezon monden și s-ar putea sau nu să merite efortul oricum, dar nu-l pomenise pe St. Stephens. Ceea ce însemna că, în ceea ce privește sentimentele ei, Cassie nu era decât cel mult ușor interesată. Totuși, intențiile lui St. Stephens erau necunoscute.

- Și dezamăgirea dumneavoastră?

Deși era un mister cum de Cassie nu reușise să pomenească, măcar în trecere, de St. Stephens. Era de-a dreptul mult prea atrăgător ca să-l treci cu vederea și minunat de înalt, cu cea mai fascinantă strălucire în ochi, ca și când ar fi văzut direct prin ea și i-ar fi cunoscut toate secretele.

- Draga mea domnișoară Effington, motivul este evident.

Și îi plăcea ce vede.

- Oare?

- Ador prilejul de a fi singur cu dumneavoastră.

- De ce?

- De ce?

Se încruntă, ca și când întrebarea ei ar fi fost într-o limbă pe care el nu o vorbea.

- Da. Își reprimă un zâmbet. Până când îl întâlnise pe Charles, nu fusese deloc îndrăzneță cu un bărbat. Iar acum părea să fie un mod absolut natural de a se purta în asemenea situații. Și extrem de plăcut. De ce adorați prilejul de a fi singur cu mine?

- Ei bine... Medită preț de o clipă, disperat parcă să găsească motivul potrivit de a fi singur cu o femeie, în obscuritatea unei terase, altul decât pentru a-i fura un sărut. Delia bănuia, sau poate spera, că acesta avea să fie măcar în parte răspunsul lui. Sunteți minunată!

- Nț, nț, nț, domnul meu. Scutură din cap într-un gest de prefăcută consternare. Doar atâta puteți? Mă așteptam la ceva mult mai original de la dumneavoastră.

- Zău? Foarte bine. N-aș vrea deloc să vă dezamăgesc. Își așeză paharul pe bancă, se sprijini de balustradă și își încrucișă brațele la piept. Să mă gândesc un moment.

- Oh, ce flatant! Delia strâmbă din nas, sorbind din șampanie.

- Nu este deloc greu. Chiar îmi face mare plăcere compania dumneavoastră.

- Înțeleg. Atunci, poate că este conversația mea fascinantă?

Cassie susținuse întotdeauna că cel mai de succes mod de a flirta cu un bărbat era să-l provoci să vorbească despre subiectul lui preferat, de obicei el însuși.

- Categorical. St. Stephens dădu din cap aprobator.

- Combinată cu cunoștințele mele despre evenimentele curente?

Interesul lui Cassie despre ce se petrecea în lume nu mergea mai departe de ultimele bârfe și noutățile din modă.

- Absolut.

- Și cunoștințele mele despre natură?

- Despre natură? Se încruntă. Nu sunt sigur...

- Ei, știți dumneavoastră. Își înalță privirea. Stelele, luna, chestii de genul acesta.

- Absolut deloc.

- Nu? Mă gândeam că în mod sigur vă veți repezi exact la acest motiv.

- Nu. Vocea îi era fermă. Într-o seară ca aceasta, când sunt pe terasă cu dumneavoastră, domnișoară Effington, nu prea mai

observ și altceva, în afară de dumneavoastră. Observ stelele numai pentru felul în care se reflectă în ochii dumneavoastră.

– Ochii mei?

– Exact. Se îndreptă și se apropie. În acest moment nu le văd culoarea, dar știu, pentru că i-am mai contemplat, că ochii dumneavoastră sunt albaștri ca marea. Iar acum, în întuneric, stelele lucesc în ei ca niște lumini magice pe apă.

– Lumini magice, spuneți?

Nu era nimic mai mult decât o sporovăială de flirt, și totuși era greu să rezști naturii pline de fantezie a vorbelor lui. Și încă și mai greu să rezști la nota bizar de serioasă din spatele lor.

– Mi-au plăcut mult întotdeauna luminile magice, murmură el apropiindu-se și mai mult. Înclină capul într-o parte, privind-o. Și apoi, mai este, desigur, și luna. Felul în care lumina lunii vă mângâie părul, ca un sărut fermecat, poate.

– Fermecat, spuneți? Se pricepea foarte bine la astea. Dar în această seară nu este lună, domnul meu.

– Și totuși, știu. Vocea îi era caldă, seducătoare... irezistibilă.

Își lăsă capul în jos, spre al ei. Ea se întinse spre el. Brusc, își dădu seama că mai fusese exact în aceeași situație.

Trase aer în piept cu un șuierat, se dădu înapoi și dădu pe gât restul de șampanie:

– Domnule. Puse hotărât paharul pe balustradă. Mă tem că mă puneți într-o situație delicată.

Privirea lui se îngustă, în mod evident derutat:

– Poftim?

– Am spus – înghiți greu – „Domnule, mă tem că mă puneți într-o situație delicată“.

Flutură din gene ca să-și sublinieze vorbele. El se încruntă:

– Aveți ceva în ochi? Făcu un pas spre ea. Vă pot ajuta?

– Bineînțeles că n-am nimic în ochi. De frustrare, pufni și se dădu un pas înapoi. O să mai încerc o dată. Își îndreptă umerii: „Domnule, mă tem că mă puneți într-o situație delicată“.

– La naiba, femeie, ce tot spui acolo? Se holbă la ea. În mod absolut sigur nu cred că v-am pus într-o situație delicată, de nici un fel. De fapt, domnișoară Effington, mă tem că dumneavoastră m-ați pus într-o astfel de situație.

Brusc, ea realizează absurditatea situației și râse:

- Poate că așa este, domnule. Cum vi se pare?

- Derutant. Enervant. Exasperant. Zâmbi fără să vrea. Fascinant.

- Dacă vi se pare fascinant, poate că veți aprecia și asta. Trase aer în piept. Trebuie să vă mai fac o mărturisire, și nici nu mi-e ușor, nici nu mă pricep.

- În acest caz, sunt onorat că m-ați ales pe mine drept confident.

- Sper că veți continua să vă simțiți onorat mai curând decât insultat. Vedeți, domnul meu, mă tem că m-a lăsat memoria.

Făcu o pauză ca să-și adune curajul. Și așa era destul de rău că se dădea drept altcineva, prefera să nu mai adauge alte păcate cu prefăcătorii suplimentare. În afară de asta, Cassie chiar nu și-l amintea.

- Aveți scuzele mele cele mai sincere, dar nu-mi amintesc să ne mai fi întâlnit.

El făcu ochii mari, plini de neîncredere.

- Nu vă amintiți dansurile noastre împreună?

Delia scutură din cap că nu.

- Îmi pare rău, dar nu.

- Cu siguranță însă vă amintiți că nu este prima oară când ne retragem pe o terasă?

- Nu?

- Sigur că nu. Clătină din cap, dezamăgit. Vă previn, domnișoară Effington, voi fi devastat dacă-mi spuneți că nu vă amintiți sărutul împărțit pe o terasă foarte asemănătoare cu aceasta, sub lumina stelelor, la fel ca acum.

- Mă tem că nu-mi amintesc. Sau mai curând Cassie nu-și amintea. Sunteți convins?

- Sigur că da.

- Nu mă confundați cu altcineva, poate?

- Nici vorbă, spuse el apăsător.

- Nu pot să-mi închipui că cineva ar putea să uite un lucru ca sărutul, murmură ea.

- Nici eu. Să știți că nu mă flatează deloc. Unui bărbat îi place să creadă că săruturile lui sunt memorabile.

Delia avea s-o strângă de gât pe sora ei cu prima ocazie.

– Nu știu ce să spun.

– Nici eu. Sunt distrus. Umerii îi căzură, cu un oftat exagerat, apoi se îndreptă. Poate că pur și simplu aveți nevoie de ceva care să vă reîmprospăteze memoria.

Îi luă mâna într-a lui și o duse la buze. Privirea lui se împleti cu a ei și, cu o forță reînnoită, o copleși cu totul senzația aceea stranie și tulburătoare pe care o avusese când se uitase prima dată în ochii lui în seara asta. Vocea lui era joasă, intensă, apropiată.

– Știi sigur că eu nu voi uita niciodată.

Preț de o clipă, sau poate o eternitate, ea îl privi în ochi. Făcuse o greșală oribilă cu un bărbat care îi schimbase toată viața și chiar nu avea de gând să mai facă încă o greșală, oricât de atrăgătoare i se părea ideea de a deveni o femeie experimentată. O voce din subconștient, aceeași voce care o avertizase și în legătură cu Charles, îi striga că acest bărbat era la fel de periculos. Ba poate chiar mai periculos. Și totuși, ceva, undeva în adâncul ei, ceva poate mai aproape de inimă, o îndemna să meargă mai departe, iar ea avea o bizară senzație că de data asta nu era o greșală.

Că de data asta era bine.

Buzele lui le atinseră pe ale ei. Ea închise ochii. Se topea de tot doar la simplul gând că buzele lui sunt lângă ale ei, și știa că este pierdută.

Și nici că îi păsa.

El se opri, iar ea simți cum suspină lângă ea.

– Mă tem că și eu am o mărturisire de făcut, domnișoară Effington.

Ea deschise brusc ochii, mari de uimire.

– Acum, domnul meu?

– Mă tem că da.

Nici unul nu se mișcă. Nu se auzea decât respirația între ei.

– Sunteți sigur?

– Din păcate, da. În vocea lui se simțea regretul.

Dacă ar ridica doar puțin capul, ea ar fi cea care l-ar săruta pe el. Oare atunci ar insista să facă mărturisirea?

– Dacă îmi veți spune că v-am pus într-o situație delicată, nu vă voi crede.

- Nu este asta, deși bănuiesc că, într-adevăr, v-am pus tot timpul într-o situație delicată.

Își puse mâinile pe vestonul lui. Mușchii lui se încordară la atingerea ei.

- N-ar fi mai bine să mă sărutați mai întâi și apoi să mărturisiți totul?

- Doamne, Dumnezeuule, ba da!

- Minunat. Își apăsă buzele pe ale lui.

El ezită, apoi se dădu puțin înapoi.

- Dar nu pot. Memoria nu vă joacă feste, domnișoară Effington. Ea simți cum mușchii lui se încordează din nou lângă ea și se întrebă dacă își adună curajul. În realitate, nu ne-am mai întâlnit până acum. El își ținu răsufierea.

- Înțeleg, spuse ea încet. Atunci de ce...

- Nu știu, suspină el. La început a fost distractiv și eram curios să văd cât timp vă va lua ca să recunoașteți că nu vă amintiți de mine. A durat destul de mult timp, să știți.

- Încercam să nu fiu nepoliticoasă, spuse ea cu un ton demn.

- Ați fost extrem de politicoasă. A fost un joc prostesc, dar totuși destul de amuzant. El zâmbi jenat. M-am lăsat dus de val, și îmi cer scuze.

Trebuia să fie supărată pe duplicitatea lui, dar, de fapt, era ușurată și încântată. Una era să flirtezi cu un bărbat care o sărutase pe sora ta, și complet altceva să săruți un bărbat care nu o cunoscuse pe sora ta.

- Deci n-am dansat niciodată înainte de seara aceasta?

- Nu.

Și cu toate acestea dansaseră cu o ușurință dobândită doar prin practică sau de la natură. Ca și când ar fi fost meniți să danseze împreună.

- Și nici nu ne-am mai întâlnit pe o terasă la lumina stelelor?

El clătină din cap.

- Îmi pare foarte rău, dar nu.

Chiar și așa, era o întâlnire lipsită de stinghereala celor mai multe prime întâlniri. Ca și când chiar se mai întâlniseră și mai vorbiseră și altă dată.

- Și nu am împărtășit un sărut?

– Nu. Spre veșnicul meu regret, nu.

– Aha.

Ar fi putut să pună capăt acestei situații. Atunci, chiar în acel moment. Să se întoarcă, să plece, și nici chiar el nu ar fi putut s-o învinovățească. Totuși, un sentiment al sincerității îl împiedicase s-o sărute sub un pretext fals. Era un lucru foarte onorabil pe care îl făcuse și de-a dreptul impresionant. Atunci ar trebui răsplătit. Sau, în cel mai rău caz, să i se dea ocazia să-și ispășească păcatele.

– Atunci, domnul meu, acesta va fi primul nostru sărut, spuse ridicând brațele și punându-le pe după gâtul lui. Buzele ei le întâlneau pe ale lui.

El ezită mai puțin de o fracțiune de secundă, apoi o cuprinse cu brațele și o trase spre el. Buzele lui erau ferme și calde, și aveau un gust delicios de șampanie sau poate de stele. În ciuda naturii îndrăznețe a acțiunilor ei și a dorinței lui evidente, atingerea dintre ei era ușoară, ezitantă, precaută. Ultima oară când fusese sărutată, lucrurile duseseră la pasiune și scandal. Acum nu era sigură unde se va ajunge. Buzele lui le apăsă mai puternic pe ale ei, iar ea își dădu seama că nu-i pasă. O năpădiră dorința și pasiunea, și orice urmă de reținere dispăru. Indiferent ce s-ar fi putut întâmpla între ei, voia asta, îl voia pe el. Îi dorea buzele lipite de ale ei, voia ca limba lui să o atingă și să se unească cu a ei, trupul lui ferm și puternic să fie lipit de al ei.

Mâna lui se așeză pe talia ei, și o ținu strâns lângă el. Măinile ei se încheștară pe ceafa lui, ținându-l strâns, ca și când el ar fi fost răspunsul la toate rugăciunile ei. Sau viața ei. Gura lui apăsă mai tare peste a ei, și un sărut duse la încă unul și încă unul, până când crezu că o să leșine doar de simpla fericire a gurii lui pe a ei, fericirea de a fi în brațele lui. În cele din urmă, el înălță capul.

– Ei bine...

– Dumnezeu! În glasul ei răsună o notă ciudată de uimire.

– Știu sigur că-mi voi aminti asta, spuse el încetșor.

– Și eu.

Ea suspină. Nu mai voia nimic altceva decât să rămână la căldura îmbrățișării lui. Pentru totdeauna.

El îi dădu drumul, cu un regret pe care și ea îl împărtășea. Se depărtară unul de celălalt, iar ea să strădui să-și recapete suflul.

Între ei se așternu tăcerea, lungă și stânjenitoare. Nu era pe de-a-ntregul sigură ce se întâmplase, dar era limpede că fusese mult mai mult decât un sărut. Își simțea picioarele nesigure și inima bubuindu-i în urechi. Mai cunoscuse pasiunea și dorința, dar acum era diferit. Acum totul o atinsese profund, depășind simpla pasiune și dorința obișnuită, era ceva mai profund, mai măreț, înfricoșător. Poate ajunsese chiar la sufletul ei. Cine era bărbatul acesta?

Îl privi atent și se întrebă dacă erau exact aceleași sentimente pe care le vedea reflectate în ochii lui. Sau era doar întunericul? Oare și el simțea că ceea ce tocmai se petrecuse între ei era mult mai important decât un sărut furat sub clar de lună? Sau era numai încă un moment de flirt?

În mod clar, erau multe de spus, multe pe care ea voia să le spună sau măcar ar trebui să le spună, și multe pe care îi era frică să le spună. Trase aer adânc în piept, să se liniștească. Cu siguranță că o femeie experimentată nu ar fi absolut deloc tulburată, indiferent de cât de impresionant ar fi fost un sărut sau de faptul că ar simți că i se taie picioarele sau că i se strânge stomacul. Dar poate că ea nu avea firea pe care ar trebui s-o aibă ca să fie cu adevărat o femeie experimentată.

- Păi, probabil ar trebui să... Păși spre lumină.

- Fără îndoială. Își drese glasul. Și cu ar trebui să...

Ea mai făcu un pas. Nu era sigură că vrea ca el s-o oprească sau s-o lase să plece. Nu mai era sigură de nimic.

- Cred că este... cel mai bine...

- Vreau să te mai văd, spuse el dintr-un impuls, micșorând distanța dintre ei. Privirea lui o căută pe a ei, și chiar și în lumina redusă, ea văzu acolo o intensitate mult mai profundă decât un simplu sărut împărtășit într-un moment de impetuozitate.

O intensitate în egală măsură impresionantă și surprinzătoare. Cu atât mai mult cu cât era împărtășită. Ea făcu un pas înapoi și se strădui să dea glasului ei o notă malițioasă și veselă:

- Poate pe o terasă, la lumina stelelor?

El trase adânc aer în piept, iar tonul lui îl imită pe al ei:

- Sau oriunde, domnișoară Effington.

Între ei pluteau infinite declarații nerostite sau jurăminte, sau întrebări.

Ce ar face acum o femeie experimentată?

- Refuz să fac alte promisiuni dincolo de momentul de față. Nu se știe niciodată ce va aduce ziua de mâine. Vocea ei era surprinzător de hotărâtă. Cât despre o nouă întâlnire - ridică din umeri cu nonșalanță - vom vedea, domnul meu. Îi aruncă un zâmbet cât se poate de provocator, se răsuci pe călcâie și o luă înapoi spre sala de bal.

Râsul lui potolit răsună în urma ei. „Chiar o să ne vedem, domnișoară Effington, chiar o să ne vedem.”

Ea rezistă impulsului de a privi înapoi, ba chiar mai rău, de a se întoarce. În mod clar, dorea să se întoarcă. Să se arunce în brațele lui, să-l sărute și să fie sărutată până când el avea s-o ia în brațe și s-o ducă în patul lui. Și în viața lui.

Ciudat, avusese o dorință asemănătoare cu Charles, dar acum era altfel, cumva. Nu știa sigur care era diferența, dar era sigură că era diferit, așa cum era sigură că știa cum o cheamă. Poate că era diferența dintre curiozitate și entuziasm și ceva... mai mult. Ceva mai profund. Ceva mai plăcut. Ceva special.

Ridicol, bineînțeles. Bărbatul era complet străin, chiar dacă nu părea străin. Și cu toate acestea, avea o ciudată senzație că-l mai văzuse sau că mai vorbise cu el sau chiar că împărtășise secrete cu el. Era o senzație absurdă, desigur. Cu siguranță și l-ar fi amintit pe St. Stephens.

Delia abia îl cunoscuse pe acest viconte. Poate că nu era nimic altceva decât un mijloc prin care ea putea deveni o femeie experimentată. De fapt, ar putea fi pur și simplu o altă greșeală. Exact ca în cazul lui Charles.

Nu. Nu faptul că împărtășise patul cu Charles fusese greșeala. Nu greșeala pe care o regreta. Greșeala era că crezuse, chiar dacă numai pentru un moment, că între ei doi era ceva mai mult decât pur și simplu dorință și pasiune. Nu va mai face niciodată această greșeală.

Problema nu era să-l ducă pe bărbatul acesta în patul ei.

Problema era să-l primească în inima ei.

Capitolul 10

Scumpa mea Cassie,

Mărturisesc că sunt foarte nerăbdătoare și dornică să știu dacă ai aflat ceva interesant în ceea ce-l privește pe prietenul meu, așa cum te-am rugat. Aș dori foarte mult să reinnoim cunoștința cât de curând posibil.

Până acum, m-am considerat întotdeauna o persoană răbdătoare. Se pare că aceasta este o altă virtute pe care în ultimele luni am pierdut-o...

—Culoarea somonului sau ivoriu? murmură Delia pentru ea însăși. Era în mijlocul salonului examinând pereții pe care în acest moment era un tapet insipid maro-verzui.

Culoarea somonului sau ivoriu, îi era totuna. Oftă, descurajată. Pur și simplu nu-i era mintea la culori sau țesături, la nimic din ceea ce i se părea atât de interesant înainte de șederea la Effington Hall. În cele trei zile de când se întorsese la Londra încă nu luase nici o decizie în legătură cu nimic din ceea ce privea casa. Luase însă o decizie în ceea ce privea viața ei.

Lady Wilmont îl voia pe viconte St. Stephens.

Nu era foarte sigură pentru ce îl voia, dacă intențiile ei ar fi putut fi considerate onorabile sau scandaloase, dar îl dorea în mod categoric și în mod categoric voia să afle pentru ce îl dorește. Nu era nici prea sigură cum să facă să pună mâna pe el sau măcar să-l găsească. Cassie îi promisese că va face cercetări discrete, dar Delia încă nu primise nici o veste de la ea.

Delia luă un album cu mostre de tapet, îl răsfoi poate pentru a suta oară fără să vadă ceva care să-i suscite interesul, apoi îl aruncă pe canapea. În acest moment renovarea casei nu prezenta nici un interes. Singurul lucru care o preocupa era acel viconte înalt, brunet, învăluit în mister, și propria ei purtare prostească. O, nu faptul că-l sărutase pe terasă, ci că fugise apoi ca un pui de căprioară speriat.

Ce naiba o apucase? Nu era decât un simplu sărut. Nimic mai important. Chiar și înainte de Charles mai fusese sărutată. Nu deseori și nu la întâmplare, și probabil mult mai puțin decât fusese sărutată Cassie, dar din când în când, și sigur mai mult de o dată.

Săruturile lui Charles promiseseră aventură și pasiune. Și sărutul lui St. Stephens făgăduia aventură și pasiune, dar totodată promitea ceva mai eteric și în egală măsură misterios, ceva pe care nu putea să-l definească. În afară de asta, bărbatul acesta pe care abia îl cunoscuse avea un aer bizar de familiaritate. În timbrul vocii, poate, sau în felul în care se mișca. Ca și când s-ar mai fi întâlnit. Ca și când întâlnirea lor ar fi fost aranjată de destin sau de astre. Ce i-ar mai plăcea acest lucru mamei ei!

– Ce Dumnezeu faci? răsună vocea lui Cassie din ușa salonului.

– Încerc să mă hotărâsc între somon și – Delia făcu o grimasă – ivoriu.

Cassie strâmbă din nas.

– Pentru cină?

– Nu, pentru pereți. Delia flutură mâna spre un tom gros cu mostre de vopsea, așezat într-un echilibru precar peste un teanc de alte tomuri similare, pe o măsuță. Încercam să mă decid la o culoare.

– Culoarea somonului este mult prea roz pentru această încăpere, iar ivoriul de-a dreptul prea șters. Cassie înaintă până în mijlocul salonului și în trecere dădu drumul unui alt tom gros peste teancul de pe masă, își scoase pălăria și își netezi părul, examinând atent încăperea. Dacă la roz sau gălbui ai ajuns, scumpo, am sosit la țanc. Își scoase o mânășă și continuă să studieze, mutându-și privirea de la un perete la altul. Chestiunea culorii este esențială, mai ales în această încăpere. De fapt, exact de aici ar trebui să începem.

Delia se uita la sora ei uluită.

– Te-ai gândit mult la problema asta, nu?

– Cineva trebuia s-o facă. Cassie își scoase și cealaltă mânășă, cu un aer absent. Somon sau ivoriu. Pufni cu dispreț.

– Mie îmi place somonul, murmură Delia.

– Poate ca pește, sigur, dar nu culoarea unei încăperi. Ești stăpâna acestei case, iar încăperile ei ar trebui să te completeze pe tine. În special aceasta, pentru că este cea în care primești lumea. Nu spuneai tu că pe viitor vrei să primești multă lume?

– Îmi stă bine culoarea roz pal, replică Delia cu superioritate.

– Așa este. Dar totodată pari de departe, ei bine, mult prea inocentă, sublinie Cassie pocnindu-și mânușile de palmă.

Delia se uită insistent la sora ei.

– Și nu ne-am dori să inducem pe cineva în eroare, nu?

– Ei, hai, Delia, nu asta voiam să spun sau în orice caz nu asta am intenționat în totalitate.

Delia își încrucișă brațele la piept.

– Și ce-ai vrut să spui?

– Nu este cazul să fii așa de sensibilă. Am vrut pur și simplu să spun că ești o femeie independentă cu stare, iar modul în care trăiești, ceea ce te înconjoară ar trebui să reflecte acest lucru. Nimic pretențios, bineînțeles, ci mai degrabă – și din nou Cassie studie încăperea – clasic. Elegant. Uite, stai să-ți arăt! Luă volumul pe care îl adusesese și-l răsfoi, ignorând faptul că cele de dedesubt se balansau nesigur. Acesta este volumul domnului Hope despre modele de mobilier. Unele dintre ele s-ar putea să fie prea extravagante pentru gustul tău, dar pe viitor chiar ar trebui să facem ceva și cu asta, dar multe sunt minunate. Mă gândeam că ți-ar putea da câteva idei despre ce fel de lucruri dorești.

– Poate că nu se prea vede, dar apreciez mult ajutorul tău. Delia suspină, scuturând din cap. Trebuie să-ți mărturisesc că, de când m-am întors de la țară, casa m-a preocupat foarte puțin.

Cassie își îngustă privirea.

– Te rog nu-mi spune că încă te mai gândești la vicontele acela.

– Foarte bine. Nu-ți spun. Delia tresări, și privirea ei o întâlni pe a surorii ei. Dar mă gândesc.

– Delia!

Delia o ignoră.

– Ai aflat ceva despre el?

Cassie ezită, dar atât de imperceptibil că numai cineva care o cunoștea la fel de bine cum o cunoștea sora ei ar fi observat. Clătină din cap cu hotărâre.

- Nu.

Delia o iscodi printre gene.

- Cu siguranță ai aflat.

Cassie strânse buzele cu încâpățănare, ținând tomul strâns la piept.

- Sunt foarte sigură că nu am aflat.

- Nu ai voie să mă minți.

- Numai pentru că n-am la fel de mult exercițiu ca tine când mă minți, i-o tăie Cassie.

Preț de o clipă, surorile se uitară furioase una la cealaltă. În cele din urmă, Delia respiră profund și spuse:

- Nu te-am mințit pe de-a-ntregul...

- Minciunile prin omisiune sunt la fel de rele.

- Foarte bine. Începând din acest moment voi încerca să nu te mai mint niciodată prin omisiune. Îmi pare rău pentru tot, știi, nu-i așa?

- Sigur că știi. Și mie îmi pare rău că am adus vorba. Dar nu pot să nu mă gândesc că dacă așa fi știut despre Wilmont, dacă n-ai fi fost nesinceră cu mine, poate că lucrurile ar fi luat o cu totul altă turnură. Iar acum există un alt bărbat care în mod evident ți-a sucit capul doar după un singur dans, o simplă conversație și un simplu sărut.

- A fost un sărut impresionant. Delia putea să se mintă pe ea însăși cât voia, dar sărutul *simplu* pe care i-l dăduse St. Stephens îi persistase în minte și în vise.

- Nu contează dacă a fost cel mai grozav sărut de la Adam și Eva încoace. Delia, a fost numai un sărut. Nu poți să-ți schimbi toată viața pentru un sărut.

- N-a fost doar sărutul, deși a fost minunat. Delia se învărtea prin încăpere încercând să-și adune gândurile. Nu știu dacă pot să-ți explic. Când eram cu el, când vorbeam sau când m-a sărutat, am avut o extrem de ciudată senzație că... el este cel care mi-e scris. Poate soarta. Și am avut un sentiment foarte straniu că ne-am mai întâlnit, că am mai vorbit. Că-l mai privisem în ochii

negri și altă dată. Îi aruncă o privire surorii ei. Ți-am povestit cât de negri sunt ochii lui?

– De mai multe ori.

– Și cât de înalt este?

– Nu numai o dată.

– Și cât de minunat am dansat împreună, de parcă eram sortiți să dansăm împreună?

– Da, da, și pe asta mi-ai spus-o.

– Știi că tu crezi că sunt absurdă. Abia l-am cunoscut pe bărbatul acesta și se prea poate să fie cea mai mare greșală a vieții mele...

– Cred că lui Wilmont îi revine această onoare specială, spuse Cassie ca pentru sine.

– Așa cum este. Delia scutură din cap. Dar dacă nu este o greșală – St. Stephens, vreau să zic – și dacă trec pe lângă el, nu voi ști niciodată dacă suntem sortiți să fim împreună. Mi-aș putea duce viața mai departe fără să știu dacă singurul suflet care mi-e destinat...

– A moștenit titlul abia cu două luni în urmă când a murit fratele lui. Vocea lui Cassie era resemnată. Fratele lui era mult mai bătrân, oh, cu zece ani sau mai mult, cred. St. Stephens a servit onorabil în armată în timpul războiului, în nu știu ce regiment – informația aceasta este cam vagă – dar mi se pare că a primit mai multe medalii.

– Cum naiba ai aflat toate astea așa de repede? Delia se uită la sora ei cu admirație.

– Nu a fost exagerat de dificil. Cassie ridică din umeri. Este un bărbat necăsătorit și, din câte mi-ai spus, de nenumărate ori, nu neatrăgător...

– Nici pe departe neatrăgător. Are un zâmbet încântător de-a dreptul extraordinar.

– Știi. Cassie dădu drumul unui oftat îndurerat, apoi continuă: St. Stephens nu este activ în societate, și aparent, nici fratele lui nu a fost; totuși, simplul fapt că există și că are o avere respectabilă, aș mai putea adăuga – și cu o moșie în Surrey sau Sussex, sau Hampshire, chiar nu-mi mai amintesc unde – este mai mult decât suficient ca să le facă pe toate mamele din Anglia cu fice

de măritat să devină vigilente și să observe. Sau să țintească. Deși el pare să fie extrem de evaziv, spuse Cassie gânditoare. Balul bunicii este prima ocazie când își amintește toată lumea că l-a văzut de fapt, deși *cineva* din familie trebuie să-l cunoască destul de bine.

- De ce?

- A stat în aripa pentru oaspeți de la conac.

- Stătea exact pe același coridor și eu nu am avut habar? Pe Delia o cuprinse un sentiment de dezamăgire.

- Și dacă ai fi știut, nu ți-ar fi folosit la nimic, răspunse Cassie ferm. Am înțeles că a plecat foarte devreme în dimineața de după bal.

Delia se încruntă.

- De unde ai aflat asta?

- Multe din toate astea le-am aflat înainte să plecăm de la Effington Hall. În principal de la mătușa Katherine.

- De ce nu mi-ai spus atunci?

- Deoarece - Cassie o studie pe sora ei, și pe frunte i se citea îngrijorarea - îmi fac griji pentru tine.

Delia o privi cu suspiciune.

- De ce?

- Pentru că nu știu ce-ai de gând să faci în continuare. Mai întâi îmi spui că te-ai hotărât să devii o femeie experimentată, ceea ce la început nu părea deloc îngrijorător. La urma urmelor, practic a trebuit să te ameninț ca să te fac să pui pe tine o rochie decentă și să pretinzi că ești eu pentru câteva minute.

- Ți-am mulțumit pentru asta? Delia îi aruncă surorii ei un zâmbet exagerat de nevinovat.

- Da, dar n-ar fi trebuit niciodată să te încurajez, spuse Cassie tăios. Căci, ce să vezi, aflu că flirtezi cu un străin pe terasă...

Delia râse.

- Cu siguranță nu flirtam.

- Și trâncănești la nesfârșit despre acest... acest... acest Lord Misterios...

- Lord Misterios? Delia râse iar. Îmi place cum sună.

Cassie o ignoră:

- Și cât de minunat este...

- Poate că nu este minunat, Cassie, dar mi-ar plăcea mult să aflu.

- Delia! Cassie o studie atent pe sora ei. Dacă ai fi știut că stă la moșie, n-ai fi făcut nimic necuvenit, nu? În glasul surorii ei era o notă degajată. Să te arunci în patul lui sau chestii din astea? Cassie ridică din sprâncene. Ai fi făcut așa ceva?

- Bineînțeles că nu, abia îl cunoscusem. În mod cert nu sunt pregătită să mă arunc în patul lui sau al altcuiva. Deși - îi zâmbi poznaș surorii ei - gândul la patul Lordului Misterios este foarte tentant.

- Dumnezeu! Cassie se prăbuși pe sofa, uitându-se stăruitor la sora ei. Mi-ar plăcea să te audă acum toți cei care credeau că eu sunt pe calea spre distrugere.

Delia surâse.

- Surprinzător, nu?

- Și periculos.

- De ce ? Delia se trânti pe un scaun din apropiere. Dacă tot e să devin o femeie experimentată, St. Stephens e bărbatul perfect de unde să încep. Îl găsesc formidabil de atrăgător. Se pare că este foarte respectabil când vine vorba despre familia și titlul lui, și chestii din astea. Zici că are bani, deci nu l-aș interesa pentru banii mei. Iar cineva care sărută atât de bine are în mod clar o mare experiență la așa ceva.

Cassie mormăi în surdină.

- Sunt pur și simplu practică. Aș putea face ceva mult mai rău decât să încep cu St. Stephens. Din vocea Deliei răzbătea nerăbdarea. Aș zice că, dacă o femeie vrea să devină experimentată, cea mai bună cale este s-o faci cu un bărbat experimentat. Probabil că aș învăța multe.

- Philadelphia Effington! Cassie se holba la ea uluită, nevenindu-i să creadă. Nu pot să-mi închipui ce e în capul tău! Fără îndoială, mariajul tău dezastruos și scandalul, și exilul tău la capătul lumii te-au zăpăcit de cap. Toată povestea cu femeia experimentată este absurdă și ridicolă și... și... Se opri și făcu ochii mari, ca și când brusc îi venise un gând oribil. Și în viața mea nu am fost așa de geloasă pe cineva.

- Poftim?

– Tocmai mi-am dat seama. În glasul lui Cassie se simțea șocul. Sunt totalmente geloasă pe tine.

– Zău? Delia mustăci. Ce frumos!

– Nu, deloc. Ești pe calea pierzaniei și în pragul unui scandal.

– Deja reputația mea e distrusă, și am fost și în centrul unui scandal. Orice aș face acum nu va suscita nici pe departe același interes.

– Nu e drept! Tu ești independentă și bogată, și liberă. Cassie se înflăcăără. Pe toți dracii, Delia, ai o întreagă herghelie de armăsari în viitorul tău, și bănuiesc că intenționezi să călărești!

Delia căscă ochii la sora ei, apoi râse. Cassie își îngropă fața în mâini.

– Nu-mi vine să cred că am spus așa ceva.

– Nici mie.

Cassie își înalță capul.

– N-am intenționat să sune așa cum a sunat.

Delia se șterse la ochi și pufni:

– Slavă Domnului!

– Chiar intenționezi să... Cassie gesticulă, disperată.

– Să călăresc, așa la întâmplare?

Delia se strădui să dea vocii ei o notă de nevinovăție. Cassie zâmbi larg.

– Fiindcă n-ai găsit o expresie mai bună.

Delia o examină pe sora ei preț de o clipă, apoi suspină:

– Nu știu. Așa cum ai spus, a fost nevoie de destul de multă încurajare doar ca să mă prefac că sunt tu. Nu sunt convinsă că am curajul să devin o femeie experimentată.

Cassie răsuflă ușurată, apoi se încruntă.

– Mă bucur să aud asta, dar totodată mă decepționezi.

Delia râse.

– Îmi pare rău. Dacă te face să te simți mai bine, deși în acest moment nu face parte din planurile mele să călăresc la întâmplare – trase adânc aer în piept – sunt hotărâtă să... ceva cu St. Stephens.

– Ești sigură?

– Mai sigură decât am fost de ceva de multă vreme.

- Foarte bine. Atunci o să ai nevoie de asta. Cassie deschise cartea pe care o adusese și scoase un bilet împăturit. Ți-a venit azi pentru mine, dar de fapt e pentru tine. Trebuie să-ți spun că m-am gândit mult dacă să ți-l dau. I-l înmână surorii ei. Este de la Lordul tău cel Misterios.

- Nu este Lordul meu cel Misterios. Delia luă biletul și-l despătură. Încă. Studie atent mesajul. L-ai citit?

- Îmi era adresat.

- Desigur, murmură Delia, citind din nou cele câteva rânduri. O privi pe sora ei. Ți-au plăcut florile?

- Au fost splendide. Mi-au plăcut mereu trandafirii. I-aș fi adus cu mine, dar - Cassie ridică nepăsătoare din umeri - m-am gândit că merit și eu ceva pentru toată povestea asta.

- Vrea să ne întâlnim diseară la recepția de la Lord și Lady Puget. Se încruntă. Cum naiba o să pot să fac asta?

- La fel cum ai procedat când l-ai întâlnit prima oară. Cassie dădu din cap, nevenindu-i să creadă. O să-mi iei locul mie.

Delia scutură din cap.

- Nu cred...

- Cu toate acestea, asta o să fie ultima dată, și în plus am niște condiții.

- Nu are toată lumea? Îngăimă Delia. Ei bine?

- Mai întâi, nu uita, draga mea soră, că reputația mea stă în mâinile tale. Și oricât ți-aș invidia independența și tot ce mai e legat de ea, tot mai sper să fac o partidă bună, preferabil cu un bărbat pe care îl iubesc. Poate că tu dorești să capeți experiență, dar eu încă mai vreau căsătoria. Iar în momentul de față nu sunt deloc pregătită să-ți urmez exemplul.

- O să am grijă de reputația ta ca de-a mea.

- Oh, te rog, fă mai mult de atât.

- Se poate mai mult?

- Da. Cassie se aplecă spre ea, și vocea îi deveni brusc serioasă: Vreau să consideri întâlnirea ta cu St. Stephens drept un fel de test.

Delia se încruntă.

- Ce fel de test?

– Un test legat de firea lui, de caracter, cum ar veni. Cassie reflectă puțin. Nu are habar că ești văduvă; crede că ești eu. O întâlnire intimă pe o terasă, chiar câteva săruturi se pot ierta, dar genul de bărbat care ar merge mai departe cu acest tip de comportament care pune în pericol reputația unei doamne și, de fapt, se joacă în mod periculos cu focul este...

– Exact ca Charles, spuse simplu Delia.

Chipul lui Cassie se îmbujoră de remușcare.

– O, Doamne, n-am intenționat să...

– Nu, ai dreptate. Delia își alese vorbele cu grijă. De la început am știut de reputația lui Charles, dar îmi făceau plăcere întâlnirile noastre secrete. Aventura mea, dacă-ți mai amintești. Așa că este vina mea pentru tot ce s-a întâmplat. Întrebarea este dacă un bărbat onorabil ar fi lăsat să continue aventurile noastre clandestine.

– Dar în final a făcut ceea ce trebuia să facă. S-a căsătorit cu tine și, făcând acest lucru, te-a salvat de la dezonoare. Cassie făcu o pauză. Poate că s-a salvat și pe el?

– Poate. Și în tot acest timp a devenit rece și distant. Cassie, crezi că pe bărbați îi schimbă căsătoria?

– Bunica ar spune că nu poți decât să sperii.

Delia râse. Cassie o studie gânditoare preț de o clipă.

– Mai sunt multe lucruri despre tine și Wilmont pe care încă nu găsești cu cale să mi le spui, nu-i așa?

Delia ridică din umeri.

– Nimic important.

– Mi-ai zis că nu-l iub...

– Nu l-am iubit, i-o reteză Delia, oftând, dar așa fi putut foarte ușor, și în cele din urmă probabil că așa fi făcut-o.

– Și cu St. Stephens?

– Nu știu. Este unul dintre multele lucruri pe care așa vrea să le aflu despre el.

Cassie se opri.

– Știi că trebuie să-i spui cine ești.

Delia ridică din sprâncene.

– Asta este altă condiție?

– Categorical. Cassie dădu din cap. Dacă chiar este un bărbat de onoare – și indiferent de intențiile tale, îndrăznesc să spun că nu vrei să ai de-a face cu un bărbat care nu este –, cu cât vei lăsa această înșelătorie să continue, cu atât va fi mai supărat când va afla adevărul. S-ar putea să-l pierzi definitiv.

– Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Și chiar am de gând să-i spun adevărul.

– Când?

– Când o să fie momentul potrivit.

Cassie o scrută printre pleoape. Delia suspină:

– Și presupun că momentul acela va fi mai degrabă mai devreme decât mai târziu.

– O să am eu grijă să fie așa. În plus, nu am de gând să stau acasă în timp ce tu îmi iei locul la baluri și petreceri.

– Sigur că nu, n-ar fi deloc cinstit. Îți promit că asta o să fie ultima dată. În afară de asta – Delia îi aruncă surorii ei un zâmbet atotștiutor – nu prea pot să devin o femeie experimentată pretinzând că sunt tu.

Era un plan complicat care presupunea rochii sfâșiate și două evenimente sociale distincte, și Dumnezeu mai știe ce. Tony se depărtă cu grijă din locul discret de observație de lângă ușa abia întredeschisă a salonului și încercă să nu zâmbească. Totuși, s-ar putea să meargă planul celor două femei de a schimba rolurile în această seară. Delia și sora ei erau de-a dreptul formidabile, și în cu totul alte împrejurări s-ar fi descurcat foarte bine chiar în profesia lui.

Îi făcu semn lacheului care aștepta pe coridor, lângă scările din spate. Într-o clipă, omul își ocupă postul de la intrarea din față. Lacheul era unul dintre cei șase noi servitori pe care îi găsisse Delia la întoarcerea acasă, deși părea să nu-i prea bage în seamă.

Acum erau lachei și cameriste, și un ajutor de majordom, dar și un ajutor de bucătar, care veneau numai ziua. Așa cum poruncise ducele, toți cei noi din casă erau angajați ai departamentului și se ocupau de protecția Deliei – singura excepție fiind ajutorul de bucătar. Fusese angajată pentru protecția digestiei tuturor, iar

doamna Miller era mai mult decât dornică să o lase pe femeie să ducă tot greul în bucătărie.

Viața în casa Deliei era una plină, ba cu noii servitori care nu erau servitori, dar își jucau bine rolul, ba cu întâlnirile Deliei cu diferiți negustori, cărora în final le dădea prea puțină atenție. Dar una peste alta, era extrem de plictisitoare în comparație cu misiunile pe care le avusese până atunci. Și pentru moment, îi plăcea așa. Nu se întâmplase nimic ieșit din comun, și nici nu exista vreun indiciu că viața Deliei ar fi în pericol. Tony se întreba dacă departamentul fusese indus în eroare. Oricum, sarcina lui era să rămână aici – și asta avea să facă.

De la întoarcerea de la țară, Delia fusese preocupată, ceea ce de fapt se dovedise a fi în favoarea lui. El revenise la Londra doar cu o zi înaintea ei. Trebuise să se agite mult ca să îndeplinească ordinele ducelui în privința servitorilor, dar și pe ale Deliei legate de întâlniri și discuții. Ordinele ducelui fuseseră ușor de îndeplinit. Cele ale Deliei se dovediseră mult mai dificile pentru el și pentru departament.

Intră în bibliotecă, închise ușa după el și traversă încăperea ca să se așeze la birou. Delia va fi ocupată cu sora ei cel puțin încă o jumătate de oră, iar el avea de rezolvat corespondența personală. Și de luat hotărâri.

Împrăștie scrisorile și se uită la ele fără să le vadă.

Fie că-i plăcea, fie nu, aceasta avea să fie ultima lui misiune. O, sigur, ducele de Roxborough putea să conducă un serviciu secret al guvernului britanic și în același timp să se ocupe de responsabilitățile impuse de titlul lui. Numai că ducele avea resurse mult peste ale lui Tony, inclusiv toată familia Effington și patru frați loiali și competenți. Tony era singur pe lume. Ducele crescuse știind foarte bine că într-o bună zi titlul de Roxborough și toate responsabilitățile pe care le presupunea vor fi ale lui. Fusese educat, instruit și crescut în consecință. Tony nu-și închipuise niciodată că fratele pe care abia îl cunoștea avea să moară din cauza unei boli bruște și fără descendenți.

Una dintre scrisorile din fața lui, expediată de la moșie, era de la administratorul moșiei fratelui său – nu, a lui – în care îi punea întrebări. Tony habar nu avea cum să răspundă. Mereu crezuse

despre el că este îndemânat, competent și pregătit pentru orice situație. Se putea strecura neobservat într-un oraș ocupat de inamici sau putea să împrumute o altă identitate cu atâta măiestrie, că nici propria lui mamă nu l-ar fi recunoscut, sau, la nevoie, săucidă un om fără să facă nici cel mai mic zgomot. Dar nu avea nici cea mai vagă idee despre cum să fie un lord englez.

Nu mai putea să amâne mult timp. Întotdeauna își dăruise întregul său devotament și loialitatea țării și regelui său. Dar acum existau oameni care depindeau de el, lucru la care nu se gândise niciodată prea mult. De acțiunile, de deciziile și de sprijinul lui. Servitori și fermieri, și numai Dumnezeu mai știa cine.

Oftă din rărunchi și-și trecu mâna prin păr. Era momentul să aștepte exact ce înseamnă să fii vicontele St. Stephens. Care erau exact responsabilitățile lui noi față de familie sau mai degrabă față de moștenirea lui, față de titlu și, ei da, de viitorul lui. Un viitor care însemna să se asigure că va avea moștenitori și că titlul lui nu va dispărea odată cu el. Îi plăcea sau nu, să aibă grijă de viitor însemna doar un singur lucru: o soție.

Până acum, nu se gândise prea mult la ideea unei soții. În cei aproape treizeci de ani de viață nu prea găsise rostul uneia. Presupusese pur și simplu că într-o bună zi, la un moment dat, se va căsători cu o femeie agreabilă și supusă care avea să-și petreacă zilele având grijă de nevoile lui. Dar viața lui luase acum o turnură pe care nu o prevăzuse. Acum avea și alte responsabilități în afară de el însuși. Acum o soție nu mai reprezenta o idee vagă undeva, în viitorul îndepărtat, ci o posibilitate foarte reală, dacă nu chiar o necesitate.

Oare și Wilmont se gândise la același lucru? Oare și el își dăduse seama că venise timpul să ducă o viață potrivită cu responsabilitățile impuse de poziția sa? Decisese oare că Delia făcea parte din plan?

Tony bătea gânditor darabana pe birou. Era încă un mister de ce se însurase Wilmont cu Delia. Dar mariajul lor căpăta sens dacă hotărâse că ea avea să fie o soție minunată, nu numai pentru un agent al coroanei britanice, ci și pentru un baron cu avere și responsabilități și care poate avea nevoie de o legătură cu o familie

puternică. Iar dacă Wilmont ajunsese la această concluzie, poate că luase aceeași hotărâre ca și Tony.

Oare și Wilmont simțise că începuse ultima lui misiune?

Era o idee interesantă și era posibil să explice purtarea ciudată, reticentă a omului între ziua în care să căsătorise și ziua în care murise. Cum se încurcaseră toate așa? Tony știa foarte bine că planul inițial nu presupunea căsătorie, și cu toate acestea rezultatul final a fost căsătoria. Doar dacă... Degetele lui Tony se potoliră.

Doar dacă Wilmont nu se trezise prins în propria capcană. Bruscu, mulțimea de întrebări care îl frământaseră pe Tony timp de șase luni își găsiră răspunsul.

Baronul Wilmont, Charles, se îndrăgostise de Philadelphia Effington. Era singurul lucru care avea logică. Probabil că Tony nu-și dăduse seama până atunci pentru că nu o cunoscuse de fapt. Acum înțelegea bine cum chiar și cei mai ticăloși dintre bărbați puteau să fie prinși de vraja farmecului și a răsului ei, amintindu-și cum o simțise în brațe.

Ea reprezenta cu adevărat tot ceea ce voia Tony de la o femeie. Fir-ar al naibii, era tot ceea ce dorise el de la o soție – cu excepția chestiei cu supușenia, iar provocarea unei căsătorii cu una dintre femeile din familia Effington probabil că recompensa acest lucru. Sau cel puțin așa credea ducele.

Fie că-și dădea sau nu seama, cu toată prostia aceea legată de văduva independentă despre care vorbiseră ea și sora ei, Delia – orice femeie, de fapt – avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. De ce n-ar fi el? Dacă ea petrecuse mult timp gândindu-se la el după întâlnirea lor de pe terasă, și el petrecuse cel puțin la fel de mult gândindu-se la ea. Visând la ea.

În plus, Tony era prietenul defunctului ei soț, și măcar atât putea să facă pentru Wilmont, să aibă grijă de soția lui. Privind lucrurile așa, nu părea absolut deloc că-l trădează, ci mai degrabă că împlinește o datorie solemnă. În afară de asta însă, ar fi putut obține sarcina de a o curta la fel de ușor ca Wilmont. De fapt, n-ar putea fi Tony învinuit, măcar în parte, pentru răsturnările dramatice din viața ei? Și situația văzută în această lumină s-ar putea foarte bine considera că este responsabilitatea lui să... să ce?

Să se căsătorească cu ea?

I se strânse stomacul la acest gând. Căsătoria era o instituție remarcabil de permanentă. În ciuda schimbărilor legate de poziția sa și de recunoașterea faptului că avea nevoie de o soție, tot nu era perfect convins că este pregătit pentru căsătorie. Încă. Totuși, în mod sigur nu avea să-i permită femeii pe care s-ar putea – sau poate că nu – să o ia de soție să-și ia tâlpășița ca să devină femeie experimentată. Nu fără el. Păi, era practic sarcina lui să o apere de ea însăși și de absolut orice mascul respingător care ar pândi o văduvă fermecătoare, singură și bogată. Cea mai bună cale de a o apăra ar putea fi foarte bine să-i ocupe timpul el însuși, și cu puțin noroc și gândurile, și dacă s-ar ajunge acolo, și patul. La naiba, aproape că-i datora asta.

Cum aparent ea îl alesese pe el ca primă treaptă pe drumul către experiență, el măcar putea să coopereze, începând chiar din acea seară. Zău așa, dacă voia un bărbat onorabil, el se va asigura că găsește unul. Lăsând deoparte înșelăciunea lui actuală, era, de fapt, un bărbat de onoare și chiar intenționa să se poarte ca atare în seara asta. Dar oare cum va răspunde Delia la asta? Zâmbi malițios. Aștepta cu mare nerăbdare seara aceasta.

În plus, adevărul pur și simplu era că voia să fie cu ea ca el însuși. Îi făcuse mare plăcere să discute și să danseze cu ea și, mai presus de toate, să o sărute. Nu petrecuseră suficient timp împreună nici pe departe și, oricât de ciudat ar suna, cu fiecare zi care trecea devenea gelos pe Gordon. Pe *el însuși*. Și cu fiecare zi care trecea, îi era din ce în ce mai greu să n-o ia în brațe.

Avea asupra lui un efect foarte ciudat, și așa fusese din primul moment în care o privise în ochii albaștri. Bineînțeles că o dorea, așa cum bărbații le doresc pe femeile care sunt drăguțe și inteligente, și amuzante. Recunoscuse deja acest lucru. Dar la mijloc era mai mult decât simpla dorință. Și acel „mai mult”, orice-ar fi fost, s-ar putea să fie cel mai fascinant lucru pe care îl făcuse. Și cel mai periculos.

Dacă Wilmont chiar o iubise, asta explica de ce se căsătorise cu ea. Dar chiar dacă Wilmont se însurase cu Delia din dragoste, ea se măritase cu el din același motiv?

Delia îl iubise pe soțul ei?
Și mai rău, încă îl mai iubea?

Capitolul 11

S-ar putea ca aceasta să fie o greșeală majoră. Sau cu adevărat o mare aventură.

Delia se strecură în salonul uriaș al lui Lady Puget și adoptă atitudinea distinctă a cuiva care tocmai s-a întors de la toaleta doamnelor mai degrabă decât a cuiva care abia a sosit. Afișă zâmbetul încrezător al lui Cassie, se alătură fluxului de oaspeți care se învârteau pe margine, de jur împrejurul încăperii, ieși apoi din mulțime și intră într-o fridă mare și circulară. Ferestre din podea până în tavan asigurau lumina pentru pâlcul de ghivece cu palmieri și alte plante exotice amplasate în mijlocul firidei. În timpul zilei, ferestrele ofereau o priveliște minunată asupra grădinilor impresionante ale lui Lady Puget.

Delia mai fusese la petrecerile lordului și ale lui Lady Puget și știa că acest colțișor era locul perfect din care să observi încăperea. Ba chiar ai fi putut avea o conversație intimă în timp ce te aflai în văzul celorlalți, dacă nu cumva alegeai să privești grădinile de la ferestre, și astfel să fii obligat să te duci în spatele palmierilor, ceea ce putea, de asemenea, să fie perfect pentru un pic de intimitate. La urma urmelor, trebuia să se gândească la reputația lui Cassie, chiar dacă era surprinzător să afle că sora ei era preocupată de asemenea lucruri. Și la fel de surprinzător să-și dea seama că nu știa totul despre Cassie. Totuși, în mod clar acesta era oarecum un loc public și absolut nimeni nu putea să stigmatizeze o tânără pentru că vorbește cu un gentleman aici. Asta, desigur, dacă îl găsea pe numitul gentleman.

Delia scrută sala de bal în căutarea unui străin înalt și brunet. Lordul Misterios. Zâmbi în sinea ei.

Era un nume perfect pentru St. Stephens. O, sigur, Cassie reușise să afle amănuntele esențiale din viața lui, dar se părea

că nimeni nu-l cunoștea de fapt pe acest bărbat. Delia nu știa sigur dacă asta era o problemă sau un avantaj. Îi plăcea de fapt ideea unui gentleman care nu-și ducea trecutul cu el peste tot. Îi plăcea ideea de Lord Misterios.

Bineînțeles că în seara aceasta un bărbat misterios era foarte potrivit, date fiind toate mașinațiunile pe care le puseseră la cale ea și Cassie ca ea să ajungă aici.

Cassie și părinții lor urmau să vină la recepția familiei Puget, dar nu intenționau decât să-și facă o scurtă apariție, din motive de etichetă, dar era și o politică, urmând ca apoi să plece spre o altă reuniune, în altă parte. În ultima clipă Cassie pretinsese că și-a rupt rochia, insistase ca părinții să plece fără ea și promisese că va veni după ei la cea de-a doua petrecere. Însoțită de camerista ei, luase o trăsură până acasă la Delia, unde o aștepta sora ei care purta deja o rochie pe care o scosese mai devreme din cufărul aproape uitat. Cassie rămăsese acolo, iar Delia plecase la petrecere, promițând că se va întoarce în două ore.

Delia rezistă tentației de a râde în gura mare. Deja fusese o seară plină de însuflețire și, în mod clar, o aventură. Nu se mai distrase așa de bine de la întâlnirile ei secrete cu Charles, însă deja părea să fi fost într-o altă viață. Dar acum era cu totul altceva.

Cu Charles, din primul moment, își înțelesese total sentimentele. Bine sau rău, îl văzuse mai degrabă ca pe ultima ei șansă pentru aventură și intrase în relația cu el cu ochii larg deschiși. Dacă se gândea bine, fusese de fapt foarte practică.

În ceea ce-l privea pe St. Stephens, habar nu avea ce simte exact, cu excepția unei dulci, teribile dorințe undeva adânc înăuntrul ei. Nu era pur și simplu dorința de a ști mai multe despre acele lucruri cu care îi făcuse cunoștință Charles atât de scurt, deși fără îndoială era vorba și despre asta. Nu, era ceva mai profund. Ceva minunat și ceva mai mult decât puțin înfricoșător. Implicarea într-o relație cu St. Stephens reprezenta un pericol iminent care însemna mai mult decât amenințarea unui scandal.

– M-am temut din nou că nu veți veni.

Vocea lui St. Stephens răsună din cealaltă parte a palmierilor, și ea simți pe spinare un fior de înfrigurare.

– Și încă o dată v-am surprins.

Înclină capul și îi aruncă o privire rapidă, gândindu-se că în mod sigur se va dezintegra cu totul de la flacăra din privirile lui. Totuși, nu se cuvenea să-l lase să înțeleagă acest lucru. Continuă să examineze mulțimea și se străduie să dea glasului ei o notă relaxată.

– Cum aș fi putut să rezist la o invitație atât de seducătoare?

– Înțeleg că v-au plăcut florile?

– Au fost minunate. Zău așa, văzuse vreodată un trandafir care să nu fie minunat? Ador trandafirii.

– Am sperat să vă placă. Făcu un pas spre ea. M-am gândit că vi se va potrivi culoarea.

Ea nu-și îngădui mai mult de un licăr de zâmbet.

– Este culoarea mea preferată de multă vreme.

– Zău? O studie curios. Am crezut mereu că roșu este preferata majorității femeilor.

– Poate că a majorității, dar vă asigur – adoptă un ton degajat care contrazicea faptul că habar nu avea ce culoare erau florile ei, nu florile lui *Cassie*; și nu intenționa să piardă nici o clipă din timpul ei prețios discutând despre asta – eu nu sunt ca majoritatea femeilor.

– Nu m-am îndoit deloc de acest lucru. Chicoti într-un mod mult prea intim și prea provocator ca să fie decent.

Îl răsplăti cu un zâmbet atotcunoscător, apoi se îndreptă alene spre ferestre și privi afară, în grădină, luminată în această seară cu felinare așezate strategic printre plante.

– Priviți, domnul meu. Lumini de basm în grădină.

– Mi-au plăcut întotdeauna luminile feerice, murmură el.

Ea îi surprinse privirea reflectată în fereastră.

– Nici măcar nu v-ați uitat.

– La grădină, nu. Scutură lent din cap. De ce s-o fac, când pot să mă uit în ochii dumneavoastră?

Ea rămase privind-l preț de o clipă fără sfârșit, fascinată de întâlnirea ochilor lor în reflexia întunecată a ferestrei cu luminile sălii de bal și cu mulțimea din spatele lor, prinși într-o vrajă absolut specială. Ceva magic. Se forță să se rupă și se întoarse spre el, cu un ton vesel:

– Și cum vi se pare Londra, domnul meu?

El ridică amuzat din sprâncene, ca și când ar fi știut exact de ce schimbase ea subiectul. Exact ce simțise ea:

- Londra mi se pare la fel ca întotdeauna.

- Așadar, petreceți mult timp aici?

- Oarecum. Făcu un pas spre ea, îi prinse mâna și o duse la buze. Mi-ar plăcea să petrec mult mai mult. Sunt multe de admirat în oraș.

- Zău? Prin braț îi trecu un fior de emoție la atingerea lui, dar își păstră vocea calmă. Și ce anume admirați?

- Priveliștile, domnișoară Effington. Vorbea cu glas scăzut. Mi-am dat seama că-mi plac mult priveliștile din Londra.

Ea își trase mâna ferm, deși fără entuziasm.

- Ceva anume?

- O priveliște în special mi-a atras interesul. Își coborî privirea asupra ei.

- Zău? În vocea ei era un ton ciudat, plin de nerăbdare.

- Domnișoară Effington, vreau să vă întreb ceva. Privirea lui o căuta pe a ei, iar ea își simțea inima-n gât.

- Da?

- Mi-ar plăcea foarte mult să...

„Să mă duci în grădină și să fiu a ta chiar acolo? Chiar acum?”

- Da?

El își îndreptă puțin umerii și preț de numai o clipă avu impresia clară că Lordul Misterios se teme.

- Aș dori foarte mult să vorbesc cu tatăl dumneavoastră ca să-i cer permisiunea de a vă vizita oficial.

Un moment, ea nu reuși să facă nimic altceva decât să se holbeze la el.

- Domnișoară Effington?

- De ce? exclamă ea brusc.

- De ce? El se încruntă. Pentru că asta faci când ești într-o situație ca asta.

Ea îl studie bănuitoare:

- Ce fel de situație?

- O situație în care - trase adânc aer în piept, ca și când chiar în acel moment se hotăra - un gentleman a întâlnit o doamnă fără de care este posibil să nu poată să trăiască.

- Chiar așa? Îl privea plină de încântare.

- Chiar așa, răspunse el dând din cap într-un fel ce voia să zică „fără prostii”, apoi se apropie de ea. De fapt, domnișoară Effington, se pare că nu reușesc să vă uit.

- Nu reușiți? Fără să se gândească, ea făcu un pas înapoi.

El se apropie din nou de ea, cu un pas plin de nerăbdare, entuziasat:

- Zi și noapte, nu mă pot gândi decât la dumneavoastră. Mi-ați invadat până și visele. Nu mai pot să mă odihnesc ca lumea noaptea. Este suficient să-l împingă pe un bărbat la nebunie.

- Îmi place ideea de a împinge un bărbat la nebunie. Ridică din umeri cu o mișcare relaxată, și din nou se dădu într-o parte. Oricât de mult și-ar fi dorit mai mult decât un sărut cu acest bărbat, poate că era prea devreme pentru mai mult. Și ați înnebunit, domnul meu?

- Da, fir-ar să fie, sunt al naibii de nebun, răspunse el privind în jur, iar ea își dădu seama că dansul lor bizar îi adusese în spatele palmierilor, într-un loc cu oarecare intimitate. Și dumneavoastră, domnișoară Effington - o apucă de umeri - sunteți motivul.

O trase brusc spre el și o sărută lung și apăsător, până când ea avu impresia că o lasă genunchii și se prăbușește inertă, grămadă la picioarele lui. Poate că la urma urmelor nu era prea devreme pentru mai mult.

Pe neașteptate îi dădu drumul, iar ea surprinse reflexia lor în fereastră și constată, în subconștient, că oricine s-ar fi aflat în grădină ar fi putut să fie martor la sărutul lor. Totuși, în acel moment, reputația lui Cassie nu era pe primul loc în gândurile ei.

Delia înalță capul și-l privi, întrebându-l cu o voce lipsită de suflu:

- Chiar sunt?

- Da, sunteți. Își aranjă manșetele cămășii ca și când ar fi fost de o importanță capitală, dar ea bănuia că are la fel de multă nevoie să-și recapete suflul ca și ea. Și de aceea, domnișoară Effington, insist să vorbesc cu părinții dumneavoastră.

- Nu prea cred că ar fi de acord cu un sărut în spatele palmierilor, murmură ea, încă minunat de amețită de sărutul lui. Al doilea sărut, deși mult mai scurt decât primul, fusese la fel de minunat,

iar ea mai aștepta cu nerăbdare unul și încă unul, și toate săruturile care aveau să urmeze.

- Splendid, căci nu intenționez să-i sărut pe părinții dumneavoastră nici în spatele palmierilor și nici altundeva. Scutură din cap, ca și când ar fi vrut să scape de această conversație absurdă. Trebuie să mărturisesc că nu aveam intenția să spun nimic din toate acestea în seara asta, dar...

- Este din cauza nebuniei, domnul meu? întrebă ea cu aer inocent.

- Absolut. Zâmbi cu tristețe și îi luă mâna. Și mă tem că este o suferință fără leac.

- Ce lucru fermecător spuneți. Chiar că vă pricepeți la vorbe.

- Mulțumesc. O studie cu atenție. Ei, și acum să revenim la discuția cu tatăl dumneavoastră.

- Aș prefera să n-o faceți. Scutură din cap. Dar pe cuvânt, apreciez că doriți să o faceți. Spune multe despre caracterul dumneavoastră. Zău, chiar i-aș da note mari oricărui bărbat care se poartă așa cum ați făcut-o dumneavoastră. Îi aruncă un zâmbet strălucitor.

- Mă bucur că mă ridic la pretențiile dumneavoastră, domnișoară Effington, dar mă interesează mai mult decât aprobarea dumneavoastră. Vreau... adică... aș prefera... sau de fapt, mi-ar plăcea... Privirea-i era furioasă și iritată. La naiba, domnișoară Effington, cred că vreau să vă cer mâna.

- Mâna mea? Căsătorie, adică? În vocea ei era o notă ciudată de consternare.

El părea la fel de șocat de propriile afirmații ca și ea:

- Păi, da, cred că despre căsătorie vorbesc. Dădu din cap, nevenindu-i să creadă că a putut spune așa ceva. Nici asta nu am avut în intenție.

Ea ridică din sprâncene.

- În fine, nu încă. Chiar că aveți tendința să zăpăciți de cap un bărbat, domnișoară Effington.

- Mai întâi vă împing la nebunie, apoi vă zăpăcesc de cap. Își încrucișă brațele la piept. De fapt, acesta este cu adevărat genul de femeie cu care vreți să vă căsătoriți, domnul meu?

– Nici vorbă. Nu sunteți absolut deloc genul de femeie cu care plănuisem să mă căsătoresc, dar, ei bine, nu-mi pasă. O privi direct în ochi, și ea își dădu seama că este foarte hotărât. La naiba, domnișoară Effington, de ce nu? Probabil că era inevitabil. Soarta și chestii de genul ăsta. Am știut din primul moment când v-am întâlnit. Și mai știu tot atât de bine că simțiți exact la fel.

Făcu un pas spre ea, iar ea se dădu un pas înapoi. Avea nevoie să-i fie capul limpede pentru această conversație, iar capul numai limpede nu i-ar fi fost dacă el n-ar fi făcut decât s-o ia de mână, nimic altceva.

– Voi recunoaște că este posibil să simt...

– Ha! pufni neîncrezător. Nu există *poate* în această problemă. Se vede în privirea din ochii dumneavoastră. În tonul vocii. Coborî glasul. În ardoarea sărutului.

– Aș fi la fel de dornică să sărut pe oricine care sărută așa de bine ca dumneavoastră, i-o tăie ea.

– Ei, hai, domnișoară Effington. Nu uitați de reputația dumneavoastră, spuse el pe un ton îngâmfat și cât se poate de enervant. Ce-ar zice lumea dacă ar ști că ați fi la fel de dornică...

Ea făcu ochii mari din cauza șocului.

– Doar n-ați face...

– Niciodată, replică el ferm, după care zâmbi într-un fel fermecător, și toată iritarea ei se topi. Dar sunt foarte recunoscător pentru compliment și promit că intenționez să exersez ca să mă perfecționez. Ca să fiu drept, intenționez să exersez foarte mult.

– O, vai de mine! Ridică privirea spre el, rezistând imboldului de a-i spune cât de minunat suna ideea cu exersatul. Își adună toată forța și ridică bărbia. Oricât de mult aș aprecia hotărârea dumneavoastră, domnul meu, trebuie să vă spun că în acest moment nu sunt interesată în mod special de căsătorie.

El replică batjocoritor:

– E absurd. Orice femeie este interesată de căsătorie.

– Eu, nu, spuse ea cu încăpățănare. Cel puțin, nu acum.

– De ce nu?

– Pentru că...

Își înghiți cuvintele exact la timp. Nu-i putea spune că nu era interesată fiindcă primul ei mariaj durase mai puțin de o săptămână, iar fostul ei soț murise de-abia de o jumătate de an. Sau că nu era interesată de căsătorie cu nici un bărbat pe care abia îl cunoscuse, oricât de bine, oricât de firesc ar fi fost să fie cu el. Sau că nu era interesată de căsătorie fiindcă măritându-se o dată făcuse cea mai mare greșeală din viața ei și nu era dornică să facă încă una. Și în mod sigur nu-i putea spune că nu o interesa căsătoria fiindcă abia începuse viața de văduvă independentă și mai trebuia să devină o femeie experimentată.

– Pur și simplu nu văd atracția și nici beneficiile căsătoriei.

– Beneficiile căsătoriei? Aș fi zis că pentru o femeie sunt evidente. Măcar protecția oferită de numele unui bărbat. O poziție respectabilă în viață. Copii. Tovărășie. Afecțiune. O studie curios. Nu tânjiți după afecțiune?

– Categoriec, dar...

– Ați fost vreodată îndrăgostită, domnișoară Effington?

Ea scutură din cap.

– Nu.

El făcu o pauză, surprins:

– Nu?

– Nu. Dar dumneavoastră?

– Nu, dar sunt convins că voi ști când se va întâmpla.

– O clipă, domnule. Se întrerupse brusc și îi puse mâna-n piept ca să-i oprească înaintarea. Încercați să-mi spuneți că sunteți îndrăgostit de mine?

El medită o clipă:

– Cred că s-ar putea să fiu.

– Dar nu sunteți sigur?

– Bineînțeles că nu sunt sigur. Se încruntă, enervat. Cum aș putea să fiu sigur, pe toți sfinții? N-am mai simțit așa niciodată. Dar dacă nu sunt îndrăgostit... Îi apucă mâna, o duse la buze și puse un sărut în mijlocul palmei. Privirea lui o întâlni pe a ei. Atunci probabil că sunt chiar nebun.

Ea ignoră imboldul de a-i cădea în brațe și-și smulse mâna.

– Aș zice că aceasta este o posibilitate foarte clară și oarecum o problemă.

- Pentru dumneavoastră. În ochii lui luci scurt o lumină poznașă.

- Ba, deloc, eu... Privirea i se intersectă cu a lui și împotrivi-rea ei se diminuează. Foarte bine, atunci, da, pentru mine. Pentru noi amândoi.

- Mă bucur să văd că suntem de acord asupra unui lucru. Chicoti. Ne vom potrivi foarte bine, domnișoară Effington.

- O declarație fermecătoare, dar nu mă cunoașteți suficient de bine ca să știți dacă ne vom potrivi sau nu.

Oricât de mult ar fi dorit o parte din ea să azvârle precauția pe apa sâmbetei și să se arunce cu capul înainte în viața acestui bărbat, inclusiv să se mărite, nu intenționa să facă încă o greșeală. Una pentru care s-ar fi putut foarte bine să plătească tot restul vieții ei.

- O, dar vă cunosc. Cunosc gentilețea firii dumneavoastră și iscusința pentru cuvinte. Știu că sunteți grijulie, generoasă și inteligentă. Cunosc plăcerea de a vă auzi răsând și admir nota de hotărâre care răzbate din vocea dumneavoastră. Cunosc...

Ea îl privea uimită, și vocea lui deveni șovăitoare. Ridică din umeri, cu un zâmbet spăsit:

- Sau poate că nu știu nimic. Poate că doar îmi imaginez că știu.

- Sunt foarte impresionată, domnul meu, și flatată, și...

Delia scutură din cap. Nu avea de gând să promită că se mărită, dar își dorea tare mult să-l aibă pe bărbatul acesta în viața ei. Și cine știe ce s-ar putea întâmpla în viitor? Nu cunoscuse nici un bărbat care să fi fost îndrăgostit de ea. Sau nebun. Dar indiferent dacă chiar era îndrăgostit sau de-a dreptul nebun, nu mai întâlnise un bărbat care s-o facă să se simtă așa cum o făcea el.

Bineînțeles că nu putea să facă absolut nimic până când nu-i spunea adevărul.

- Domnule. Îi susțin privirea cu fermitate. Mai am de făcut o mărturisire.

- O! Zâmbi într-un fel poznaș. Înțelesesem că nu vă este ușor și nici nu vă pricepeți.

- Nu, dar încep să învăț. Exercițiul, fără îndoială, mormăi ea. Trase aer în piept și-și îndreptă umerii. Ar trebui să vă spun...

– Cassandra? În spatele ei răsună o voce familiară.

Deliei îi stătu inima. Îi aruncă o privire plină de regret lui St. Stephens, apoi se întoarse încet.

– Bună seara, mamă.

Lângă palmieri stăteau William și Georgina Effington, Lord și Lady William. Pe chipul mamei Deliei era întipărită o expresie clară de enervare. Tatăl ei ațîșea zâmbetul de suferință îndelungată care îi însoțea în mod obișnuit ținuta de gală.

– Nu mă așteptam să te văd aici, draga mea, spuse mama, și privirea ei circumspectă se mută de la Delia la St. Stephens și înapoi. Inutil să-ți mai spun că atunci când cineva care se plimba prin grădină a pretins că te-a văzut pe ferastră în ceea ce s-ar putea numi o poziție foarte compromițătoare, am zis că e imposibil să fii tu, fiindcă tu nici măcar nu ești aici. O studie cu atenție pe fiica ei. Îți închipui surpriza mea când am văzut că nu am avut dreptate.

– Sigur că-mi închipui, spuse Delia cu voce slabă.

– Totuși, eu... Mama trase șuierat aer în piept, și făcu ochii mari. Dumnezeu! Phil...

– Lady William, spuse St. Stephens calm, făcând un pas înainte. Vă asigur că nu s-a întâmplat nimic nepotrivit aici în această seară. Fiica dumneavoastră și cu mine am avut o foarte agreabilă conversație și presupun că oricine pretinde că a văzut altceva în realitate nu a văzut nimic mai mult decât o imagine distorsionată de geam.

Delia respiră ușurată, fără să-și fi dat seama că-și ținuse respirația.

– Foarte bine, murmură tatăl. Atunci așa rămâne.

St. Stephens se întoarse spre tatăl ei:

– Domnule, nu sunt sigur că vă amintiți de mine, dar ne-am întâlnit săptămâna trecută la Effington Hall.

Tatăl ei îl scrută cu privirea ușor îngustată, apoi dădu din cap aprobator:

– Sigur că da. St. Stephens, nu? Fratele meu vorbește foarte frumos de dumneata.

– Sunt onorat, domnule. Intenționez să vă fac o vizită cândva, în viitor, dar se pare că acum e un moment la fel de potrivit

ca oricare altul. St. Stephens îi aruncă un zâmbet scurt Deliei. Aș dori să vă cer permisiunea de a o vizita pe domnișoara Effington.

– Domnișoara Effington? Vrei să zici Cassandra?

Tatăl o săgetă cu privirea, iar ea zâmbi stânjenită. De când se știa, el putea imediat să-și deosebească fiicele una de cealaltă. Pretindea că este ceva în ochii lor. Își înăbuși ceva ce ar fi putut fi tuse, dar mai degrabă era râset.

– Domnule? spuse St. Stephens. Vă simțiți bine?

– Nu mă simt bine de ani de zile. Își fixă insistent cu privirea fiica. De când am copii, nu. Fiice, în mod special. Creaturi al naibii de dificile. Îl îmbătrânesc pe un bărbat înainte de vreme.

– Mulțumesc, tată, murmură Delia.

– N-o să uit acest lucru, domnule, răspuse St. Stephens. Dar, în legătură cu această fiică în mod special...

– În acest moment nu am nimic de spus despre această fiică în mod special. Tatăl o țintui cu privirea. Cred că are ea multe de spus înainte să spun eu.

– Sau mai degrabă multe de explicat. Mama o fulgeră imediat cu privirea.

– Iar eu înțeleg că sunt țigări de foi în bibliotecă, și acolo aș prefera să fiu în acest moment. Așa că vă rog să mă scuzați... Tatăl îi luă mâinile și aplecându-se spre ea, spuse cu voce joasă, doar pentru ea: Ți dai seama că vei trece prin iad ca să plătești pentru asta și ești pe deplin conștientă de ceea ce înseamnă exact acest iad. Merită complicațiile?

– Sincer, tată, nu știu dar mi-aș dori foarte mult să aflu.

– Ai grijă, draga mea! Privirea lui o căută pe a ei. Dar cred că pot să pun pariu că vei avea. Cine s-a fript cu ciorbă suflă și-n iaurt.

Ea suspină:

– Sper din suflet, tată.

El zâmbi și făcu un pas înapoi:

– Dacă stau să mă gândesc, oricât de extraordinare ar fi țigările de foi ale lordului Puget, mă tem că va trebui să mă lipsesc. În seara aceasta mai avem încă o întâlnire și ar trebui să plecăm. Georgina?

Mama o țintui pe Delia cu o privire pătrunzătoare:

– Presupun că vii și tu cu noi?

– Prostii, spuse tatăl repede. Probabil că o așteaptă o trăsură și sigur se poate întoarce acasă tot așa cum a venit.

– Mulțumesc, tată. Se simțea complet ușurată.

– Foarte bine, zise mama ei cu un suspin de resemnare. Cum se face târziu, discutăm mâine despre asta.

– Da, bineînțeles. Delia se forță să zâmbească amabil. Și cum să nu zâmbească acum? Abia aștept.

Mama ei se aplecă spre ea și o sărută pe Delia pe obraz:

– Eu n-aș fi nerăbdătoare.

Părinții ei își luară rămas-bun și se îndreptară spre ieșire.

– Părinții dumneavoastră sunt mereu așa de enigmatici? Întrebă St. Stephens.

– De regulă sunt foarte deschiși, cum ar trebui să fiu și eu. Totuși, mama are dreptate. Este mult mai târziu decât mi-am închipuit și trebuie să plec.

– Și ce se întâmplă cu mărturisirea dumneavoastră? Sper că nu mă lăsați așa, fără să-mi spuneți povestea. Nu cred că e posibil să mă tachinați în acest fel, nu?

– O, dar ador să vă tachinez, domnul meu. Atitudinea ei era degajată, în ciuda zbuciumului interior.

Ar fi fost o chestiune mult mai simplă dacă i-ar fi spus că de fapt nu era nicidecum *domnișoara* cutare, ci mai degrabă *Lady* Wilmont, înainte să sosească părinții ei. Și asta era cu siguranță intenția ei. Dar acum, că el ceruse permisiunea să o viziteze, mărturisirea ar fi teribil de jenantă. Omul ar putea fi grozav de stânjenit, ba chiar umilit. Era pe de-a-ntregul posibil să nu mai dorească să o vadă niciodată după ce va afla adevărul. A, nu pentru că era o văduvă cu un iz de scandal în trecutul ei, ci pentru că îl mințise. El era, din câte-și dăduse ea seama, un bărbat cu un foarte clar simț al onoarei. Iar ea putea măcar să-l scutească de alte situații jenante în public.

Medită preț de o clipă:

– Sora... sora mea are câțiva invitați la cină mâine-seară, și mi-ar plăcea foarte mult dacă ați putea să veniți.

– Cu o condiție.

– Și dumneavoastră? Suspină. Pe lumea asta toți îi puneau condiții? Foarte bine.

– Voi veni numai dacă promiteți că mărturișiți, deși nu-mi închipui ce păcate ați fi putut comite care să necesite mai mult decât să fie pur și simplu menționate. Ultima dumneavoastră mărturisire a fost pur și simplu datorată memoriei care v-a jucat feste, și de fapt – zâmbi ca un copil – a fost isprava mea. Doar dacă nu cumva, bineînțeles – o sfredeli cu privirea –, doriți să mărturișiți că nu simțiți nimic pentru mine.

– Și dacă de fapt chiar asta și este mărturisirea mea?

– Îmi veți frânge inima, domnișoară Effington. Suspină exagerat de dramatic. Și nu-mi veți lăsa altă soluție.

– Zău?

El scutură din cap cu prefăcută remușcare:

– Voi fi obligat să pornesc o campanie care o va face pe oricare dintre cele ale lui Wellington să pălească, prin comparație.

Ea râse:

– Aș vrea s-o văd și pe asta.

– O, dacă voi fi nevoit, domnișoară Effington, o veți vedea. Se apropie, cu ochii scânteindu-i. Surprinsă, ea își ținu răsufarea. Vedeti, cei din familia Effington nu sunt singurii care refuză să piardă.

Capitolul 12

Dacă erai suficient de norocos să ai în spate resursele unui departament al guvernului britanic și suficient de inteligent să ai inspirația să lași trăsura și vizitiul suficient de departe ca să eviți înghesuiala de vehicule din fața reședinței Puget, reușeai cu ușurință să te întorci acasă mult înaintea celorlalți. Ceea ce era în mod special necesar dacă mai aveai nevoie și de câteva momente în plus ca să te transformi dintr-un viconte tânăr într-un major-dom vârstnic.

Tony aruncă o privire în oglinda aurită de la intrare și dădu din cap satisfăcut. Nici un fir de păr de pe creștetul lui Gordon nu era nelalocul lui. Surprinse privirea lui Mac, postat lângă ușa

din față. Bărbatul dădu din cap aproape imperceptibil, în semn de aprobare. Tony rezistă tentației de a zâmbi. Nu, rezistă tentației de a râde în hohote.

Seara cu Delia decursesese mult mai bine decât visase vreodată. Cu siguranță nu-l recunoscuse, și fusese de-a dreptul minunat să fie el însuși cu ea. Și prostia aceea cu părinții ei – își înăbuși un hohot de râs. Ei bine, o meritase. Să pretindă că este sora ei și să sfideze orice convenție socială ieșind în public. O, sigur că făcuse același lucru la Effington Hall, dar dacă judecai lucrurile foarte simplist, puteai spune că nu prea era loc public. La urma urmelor, era căminul familiei ei.

Mac deschise ușa și Delia apărură în prag.

– Bună seara – se opri o fracțiune de secundă – milady.

– Bună seara, Gordon. Dădu din cap cu voioșie. Sora mea este în salon?

– Da, doamnă.

– Minunat. Porni spre salon. El ajunsese la ușă cu un pas înaintea ei și o deschise. Ea păși peste prag și se opri brusc. Știi cine sunt?

– Bineînțeles, Lady Wilmont.

Îi aruncă o privire suspicioasă:

– De unde știi?

– Privirea din ochi, milady. Este inconfundabilă, replică el ca un adevărat majordom, în cel mai imperturbabil mod cu putință.

– Încântător, murmură ea, și se întoarse în încăpere. El închise ușa în urma ei, lăsând-o crăpată discret, suficient cât să audă cât mai mult posibil din conversație, după care își luă în primire postul lângă ea.

– Ei bine? răsună vocea domnișoarei Effington din bibliotecă. A fost...

– O parte a fost absolut minunat, dar seara nu s-a dovedit exact așa cum plănuisem. Delia oftă. M-am confruntat cu o problemă neașteptată.

El își închipuia expresia de pe chipul surorii ei.

– Ce fel de problemă? Nu mi-ai distrus complet reputația, nu?

– Sigur că nu, nu fi prostuță. Delia se opri, în mod limpede adunându-și tot curajul. Te rog, stai jos, Cassie. Am multe să-ți spun.

Delia coborî vocea și, oricât se strădui Tony, nu reuși să-i deslușească vorbele. Se aștepta ca sora ei să scoată un țipăt în orice moment.

Evident că se aștepta ca domnișoara Effington să fie tulburată de *problemele* neașteptate cu care se confruntase sora ei, deși în mod clar și ea era la fel de vinovată ca și Delia. Aceasta ar trebui să fie pentru amândouă o lecție despre ce înseamnă să înșeli și să te dai drept altul.

Ignoră latura ipocrită a criticii lui. La urma urmelor, se băgase într-o înșelăciune cu substituire de persoană mult mai complexă, prin care invadase casa Deliei, intimitatea, chiar încrederea ei. Știa foarte bine că ea va considera păcatele ei mult mai puțin importante decât ale lui, deși el ar fi putut în mod evident să argumenteze că, în vreme ce mascarada ei era în scopuri pur personale, a lui avea un țel mai înalt, în primul rând propria ei siguranță. De fapt, se putea spune chiar că șiretlicul lui era săvârșit tocmai pentru securitatea țării lui. Păi, privind lucrurile astfel, era de datoria lui patriotică să o mintă.

Oricum ar fi fost, ea nu-l va ierta niciodată.

Simți o greutate în piept. Foarte probabil, îl va disprețui. Și de fapt, cine ar putea s-o învinovățească? O înșelase, o mințise, din prima clipă când intrase în casa ei. Se folosise de această înșelăciune ca să-i câștige încrederea, chiar și sentimentele. Iar în seara asta, pur și simplu amestecase păcatele.

Din salon se auzi un hohot de râs. Tony și Mac schimbară priviri. Tony habar nu avea dacă râsul era semn bun sau foarte, foarte rău.

Tony nu intenționase să-i spună Deliei că s-ar putea s-o iubească; de fapt, încă nu recunoscuse nici în sinea lui. Și în mod sigur nu avusese de gând să aducă vorba despre posibilitatea căsătoriei. Doar gândul căsătoriei, al unui angajament și al constrângerilor permanente îi dădeau fiori reci prin inimă, deși cu Delia, căsătoria, permanența, angajamentul și constrângerile nu sunau așa de rău. Ba de fapt, totul avea o atracție destul de interesantă. Și cu toate acestea, nu știa exact de ce menționase căsătoria, deși în ultima vreme îl preocupase asta. Răspunsul simplu și vădit era că se lăsase pur și simplu prins în acel moment. Dăduse o adevărată

reprezentatie cu partea în care insistase să-i cunoască părinții, să ceară permisiunea tatălui ei s-o viziteze, totul de dragul de a se înfățișa drept un bărbat onorabil. La gândul ăsta, îi crăpa obrazul de rușine. Chiar avea un simț al onoarei foarte dezvoltat, dar cu certitudine Delia nu va vedea lucrurile așa.

Va fi norocos dacă Delia îi va permite să trăiască după toate astea. Tony mai fusese în situații periculoase și înainte, dar nici una la fel de potențial letală ca jocul în care se afla prins cu Delia.

Bun venit în acest joc.

Atunci, era vina ducelui? Inoculase intenționat ideea căsătoriei în mintea lui Tony? Nu avea de gând să dea uitării totul, întâi de toate dată fiind supărarea că nepoata lui era amestecată în povestea asta. Era probabil felul lui de a pune în aplicare răzbunarea. Omul acela chiar era diabolic.

Nu, nu era vina ducelui. În fapt, nu era vina nimănui, nici a Deliei sau a surorii ei. Soarta era de vină poate, și bizara înlanțuire de evenimente care începuseră cu jumătate de an în urmă cu Wilmont și îi adusese pe toți în acest punct. Adevărul gol-goluț era că el chiar se îndrăgostise de femeia pe care o amăgea și, în plus, voia să-și petreacă tot restul vieții cu ea.

O viață pe care ea s-ar putea foarte bine să i-o sfârșească prematur când va afla adevărul. Probabil că era la fel de diabolică precum unchiul ei. Păi, doar dacă te gândeai la planul complicat și relativ izbutit pe care ea și sora ei îl puseseră la cale pentru seara asta. Fără îndoială că perfidia era o trăsătură de familie.

Nu exista o cale convenabilă de a ieși din această încurcătură. O mărturisire din partea lui ar fi putut foarte bine să ducă la crimă din partea ei. Ducele se aștepta ca Tony să facă tot ce se cuvenea dacă șiretlicul lui era dezvăluit public, și dacă el era dispus, Tony pune la bătaie toată averea lui că Delia nu ar fi fost. Tony nu se îndoia nici o clipă că acum, când avea avere și independență, nu va fi deloc înclinată să facă ceva ce nu vrea.

Iar ea dorea să devină femeie experimentată, nu soție.

Totuși, în ciuda intențiilor ei, era convins că nu era genul de femeie care s-ar fi lăsat atrasă de latura trupească a *experienței* fără să se implice și emoțional. Dacă ar ajuta-o să-și atingă obiectivul,

cu puțin noroc, când va veni momentul să-i spună adevărul, va fi la fel de îndrăgostită de el cum era el de ea.

Dumnezeule, asta era răspunsul. Va lansa o campanie pentru cucerirea inimii ei care va rivaliza cu încercarea lui Wellington de a-l înfrânge pe Napoleon. Oricât de greu i-ar fi fost să admită că ea își croise drum în inima lui, o iubea cu adevărat și nu voia să o piardă. Înțelegea prea bine cum fusese posibil s-o iubească și Wilmont.

Și totuși... Gândul îl paraliză. Pe Wilmont nu-l iubise. Atâta lucru măcar spusese în seara asta. Dacă era adevărat, atunci era limpede ca lumina zilei că nu se măritase cu el pentru că așa dorise, ci pentru că fusese obligată. Pentru că Wilmont o compromisese, iar ea nu găsisese altă soluție. Tony ajunsese deja la concluzia că exista măcar posibilitatea ca Wilmont să fi ținut la ea, dar acum se întreba ce fusese mai întâi: seducerea sau sentimentele.

Dacă Delia nu-l plângea pe bărbatul iubit, poate că era loc în inima ei și pentru Tony.

Brusc, murmurul vocilor din bibliotecă crescuseră, și Tony se dădu într-o parte din ușă. O clipă mai târziu, ușa se deschise și Delia cu sora ei ieșiră.

Domnișoara Effington îi aruncă un zâmbet prietenos.

– Mă bucur să te văd, Gordon. Sper că te simți mai bine.

– Da, domnișoară. Mulțumesc de întrebare, răspunse Tony politicos.

Delia se încruntă.

– Ce tot vorbești? Ești bolnav?

– Unul dintre servitori m-a informat că Gordon nu se simte bine și s-a dus la culcare. Nu l-am văzut deloc în seara asta.

Domnișoara Effington îl studia atent, și el nu se putu abține să nu se întrebe dacă crede povestea lui sau îl consideră cine știe ce trântor.

– O, Doamne! Delia își întoarse fața îngrijorată spre el. Te simți bine? N-ar trebui să te retragi?

– Mă simt foarte bine, doamnă. N-a fost nimic grav. Vocea îi era hotărâtă. Precis ceva ce-am mâncat.

– Mă gândeam că mâncarea este mult mai bună, murmură ea, examinându-l mult prea îndeaproape ca să nu se simtă stânjenit.

Atunci e în regulă, dacă ești sigur. Delia se întoarse spre sora ei. Încă o dată, mulțumesc. Dacă ai nevoie de mine...

– A, n-o să am nevoie de tine. Domnișoara Effington surâse. Mă descurc cu mama. De fapt, abia aștept. În afară de asta, mi s-a cam dus entuziasmul de a fi sora cea bună.

– Mă gândeam eu că așa va fi, zise Delia mucalit.

Câteva clipe mai târziu, domnișoara Effington plecă.

– A fost... – își dresе glasul – seara așa cum trebuie, doamnă?

– Seara a avut părțile ei bune. Delia își încruciașă brațele pe piept. Nu ești de acord, nu?

– Nu se cuvine ca eu să fiu sau nu de acord, milady.

– Înțeleg. În vocea Deliei se simțea preocuparea. Se întoarse și porni spre bibliotecă. Nu vrei să mi te alături la un pahar de brandy și o partidă de table, Gordon? Sunt mult prea surescitată ca să dorm. Un brandy și să mă bați tu la o partidă sau două ar trebui să aibă efect.

– Cum doriți.

Tony se duse spre ușă, o deschise înainte cu o clipă de a ajunge ea, se felicita fiindcă socotise corect, și o urmă în încăpere. Ea se duse spre măsuța de table, iar el se îndreptă spre bufetul cu băuturi. Turnă pentru amândoi câte un pahar, apoi i se alătură la măsuță.

Ea sorbi absentă din paharul pe care i-l dăduse. Începură jocul într-o tăcere relativă și continuară cu mutare după mutare. Pentru o femeie care pretindea că era prea agitată ca să se culce, era neobișnuit de tăcută, și chestia asta era al naibii de enervantă. De fapt, fusese neobișnuit de tăcută de când se întorsese la Londra. În rolul lui de Gordon, Tony credea că stăpânea arta răbdării, și până acum nu o presase să-i afle gândurile, numai că se pare că răbdarea lui avea o limită.

– V-am supărat cumva, Lady Wilmont? Se strădui să dea vocii lui o notă de nepăsare.

– În afară de faptul că m-ai bătut măr în fiecare seară în ultimele trei zile? Păi, nu. Delia studie măsuța de table. De ce întrebi?

– Sunteți extrem de tăcută de când v-ați întors de la țară, și extrem de tăcută și în această seară.

– Credeam că preferi liniștea când joci.

- Din partea dumneavoastră, doamnă, liniștea este mai îngrijorătoare decât gălăgia.

Ea își înalță privirea spre el.

- Scuză-mă, Gordon, în ultima vreme am fost preocupată de alte probleme.

- Dumneavoastră să mă scuzați *pe mine*, milady, dacă am depășit limitele.

- Absolut deloc, spuse ea apăsător. Deja ai permisiunea mea să spui ce gândești. Nu am de gând să revin asupra acestui lucru doar pentru că sunt preocupată de altceva.

- Pot să am îndrăzneala să vă întreb dacă s-a întâmplat ceva cât ați fost la Effington Hall? Sau poate în această seară?

- S-au întâmplat multe lucruri la Effington Hall. Sorbi din băutură, gânditoare. Am aflat că familia mea nu era nici pe departe așa de supărată pe mine din cauza căsătoriei mele și a scandalului iscat pe cât eram eu. De fapt, am aflat că scandalul în sine nu a fost atât de mare cum crezusem eu. Ciudat, nu ți se pare?

- Nicidecum. Suntem personajele principale din propriile noastre drame.

- Cred că da. Ești teribil de isteț, Gordon.

- Mulțumesc, milady. Își reprimă un zâmbet. Mă străduiesc să fiu.

Ea râse, și era plăcut s-o auzi.

- Gordon, spuse ea încet, reflectând încă la următoarea ei mișcare. Îți amintești când mi-ai spus că ar trebui să-mi găsec un soț și eu am zis că nu mă interesează în mod special să găsec un soț?

- Foarte bine.

- Ca să fiu absolut sinceră, nu știu dacă mai vreau un alt soț. Nu exclud total acest lucru, dar nu sunt sigură că vreau să mă arunc în altă căsnicie. Cel puțin, nu încă. Totuși, găsec că este îngrozitor de dezolant să trăiești singur. Ceea ce cred că vreau... în fine... adică...

- Da? o îndemnă el.

- Un bărbat, Gordon. Oftă din rărunchi, resemnată. Mi-ar plăcea foarte mult un bărbat în viața mea.

- Un anumit bărbat, milady, sau e bun orice bărbat?

– Mă gândesc la un anumit bărbat. În mod clar. Râse, un râs ciudat, ușor, ca și când nu ar fi fost sigură dacă ceea ce urmează să spună este amuzant sau supărător. Și cred – nu, știu – că și el se gândește la mine.

– Și acest lucru vă tulbură?

Privirea ei se încrucișă cu a lui.

– Nu. Este minunat. El este minunat.

– Înțeleg. Dădu din cap, gânditor.

– Atunci vrei să fii așa de drăguț să-mi explici și mie?

– Sunteți îngrijorată fiindcă nutriți sentimente pentru acest bărbat, și încă nu s-a împlinit un an de când a murit soțul dumneavoastră.

– Deci crezi că e vinovăție? Se lăsă pe speteaza scaunului, țintuindu-l cu privirea. Foarte bine, Gordon. Ba chiar, aș zice, isteț? E posibil să simt și un pic de vinovăție, dar... Se opri, preț de un moment lung. Căsătoria mea a fost o greșeală oribilă. Nici nu prea l-am cunoscut pe soțul meu.

– Și nu vreți să faceți din nou aceeași greșeală?

– O, Doamne, nu! Dădu pe gât brandy-ul din pahar, îl puse pe masă cu un pocnet surd și se aplecă în față. În mod sigur nu am de gând să mai fac o astfel de greșeală îngrozitoare. Refuz. La urma urmelor, căsătoria este o stare permanentă. Și nu poți să contezi pe faptul că soțul tău va găsi potrivit să moară atât de curând după căsătorie. Făcu ochii mari și icni șocată de cuvintele pe care le spusese. N-am vrut să... adică, nici o clipă... o, Doamnel Își îngropă fața în mâini. Sunt o persoană demnă de dispreț.

Tony se ridică în picioare, aduse carafa cu brandy, apoi se întoarse la locul lui.

– Îndrăznesc să spun, doamnă, că nu sunteți neobișnuită.

– Ha! mormăi ea, cu față încă ascunsă în mâini. Atunci, lumea este plină de oameni demni de dispreț.

– Presupun că din când în când toți avem ceva calități neplăcute, spuse el blând, umplându-i din nou paharul. Și aproape totul este relativ. Ceea ce tu crezi că este, să zicem, rușinos, altcineva ar putea considera că este un rău necesar. În serviciul țării sale sau ceva de genul ăsta.

Ea înalță capul și se uită la el derutată.

– Ce tot spui?

– Un gând care mi-a trecut prin cap, milady, nimic mai mult. Îi dădu paharul.

– Eu am zis întotdeauna despre mine că sunt o persoană destul de drăguță. Este teribil de enervant să-mi dau seama că am greșit. Scutură din cap și luă o înghițitură lungă din pahar, să se învioneze. Nu-mi vine să cred că am spus un asemenea lucru. Nu-mi vine să cred că mi-a trecut prin cap un asemenea lucru. Ce fel de femeie se gândește la asemenea lucruri?

„O femeie care nu l-a iubit pe bărbatul cu care s-a căsătorit.“

– O femeie demnă de dispreț. Cu un gest hotărât, arătă cu paharul spre el. Ea ar face asta.

– Deloc. O femeie tânără spune astfel de lucruri, milady, replică el ferm. O femeie tânără care se trezește într-o situație fără ieșire, fără nici o posibilitate să scape.

– Dar în mod evident nu am dorit ca el să moară!

– Sigur că nu. O examinează atent. Însă este în firea oamenilor să vadă avantajele implicite chiar și în cele mai rele împrejurări.

Ea strâmbă din nas.

– Alte panseuri istețe, Gordon?

– Facem și noi ce putem. Oricât de informativă era discuția, nu era chiar ce voia el. Aș putea să vă întreb ce legătură au toate acestea cu gentlemanul în chestiune?

– Gentlemanul în cauză este... Se opri un lung moment, pentru a-și alege vorbele sau poate pentru a-și limpezi gândurile. Tony își ținu răsufarea. Oricât m-aș teme să nu fac încă o greșală cu viața mea, oricât mi-aș da seama că, de fapt, nu-l cunosc nici măcar cât îl cunoșteam pe soțul meu când am fost... când m-am măritat cu el, am sentimentul că-l cunosc foarte bine. Își sprijini cotul pe masă, fără să ia în seamă piesele de joc, și își propti bărbia în mâna cealaltă. Nu știi ce este, Gordon, dar el mi se pare extraordinar de familiar. Poate ceva în felul în care-și ține corpul – este extrem de înalt.

Cu un gest reflex, Tony se lăsă ușor în scaunul pe care stătea.

– Este timbrul vocii lui sau poate intonația vorbelor.

– Nu zău, spuse el, cu vocea o idee mai joasă decât înainte.

-Sau poate privirea din ochii lui. Ochii lui au cea mai închisă nuanță de căprui pe care am văzut-o vreodată. Asemănători cu ai tăi, spuse ea gânditoare. Deși ai tăi sunt greu de văzut în spatele ochelarilor.

-Mă tem că e un aspect nefericit legat de vârstă.

Tony trimise o rugăciune tăcută spre cer în semn de mulțumire pentru că avusese bruma de prevedere să adauge și ochelari la travestiul său.

Ea agita brandy-ul din pahar:

-Și când vorbim, am senzația bizară că am mai vorbit și altă dată. Conversații lungi, intime. Știu că nici măcar nu ne-am mai întâlnit. Și totuși... Oftă. Este tulburător și în același timp plăcut.

Ultimul lucru pe care și-l dorea el era ca ea să se tot gândească la motivele pentru care părea așa de familiar și să descopere singură adevărul. Și așa avea să fie destul de rău când o să-i spună, dar măcar atunci va avea situația sub control. Nimic nu era mai rău, din experiența lui, decât revelațiile neașteptate.

-Sunt oameni pe lume care cred că sufletul nu moare niciodată, spuse el meditativ. Că renaște la nesfârșit și că noi ne retrăim viețile la nesfârșit.

-Reincarnare. Ea dădu din cap. Mama mi-a povestit despre asta. Este unul dintre multele lucruri în care crede.

-Se zice că pe aceia pe care i-am cunoscut în această viață i-am cunoscut și altă dată și îi vom cunoaște din nou. Se zice că de aceea oameni pe care nu i-am văzut niciodată ni se par câteodată așa de familiari.

-Pentru că i-am cunoscut în altă viață? Nu m-am gândit prea mult la asta înainte, dar este o idee încântătoare. Deci cei pe care îi iubim în această viață...

-I-am mai iubit altă dată.

-E grozav de romantic. Sortiți să fim împreună pentru eternitate. Deși eu cred că e posibil să fii predestinat să faci aceleași greșeli tot timpul.

-După cum înțeleg eu lucrurile, în fiecare viață nouă ai ocazia să ispășești păcatele trecutului.

- Asta e în mod sigur o veste bună. Îi aruncă un zâmbet. Totuși, se mai pierde din distracție, nu crezi? Vreau să spun că dacă toți cei pe care îi cunoaștem sunt persoane pe care le-am mai întâlnit, persoane pe care suntem menși să le întâlnim, atunci viața este puțin lipsită de aventură.

- Aventura poate foarte bine să fie ceea ce vrem noi, doamnă.

Ea râse:

- Chiar că-mi ridici moralul, Gordon.

- Atunci în seara aceasta mi-am îndeplinit sarcina, spuse el în glumă.

Îi plăcea mult să o înveselească, chiar dacă făcea acest lucru mai degrabă în calitate de majordom. Îi plăcea felul în care îl asculta și felul în care se uita la el ca și când el ar fi avut răspunsuri la toate întrebările vieții. Și din nou simți o înțepătură de gelozie față de „Gordon”.

- Ei, atunci mai răspunde-mi la încă la o întrebare.

- O să fac tot ce pot.

- Lăsând deoparte toată povestea că eu și gentlemanul poate ne-am mai întâlnit cândva, aici pe pământ, în acest moment trebuie să găsec o cale de a-i explica... în fine... Strămbă din nas.

- Că nu sunteți sora dumncavoastră?

Ea dădu din cap că da.

- Dacă aș putea să am îndrăzneala să vă fac o propunere cam șocantă...

- Propunerile șocante sunt preferatele mele de multă vreme. Ce-mi sugerezi?

- Spuneți-i adevărul, milady.

Ea se strămbă:

- Asta chiar că este șocant.

- Veți fi surprinsă cât de mult apreciază domnii sinceritatea. Dacă este bărbatul care sperați că este, dacă vă merită cătuși de puțin afecțiunea, va fi cât se poate de cavalier.

- Chiar crezi?

- Milady, pun rămășag pe leafa mea pe o lună.

Îl studie cu atenție un lung moment.

- Ai dreptate, dar încep să cred că întotdeauna ai dreptate. Chiar am încercat să-i explic în această seară, dar - ridică din

umeri – nimic nu a mers așa cum plănuisem eu. De fapt, nu văd nici o altă cale de a continua, decât să i-l predau surorii mele și să o las pe ea să meargă mai departe cu mascarada asta. Și prefer să evit acest lucru. Foarte bine, atunci. Se lăsă pe spătarul scaunului și își ridică bărbia în felul acela hotărât care o caracteriza. O să-mi descarc sufletul în fața lui mâine-seară. O să-i mărturisesc totul și sper să fie bine.

– Sunt convins că totul va fi bine, doamnă.

De fapt, putea să garanteze. Va face tot posibilul ca să-i ușureze ei situația cât se poate de mult, fără să-și dezvăluie el secretele. Se va arăta surprins de mărturisirea ei, dar nu ofensat de înșelăciunea ei. Va fi politicoș, fermecător, ba chiar amuzat. Probabil că vor râde de toată povestea. Va fi o seară foarte agreabilă și amuzantă.

– Cred că am deranjat piesele de joc. Delia aruncă un ochi peste masă, apoi zâmbi. Nu știu, dar parcă mă amuză ideea de a deranja piesele de joc. Așa că-ți propun să reluăm jocul de la început. Îmi dau seama că sunt dornică să joc și trebuie să te avertizez că intenționez să câștig. Și în plus – în ochi îi luci o scânteie de veselie – nu intenționez să fiu absolut deloc tăcută.

Capitolul 13

Draga mea Delia,

Oricât mi-aș dori să spun că nu sunt absolut deloc surprinsă, trebuie să mărturisesc că sunt mai mult decât puțin șocată azi. Purtarea părinților m-a adus în această stare, o ironie pe care încă nu reușesc s-o deslușesc.

Nu știu exact ce anume s-a petrecut între ei, dar din ce-am înțeles, tata i-a spus mamei că ai depășit vârsta la care ai nevoie de consimțământ și că ți-ai câștigat dreptul de a face greșeli. Mai mult, deși eu sunt încă nemăritată și locuiesc sub acoperișul lor, tata a declarat că și eu sunt suficient de matură să fac greșeli, deși te asigur că nu am intenția să fac așa ceva.

Mama a acceptat totul cu o seninătate pe care rareori am văzut-o la ea. Nu pot decât să bănuiesc că astrele și-au schimbat alinierea pe cer, sau că a înghețat iadul, sau că o zbură porcul...

– Vișiniu sau bej? își spuse Delia în barbă, în timp ce străbătea salonul, frângându-și mâinile.

Era absurd. Într-o clipă de nebunie își închipuise că dacă-și concentrează toată atenția asupra culorii dominante pentru renovarea acestei încăperi sau a oricărei alte încăperi, avea să-i distragă atenția de la faptul că St. Stephens va fi aici din moment în moment. Ar fi trebuit să fie mai înțeleaptă. Nimic nu i-ar fi putut lua mintea de la iminenta sosire a lui St. Stephens, în afară de o herghelie de cai tropăind în holul de la intrare sau porcii zburători la care se referise sora ei.

Cu siguranță, Delia era cât se poate de pregătită. Purta rochia neagră de dantelă pe care o purtase la balul bunicii ei și știa că arată splendid în negru. De fapt, nerăbdarea sau teama legată de apropiata seară îi adusese o umbră de culoare în obraji. Pe lângă asta, își petrecuse mare parte din zi repetând de nenumărate ori vreo duzină de versiuni ale poveștii pe care urma să i-o spună și cum avea s-o spună. Păcat, în acest moment nu se putea gândi la nici una.

– Vișiniu sau bej.

Și dacă el se hotărâse să nu vină? Cu siguranță ar trimite un bilet dacă n-ar putea sau n-ar dori să vină. Nu era tipul de bărbat care acceptă o invitație pentru ca apoi să nu apară. St. Stephens se considera mult prea rigid pentru asta. Numai gândul acesta o făcu să suradă. Tipul nu era absolut deloc rigid, și indiferent cine îl numise așa era fără îndoială nebun.

– Vișiniu sau bej. Vișiniu sau bej...

Bineînțeles că dacă aflase că nu este *domnișoara* Effington, era posibil să fie prea supărat ca să vină. Sau umilit. Înțelegea foarte bine că era posibil ca șiretlicul ei să-l fi făcut să se simtă prost, mai ales dată fiind întâlnirea cu părinții ei. Era chiar posibil să creadă că pur și simplu juca cu el un fel de joc, că flirta. Dumnezeu, omul ăsta vorbea despre căsătorie și despre posibilitatea iubirii, fără doar și poate un subiect dificil de abordat pentru orice

bărbat, în orice situație. I se strânse inima la gândul că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Lordul Misterios. Chiar că i se potrivea. Era evident că avea și el secretele lui. Faptul că știa atât de puține despre el îl făcea cu atât mai interesant. Era foarte posibil ca el să fie începutul noii ei vieți, cu marea aventură. Gândul acesta era deopotrivă captivant și înspăimântător. Deși bănuia că St. Stephens nu se va mulțumi să fie doar primul pas pe drumul ei spre experiență. Și mai bănuia că nici ea. Ciudat, dar și acest gând era la fel de captivant.

– Milady. MacPherson intră în salon. A sosit lordul St. Stephens.

– Minunat, spuse ea cu un oftat de ușurare. Poftește-l, te rog.

Valetul se întoarse spre ușă. Delia se duse spre marginea semineului, loc care hotărâse dinainte că oferă cea mai atrăgătoare priveliște, își împreună mâinile, afișă zâmbetul pe care îl repetase în oglindă de mai multe ori azi și-și dădu seama că lipsește ceva.

– Un moment. Unde este domnul Gordon?

– Nu se simte bine, milady, spuse MacPherson liniștit.

Ea se încruntă:

– E grav?

– Nu cred, doamnă. Ar trebui să fie... MacPherson își reprimă un acces de tuse. Vă rog să mă scuzați, doamnă. Domnul Gordon se așteaptă să fie *el însuși* mâine-dimineață.

– Mulțumesc.

MacPherson înclină capul și ieși. Totuși, Delia ar trebui să pună pe cineva să vadă ce face Gordon, mai târziu. Ar face-o chiar ea, dar s-ar putea să fie prea mult dacă s-ar duce în camera lui. Deja depășise bariera între servitor și stăpână în nenumărate feluri, dar bănuia că până și dragul de Gordon ar considera apariția ei în camera lui absolut nepotrivită. Nu, demnitatea lui nu ar permite așa ceva.

În ultima vreme devenise prietenul ei cel mai apropiat. A, bineînțeles că acum când recâștigase bunăvoința familiei ei, o avea pe Cassie cu care să vorbească și fără doar și poate că și alte rude urmau s-o viziteze. Dar Cassie și restul familiei nu locuiau cu ea în această casă, și oricât de minunat ar fi fost să primești

oaspeți, aceștia se întorceau la casele lor. Își dădu brusc seama că aici era aproape la fel de exilată ca și atunci când fusese în Ținutul Lacurilor. Și își mai dădu seama că ea singură își impusese ambele exiluri.

Poate că întâmplarea din seara anterioară era mult mai importantă decât simpla dorință de a-l revedea pe St. Stephens. Și poate că St. Stephens era mai mult decât prima ei aventură. Poate că era chiar începutul noii ei vieți.

– Lady Wilmont? St. Stephens păși în încăperea cu un zâmbet care îi merse drept la inimă.

– Lord St. Stephens. Trase adânc aer în piept și îl răsplăti cu cel mai cald surâs. Sunt încântată că ați putut să acceptați invitația.

– Cum aș fi putut să refuz o invitație de la o gazdă așa de fermecătoare? Îi luă mâna și o duse la buze, fără să-și ia privirea de la ea.

– Chiar vă pricepeți la cuvinte, domnule. O să-mi suciți capul de-a dreptul. Râse ușor, un râs puțin forțat, în contradicție cu senzația că i se strânge stomacul.

El privi în jur.

– Să înțeleg că sunt primul care a sosit?

– Da. În fine, despre asta...

– Iertați-mă că mă holbez, Lady Wilmont. O examină atent. Dar asemănarea dintre dumneavoastră și sora dumneavoastră este remarcabilă.

De data aceasta râsul ei era sincer:

– Toată viața mea am auzit acest lucru, domnul meu, dar sunt și deosebiri între noi. Nu semănăm chiar perfect, ci mai degrabă fiecare este imaginea reflectată a celeilalte. Imagini în oglindă, cum s-ar zice. De exemplu, sora mea preferă mâna stângă, iar eu o prefer pe cea dreaptă.

– Zău? Se încruntă. Mă consider un tip cu un spirit de observație destul de bun, și eram convins că domnișoara Effington o preferă pe cea dreaptă.

– Chiar aveți spirit de observație, dar sora mea preferă mâna stângă, spuse ea apăsător, dându-și seama că dacă el înțelege însemnătatea vorbelor ei, poate că de fapt nu ar mai fi nevoie

să mărturisească. Iar exercițiul nu făcea ca mărturisirea să fie mai ușoară. Eu sunt cea care preferă mâna dreaptă.

– Mă tem că sunt cam derutat. Privirea i se îngustă. Sau poate ar trebui să spun: Mă tem că sunt într-o situație delicată.

– Ei, e rândul meu, nu? murmură ea, apoi trase adânc aer în piept, își îndreptă umerii și îl privi în ochi. Domnul meu, trebuie să vă mărturisesc ceva.

– Și dumneavoastră?

Ea ridică din sprâncene mirată.

– Și eu, ce?

– Sora dumneavoastră mi-a spus aseară că vrea să-mi facă o mărturisire.

Ea făcu un gest cu mâna, ignorând comentariul lui.

– Suntem o familie cu multe secrete.

Delia se întoarse și începu să străbată încăperea în încercarea de a-și aduna curajul. Ar fi trebuit să spună adevărul pe nerăsuflăte, adineaori. Ar fi trebuit să aibă curaj și să-l spună. Acum s-ar fi terminat totul. Se gândea mult prea mult la reacția lui și la scuzele ei, și la consecințe, și...

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Mărturisirea? o ajută el.

– A, da, mărturisirea. Îl privi. V-am spus că nu mă pricep să fac mărturisiri nici prea bine și nici prea ușor?

– Sora dumneavoastră a spus ceva de genul acesta. Își încrucișă brațele pe piept și se sprijini de polița căminului. Lady Wilmont, trebuie să vă spun că mi se pare totul foarte amuzant.

– Zău? Se opri brusc și-l țintui cu privirea. Și ce anume exact vi se pare amuzant?

– Doamna mea, dumneavoastră încercați să vă adunați curajul. Este chiar foarte distractiv.

– Mă bucur că unul din noi se distrează. Vocea îi era puțin mai ascuțită decât intenționase și își dădu seama că enervarea pe el îi risipise neliniștea. Ei bine, domnul meu...

– Probabil că ar trebui să vă scutesc de orice alte eforturi.

Îl scrută printre pleoape.

– Oricât de mult aş aprecia oferta dumneavoastră, cum naiba aţi putea să faceţi acest lucru?

El ridică din umeri.

– Pentru început, aş putea spune că nu este nevoie de nici o mărturisire, căci ştiu foarte bine ceea ce vă vine așa de greu să spuneţi.

– Ştiţi? Îi pieri tot curajul.

– Ştiu. La colţul buzelor îi înflori un zâmbet şiret. Doriţi să-mi spuneţi că femeia cu care am dansat la Effington Hall şi pe care am întâlnit-o din nou aseară, femeia pe care o cunosc drept domnişoara Effington, domnişoara *Cassandra* Effington, era de fapt Lady Wilmont, fostă domnişoara Philadelphia Effington. Adică dumneavoastră.

Ea tresări.

– Ei, da, aceasta este, mai mult sau mai puţin, esenţa întregii poveşti. De cât timp ştiţi?

– Doar de câteva clipe, când aţi insistat că sunteţi sora care preferă mâna dreaptă. Mă mândresc cu spiritul meu de observaţie, Lady Wilmont, şi ştiu că femeia cu care am fost o preferă pe cea dreaptă.

Brusc, ea se simţi uşurată şi doar un strop enervată de aroganţa atitudinii lui.

– Sunteţi foarte încrezător în domnia voastră, domnul meu.

Un zâmbet poznaş îi licări pe chip.

– Chiar sunt.

Îl studie cu atenţie.

– Nu păreţi deloc supărat din această cauză.

– O, trebuie să mărturisesc că am simţit o urmă de enervare când mi-am dat seama de înşelăciunea dumneavoastră. Dar sunt un om raţional şi este mult mai avantajos să curtezi o văduvă decât o femeie care nu a fost căsătorită. Ridică din sprâncene. Doar dacă, desigur, nu a fost totul decât cine ştie ce joc crud din partea dumneavoastră şi a surorii dumneavoastră.

– Vă asigur că nu aş face niciodată asemenea lucru, spuse ea repede. De fapt, la Effington Hall încercam să plec din sala de bal când ne-am întâlnit pentru că nu eram deloc sigură că am curajul să pretind că sunt altcineva.

- Mă bucur foarte mult că nu ați plecat.

Tonul lui era ușor, dar vorbele îi erau subliniate de o intensitate ciudată, iar inima ei zvâcni.

- La fel și eu. Zâmbi. Trebuie să recunosc că sunt foarte ușurată. Habar nu aveam cum veți primi toate acestea și... Se opri și-l studie. Ce avantaje?

El râse:

- În primul rând, nu este nevoie să cer permisiunea familiei dumneavoastră să vă vizitez.

- Deși ați făcut-o deja, replică ea afectat.

- Și tatăl dumneavoastră mi-a spus că nu are nimic de zis în legătură cu această fiică. Ar fi trebuit să lămuresc această chestiune atunci. Făcu o grimasă și scutură din cap. Cu siguranță ați fi putut să mă scutiți de o mare problemă. Aș îndrăzni să spun că în momentul acela aveam inima cât un purice. Aveți idee ce greu este pentru un bărbat să ceară permisiunea unui tată ca s-o viziteze pe fica lui?

Ea zâmbi:

- Dar v-ați descurcat minunat.

- Și nu voi mai face asta niciodată, spuse el cu ton critic. O dată a fost mai mult decât de-ajuns.

- Probabil că a fost bine pentru dumneavoastră. V-a întărit caracterul, și alte asemenea lucruri. Făcu semn cu capul spre o carafă și niște pahare, aflate la îndemână pe o fereastră din apropiere. Doriți un pahar cu sherry?

- Da, mulțumesc.

- Spuneți-mi, domnul meu, mai sunt și alte avantaje când ești în preajma unei văduve în afară de faptul că eludezi permisiunea părinților? Turnă un pahar pentru el și altul pentru ea. Și cum știi exact?

Îi întinse un pahar și degetele lui le atinseră în treacăt pe ale ei. Prin braț îi trecu un fior. Luă repede o înghițitură și se înecă.

- Doamne, asta e brandy!

St. Stephens sorbi o înghițitură și dădu din cap.

- Chiar brandy este, și unul excelent, pot să spun.

Ea îl fixă cu privirea și se încruntă:

– I-am spus în mod explicit lui Gordon – Gordon este majordomul meu – să aducă o carafă cu sherry aici.

– Poate că și-a dat seama că în general bărbații preferă brandy-ul.

– Poate. Clătină din cap dezaprobator. În ultima vreme nu s-a simțit bine, și chiar și înainte am observat la el o oarecare confuzie în ceea ce privește îndatoririle lui. Îmbătrânește, și mărturisesc că sunt puțin îngrijorată în legătură cu el.

– Sunt convins că va fi bine, spuse St. Stephens ferm.

– Da, bineînțeles.

Totuși, se va asigura că cineva se va duce mai târziu să vadă ce face.

– Și când îl voi vedea, cu siguranță îi voi mulțumi că m-a salvat de sherry.

St. Stephens zâmbi, iar ea găsi că e extrem de molipsitor. În câteva clipe reușise să-i risipească toate temerile. Primise mărturisirea ei mult mai bine decât visase ea vreodată că ar putea s-o facă și înlăturase ideea înșelătoriei ei ca și când nu ar fi avut nici o importanță de fapt. Fusesse extrem de delicat din partea lui. Nu era deloc sigură că ea ar fi fost la fel de amabilă dacă situația ar fi fost invers. Poate că el era pur și simplu o persoană mai bună decât ea. Reacția lui din această seară, combinată cu purtarea lui onorabilă din seara trecută, când insistase să stea de vorbă cu tatăl ei, îi încălzea inima. Acest lord misterios al ei era, una peste alta, un gentleman foarte drăguț.

Ea sorbi din brandy și privirea ei o întâlni pe a lui peste marginea paharului.

– Ce alte avantaje?

– De a face curte unei văduve?

Ea aprobă printr-o mișcare din cap.

– Orice văduvă, sau o anumită văduvă? Vocea lui era calmă, dar privirea lui pătrunzătoare îi aduse pe chip un val de căldură și o îndrăzneală în purtare.

– Aș zice că o anumită văduvă.

– Aha, avantajele de a o curta pe Lady Wilmont sunt mult prea numeroase ca să le enumăr, dar voi încerca. Sorbi din brandy și o studie într-un fel intim, ca și când ar fi văzut-o fără avantajele

dantelei negre. Ei îi plăcea. Ca văduvă, aveți mult mai multă libertate decât alte femei nemăritate. Sunteți independentă. Aveți propria casă și în cele mai multe cazuri nu e nevoie de însoțitoare. Din multe puncte de vedere, puteți trăi după propriile reguli.

-Totuși, sunt reguli de societate care impun constrângeri, spuse ea cu demnitate. Nu mi-ar plăcea să caut scandalul cu lumânarea.

El ridică din sprâncene. În mod evident, bărbatul era la curent cu trecutul ei.

-Foarte bine, atunci. Nu mi-ar plăcea să caut cu tot dinadinsul încă un scandal.

-Dată fiind recenta dumneavoastră înșelăciune, mi se pare greu de crezut.

-Prostii. Am fost discretă, iar jocul meu actoricesc a fost minunat. Îi aruncă un zâmbet infatuat. Dumneavoastră, domnul meu, habar nu ați avut de adevăr.

-Spre nesfârșita mea umilință. Ridică paharul spre ea. Și probabil că nu-mi veți permite niciodată să uit asta.

-Niciodată. Râse. Recunosc că nu sunt deosebit de îngrijorată de scandal. Am avut parte de el și am supraviețuit, și am ajuns să înțeleg că părerea nimănui nu este la fel de importantă ca a mea în ceea ce privește acțiunile mele. Intenționez să-mi trăiesc viața pentru mulțumirea mea, pentru nimeni altcineva.

-Așa și trebuie. Vocea îi era îndulcită de admirație.

-Cu toate acestea, mă tem că este mai ușor de spus decât de făcut. Nu sunt deplin convinsă că am curaj să sfidez convențiile mondene după care m-am ghidat toată viața.

-Și asta e bine de știut.

-De ce?

-Păi, nu mi-ar plăcea ca viitoarea mea soție să fie implicată în scandal după scandal. Scutură din cap într-un fel posomorât pe care ea l-ar fi luat în serios dacă nu ar fi fost scânteia de amuzament din ochii lui. Gândiți-vă cât de prost s-ar reflecta asupra copiilor.

-A copiilor? Ridică din sprâncene. N-am spus că mă căsătoresc cu dumneavoastră, și - dacă memoria nu m-a lăsat ca pe sora mea - nici nu-mi amintesc ca dumneavoastră să-mi fi propus asta.

- Păi, cred că aveți dreptate. Făcu ochii mari, cu prefăcută surpriză. Nu pot să-mi închipui că aş fi putut să uit un asemenea lucru cum e să vă cer de soție. Foarte bine atunci, îmi retrag vorbele.

- Vă retrageți vorbele?

- Puteți să vă purtați cât de scandalos doriți.

- O, mulțumesc pentru amabila ispită, spuse ea sec.

- N-o luați în seamă. Făcu un gest elegant. De fapt, abia aștept purtarea dumneavoastră scandaloașă.

Se aplecă înainte până când buzele lui mai că le atinseră pe ale ei. Urma s-o sărute?

- Câtă vreme pomenita purtare scandaloașă se rezumă la mine.

- La dumneavoastră, domnul meu?

- Anthony, spuse el mutându-și privirea de la ochii la buzele ei și înapoi. Prietenii îmi spun Tony.

- Atunci și eu vă voi fi prietenă? Ea cu siguranță voia s-o sărute.

- Cu siguranță veți fi. Se aplecă mai aproape, și cu buzele la o distanță milimetrică de ale ei.

Iar acest sărut va fi cu totul diferit de ultimul.

- Delia, spuse ea fără să se gândească. Sau, de fapt, Philadelphia. Dar prietenii cei mai apropiați și familia îmi spun Delia. Dacă eu urmează să-ți spun Tony, tu trebuie să-mi spui Delia.

Sărutul acesta va fi între Lady Wilmont și Lordul Misterios.

- Foarte bine. Delia.

Îi rosti numele ca și când ar fi fost un dar sau răspunsul la o rugăciune.

Philadelphia și Anthony.

- Desigur, acest lucru în sine este absolut nepotrivit. Adică să ne spunem pe numele de botez.

Delia și Tony.

- Bați câmpii, Delia. Zâmbetul lui era molcom și seducător.

- Nu bat câmpii niciodată.

Ce mai aștepta?

- Poate că e timpul să faci nenumărate lucruri pe care nu le-ai făcut niciodată. Vocea îi era molcomă și seducătoare.

- Poate. Îl privi intens în ochii negri, dorindu-și tot ceea ce promiteau. Ce propui?

- Păi, ca prim pas, înțelegi, aș propune un sărut.

- A, dar am mai fost sărutată și altă dată. De fapt, am mai fost sărutată de tine.

- Așa este. Dădu din cap gânditor. Dar sărutul nostru de la Effington Hall nu prea contează pentru că nu credeam că te sărut pe tine. În plus, a fost un prim sărut, la urma urmelor, și știi cât de lipsite de importanță sunt.

- Lipsite de importanță? Privirea ei se mută la buzele lui. Nu prea le-aș numi lipsite de importanță. Mie mi s-a părut foarte important.

- Este important în primul rând pentru că a fost primul.

- Din câte-mi amintesc eu, nu, murmură ea.

- Oricum, n-aș zice că ne-am străduit prea mult.

- Eu cred că te-ai descurcat minunat.

- Sunt măgulit, dar pot mult mai bine.

- Sunt convinsă că poți. Râse. Și bănuiesc că al doilea sărut a fost mult prea rapid ca să-și merite numele?

- Exact. Nici nu prea merită amintit.

- Și atunci, ce ne rămâne?

- Nimic. Ridică din umeri. Absolut nimic.

- Doamne, ce rușine!

- În orice caz, asta înseamnă că pe lista acelor lucruri pe care nu le-ai făcut niciodată chiar trebuie să pui și să mă săruți pe mine.

Își puse paharul pe o masă, i-l luă pe al ei din mână și-l așeză alături.

- Zău, chiar așa este. Inima ei bătea nebunește de nerăbdare.

- Și e momentul să remediem acest lucru.

O îmbrățișă cu o mișcare lentă și o trase aproape de el. Cu o mișcare blândă, dar fermă, buzele li se întâlniră. Buzele lui erau calde și aveau gust de brandy, de secrete și de promisiuni. Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât și sărutul lui deveni mai intens. Buzele ei se deschiseră sub ale lui, iar limba lui întâlni și exploră limba ei. Pulația fierbinte a dorinței izvoră din adâncul ei, și își dădu seama vag că era altfel cu el. Era cumva mai profund, mai intens... mai mult. Se lipi strâns de el, simțindu-și bătăile inimii

în urechi și bătăile inimii lui în sângele ei. Voia să se piardă în îmbrățișarea lui, în frenezia gurii lui unite cu a ei, în trupul lui ferm lipit de al ei. Voia... totul.

El își desprinsese buzele de ale ei și, apropiindu-și nasul de gâtul ei, inspiră adânc.

- Aș zice că asta compensează cu vârf și îndesat orice neajuns.

- Eu știu că sunt satisfăcută.

- Ce nu ai mai făcut niciodată, Delia? murmură el cu buzele pe gâtul ei.

- În afară de faptul că nu m-am culcat cu tine? spuse ea fără să se gândească.

Anthony înalță capul și o privi surprins.

- Credeam că va trebui să mă străduiesc pentru asta. Ridică din sprâncene cu o expresie cu adevărat malițioasă. Deși mi-ar plăcea să pun asta pe listă.

- Oh, poți s-o pui cu siguranță pe listă.

Își lipi din nou buzele de ale lui. Voia să-l simtă, să-l soarbă, să se cufunde în senzația de a-l atinge și de a fi atinsă. Voia să-i dăruiască sufletul ei. Acum. Pentru totdeauna.

El își desprinsese buzele de ale ei și îi sărută colțul gurii.

- Acum, așa din simplă curiozitate - îi sărută conturul bărbiei și locul încântător de sub lobul urechii - cât de lungă e lista asta și unde se găsește exact această chestiune?

- Nu știu. Vocea îi suna în mod straniu gătuită. Dar bănuiesc că avansează.

Măinile lui rătăceau pe spatetele ei și mai jos, spre fund.

- Ești sigură că mai sunt și alte lucruri?

Degetele ei se încleștară în părul lui și își înclină capul pentru a-i oferi o poziție mai bună.

- Da, păi... Gura lui se plimba la baza gâtului ei, făcând-o să i se taie respirația. Mi-am dorit întotdeauna să am... o viață de aventuri mărețe.

- Nu zău! Cu o mână o cuprinsese de talie, iar cealaltă se insinua, fără grabă și fără să șovăie pe șoldul ei. Ce fel de aventuri?

- Mărețe, șopti ea.

- Asta ai mai spus. Ce anume?

- Mi-ar plăcea să... hmm... Îi era imposibil să gândească rațional și spuse primul lucru care îi trecu prin cap: Să călăresc o cămilă...

Mâna lui îi mângâia sânul, și i se tăie respirația.

- Ce interesant! Răsuflarea lui era caldă pe gâtul ei. Altceva?

- Aș... Sfârcurile i se întăriseră sub țesătura corsajului. Să plutesc... pe Nil. Și se întreba dacă el o să-i smulgă rochia de pe ea.

- Am auzit că Nilul este frumos în această perioadă a anului.

Și cum l-ar putea încuraja să facă acest lucru.

El îi cuprinse sânul în palmă și ea crezu că o să i se taie genunchii.

- Mai e și altceva?

- Altceva? Gâfâia și avea mintea încețoșată. Da... păi... ar putea fi... aș...

Își lipi din nou buzele de ale lui și se strânse mai tare în el. Printre straturile de haine, simți erecția lui evidentă. Și mai voia...

Anthony își dezlipi gura de a ei.

- Ce altceva? Vocea lui răsună răgușită în urechea ei. Ce altceva n-ai mai făcut niciodată?

- Ce... De-abia reușea să gândească. Niciodată nu am... niciodată...

„Nu m-am culcat cu tine niciodată.” Pentru ce nu se putea gândi decât la acest lucru?

El se retrase și o cercetă.

- Ce altceva?

Delia scutură din cap și îl privi fix.

- Vrei un răspuns serios? Acum? În clipa asta?

El zâmbi slab.

- Pe cinstea mea, cred că da.

- Spiritul tău de observație s-ar putea să nu fie atât de bun pe cât crezi, spuse ea aproape neauzit.

Oare omul ăsta nu înțelegea că o putea avea fără doar și poate chiar în clipa aceea? Doamne, era aproape incoerentă, din pricina senzațiilor aproape incredibile pe care i le stârniseră buzele și mâinile lui. Nu numai că nu s-ar fi împotrivit, dar ar fi fost doritoare și nerăbdătoare. Spre lauda lui însă, el nu se folosi de avantajul creat de starea ei de vulnerabilitate.

Era cu adevărat un bărbat onorabil. Ce păcat!

- Ei bine. Trase adânc aer în piept și se depărtă cu regret. Acele lucruri pe care nu le-am făcut sunt mult mai importante decât cele pe care le-am făcut, deși presupun că nu m-am gândit serios la asta până acum.

El ridică paharul ei și i-l dădu.

- Atunci asta este șansa ta să le faci.

- Bănuiesc că da. Dacă insiști. Luă o înghițitură rapidă din brandy și observă că-i tremură mâna și simte un tremur mult mai intens de dorință nesatisfăcută, adânc înlăuntrul ei. Mă tem că ar putea să sune ridicol.

- Din experiența mea, aventurile mărețe par întotdeauna ridicole când vorbești despre ele.

- Oh! Deci ai avut numeroase mari aventuri?

Anthony sorbi din brandy și zâmbi ștregărește.

- Una sau două.

- Povestește-mi.

El râse și scutură din cap.

- Nu prea cred. În afară de asta, acum vorbim despre ce vrei tu.

- Foarte bine. Reflectă un moment. N-am declamat niciodată versuri de Shakespeare de pe o scenă.

- Și?

Ea surâse:

- Nu am luat niciodată masa cu un șeic.

- Sigur mai sunt și altele.

Acum, când se gândea, mai erau multe.

- Nu am trecut niciodată de țarmurile Angliei. Nu mi s-a cântat niciodată în public. Vorbele îi ieșeau singure din gură cu repeziciune. Nu mi-am văzut numele niciodată într-o carte. Făcu ochii mari. Nu am scris niciodată o carte.

El zâmbi:

- Asta-i tot?

- Păi, nu, nu cred că e tot.

- Lista ta devine din ce în ce mai lungă.

- Este numai vina ta fiindcă mă încurajezi. Ridică din sprâncene și încercă să deslușească mulțimea de idei care îi umpleau

capul. Nu am pozat niciodată singură pentru un tablou, fără familia sau sora mea. Și n-am făcut-o niciodată fără veșminte.

El râse:

– E bine de știut.

– De ce?

El ridică din sprâncene.

– Nu contează. Îi aruncă un zâmbet poznaș. Știi de ce. Totuși – luă o poză clasică – cred că ar fi de-a dreptul fascinant să fii pictată fără veșminte, ca o zeiță greacă.

– Zeița dragostei, poate?

– Doar dacă nu există o zeiță a marilor aventuri. Râsul gălgăia înlăuntru ei.

– Mă întreb unde ai putea să atârni un asemenea portret, murmură el.

Delia se aplecă înainte și buzele ei le atinseră în treacăt pe ale lui.

– Mă gândesc că în dormitor.

El râse și întinse mâna spre ea. Delia se feri cu repeziciune din calea lui.

– Ei, ei, domnul meu, tu ai început toate astea.

– Și mi-ar plăcea să termin, mormăi el într-un fel deopotrivă amenințător și grozav de excitant. Mai este ceva ce n-ai făcut niciodată și ți-ar plăcea să faci?

– Da, spuse ea hotărât. Tot felul de lucruri, de fapt.

Anthony mormăi și ridică privirea spre tavan.

– Mă tem că am deschis cutia Pandorei.

– Exact asta ai făcut. Bău ultima înghițitură de brandy, puse paharul deoparte și numără pe degete. Nu am condus niciodată o trăsură pe străzile Londrei. Nu am dansat niciodată într-o fântână...

– Cu sau fără veșminte?

– Nici cu, nici fără. Și vorbind despre haine, nu m-am îmbrăcat niciodată în bărbat și nu m-am furișat pe holurile sacre ale unui club de gentlemen.

– Da' știu că de data asta m-ai șocat, spuse el pe un ton caustic. Nu au toate femeile dorința ascunsă de a invada acele locuri ce le sunt interzise?

– Probabil, deși personal nu vreau să fac asta în mod special. Dar cum este ceva ce nu am făcut niciodată și ar fi o oarecare aventură, m-am gândit că ar trebui să o menționez. Îl privi. Sau ar trebui să limitez lista asta nu la ce nu am făcut, ci mai degrabă la ce vreau să fac?

– Cred că da. Undeva trebuie să pui niște limite.

– Limitele, dragul meu Lord St. Stephens – Tony – nu-și găsesc locul pe lista marilor aventuri. Reflectă o clipă, apoi zâmbi. De pildă, mi-ar plăcea foarte mult să stau pe acoperișul lumii să văd răsăritul sau apusul soarelui, sau orice. Poate să ating stelele. Improbabil, dacă nu imposibil, dar totuși o dorință.

– Așa deci. O prinse de braț și o trase lângă el. Acum că ți-ai alcătuit lista cu aventuri...

– Aventuri mărețe, te rog!

– Ce anume deosebește o aventură măreață de o aventură obișnuită?

– Nu-mi pot închipui că o adevărată aventură poate fi obișnuită. Cât despre ceea ce o face măreață, nu știu foarte sigur, dar sunt convinsă că o voi recunoaște când se va întâmpla. Presupun că o va face să fie măreață ceva ce nu am făcut niciodată. Îl studie cu atenție. Ți dai seama că aceasta este doar o listă superficială? Sunt convinsă că pot să adaug mult mai multe aventuri.

– Și în clipa asta unde se încadrează împărțitul patului cu mine? Privi în jos spre ea și îi zâmbi. Am avansat pe listă sau m-ai înghesuit la coadă de tot?

– E greu de spus, îl tachină ea, strecurându-și brațele pe după gâtul lui. Dacă-ți spun că ai ajuns în capul listei, firea ta încrezătoare te va face doar mai arogant. În afară de asta, ai putea să crezi că sunt prea dornică, și îndrăznesc să spun că bărbații nu apreciază ceea ce obțin prea ușor.

– În cazul ăsta, un asemenea bărbat ar fi un prost.

– Cu toate astea, dacă-ți spun că ești pe un loc sub plimbarea pe cămilă, ai putea fi foarte dezamăgit.

– Sunt dezamăgit în fiecare clipă când nu ești în brațele mele.

O sărută din nou cu o impetuozitate care îi tăie răsufierea, după care îi dădu drumul fără tragere de inimă.

-N-aș vrea să fii dezamăgit, murmură ea. Avea un efect devastator asupra capacității ei de a respira. Al patrulea, spuse ea brusc.

-Al patrulea? Ridică din sprâncenc derutat.

-Pe lista mea. Zâmbi. Ești numărul patru.

-Patru? Înțeleg. Dădu din cap meditativ. E acceptabil.

-Ce vrei să spui?

-Ar trebui să plec, spuse el hotărât.

-Să pleci? Acum? Înainte... Îl privea neîncrezătoare. Acum eu sunt dezamăgită. Nu poți să mă săruți așa și pe urmă să-mi spui noapte bună.

-Crede-mă, și pentru mine este la fel de greu ca și pentru tine. Cu toate acestea - zâmbi - îți va întări caracterul.

-Dar încă nu am... „avut o minunată și pasională întâlnire sub cearșafuri“. Cina. Da, sigur, încă nu am mâncat. Ai fost invitat la cină.

Nu voia ca el să plece. Nu acum, nu încă. Niciodată.

-Mi-am dat seama că pofta mea pentru - își drese glasul - cină s-a dus. Și am planuri de ticluit.

-Ce fel de planuri? Îl examinează cu atenție.

-Planuri pentru aventuri mărețe. Îi luă mâna și o duse la buze. Parte din distracția aventurii este surpriza inerentă. Și n-aș vrea să o stric.

-Te asigur că n-ai putea. Privirea ei o întâlnește pe a lui și expresia ochilor lui negri promitea mai multă aventură decât ar fi putut conține orice listă.

-Mă voi întoarce în trei - nu, în patru zile și....

-Patru zile? Îl apucă de haină cu ochii scânteind: Patru zile întregi? Ești nebun?

El zâmbi slab.

-Probabil.

-Patru zile? Pare mai degrabă o viață.

-Delia. O cuprinse în brațe și o trase mai aproape de el. Viața ta s-a schimbat mult în ultimul an. Îți dai seama sau nu, dorința ta pentru aventuri mărețe, intenția de a face exact ceea ce dorești - și la naiba cu urmările - ar putea să-ți provoace un rău ireparabil.

- Nu-mi pasă de reputația mea sau de scandal ori de...

- Mie îmi pasă. Nu vreau să arunci cu nepăsare ceea ce nu poate fi recuperat. În afară de asta... Privirea lui o căută pe a ei. La naiba, Delia, te doresc mai mult decât am dorit vreodată o femeie, și faptul că te părăsesc acum, în această clipă, este unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut în viața mea. Dar simt că este ceea ce trebuie să fac.

- S-ar putea să te înșeli, spuse ea plină de speranță.

- Nu mă înșel. Scutură din cap. Nu vreau să regreti nimic din ceea ce se petrece între noi. Nu-l cunoșteai prea bine pe soțul tău când te-ai măritat cu el. Vreau să mă cunoști înainte de a te hotărî dacă vrei să te căsătorești cu mine. Vreau să fii sigură că dorești să-ți petreci restul vieții cu mine, și, te previn, intenționez să fie o perioadă foarte lungă de timp.

- O, Doamne! Făcu un efort să se stăpânească. Nu știu ce să zic.

- Ureeză-mi o seară bună. O sărută pe vârful nasului, apoi se răsuci și porni spre ușă.

- Somn ușor, spuse ea fără nici măcar un dram de sinceritate.

- Mă îndoiesc că ar putea fi posibil. Ajunse la ușă, apoi se răsuci către ea. Vreau să împart patul cu tine, Delia, dar mai mult îmi doresc să împărtășim aventurile tale, viața ta. Îi aruncă un zâmbet poznaș. Și în patru zile intenționez să fac exact acest lucru.

Capitolul 14

Scumpa mea Cassie,

Am nevoie disperată de ajutorul tău. Trebuie să vii să mă vezi cât poți de repede.

Te rog nu întârzia. Timpul este esențial...

- Asta-i tot ce voiai? Cassie o privea intens, nevenindu-i să creadă. Dumnezeu mare, mă gândeam că ți-e cel puțin în pericol viața.

– Chiar așa și este, spuse Delia ferm. În fine, poate că nu viața, dar în mod sigur viitorul.

Delia aruncă o privire de jur împrejurul dormitorului uriaș care fusese odinioară al lui Charles și care acum era al ei. Ferestrele erau goale, la fel cum era și patul. Toate draperiile și așternuturile pe care le sfâșiase fuseseră îndepărtate cât fusese ea plecată de personalul cel nou, foarte eficient. Pe pat se afla numai o saltea de puf. Observă că este o gaură într-o parte – de fapt, mai degrabă o tăietură – și se întrebă cum de n-o văzuse înainte. Nu avea nici o importanță, fără doar și poate salteaua se prinsese în ceva.

– Trebuie să facem ceva cu încăperea asta, și avem la dispoziție trei zile.

Cassie își încrucișă brațele pe piept.

– De ce?

– A fost dormitorul lui Charles, și nu mă simt pe deplin confortabil dormind aici. Dar este dormitorul cel mai mare și acum este casa mea, camera mea și vreau să fie a mea.

De fapt, deși luase hotărârea de a transforma această încăpere în camera ei, nu făcuse asta încă. Gândul de a dormi în patul pe care îl împărțise cu Charles așa de puțin timp era neliniștitor, și nu putea să-și ia inima-n dinți s-o facă.

– Presupun că are o oarecare logică. Cassie o examinează cu atenție. Dar de ce trei zile?

– Mi se pare o idee bună să termin pur și simplu cu asta.

Explicația părea străvezie chiar și pentru urechile Deliei. Cassie o studie printre gene, iar Delia oftă resemnată:

– Ei bine, în patru zile Tony – ăăă, lordul St. Stephens...

– Tony? Acum îi spui *Tony*?

– Mi s-a părut potrivit, spuse Delia șoptit.

Cassie o scrută, iar Delia rezistă imboldului de a se foi în timp ce era examinată minuțios. După o clipă, sora ei făcu ochii mari și rosti șuierat:

– Philadelphia Effington!

– Lady Wilmont! replică Delia repede. Pentru care regulile de comportare sunt complet diferite.

Cassie n-o băgă în seamă:

– Bărbatul acesta, acest *Tony*, este primul tău... viitorul tău...

– Viitorul meu, ce? Privirea Deliei se îngustă. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş alege cu grijă cuvintele.

– Ei bine, nu eşti în locul meu, deşi în mod absolut sigur ai fost în locul meu. Cassie icni. Nu mai crede că tu eşti eu, nu?

– Nu, bineînţeles că nu! Delia păru indignată. Nu ți-aş pune niciodată reputaţia în primejdie.

– Iartă-mă, mi-am pierdut capul pentru o clipă. Probabil că incidentul acela când v-aţi sărutat în dreptul fereastrei la o petrecere m-a făcut să uit cât de extraordinar de grijulie eşti cu reputaţia mea.

– Nu-i nevoie să fii sarcastică!

– Îndrăznesc să spun, draga mea soră, că măcar sarcastică pot să fiu. Cassie făcu o pauză dramatică, fulgerând-o cu privirea. *Victimă!*

Delia se încruntă.

– Poftim?

– *Victimă*. Acesta este cuvântul pe care voiam să-l folosesc. St. Stephens este prima ta *victimă* în drumul tău spre experienţă.

– Nu prea l-aş numi victimă. Delia nu-şi putu reţine un zâmbet mulţumit. Şi chiar dacă e așa, este o victimă foarte dornică.

– Delia!

– Nu e cazul să pari atât de şocată.

– Nu sunt şocată, i-o reteză Cassie. În fine, suspină ea, bănuiesc că sunt un pic. Ştiu că ai spus că vrei să devii o femeie experimentată, dar nu mi-am dat seama că vrei s-o faci imediat. Cu primul gentleman care-ţi iese în cale.

– Nici eu nu mi-am dat seama, şi în mod cert nu e o chestiune planificată. Pur şi simplu așa s-a întâmplat. Mama ar zice că e destinul.

– Mama ar zice multe lucruri, dar mă îndoiesc că destinul s-ar număra printre ele, mormăi Cassie.

– Probabil că nu, dar cu mama nu poţi fi niciodată sigur. Păi dacă ar crede că la mijloc este destinul, s-ar putea nici măcar să nu fie şocată.

Cassie pufni.

— Fără doar și poate, acest lucru este imposibil. Delia îi aruncă o privire spășită surorii ei. Zău că-ți înțeleg reacțiile. Probabil că și eu aș fi șocată dacă rolurile noastre ar fi inversate.

— Da, dar tu întotdeauna te-ai așteptat la o asemenea purtare din partea mea, chiar dacă pe nedrept.

— Știu că este îngrozitor de nedrept. Delia își petrecu brațul pe sub al surorii sale, conducând-o în mijlocul încăperii. Dar cum nu putem să facem nimic în legătură cu asta, hai să vedem ce facem aici.

Cassie măsură încăperea:

— Nu știu exact cum decorezi o încăpere cu gândul să seduci pe cineva.

— Nu decorezi cu acest scop, replică Delia ferm. Decorezi pentru mine. Seducția este în plan secund.

— Așadar, intenționezi să-l seduci. Vezi? Cassie strâmbă din nas. Cu ajutorul meu.

— O, nu prea cred că voi avea nevoie de ajutorul tău, replică Delia.

Cassie n-o băgă în seamă:

— Doar dacă n-ai făcut-o deja.

— Nu fi absurdă. Delia ridică din umeri, alungând ideea. Nici nu-l prea cunosc pe acest bărbat.

— Asta nu...

— Știu, știu. Dar nu voi face aceeași greșeală de două ori. Zâmbi la această amintire. Nu o să mă lase el.

— Zău? Chipul lui Cassie vădea scepticism. Ce noroc ai că prima ta victimă este un exemplar excepțional.

— Poate că este, spuse Delia cu emfază. Poate că este perfect.

— Un bărbat perfect? spuse Cassie în derâdere. Nu există așa ceva.

— Poate. Dar el este minunat.

— Numai că nu știi nimic despre el.

— Știu destul. Tata spune că unchiul Philip vorbește frumos despre el, și la urma urmelor el este ducele, așa că poți avea încredere în el. În plus, Tony a insistat să cunoască familia. Toate acestea sunt semne excelente privind caracterul lui.

– Presupun că da. Cassie se duse spre pat și se așeză, schimbând subiectul: Atunci, vrei să schimbi mobila? S-o înlocuiești cu ceva mai puțin îngrozitor, presupun?

– E îngrozitoare, nu?

Era închisă la culoare și masculină și te ducea înapoi în timp, în epoca Tudorilor.

– Este însă foarte prețioasă. Cassie arată cu capul spre stâlpii baldachinului. Sculpturile de pe stâlpi sunt foarte elaborate.

– Charles avea gusturi excelente.

– Și extrem de confortabile. Cassie mângâie patul.

Delia ezită, apoi trase adânc aer în piept și se așeză pe pat lângă sora ei.

– Ar fi păcat să te dispensezi de el. Cassie se trânti pe spate. Aș zice că a fost martor la multe povești.

– Presupun că da. Delia o urmă pe sora ei, se așeză pe pat pe spate și privi în sus, studiind plafonul în chesoane. Pur și simplu prefer să nu retrăiesc povestea *mea* în el, mulțumesc foarte mult.

Era de-a dreptul plăcut să stea aici, lângă Cassie, să privească în gol și să pâlăvrăgească, așa cum făcuseră în adolescență. Petrecuseră ore întregi vorbind despre viețile și speranțele lor, despre visurile lor, despre ceea ce ar putea sau nu să li se întâmple în viitor. Deliei îi trecu brusc prin minte că închideau cercul acum.

– Poți să-ți închipui numărul neștiut de povești de seducție care au avut loc în acest pat în ultimii vreo trei sute de ani? spuse Cassie gânditoare.

– Inocenți distruși. Virgine deflorate, adăugă Delia. Căsătorii consumate, chestii de genul acesta.

– Sunt chiar surprinsă că este într-o stare așa de bună. Este un pat uimitor de robust.

– De fapt, nu intenționez să-l seduc, să știi, zise Delia absentă.

– Nu?

– Deloc. Delia zâmbi spre tavan. Intenționez să-l las pe el să mă seducă.

Șocul făcu să se lase tăcerea preț de o clipă, după care în încăperea răsună râsul lui Cassie. I se alătură și Delia, și pentru câteva minute încăperea se umplu de râsetele acelea frivole de care nu se mai bucuraseră de mult. Genul acela de râs de care te poți

bucura doar împreună cu cineva care te cunoaște la fel de bine cum te cunoști tu însuși. Trecuse foarte mult timp de când nu mai fuseseră împreună în acest fel. Deliei îi lipsise atât de mult sora ei geamănă.

- Delia. Cassie se rostogoli pe o parte, se sprijini într-un cot și o studie pe sora ei. Cum a fost? Atunci când ai fost sedusă?

- Cassie! Delia își acoperi fața cu mâinile. Nu poți să mă întrebi așa ceva.

- Ba sigur că pot, și chiar vreau să știu. Cred că ar trebui să fiu pregătită.

- Pregătită pentru ce? Delia o privi printre degete. Nu ai de gând să faci ceva nesăbuit, nu?

- Nu chiar acum, dar nu se știe niciodată. Cassie ridică din umeri. Am aceeași vârstă ca tine, și deși mi-ar fi drag să mă mărit, nu există nimeni interesant la orizont. Nu înțelegi că, după căsătoria ta, toți bărbații aceia îngrozitori și anoști care nu te interesează și-au îndreptat atenția asupra mea?

Delia râse și se rostogoli ca s-o privească în față, sprijinindu-și capul într-o mână - imaginea în oglindă a poziției în care ședea sora ei.

- Îmi pare sincer rău.

- Așa și trebuie. Cassie pufni indignată. Așa că ai putea măcar să-mi spui ce pierd.

- A fost excitant și un pic ciudat, de fapt, dar plăcut. Este foarte... Delia căuta cuvintele potrivite. *Ciudat*, presupun că este singurul cuvânt la care mă pot gândi, când ești în intimitate cu un bărbat. Dar a fost... plăcut.

- Mi-ai spus că promitea mult.

- Nici asta nu sunt sigură că o pot explica. Delia trăgea absentă de salteaua de puf. Cu Charles, am știut mereu că ceea ce m-a atras în patul lui a fost mai degrabă dorința de aventură decât orice altceva. Oh, cu siguranță l-am plăcut mult, dar nu m-am gândit niciodată că mă voi și mărita cu el. O privi pe sora ei. E teribil de scandalos, nu-i așa?

Cassie aprobă cu o mișcare din cap:

- Categorie. Continuă.

Delia zâmbi.

- Întâlnirile noastre pe furiș și chiar faptul că am împărțit patul cu el au făcut parte dintr-o mare aventură. Singura pe care credeam că o voi avea vreodată. Știam că făcând ceea ce făceam s-ar putea să nu mă mărit niciodată, și nu-mi păsa de fapt. Am acceptat mereu că mariajul este inevitabil, dar nu m-a fascinat în mod special niciodată. Probabil ca urmare a calității preferențelor mele.

Cassie o examinează curioasă.

- De ce nu mi-ai spus niciodată despre dorința asta profundă de aventură?

- Nici eu nu cred că mi-am dat seama până când nu s-a ivit ocazia.

- În persoana lui Wilmont?

- Așa se pare. Delia ridică din umeri. În ultimele șase luni am avut timp din belșug să-mi analizez acțiunile și deciziile. De fapt, mult prea mult timp. Am ajuns să mă cunosc mult mai bine decât m-am cunoscut vreodată. Mi-am dat seama că deveneam din ce în ce mai neliniștită cu fiecare an care trecea.

- Ca și mine, dar asta nu m-a făcut să mă arunc în patul primului crai pe care l-am întâlnit.

- Poate pentru că tu ai avut mereu ocazii, în vreme ce eu nu. Delia surâse obosit. Înainte de toate acestea nu m-am considerat niciodată deosebit de aventuroasă, dar acum sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le fac, să le văd și să le încerc.

- Cum ar fi Lordul Misterios.

Delia râse:

- Și el este pe listă.

- Știi ce faci?

- Absolut deloc. Delia se încruntă, încercând să găsească vorbe potrivite. Cu el este altfel decât era cu Charles. Însuși faptul că întreaga poveste era secretă, ideea că era ceva complet scandalos și total interzis făcea totul atât de fascinant. Cu Tony nu este nici un risc, și totuși e cumva mai incitant.

- Ești încă în doliu. Dacă ai fi văzută cu el ar fi de-a dreptul scandalos.

- Da, dar în acest moment asta contează prea puțin. Am provocat deja un scandal, și acum nu mai reprezintă amenințarea de odinioară. Și cred că el merită efortul. Delia se ridică în șezut, căutându-și cuvintele. Cu Tony, o simplă conversație este incitantă, și un simplu vals este o aventură. Bănuiesc că și o plimbare în parc cu el ar fi magnifică. Inima mea bate mai repede numai când îl văd. Simt cum freamăt toată și respirația mi-e agitată și vreau tot felul de lucruri pe care pur și simplu nu pot să le numesc.

- Pare mult mai periculos decât Wilmont, murmură Cassie.

- Este foarte posibil. Cassie. Privirea Deliei se încrucișă cu a surorii ei. S-ar putea să nu fie el primul meu pas.

- Victimă, ricană Cassie.

- Pas, replică ferm, ținându-și răsufierea. S-ar putea să fie ultimul.

Cassie o studie preț de o clipă lungă, după care dădu din cap gânditoare.

- Albastru.

Delia se încruntă.

- Albastru, ce?

- Pentru cameră, desigur. Aș zice un albastru marin. Intens, dar nu prea închis. Cassie se dădu jos din pat și se duse în mijlocul încăperii, examinând pereții și mobila cu ochi critic. Ține cont însă, nu știi dacă putem să facem totul în trei zile. Se uită la sora ei. Va costa foarte mulți bani să faci totul așa de repede.

Delia râse:

- Am foarte mulți bani.

- Da, știu. Cassie îi aruncă un zâmbet poznaș. Iar eu mă voi distra minunat cheltuindu-i. Ei, hai, nu avem timp de pierdut, așa că-ți propun să mergem prin magazine, să vedem și să începem să facem aranjamente. Cu puțin noroc și cu bani, mâine vom avea muncitorii aici.

- Splendid. Delia strălucea. Bănuiam asta, așa că l-am pus pe Gordon să-i spună vizitiului tău că va fi nevoie de el imediat. Delia sări în picioare și porni spre ușă. De ce albastru?

- Este o culoare minunată pentru dormitor. Deopotrivă liniștitoare și intensă, cred eu. În afară de asta, merge foarte bine

cu ochii tăi. Cassie dădu din cap spre sora ei, cu un zâmbet satisfăcut pe chip. O să-l facem pe Lordul Misterios să te seducă într-o clipită.

Tony se depărtă de ușă și își compuse o morgă care să-i ascundă zâmbetul mult prea mulțumit ce i se lățise pe chip ascultând conversația dintre cele două surori. Însăși ideea că Delia renova această cameră cu gândul la seducție – și unde mai pui că era vorba de el – era poate cel mai încântător lucru pe care îl auzise vreodată. Planul lui de a o face pe Delia să se îndrăgostească de el funcționa mult mai bine și mai rapid decât se așteptase. Era bun. Era foarte bun.

– Gordon. Delia ieși pe coridor, cu sora ei în urmă. Vom fi plecate o vreme, probabil până după-amiază.

– Foarte bine, milady.

– În următoarele câteva zile aici va fi o activitate intensă, dar te asigur că va merita efortul. Delia deborda de entuziasm. Crezi că vor fi probleme?

– Absolut deloc, doamnă, spuse cu o voce de majordom perfect competent.

– Minunat! Delia se aplecă spre el, confidențial. Ne-am hotărât la albastru, așa cum ai sugerat tu.

– Sunt bucuros că am putut fi de folos, doamnă.

– Te simți mai bine azi, Gordon?

Privirea atentă a domnișoarei Effington îl măsură rapid, iar el își dădu seama că nu are încredere în el și mai înțelese că probabil nu știe foarte sigur din ce cauză. Era înțelept din partea ei, dar foarte enervant.

– Mă simt foarte bine. Mulțumesc de întrebare, domnișoară.

– Bun. Nu mi-ar plăcea deloc să ți se întâmple ceva.

Delia îi aruncă un zâmbet afectuos, iar el avu mustărări de conștiință, dar își ignoră conștiința.

– Hai, Cassie! Delia o luă de braț pe sora ei și practic o târî pe coridor, apoi pe scări. Avem multe de făcut și trebuie să realizăm cât putem de mult azi.

Domnișoara Effington mormăi ceva ce Tony nu reuși să audă, dar se gândi că era mai bine așa. Tonul domnișoarei Effington nu era nici pe departe la fel de entuziast ca al Deliei.

Mac le ajută pe doamne în holul de la intrare, și după o scurtă agitație, cele două pleacă. Tony oftă ușurat. Avea multe de realizat și nu putea face nimic până când Delia nu avea o ocupație. De pildă, se gândea că era cel mai bine să discute față în față cu lordul Kimberly azi, mai degrabă decât să-i răspundă prin mesager la ultimul bilet. Un alt motiv era că avea de făcut numeroase aranjamente privind *aventurile extraordinare* ale Deliei, și nu era timp de pierdut.

Nu era absolut sigur ce fel de aventuri urma să-i ofere, deși avea câteva idei extraordinare. Totul depindea pe care dintre ele putea să le ducă la îndeplinire fără s-o atragă într-un scandal public. În ciuda faptului că declarase că nu o preocupă scandalul, nu voia să fie el cauza altor greutăți în viitor.

Nu luă în seamă faptul că însăși prezența lui atât în rolul lui Gordon, cât și ca St. Stephens reprezenta o permanentă amenințare de scandal.

– Nu vă place, nu-i așa, domnule? rosti Mac cu blândețe. Vreau să zic, sora.

– Nu, nu cred că mă place.

Domnișoara Effington reprezenta o mică problemă. Era bănuitoare în ceea ce-l privea pe Gordon și, din ce auzise fără să vrea, nu era nici foarte mulțumită de interesul Deliei pentru St. Stephens. Își dădu subit seama că s-ar putea să fie extrem de stânjenitor când va deveni membru al familiei lor.

Sigur, cu puțin noroc, domnișoara Effington nu va cunoaște niciodată identitatea lui ca Gordon.

– Domnule. Mac se încruntă. Nu se cade să mă amestec – dumneavoastră răspundeți de toate acestea, dar...

– Dar ce?

– Și eu, și ceilalți ne întrebăm... Mac se opri un moment. E înțelept să... în fine...

– Să-i fac curte lui Lady Wilmont?

Mac dădu din cap, aprobându-l.

– Aceasta ar fi întrebarea, domnule.

– Probabil că nu. Tony se frecă obosit la ochi. Dacă ar fi să mă justific, aş spune că a petrece timpul cu ea, fie ca valet, fie ca eu însumi, face parte din sarcina de a-i asigura protecția.

– Și?

– Și ar fi o minciună. Tony încrucișă brațele, sprijinindu-se de cadrul ușii. Așa a început, știi bine. Totul era absolut nevinovat și chiar necesar, dar acum...

– Acum?

Tony făcu o grimasă.

– Acum o să mă însor cu ea.

– Nu sunteți un pic cam bătrân pentru ea, domnule?

– Bătrân?

Mac făcu semn din cap spre oglindă, și Tony își surprinse chipul cu sprâncene stufoase, mustață, păr alb și ochelari. Râse trist:

– Înțeleg unde bați.

– Dacă-mi permiteți, ce crede lordul Kimberly despre acest lucru?

– De fapt, încă nu i-am spus. Tony tresări doar la acest gând. Nici nu sunt sigur că-i voi spune.

– Domnule! Mac ridică din sprâncene. Oare este înțelept?

– În clipa de față se pare că nu prea fac lucruri deosebit de inteligente. Tony scutură din cap. Ai fost vreodată îndrăgostit, Mac?

– Depinde cum definiți dragostea, domnule.

– Dar tu cum ai defini-o?

– Păi, am avut și eu parte de femei. Ba chiar, din când în când, am petrecut o grămadă de timp cu una sau cu alta. Dar n-am simțit niciodată nevoia să mă las încâtușat pe viață de vreuna. Mac ridică din umeri. Aș spune că așa o definesc.

– Poate că ai dreptate. Trebuie să recunosc că însăși ideea de fericire conjugală m-a speriat de moarte întotdeauna. Dar cu ea, pare, nu știu... Se îndreptă și oftă adânc, a resemnare. Magnific.

– Mie îmi sună a dragoste. Mac făcu o pauză. Și ce-o să faceți cu Gordon, domnule? A ajuns să țină mult la el.

– Asta e o problemă spinoasă și nu prea știu cum s-o rezolv, deși va trebui să fac ceva curând. Suntem aici de mai bine de două

săptămâni și nu s-a întâmplat absolut nimic, și nici nu există vreun indiciu că Lady Wilmont este de fapt în vreun pericol oarecare.

Și totuși, avea o ciudată senzație că încă mai exista posibilitatea unui pericol pentru ea, dar nu mai era deloc sigur dacă era rezultatul aceluia instinct pe care se bizuise aproape toată viața sau al dragostei lui pentru Delia.

– În ultimul său bilet, lordul Kimberly arată că s-ar putea să fi venit momentul să oprim totul. Nici tu, nici altcineva nu a observat nimic care să dea de bănuit.

– Absolut nimic, domnule.

– Ține cont, eu cred că am procedat înțelept ținând-o sub supraveghere, însă acum regret, dar trebuie să fiu de acord cu el.

– Ei cum îi veți spune?

– Vrei să zici, adevărul? Tony scutură din cap. În acest moment nu am nici cea mai vagă idee, dar îmi dă mie ceva prin minte. Întotdeauna a fost așa în trecut.

– Iertați-mă că vă spun, dar situația asta nu e oarecum diferită de celelalte din trecut?

– Cam, mormăi Tony, privindu-l în ochi pe celălalt. Și cu toate astea, nu putem face nimic, nu? Îi voi spune totul lui Kimberly și sper că el este mai înțelept decât mine și că are o soluție de a ieși din această încurcătură.

– Domnule, știți că n-ar trebui să fie deloc ciudat dacă personalul cel nou își va da demisia, spuse Mac gânditor. Nu suntem de prea mult timp în serviciul ei. Iar Gordon va putea oricând să invoce vreo rudă îndepărtată, vreo mătușă bătrână, să zicem...

– Ar trebui să fie matusalemică.

– Poate care locuiește lângă Edinburgh...

– Edinburgh?

– Gordon este un vechi nume scoțian, și chiar eu am o mătușă în vârstă care locuiește lângă Edinburgh. Puteți să vă folosiți de ea. Mac zâmbi. E o scorpie bătrână și foarte pricepută la chestii din astea.

– Mulțumesc pentru ofertă, spuse Tony cu un chicotit sarcastic. Dar Gordon i-a zis deja că nu are familie.

– Chiar și așa, ce vreau eu să subliniez este că de ce să-i spunem adevărul? Demisionăm. Gordon se duce să aibă grijă de biata mătușică bătrână sau orice altceva vă trece prin minte, iar ea nu va bănuși nimic.

– E o idee interesantă, dar – Tony clătină din cap – nu mi se pare corect. Mi se pare...

– Că e ca și cum ați minți-o, domnule?

Tony îl studiază pe celălalt.

– Știi ce încerci să-mi spui, dar nu pot să amestec o minciună cu alta. Merită să cunoască adevărul.

– Scuze, domnule, dacă nu vă e cu supărare că vă spun, dar este unul dintre cele mai prostești lucruri pe care le-am auzit. Mac scutură din cap, cu o privire plină de compasiune. În mod clar, pentru lipsa de inteligență a lui Tony. Din experiența mea cu femeile, cu cât mai puțin cunosc din adevăr, cu atât mai puțin o să vă poarte pică sau o să vă amenințe că dă totul în vileag. Și sincer, domnule, femeia asta în mod special vă poate face viața amară pentru tot restul zilelor.

– Mulțumesc, Mac, nu mă gândisem la asta, spuse Tony sec. Tu chiar vezi lucrurile dintr-o perspectivă interesantă.

– Când vine vorba despre femei, sunt momente pentru sinceritate și momente când cel mai înțelept lucru este să-ți ții gura.

– Probabil că ai dreptate. O să mă gândesc la acest lucru. Până acum este cea mai bună soluție pe care o am pentru toată situația asta.

Până acum, de fapt, singura lui soluție era un plan vag și complicat de a o face pe Delia să se îndrăgostească de el pe principiul că pe urmă îi va ierta totul. Un plan despre care încă mai credea că are o oarecare valoare, deși până și el vedea că poate duce la dezastru. Totuși, nu i-ar fi plăcut să-și înceapă viața lor împreună cu o minciună atât de importantă între ei. Și chiar o iubea.

Poate că lordul Kimberly va avea o sugestie, asta dacă bineînțeles, nu va ordona împușcarea lui Tony pentru toată complicația pe care o provocase.

Pe de altă parte, poate că să fie împușcat era cea mai bună soluție dintre toate.

— Nu s-a întors încă?

Tony închise ușa de la intrare în urma lui. Fusese plecat cea mai mare parte din zi. Ca întotdeauna, Mac era la postul lui.

— Nu, domnule. Mac îl studie curios. Pot să vă întreb cum a mers cu înălțimea sa?

— Nu bine, deloc bine, răspunse Tony îndreptându-se spre camera lui.

În acest moment nu voia nimic altceva decât să fie puțin singur ca să-și adune gândurile și să decidă care va fi următorul pas.

De fapt, să zici că lordul Kimberly nu primise bine mărturisirea lui Tony era puțin spus. Chiar și acum, multe ore mai târziu, Tony încă mai spumega după critica severă adusă de șeful lui. Sigur că o merita cu vârf și îndesat. Nu reprezenta niciodată vreo problemă în mod special dacă în cursul unei investigații te încurcai cu o femeie, nici chiar dacă te culcai cu ea, mai ales dacă asta îți aducea informațiile necesare. Dar aceasta nu era o femeie oarecare. Aceasta era nepoata ducelui de Roxborough, care nu era numai puternic, ci și șeful organizației. Un bărbat care era deja supărat că nepoata lui fusese folosită într-o investigație ce târăgăna de peste jumătate de an, costase viața unui om, ruinase reputația unei tinere, o pusese în pericol de a fi în toiul unui nou scandal și de a-i face realmente rău și blocase mult mai multe resurse decât își putea permite departamentul.

Tony făcuse prostia să sublinieze că prima parte a planului nu era vina lui.

Kimberly primise informația aceea chiar și mai rău, dacă asta era posibil. Totuși, ce era al lui, dovedise un dram de înțelegere pentru situația jenantă în care se afla Tony și credea că în final soluția cea mai elegantă ar fi fost căsătoria cu Lady Wilmont. Măcar în ceea ce-l privea pe duce. În plus, voia ca Tony și ceilalți să continue farsa aceea. Kimberly avea ca și Tony sentimentul că lipsește ceva, deși nici el nu avea ceva concret pe care să-și bazeze ideea. Ambii bărbați aflaseră cu mult timp în urmă cât e de important să-ți urmezi instinctul acela vag.

Kimberly nu fusese deloc bucuros să afle că Tony părase departamentul la finalul acelei misiuni. Una peste alta, nu fusese o întâlnire deosebit de plăcută.

Tony ajunsese în camera lui, intră și închise ușa în urmă. Era mică, dar destul de potrivită pentru nevoile lui, sau mai degrabă ale lui Gordon, cu un pat, un scrin și o masă de scris. Închiria camere care nu erau mult mai mari decât aceasta, dar la urma urmelor nu era mai niciodată acolo. Doar în ultima vreme petrecuse mai mult timp la Londra decât oriunde altundeva. E drept că avea o casă undeva în oraș, ce făcea parte din moștenire, dar nici măcar nu călcase pe acolo. Și asupra acestui lucru trebuia să mediteze.

Cu toate astea, ziua lui Tony nu fusese un dezastru total. Aranjase totul pentru a-i oferi Deliei suficiente aventuri astfel încât ea să mute pe primul loc în listă dorința de a împărți patul cu el. Zâmbi gândindu-se la ce-i pregătise. Va avea parte de o zi pe care n-o va uita niciodată. Dacă lucrurile nu ieșeau bine între ei, măcar atât putea să-i ofere. O zi de neuitat.

Se așază la masa de scris, alege o coală de hârtie simplă, reflectă un moment, apoi așternu câteva rânduri. Împături biletul și îi puse sigiliul. Ar trebui să funcționeze frumușel.

Tony își potrivește mustața în mica oglindă de deasupra lavoarului, verifică dacă sprâncenele sunt încă bine aranjate, se scărpină în creștet, după care își mai pudră puțin părul. Se obișnuise cu tamponul de vată în maxilarul superior și cu ochelarii, și chiar putea să-i ignore, dar, la naiba, ura pudra, mustața și sprâncenele. În momentul ăsta ura tot ce-l reprezenta pe Gordon. Mai că merita să-i mărturisească totul Deliei și să-și asume riscurile.

Bineînțeles că aceste riscuri erau în clipa de față mici, dar o iubea pe Delia și voia să-și petreacă restul vieții cu ea. Niciodată în viața lui nu renunțase la ceva fără luptă și nu avea de gând să înceapă acum.

Tony ajunsese în holul de la intrare exact la timp pentru sosirea Deliei și a surorii ei, pline de entuziasm și de numeroase pachete uriașe.

-Ce zi splendidă am avut, Gordon! Privirea Deliei scânteia de însuflețire. Am cumpărat nenumărate țesături și așternuturi,

și nici nu mai țin minte ce. Vrei te rog să pui să fie duse pachetele acestea sus?

– De îndată, milady. Îi înmână biletul. A sosit când erați plecată.

Delia îl ținutui cu privirea o clipă ca și când medita dacă să-l citească acum sau să aștepte până când era singură.

– Hai, deschide-l acum, Delia, spuse domnișoara Effington nerăbdătoare. Cu siguranță este de la lordul tău misterios.

Tony îi aruncă o privire lui Mac care se străduia să-și reprime un zâmbet.

– Foarte bine. Delia despături biletul și-l citi, în timp ce pe chip i se așternea încet, încet un surâs plin de afecțiune.

– Ce scrie? întrebă energic domnișoara Effington.

– Este foarte scurt, murmură Delia, examinând încă biletul. Va veni o trăsură după mine în zori, peste trei zile. Delia ridică privirea. Este semnat St. Stephens, și asta-i tot ce scrie.

Nu era tot ce scria, dar Tony se bucura că nu-i împărtășise și restul surorii ei.

– Nici un indiciu legat de ceea ce intenționează? Domnișoara Effington se încruntă, evident dezamăgită. Aș zice că este destul de enervant din partea lui.

– Eu cred că este foarte incitant, insistă Delia. O parte din distracția aventurii este surpriza inerentă.

– Presupun că da, mormăi domnișoara Effington.

Delia o privi fix pe sora ei.

– Cred că ești geloasă.

– Dumnezeule, Delia, n-am fost niciodată în viața mea mai geloasă. Domnișoara Effington surâse poznaș. Trebuie să-mi promiți că după aceea îmi vei spune toate amănuntele.

– Toate amănuntele?

Delia ridică din sprâncene. Privirea ei o întâlnește pe cea a surorii ei, și amândouă râseră ca de o glumă pe care o știau doar ele.

Tony spera din suflet ca Delia să nu-i împărtășească surorii ei toate amănuntele. Și așa era destul de greu să încerce să câștige inima uneia dintre femei, fără ca cealaltă să-i pună sub lupă eforturile. Mai ales o femeie care nu-l plăcea în mod deosebit. Nu, dacă

ar fi vorba despre un eveniment sportiv, fără îndoială domnișoara Effington ar face galerie cu toată inima pentru tabăra adversă.

– Păi, atunci cam asta ar fi. Trebuie să plec. Domnișoara Effington o îmbrățișă scurt pe sora ei. Mă întorc mâine-dimineață de vreme cu o echipă de muncitori și croitorese, și mai văd eu ce.

– Îți sunt foarte recunoscătoare, să știi, spuse Delia.

– Ai și pentru ce. Din vocea domnișoarei Effington răzbătea o fermitate plină de dragoste.

Doamnele își luară bun-rămas, iar domnișoara Effington plecă. Mac și ceilalți doi valeți duseră pachetele sus.

– Sunt lihnită, Gordon, și aș vrea cina cât se poate de repede. Zâmbi. Să știi că să cheltuiești bani cere mult efort.

– Îmi închipui, doamnă.

Ea râse și porni pe scări, apoi strigă peste umăr:

– Table după cină, Gordon?

– Abia aștept, doamnă.

– Și eu la fel. Brusc se opri și se întoarse spre el, încruntată. Cum te simți?

El ignoră o înțepătură de vinovăție:

– Foarte bine, mulțumesc de întrebare.

– Bine. Dădu din cap în semn de mulțumire, porni din nou, după care se opri și se răsuci. Viața se dovedește mult mai frumoasă decât am îndrăznit să sper vreodată. Chipul li era luminat de o expresie asemănătoare cu uimirea, iar lui i se strânse inima la această priveliște. Cine și-ar fi imaginat vreodată?

– Vă doresc numai fericire, milady, spuse el fără să se gândească. O meritați din plin.

– Mă îndoiesc, dar îți mulțumesc, Gordon. Râse blând și continuă să urce scările.

Se uită intens după ea un moment lung. Avea aerul unei femei care se îndrăgostește. Ciudat, dar când își dădu seama de asta, nu avu aceeași satisfacție înfumurată ca altă dată.

Undeva în minte încă li răsuna discuția avută cu Mac. Tony se temea să-i spună adevărul. Oare ar fi posibil să-l iubească vreodată suficient, pe el sau pe altcineva, încât să-i ierte o asemenea înșelătorie? Dumnezeuule mare, spera că da. Se ruga pentru asta. Își paria viitorul pe asta. Și inima.

Și totuși, între dragoste și ură era o graniță foarte fină, și era perfect posibil ca, știind adevărul, Delia să treacă de cealaltă parte.

Capitolul 15

Draga mea Delia,

Ți-am lăsat acest bilet pentru că nu eram absolut sigură că altfel mă vei asculta.

Știu că ești foarte nerăbdătoare să afli ce ți-a pregătit Lordul Misterios, dar deși îți doresc binele, te implor să fii prudentă, draga mea soră. Înțeleg faptul că îți dorești să fii o femeie experimentată, dar mă tem că ești în pericol de a-ți pierde inima pentru acest bărbat. Bănuiesc că ai rezistat pierderii lui Wilmont așa cum ai rezistat pentru că nu a fost vorba de iubire și mai bănuiesc și că acum ești periculos de aproape să descoperi pentru prima dată dragostea.

Îți mărturisesc deschis că în ultimele luni m-ai surprins de multe ori, dar cu toate astea te cunosc destul de bine ca să știu că, odată ce ți-ai dăruit inima, aceasta poate fi zdrobită cu ușurință. Mă tem că sfatul meu s-ar putea să vină prea târziu, dar fii cu băgare de seamă, dragă surioară. Nu lăsa ca nou descoperita ta pasiune pentru aventură să-ți îndurereze inima.

Trecând la altele, am tot felul de idei minunate pentru renovarea restului casei tale. Știu că ești la fel de mulțumită ca mine de rezultatele eforturilor noastre în ceea ce privește camera albastră la care mă gândesc acum cu duioșie, deși prefer să nu zăbovesc prea mult asupra celor ce s-ar putea petrece acolo.

Curiozitatea o făcea pe Delia nici să nu stea comod pe pernele trăsorii. Era singură în vehiculul închis și rămăsese puțin surprinsă când își dăduse seama că Tony nu găsisese de cuviință

să fie alături de ea. Și totuși, absența lui dădea o notă minunată întregii situații și sporea misterul. Zâmbi în sinea ei. Nu că ar fi fost nevoie. Cu fiecare metru parcurs, așteptarea și entuziasmul deveneau mai intense.

Faptul că ieșea din casă îi făcea bine, cu toate că în această dimineață era o liniște binecuvântată. În ultimele zile, casa fusese plină de tot felul de oameni; zugravi și cei care puneau tapetul, cărăuși de mobilă și lenjerese, toți acționând sub privirea vigilență a lui Cassie.

Într-adevăr, sora ei fusese ca un general care își comanda în luptă forțele înarmate cu ciocane, vopsele și materiale. Deliei i se păruse că era ca la spitalul de nebuni, deși Cassie o tot asigurase că haosul era în întregime organizat și lucrurile decurgeau bine. Deși nu lipsea nimic, Delia observase că unele dintre lucrurile ei din dormitorul pe care încă îl folosea păreau să fi fost rearanjate. Probabil că nu era vorba decât de isprava noilor servitoare, cu toate că avea un sentiment ciudat că nu era ceva în regulă.

Amândouă surorile fuseseră surprinse să descopere un adevărat talent pe care îl avea Cassie pentru decorare, constatare care îi sporise acesteia entuziasmul și hotărârea. Într-adevăr, rezultatul final fusese o simfonie plină de gust în tonuri albastre și aurii de mătăsuri și satinuri. Dormitorul perfect nou al unei femei independente. O femeie hotărâtă să seducă.

Delia aruncă o privire pe fereastră și observă că intraseră în Hyde Park. Parcul era cu totul pustiu la această oră matinală, și nu era nici o îndoială că pentru asta fusese ales ca destinație.

Grija lui Cassie o mișcase cu adevărat, dar nu era necesară. La fel ca și în cazul lui Charles, era perfect conștientă în ce se băga. Cu Charles știuse perfect că își punea în joc reputația și pierderea virtuții. Cu Tony era vorba pur și simplu de inima ei. Își dădea seama care era riscul și era doritoare să și-l asume de dragul aventurii care mergea mult mai departe decât orice ar fi avut el de gând cu ea. Și ce avea ea de gând cu el.

Trăsura se opri. Portiera se deschise și Tony își băgă capul înăuntru.

— Ce dimineață minunată pentru o aventură, Lady Wilmont.

Zâmbi larg și o ajută să coboare din trăsură. Erau într-o zonă izolată a parcului, aproape de capătul îndepărtat al lacului, în care nu mai călcase niciodată până atunci. Aproape ca pe un teritoriu străin. Cât de palpitant! Oare ce avea bărbatul de gând?

– Într-adevăr, Lord St. Stephens. Ea îi reținu mâna o clipă mai mult decât s-ar fi cuvenit și privi în sus spre el. Inima îi bătea puțin mai tare. Și unde este aventura mea?

El îi puse mâna sub brațul său.

– Vrei să spui măreața ta aventură?

– Cred că asta rămâne de văzut.

– Înțeleg că n-ai de gând să faci lucrurile prea ușoare. O conduse prin spatele trăsurii. Cred că aventura ta – și pot spune cu deplină convingere că intră în categoria *măreață* – este pe cale să înceapă.

Delia îi urmări privirea și se opri brusc. Ochii i se lărgiră de mirare.

– Ce este aceea?

– Hai, Delia, știi foarte bine ce este.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet de satisfacție.

– E o cămilă, spuse ea încetșor.

Lângă alee stătea un animal mare, maro-deschis, care părea să rumege foarte satisfăcut, dar Delia bănuia că era un șiretlic. Nimic atât de mare nu putea fi atât de supus. Pe deasupra, citise că aceste animale nu erau deloc agreabile. Era ținută de frâu de un îngrijitor zâmbitor, și ea speră că o ține bine. Nu văzuse cămile decât în desenele din cărți sau ocazional în vreun tablou care ilustra misterele deșertului. Nu-și închipuisese niciodată că erau atât de mari și nici atât de înfricoșătoare.

– Chiar așa. Tony se trase într-o parte și desfăcu larg brațele într-un gest ostentativ, ca și când ar fi fost un moment de glorie. Iar aceasta – într-adevăr, cred că este o ea – este prima ta aventură măreață.

– Încântător, murmură ea.

– Ai spus că vrei să călărești o cămilă. Făcu din nou un gest cu mâna, iar ea ar fi putut jura că auzise trompetele unei fanfare în depărtare. Și iat-o!

– Asta văd și eu. Dumnezeule, ar fi fost și greu să n-o vezi. Era enormă. Aș putea să-ți vorbesc o clipă? Între patru ochi?

– Sigur. Privi spre îngrijitor și își coborî vocea în mod confidențial: Este absolut entuziasmată de toată povestea asta.

– Îmi dau și eu seama, milord, spuse bărbatul care încă zâmbea.

Delia se retrase în partea cealaltă a trăsुरii, cu Tony pe urmele ei. Era absurd. Ridicol. Era cu adevărat smintit dacă își închiuia vreun moment că ea o să încalce pe lucrul acela. Se răsuci spre el.

– Ești nebun?

– Nebun de dorință, de pasiune. Ridică malițios din sprâncene. Poate chiar de iubire.

– Păi, da, iubirea este singurul lucru care m-ar face să mă urc pe acel... acel... animal!

El își încrucișă brațele la piept și se sprijini de trăsura.

– Draga mea Lady Wilmont, ești sigură că nu ți-e frică de un biet animal de povară?

– Nu mi-e chiar frică, minți ea. Doar că e teribil de – își căută cuvintele – nepotrivit.

El râse.

– Nu prea există lucruri potrivite pe lista aia a ta. Îndrăznesc să spun că lipsa de cuviință face parte din aventură tot atât de mult ca surpriza. O cercetă o clipă. Ai fost surprinsă, nu-i așa?

– Dumnezeule mare, da!

– Ai spus că-ți dorești să călărești o cămilă. Îmi amintesc cu exactitate. A fost chiar primul lucru pe care l-ai spus. De aceea am crezut că asta era aventura pe care ți-o doreai cel mai mult.

Ea pufni.

– A fost primul lucru care mi-a venit în minte, nu cel pe care mi-l doream cel mai mult. Și sunt sigură că am vrut să spun că vreau să călăresc o cămilă în deșert, într-o țară exotica și foarte, foarte îndepărtată, nu să călăresc o cămilă în Hyde Park. Una este o aventură și alta este o... o... o glumă. Ar fi trebuit să-ți dai seama.

– Dar nu ai vorbit de deșert, spuse el apăsător.

-Din câte îmi amintesc, exact în acel moment mi-era greu să spun sau să gândesc ceva despre orice. Își împreună mâinile și le strânse. Cu greu aş putea da socoteală pentru ce am spus probabil printre găfâieli, *fără să gândesc*, cuprinsă de...

El zâmbi cu înțeles. Delia refuza cu îndârjire să-i dea satisfacție pronunțând cuvântul *pasiune*.

-Cuprinsă de orice oi fi fost cuprinsă. De-abia îmi aduc aminte ce-am spus.

-Din fericire pentru amândoi, eu îmi aduc aminte.

-Oh, ce noroc! Îl privi. Ești un bărbat cu adevărat viclean, St. Stephens.

-Deloc. Zâmbetul îi deveni și mai larg, dacă asta era posibil. Sunt un bărbat minunat.

-Ești mult prea încrezător în tine și foarte, foarte arogant.

El ridică din umeri cu o umilință care nu o convinge nici măcar o clipă.

-Știu.

Bineînțeles că probabil aroganța lui avea un pic de umor. Încrederea lui stârnea o fărâmă de admirație. Zâmbetul lui era molipsitor. Ea se strădui să-și reprime zâmbetul de pe față și își încrucișă brațele la piept.

-Nu mă urc pe creatura aceea.

-Cum vrei, spuse el cu blândețe. Deși, trebuie să-ți spun că sunt surprins că unei Effington îi este teamă de o biată cămilă. În timp ce în multe părți ale lumii cămilele sunt călărite în fiecare zi. De către bărbați, copii și chiar - făcu o pauză pentru a sublinia și mai bine cuvântul - femei.

Era bun.

Tony clătină din cap:

-Tot timpul am auzit că femeile din familia Effington sunt o specie cu totul diferită de alte femei, dar se pare că această afirmație este inexactă. Probabil că era vorba doar de nesocotirea unor conveniențe sociale. Ceva care, ca să fim sinceri, nu presupune nici un risc real provocat de vreun pericol adevărat și nici măcar... vreo aventură măreață.

Era foarte bun.

Delia lăsă brațele în jos, își strânse pumnii și privi din nou spre cămilă.

– St. Stephens, dacă nu voi supraviețui, o să-ți bântui gândurile pentru tot restul vieții tale.

Îi auzi râsul în spate. Se apropie de animal și se opri brusc.

– Îi cade părul. Blana arată în mod sigur ca mâncată de molii. Este în regulă? Nu cumva e bolnavă, nu-i așa?

– E ceva perfect normal. Vocea lui Tony era relaxată. Înțeleg că năpârlesc în această perioadă a anului.

– Oh, minunat! Delia strânse din dinți și continuă să se apropie de cămilă. Mi-ai adus o cămilă care năpârlește.

– Am luat ce-am găsit. Nu este prea ușor să găsești în pripă o cămilă în Londra. Tony i se adresă celuiilalt bărbat: Are un nume?

– Bess, milord.

– Bess, spuse Tony ceremonios, dă-mi voie să ți-o prezint pe Lady Wilmont.

Bess îl ignoră. Delia procedă și ea la fel.

– Lady Wilmont, acesta este domnul Thomason, un tip pe cinste. Foarte priceput la cămile.

Domnul Thomason își scoase respectuos pălăria.

– Încântat de cunoștință, doamnă.

Delia zâmbi vag, concentrată asupra lui Bess. Se părea că era cel mai bine să fii mereu cu ochii pe animal.

Tony îi făcu un semn din cap domnului Thomason, care dădu imediat un ordin scurt și de neînțeles cămilei. Din ce-și dădea seama Delia, putea să-i fi spus să șadă, să se ridice sau să ucidă. Bess ingenunche fără tragere de inimă, coborându-și capul enorm la același nivel cu Delia.

Delia se apropie precaută. Bess avea cei mai frumoși ochi, enormi, bineînțeles, căprui-închis și tiviți cu gene lungi și ondulate. Părea mai degrabă afectuoasă și avea chiar un aer cochet. Delia nu se lăsă păcălită.

Domnul Thomason puse un soclu cu câteva trepte de lemn lângă animal. Pe spatele cămilei fusese aruncat un mic covor peste care se găsea o șa ciudată din piele și lemn, care părea însă solidă.

Brusc, Deliei îi veni ideea salvatoare.

– Mi-aș fi dorit să știu dinainte de toate astea. Ar fi trebuit să mă previi, domnule. Mi-aș fi pus costumul de călărie. Clătină din cap cu regret și se retrase. Ce păcat, mi-e imposibil să o călăresc pe Bess cu rochia asta.

Delia purta o rochie de zi verde-închis, un alt vestigiu de dinainte de măritiș. Nici prin cap nu-i trecuse să se îmbrace astăzi în negru și nu-i păsa deloc de consecințele pe care le-ar fi avut încălcarea regulilor doliului, una dintre acele conveniențe sociale periculoase de care Tony amintise cu atâta îngâmfare.

– Este într-adevăr o rochie minunată, spuse Tony gânditor. Dar chiar și așa, cred că te poți lansa în aventură.

– Oh, dar numai și gândul ăsta mă ne...

Fără nici un avertisment, el o luă în brațe și înainte ca ea să se poată împotrivi urcă treptele și o puse în șaua lui Bess. Omul era surprinzător de rapid.

– Așa, stai cam la fel ca într-o șa pe care călărești lateral. Știi să călărești, nu-i așa?

– Nu, îl repezi ea, apoi oftă. Sigur că știu să călăresc.

– Excelent.

O ajută să se aranjeze în poziția convenită, gest care îl aduse foarte aproape de ea, ceea ce ar fi fost destul de excitant dacă ea nu ar fi fost copleșită de teamă. Și totuși, chiar și în situația asta, era încrezătoare și hotărâtă. N-o să-i permită lui St. Stephens sau cămillei lui să o domine.

Domnul Thomason îi dădu frâiele, dar slavă Domnului că o ținea încă bine de zăbală.

– Milady, dacă vreți să vă țineți de partea din față a șeii o fac să se ridice în picioare.

Delia își înalță capul și se strădui să dea o notă nepăsătoare vocii ei.

– Aștept cu cea mai mare nerăbdare.

Îl auzi pe Tony pufnind în râs cu neîncredere, dar nu avea de gând să se întoarcă și să-i arunce privirea sarcastică pe care o merita. Dacă supraviețuia, era hotărâtă să-i facă ceva urât.

Fără nici un avertisment, animalul se ridică în picioare clătinându-se. Delia fu azvârlită înainte, spre pământ, dar se ținu

strașnic, închise ochii strâns și rezistă imboldului de a țipa. Bess își însoți această mișcare cu un fornăit teribil de înfricoșător care nu inspira încredere.

– Ia uite, n-a fost deloc rău, spuse Tony de undeva dintr-o parte.

Delia deschise ochii cu băgare de seamă. Tony era alături, călare pe un cal și un pic mai jos decât ea.

– De unde a apărut calul ăsta?

El râse înfundat.

– A fost aici tot timpul. E clar că nu l-ai observat.

– Am fost ocupată, spuse ea cu demnitate.

Nu era cu totul sigură pentru ce era atât de inspăimântată. Nu era la o înălțime mult mai mare decât dacă ar fi fost pe un cal. Bineînțeles că gâtul unui cal ar fi fost mult mai aproape. Gâtul lui Bess părea la kilometri depărtare, și avea un sentiment acut și neplăcut de agorafobie. Poate că o speria faptul că nu era obișnuită cu animalul. Sau poate că nu era croită pentru aventuri cu animale.

– Atunci e-n regulă. Tony clătină aprobator din cap. Pornim.

– Cum adică *pornim*?

– Păi, aventura era o partidă de călărie, nu-i așa? Ți-ai dorit să *călărești* o cămilă, nu numai să *stai* pe o cămilă. Zâmbi larg. Aventura de-abia începe.

– Minunat!

Trase adânc aer în piept. Dacă mersese până aici, o să reușească să treacă și peste o scurtă partidă de călărie.

Îngrijitorul conducea cămila, iar ea fu brusc recunoscătoare că nu îi dăduse drumul și în același timp puțin stânjenită. Era o călăreață excelentă. Cel puțin pe cal. Totuși, cât de diferită putea să fie o cămilă?

– Mă simt ca un copilaș pe un ponei, mormăi ea.

Diferența deveni imediat evidentă. Cămila nu se mișca deloc ca un cal. Avea o legănare ciudată în mișcări care te făcea să te simți ca pe o barcă. E adevărat că nu era deloc neplăcut. Delia se mai relaxă. Era foarte posibil să se obișnuiască să călărească pe cămilă. S-ar putea chiar să-i placă.

– Ia te uită, ce interesant, murmură Tony.

Delia tresări.

- Ce s-a întâmplat?

El râse.

- Absolut nimic. Tocmai am observat că își mișcă simultan picioarele de pe o parte și apoi pe cele din partea cealaltă. Nu seamănă deloc cu un cal. E fascinant.

- Fără îndoială.

Câteva minute mai târziu, Delia își dădu seama că nu era deloc fascinant. De fapt, mișcarea unduitoare a mersului lui Bess, legănarea ritmică încoace și încolo declanșă o senzație foarte neplăcută în stomacul ei.

- Domnul meu. Tony. Respiră încet și cu măsură, într-un efort de a-și calma măruntaiele îngreșoșate. Aș vrea să mă dau jos.

- De ce? Arăți foarte impresionant acolo sus. Exact ca o regină a deșertului.

- Cu toate astea, mi-a fost de ajuns.

- Dar de-abia ai făcut câțiva metri.

- Da, dar am călărit o cămilă. Delia ura să recunoască faptul că nu se simțea deloc bine și se strădui să rădă, dar râsul răsună mai degrabă ca un soi de chițait ciudat. Și a fost într-adevăr o aventură. Cu adevărat măreață. Sunt cât se poate de recunoscătoare. Acum...

- Știi și eu, spuse Tony, clătînând cu seriozitate din cap. Nu sunt sigur dacă asta poate trece drept o adevărată aventură, așa scurtă cum a fost. Plănuisem o plimbare în pas vioi. Poate chiar la galop sau ce-o fi însemnând galop pentru o cămilă.

- Apreciez oferta ta, dar...

- Am întâmpinat o grămadă de greutate și mi se pare păcat...

- Tony, se răsti ea, dă-mă jos de pe acest animal! În clipa asta!

- Hai, Delia... O studie preț de o clipă. Știi că arăți destul de rău?

- Mă simt destul de rău.

Tony îi făcu semn domnului Thomason, și Bess se opri greoaie, apoi ingenunche. Tony descălecă imediat și se grăbi să o ajute pe Delia să coboare de pe cămilă. În clipa în care picioarele ei atinseră pământul, genunchii i se înmuiară.

- La naiba! Tony o luă în brațe. Dumnezeule, Delia, îmi pare foarte rău.

Ea gemu și îi mulțumi cerului că nu mâncase încă în acea zi. El o așază bine pe treptele de lemn și îngenunche în fața ei.

- Lasă-ți capul în jos și respiră adânc.

- Nu capul este problema mea.

Oricum, îi urmă instrucțiunile. După câteva respirații profunde, stomacul i se liniști și se simți mult mai bine.

- Delia?

Mâna lui se odihnea blând pe ceafa ei. Ea își ridică capul și îl privi. Avea o expresie plină de regrete, spăsită și aproape îngrijorată, care fu de ajuns să o facă să-l ierte imediat. Aproape.

El clătină din cap.

- Sincer îmi pare rău. Nu mi-am închipuit niciodată că ai putea... să...

Delia îl scrută cu privirea.

- Am crezut că pe fața ta este doar reflexia rochiei tale verzi.

În vocea lui se simțea o notă de disperare care era aproape înduioșătoare. Aproape.

- Sper cu adevărat... Se opri cu o expresie de nehotărâre pe față. Adică vreau să spun...

- Da?

- N-o să-mi porți pică, nu? Se încruntă. Am aranjat chestia asta cu bună credință. Am vrut numai să fie o zi de neuitat pentru tine.

- Până acum ai reușit admirabil. Cu siguranță n-o voi uita niciodată.

Fața lui se luminează.

- Atunci nu ești supărată?

Ea îl cercetă cu privirea o clipă nesfârșită. Era extrem de tentată să-l lase să sufere. Cel puțin până când stomacul ei își va fi revenit pe deplin. Și totuși, spusese că și-ar fi dorit să călărească o cămilă. El nu avusese cum să știe că nu fusese decât o remarcă spontană, primul lucru care îi trecuse prin minte, și cu siguranță nu avusese cum să știe consecințele unei astfel de partide de călărie asupra stării ei fizice. Era surprinzător că nici ea nu le cunoscuse.

- Nu, bineînțeles că nu. Îi zâmbi forțat. E evident că te-ai străduit din greu. Totul a fost într-adevăr bine gândit.

El se încruntă.

– Și măreț?

Ea nu-și putu reține râsul.

– Poate.

– Te simți mai bine?

– Mult.

– Excelent. Se aplecă, își sprijini mâinile de scări de o parte și de alta a ei, îi prinse privirea și vorbi cu voce joasă și intimă: Atunci am avansat pe lista ta? Sunt pe locul trei acum?

Buzele lui erau la numai câțiva centimetri de ale ei. Dacă ea s-ar fi mișcat cât de puțin în față, l-ar fi putut săruta. L-ar fi putut cuprinde cu brațele și s-ar fi putut prăbuși la pământ cu el, aici și acum. Chiar în fața domnului Thomason, a lui Bess și a oricui altcuiva ar fi trecut din întâmplare pe acolo. Iată, asta ar fi putut fi într-adevăr o aventură și în cel mai sigur mod ziua aceasta ar fi fost una memorabilă. Poate că era nevoie să-și revizuiască lista.

– Asta depinde, domnul meu.

Se aplecă în față și își trecu buzele peste ale lui într-un mod excitant.

– Depinde de ce?

Tonul lui, ochii lui, chiar și linia trupului erau mult prea seducătoare pentru o oră atât de matinală. Era evident că bărbatul acesta nu avea deloc simțul decenței. Ce încântător!

Îi zâmbi într-un mod ademenitor, în ton cu expresia feței lui.

– De ce aventuri ai mai plănuit pentru restul zilei.

El râse și o ridică în picioare.

– Mă tem că este mult prea devreme pentru următoarea ta aventură.

– Așa să fie? Privi în sus spre el și chiar regretă că s-ar fi putut să fie prea devreme pentru nenumăratele aventuri care îi treceau prin minte. Și ce ne facem?

– Delia – privirea lui rătăci pofticioasă asupra ei – mă ispitești.

Sau poate că nu era deloc prea devreme. Ea zâmbi malițioasă.

– Știu.

El o fixă o clipă cu privirea, scutură din cap ca și când ar fi vrut să-și limpezească mintea și se întoarse spre domnul Thomason.

- Domnule, ai recunoștința mea veșnică.

- Sunt bucuros că v-am putut fi de folos, milord. Doamnă. Își atinse pălăria într-un salut vesel. Domnule, dacă mai aveți nevoie vreodată de o cămilă...

- N-o să aibă, spuse Delia hotărâtă, dar ai și mulțumirile mele.

Tony râse, îi ură domnului Thomason o zi bună și apoi puse brațul Deliei pe sub al lui.

- Cred că o plimbare ne-ar face bine. Vocea lui era impasibilă, dar în mod clar ochii îi scânteiau. Adică după efortul făcut în lungă noastră partidă de călărie.

- Tony, te-am iertat, am stabilit că această aventură te-a făcut într-adevăr să avansezi pe lista mea, dar în locul tău n-aș mai insista pe acest subiect, îi spuse ea cu răceală.

El chicoti.

- Probabil că nu.

Merseă fără nici o țință, în direcția copacilor de lângă lac.

- Unde ai găsit cămila? îl întrebă ea visătoare.

- Oh, cunosc un gentleman care cunoaște un gentleman care cunoaște un gentleman.

- Cum era dacă aș fi dorit să călăresc pe un elefant?

- Cunosc un gentleman care poate aranja și asta.

- Nu e un răspuns foarte exact.

- Nu mi-ar plăcea absolut deloc să-mi cunoști toate secretele.

Îi zâmbi larg. Unde ar mai fi aventura?

- Eu ți-am destăinuit secretul meu.

- Îndrăznesc să spun că faptul că nu erai sora ta a fost un secret doar pentru mine.

Ea râse.

- Poate.

Era minunat să fii în compania lui așa cum era în clipa aceea. Amândoi erau într-un mod plăcut conștienți de prezența celuilalt, lucru care ei îi ascuțea simțurile și în același timp îi dădea un sentiment confortabil că îl cunoaște bine. Așa cum sugerase și Gordon, probabil că asta se întâmplase în altă viață. În această viață, de-abia îl cunoștea.

- Care sunt secretele tale, domnul meu?

- Secretele mele? Adică altele în afară de locul unde gălesc cămile? Clătină din cap cu regret. Pentru că asta nu pot să dezvălui niciodată.

- Înțeleg, spuse ea pe un ton pe jumătate glumeț, pe jumătate serios. De fapt, mă gândeam la ceva un pic mai banal. Acele detalii obișnuite din viața ta pe care încă nu le-ai dezvăluit.

- Pentru că viața mea este într-adevăr și banală și obișnuită, mi-ar părea rău să te plictisesc.

- În clipa asta, plictiseala ar fi un răgaz bine-venit. Îi aruncă un surâs malițios. Poate că am supraestimat valoarea aventurii.

- Poate că nu ar fi trebuit să începem cu cămila. Râse. Ce vrei să știi?

- Totul. Vocea ei era fermă. S-ar putea prea bine să sfârșesc prin a mă mărita cu tine și chiar tu ai subliniat că ar trebui să te cunosc înainte de a lua o astfel de decizie.

- Ce înțelept din partea mea, murmură el.

- N-am de gând să mă mărit cu alt bărbat despre care nu știu nimic.

- Nici dacă mă găsești irezistibil?

- Mai ales dacă te gălesc irezistibil.

- Ce înțelept din partea ta. Se rezemă cu spatele de trunchiul unui copac, își încrucișă brațele la piept și zâmbi larg. Sunt cu totul al tău, doamna mea. Întreabă-mă tot ce dorești.

- Excelent. Acum, cât privește întrebările... Își împreună mâinile la spate și păși în fața lui ca o școlăriță. Unchiul meu vorbește frumos despre tine, astfel încât nu există nici un dubiu în privința caracterului și a familiei. Îl privi. Înțeleg că ai fost în război? Ce-ai făcut acolo?

El șovăi o clipă ca și când s-ar fi decis ce anume să spună, apoi oftă nehotărât.

- Am fost implicat în strângerea de informații.

Ea se opri brusc și îl fixă cu privirea.

- Ai fost spion?

- Poți să spui și așa.

- N-am mai cunoscut până acum un spion.

- Găsești acest lucru irezistibil?

În ochii lui se ivi o strălucire malițioasă.

Ea râse. Era mai degrabă irezistibil, sau cel puțin incitant, dar în mod sigur n-o să i-o spună.

- Ești încă spion?

- Din păcate, zilele spionilor în serviciul armatei britanice au luat sfârșit odată cu războiul.

- Atunci cum își petrece timpul un spion care s-a retras?

- Sincer, face ce poate, deși adevărul este că foștii spioni nu sunt la mare căutare. Cel puțin nu în țara noastră. Ridi-că din umeri. Am călătorit puțin de la sfârșitul războiului și mi-am ocupat timpul cu diverse activități. În momentul ăsta mă găesc în ciudata situație de a prelua un titlu pentru care nu sunt pregătit.

- Pe care înțeleg că l-ai moștenit de la fratele tău.

- Frate vitreg. Tatăl meu s-a însurat cu mama la o vârstă înaintată. Ea a murit la nașterea mea. Fratele meu este, sau mai degrabă era, cam cu șaisprezece ani mai mare ca mine. Tata a murit când eu eram plecat la școală, iar la scurt timp după aceea fratele meu mi-a cumpărat un post în armată. A fost extrem de generos din partea lui. Vocea lui Tony era impasibilă, ca și când această poveste n-ar fi fost povestea vieții lui, ci a altcuiva pe care de-abia îl cunoștea. Ca și când faptele povestite n-ar fi fost nimic altceva decât informații pe care le relata cu aceeași emoție cu care ar fi recitat tabla înmulțirii sau ar fi înșirat lista memorată a continentelor lumii. Soția fratelui meu a murit cu câțiva ani în urmă. Cum nu au avut copii, eu am fost singurul lui moștenitor.

- Țineai unul la celălalt?

- Nu țineam în mod deosebit, dar nici nu exista vreun resentiment anume între noi. Tony clătină din cap. Eu și fratele meu n-am fost apropiați. În realitate, între noi nu a fost nimic mai mult decât o legătură de sânge. Bineînțeles că mi-a părut rău când a murit, dar de-abia îl cunoșteam.

- Ce trist, murmură ea.

- Pentru ce? Întrebarea fusese pusă fără premeditare, dar în ochii lui se citea o expresie ciudată. Nu mi se pare ceva extrem de trist. Pur și simplu așa e viața.

- Probabil că te simți teribil de singur.

- Nu m-am gândit niciodată la asta.

- Adevărat? Ce ciudat! Îl cercetă curioasă. Nu-mi pot închipui cum este să nu ai o familie cu care să-ți împarți viața. Am avut întotdeauna pe cineva cu care să vorbesc, căruia să-i împărtășesc necazurile mele sau...

- Aventurile? o tachină el.

- Mai ales aventurile. Zâmbi și clătină din cap. Trebuie să recunosc că mi s-a părut destul de descurajant să rămân fără oameni sau familie în jurul meu, cărorora să le împărtășesc gândurile mele. După moartea soțului meu am petrecut luni întregi cu o rudă a mamei mele în Ținutul Lacurilor. În mod sigur era cea mai discretă persoană și nici pe departe atât de sociabilă pe cât eram eu obișnuită. Și totuși, era acolo dacă aș fi avut nevoie de ea.

- Și ai avut nevoie?

- Nu. În mod destul de ciudat, nu mi-am dorit nimic altceva decât să fiu cu mine însămi. Am avut o grămadă de lucruri de analizat. Faptele mele...

- Vrei să spui căsătoria cu Lordul Wilmont?

Ea încuviință din cap.

- Și mai presus de asta, motivele pentru care am făcut ceea ce-am făcut.

- Dragostea ne face pe toți nebuni.

- Da. Bănuiesc că așa este.

Își stăpâni impulsul de a-i spune că în cazul lui Charles nu fusese vorba de dragoste, ci de nevoia de aventură, de ispita nou descoperită și de o dorință de pasiune carnală pe care tinerele decente, respectabile și bine-crescute se presupune că nu le cunoșteau și, Doamne ferește, doreau. Ce-ar fi crezut el despre ea? O văduvă, o femeie experimentată, ar fi știut prea bine tot soiul de lucruri și ar fi avut tot soiul de dorințe care nu ar fi fost acceptabile pentru o femeie care nu mai fusese măritată. Faptul că în realitate nu exista nici o diferență între cum era acum și cum fusese înainte de căsătorie, în afară de faptul că acum știa cu precizie la ce să se aștepte și era, cu voia Domnului, puțin mai deșteaptă, nu era o informație pe care considera că era înțelept să o dezvăluie.

Cu toate acestea, dorea ca el să știe că sentimentele pe care le nutrea pentru el erau unice în viața ei. Un amestec ciudat de tandrețe și dorință pe care încă nu voia să îl numească iubire, cu toate că bănuia că exact asta era.

– Și eu mă simt puțin nebun.

Se întinse leneș spre ea și o trase în brațele lui.

– S-ar putea să ne vadă cineva, domnul meu.

– Aici n-o să ne vadă nimeni. Își plecă ușor capul și își plimbă buzele pe partea laterală a gâtului ei. O trecu un fior pe șira spinării. Nimeni care se pretinde cineva n-ar îndrăzni să fie văzut în parc la această oră scandaloaasă a dimineții.

– Tocmai pentru asta ai ales-o. Oftă, delectându-se de apropierea lui, de căldura lui... de promisiunea subînțeleasă.

– Exact, murmură el, iar buzele lui îi ofereau cea mai minunată senzație pe gât.

– Tony. Se trase înapoi și îl privi direct în ochi. Mă gândesc la lunile petrecute în Ținutul Lacurilor ca la un fel de exil pe care mi l-am impus singură. O pedeapsă, dacă vrei. N-am dormit bine acolo și nu am dormit bine nici după ce m-am întors.

– Pedeapsă prelungită? zâmbi el, arcuindu-și colțurile gurii.

– Probabil. Nu am ajuns la o concluzie până când nu am lămurit complet problema cu Charles...

– Poftim? se încruntă el nedumerit.

Ea clătină din cap.

– E o prostie și nu are cu adevărat importanță, dar ceea ce încerc să-ți spun este că am hotărât că o să-mi trăiesc viața după propriile reguli.

– Cred că ai mai amintit acest lucru.

Delia respiră adânc ca să prindă curaj. Dacă vorbea serios când spunea că o să-și trăiască viața așa cum dorea, iar acest bărbat urma să facă parte din viața ei, va trebui să accepte acest lucru. Iar dacă nu putea, cel mai bine era să afle acum.

– Asta înseamnă printre altele și că o să devin – se strădui să nu-i rămână vorbele în gât – o femeie experimentată.

El făcu ochii mari de mirare.

– Chiar așa?

– Exact. Își înalță capul, îl privi drept în ochii lui întunecați și îi adresă cel mai seducător zâmbet cu puțință. Cum este prea devreme pentru următoarea mea aventură, mă ghidez după propriile reguli și introduc pe lista mea și faptul că o să te culci cu mine, sau mai degrabă eu cu tine.

Fața lui se luminează încet de un zâmbet larg.

– Știam eu că ideea cu cămila a fost nemaipomenită.

– Într-adevăr, cămila a fost cea care m-a convins. Își ridică ochii spre ceruri. Totuși, există și niște condiții.

El oftă, dar o ținu în continuare strâns în brațe.

– Întotdeauna există condiții.

– Prima – se apropie și își atinse buzele de ale lui – este că totuși accept orice aventură rămasă dintre cele plănuite de tine pentru astăzi.

– De acord.

– Iar a doua, mi-a trecut prin cap că mai este un lucru pe care nu l-am făcut niciodată și am uitat să-l amintesc. O scăpare pe care o poți remedia cu ușurință.

– Și o să conteze ca aventură măreață?

– Încă o dată, dragul meu Lord St. Stephens, acest lucru depinde în exclusivitate de tine. Vezi tu – îi încolăci gâtul cu brațele și îi apropie buzele de ale ei – nu am fost sedusă niciodată într-o trăsură.

Capitolul 16

Delia îl ducea să se culce cu ea. Chiar acum, în această clipă. Tony se foi stânjenit pe canapeaua trăsorii.

Bineînțeles că își dorea acest lucru, și-l dorise aproape de la început. Și totuși se simțea oarecum, ei bine, împins de la spate și nu era deloc sigur că acest lucru îi plăcea.

Delia se întoarse de la geam și îi adresă un zâmbet care promițea multe.

Deși probabil că o să învețe să-i și placă.

Ea își schimbă poziția și se întoarce spre el.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Păi... Gesticulă fără nici o țință. N-ai de gând să... adică... n-ar trebui să...

El își dădu seama imediat că nu era atât de încrezătoare pe cât o arătase purtarea ei directă. Stânjeneala lui dispăru.

– Să te seduc? spuse el cu un zâmbet plin de înțeles.

Ea scoase un oftat de ușurare și dădu afirmativ din cap.

O privi în ochi.

– Draga mea Delia, seducția nu se face la comandă. Vocea lui era liniștită; nu-și dezlipi privirea din ochii ei. Îi luă mâna și îi trase mănuașă cu o mișcare lentă și studiată. Ei bine, seducția este o artă.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Îi scoase mănuașă și îi mângâie palma cu mișcări domoale, circulare. În consecință, nu trebuie să grăbești lucrurile.

Atmosfera dintre ei vibra plină de promisiuni.

– Nu trebuie?

În vocea ei răsună o dulce nostalgie care aproape că îl dădu gata. Tony se îmbărbătă să-i reziste.

– Nu.

Își păstră tonul scăzut și aluziv din voce. Îi mângâie degetele unul câte unul, cu o atingere ceva mai intensă decât o șoptă. Respirația ei deveni sacadată.

– Nici măcar un pic?

– Nici măcar un pic. Tony îi duse mâna la buze și îi sărută palma. Ea tremură ușor la atingerea lui. Trebuie să existe o evoluție naturală.

– Zău?

Cuvintele ei erau ceva mai mult decât un suspin.

– Chiar așa.

El începu să-i sărute încheietura mâinii. Vocea ei deveni tremurătoare:

– Și ce urmează în această evoluție?

– Buzele mele îți simt bătăile inimii, murmură el.

- Le simt?

Delia simți un nod în gât. El îi puse mâna pe pieptul lui și i-o ținu apăsat, acoperind-o cu mâna lui.

- Tu le simți pe ale mele?

Ea încuviință din cap, cu ochii mari de... ce? În mod sigur nu de teamă. Poate de mirare? De iubire?

- Tony, spuse ea respirând greu, cred că în evoluția naturală a seducției acum ar fi momentul potrivit să mă săruți.

- Așa crezi?

Îi duse mâna înapoi la buze și îi sărută fiecare deget. Ea se înfioră și își umezi buzele cu limba.

- Oh, Doamne, da.

El își strecură brațul pe după spatele ei, o trase încetșor și o lipi strâns de el. Îi luă bărbia în palmă și îi sărută buzele. Ea închise ochii, își desfăcu buzele și respirația ei se îmbină cu a lui. O sărută cu blândețe, ușor, savurând-o așa cum ai savura o mâncare fină, rezistând impulsului de a o devora și de a o termina. Ea gemu și îl cuprinse cu brațele, iar el își lipi gura de a ei, gustând și sorbind din ea.

Mâna lui porni în jos, iar degetele coborâră până pe șold. Pe sub țesătura rochiei simți cum se încordează, și îl strânse și mai tare în brațe. El își schimbă poziția și o trase și mai aproape, ținând-o pe jumătate în poală, iar apropierea ei îl făcu să se întărească. Mâna lui trecu mai departe în jos pe piciorul ei adunând materialul rochiei până când degetele îi atinseră ciorapul. Ea găfâia, iar gura ei deveni tot mai nesățioasă.

Mâna lui o luă în sus pe piciorul bine făcut până ajunse la jartieră. Îi mângâie pielea de deasupra panglicii, iar ea își ținu respirația în așteptare. El rezistă impulsului, nevoii de a o avea chiar aici, chiar acum și se strădui să continue într-un ritm lent și constant. Ca să o facă să-l dorească și mai mult și fără îndoială să innebunească și el. În plus, în trăsura era mult prea riscant.

Își trecu mâna ușor în sus pe piciorul ei până pe rotunjimea fesei și o trase mai bine în poală. Coapsa ei îl apăsa pe mädularul umflat din pantaloni. La fiecare balans al träsurii, ea se freca de el, iar el lupta să-și păstreze controlul.

Își plimbă degetele pe șoldul ei până în partea de sus a piciorului și în jurul locului în care se îmbinau coapsele, pe lângă smocul de păr aspru care contrasta cu pielea ei catifelată. Ea inspiră scurt și își smulse buzele de pe gura lui. Capul îi căzu pe spate, iar pieptul îi tresălta și se încorda sub țesătura rochiei. Doamne, Dumnezeu, el ar fi vrut să i-o smulgă de pe ea, să sfășie materialul și să-i dezvelească pielea ca porțelanul. Să-i atingă, să-i guste și să se desfete cu sânii ei și să-i simtă văpaia trupului strâns lipit de al lui. La naiba cu toate, pentru ce avea atâtea haine pe ea?

O ținu cu o mână de spate și se aplecă să o sărute pe ceafă. Cu cealaltă mână făcută căuș o cuprinse și își plimbă degetele peste locul umed, alunecos și doritor. Ea gemu, iar degetele lui explorară pliurile catifelate de carne inflamată de dorință, și găsiră punctul mic și dur care știa că este centrul plăcerilor ei. Îl mângâie ușor, iar ea țipă și se arcui, iar el își încleștă gura peste a ei pentru a-i înăbuși strigătul. Mângâindu-i cu degetul mare centrul plăcerilor, își strecură un deget și apoi și pe al doilea în ea. Era strâmtă și fierbinte, și mușchii i se strânseseră în jurul lor. Ea se agăță de el, se zvârcoli sub atingerea lui și se frecă de mädularul lui până când gemetele lui le însoțiră pe ale ei.

Riscul nu făcea oare parte dintr-o aventură tot atât de mult ca și surpriza?

Îi ridică rochia până în talie, apoi o prinse și o puse călare peste picioarele lui. Începu să-și descheie pantalonii, dar Delia îi împinse deoparte mâinile și o făcu chiar ea.

Privirile li se întâlniră, și el văzu că era excitată, plină de dorință și de freamăt. Ea zâmbi ușor, își apăsă buzele de ale lui, apoi puse mâinile peste umflătura din pantaloni. O simți cum pulsează. Își strânse ușor vârful degetelor peste stofă, iar el icni. Simți cum i se deschide un nasture, apoi altul, apoi...

Trăsura se opri. Curmarea bruscă a zgomotului potcoavelor pe caldarâm și a huruitului vehiculului fu la fel de surprinzătoare ca orice alt zgomot.

Delia se trase brusc înapoi și privirea ei uimită o întâlni pe a lui.

– Ce Dumnezeu facem acum?

- Mișcă-te repede, dragostea mea, mișcă-te repede. El respiră adânc, ca să se liniștească. Se pare că am ajuns.

- Nu sunt sigură că *ajuns* este cuvântul potrivit, murmură ea și se desprinsc din poala lui.

În ciuda disconfortului, el râse și se încheie la pantaloni. Delia zâmbi și își dădu părul pe spate.

- Cred că aveam o pălărie când am plecat.

El privi înapoi, o luă de pe jos, se pregăti să i-o dea și se opri. Părul ei era ciufulit, fața îi era îmbujorată, ochii învăluți în mister și buzele umflate. Era cea mai ispititoare ființă pe care o văzuse vreodată. Era fascinantă, încântătoare și orice și-ar mai fi putut dori vreodată un bărbat. Poate că ar trebui să-i spună vizitiului să-și continue drumul.

- Pălăria mea?

- Desigur. Își scutură capul ca să și-l limpezească, îi dădu pălăria și apoi apucă mânerul portierei, deopotrivă ca să fie sigură că nu intră nimeni de afară și ca să o deschidă el. Ești gata?

Ea își aranjă pălăria, respiră adânc și aprobă din cap.

- Da.

- Bine.

Îi aruncă un zâmbet încurajator și începu să deschidă portiera. Ea îl apucă de braț.

- Tony.

- Da?

Ea îi zâmbi, un zâmbet molatic al femeii încrezătoare în acțiunile ei și în același timp încrezătoare în cele ale bărbatului de lângă ea.

- A fost cu adevărat mareș.

- Nu până la capăt. El se aplecă și o sărută scurt. Dar o să fie. Promit.

- O să te fac să te ții de cuvânt, domnul meu.

- Chiar îmi închipui că așa o să faci.

Tony se dădu jos din trăsură și o ajută și pe Delia să coboare. Îi fu surprinzător de greu să-i dea drumul și își dădu seama că această femeie devenise atât de mult parte din el încât nu concepea că ar putea să-i dea drumul vreodată. Sau să trăiască fără ea. Totuși, acum nu era momentul să se gândească la viitor.

Porniră spre casă, dar ea ezită.

– Tony. Se încruntă îngrijorată. Nu sunt prea sigură cum o să facem chestia asta.

El chicoti.

– Credeam că eram gata s-o facem în trăsură.

– Nu pe aia. Fața i se îmbujoră fermecător. Am o idee foarte clară cum o să facem chestia aia, dar, ei bine, mi-ar dispăcea să-l scandalizez pe Gordon. Chiar este rigid și plin de prejudecăți în privința comportamentului femeilor. Și îndrăznesc să spun că aducerea unui gentleman în dormitorul meu înainte de prânz...

– Sunt sigur că va avea obiecții în privința orei.

Delia îl ignoră.

– Mi-ar dispăcea să aibă o părere proastă despre mine.

– Delia, sunt sigură că bătrânul gentleman ține la tine, dar, sincer, draga mea, el este servitor, iar tu ești stăpâna casei. Asta este casa ta și viața ta, iar Gordon va trebui pur și simplu să accepte că ești o femeie în toată firea și poți lua singură decizii.

– A devenit prietenul meu, Tony, spuse ea fermă. În multe privințe, confidentul meu. Am încredere în sfatul lui.

– Și el ce te-a sfătuit?

– Crede că ar trebui să mă mărit din nou.

– S-ar putea să avem ceva în comun.

Porni spre ușă și își dădu seama că Delia nu se mișcase deloc. Privi înapoi.

Îl fixa cu privirea cu o expresie amestecată de supărare și exasperare pe față. Nu era sigur ce făcuse, dar era mai mult decât evident că făcuse ceva. Ceva rău.

– Cred că îmi este de-ajuns, domnul meu.

El habar n-avea despre ce vorbea ea.

– Ce îți este de-ajuns?

– Ai tot vorbit despre cum s-ar putea să-ți dorești să te însori cu mine sau cum ar fi *posibil* să vrei să-mi ceri mâna sau...

El se apropie și spuse cu voce joasă:

– Ești sigură că vrei să discutăm acest lucru acum? Chiar aici, în stradă?

Ea își coborî vocea la același nivel cu a lui:

- Nu am avut intenția să discutăm acest lucru deloc, dar - da! Chiar aici și chiar acum.

În trecut, Tony fusese în situații periculoase, mortale chiar, și instinctul îl avertiză că acest „chiar aici și chiar acum” s-ar putea să fie cel mai înșelător din viața lui. Și cel mai important.

- Domnul meu, este timpul să încetezi să despici firul în patru pe marginea acestui subiect și să-mi răspunzi prin da sau nu. Vrei sau nu vrei să te însori cu mine?

El își alese cu grijă cuvintele:

- Ai spus că în acest moment nu ești interesată de căsătorie.

Ea i-o tăie cu un gest al mâinii.

- Nu despre mine este vorba aici. Despre tine.

- Am făcut mai mult decât să-mi arăt interesul pentru căsătorie. Am spus că doresc să împart cu tine viața, aventurile tale - își coborî vocea cu o notă și se aplecă și mai aproape de ea - și patul.

- Da, bine, acum am ajuns și la asta, nu-i așa?

- Am ajuns la ce? Tony se considera un om inteligent, dar n-o înțelegea deloc pe Delia. Așa de nebune erau toate femeile, sau soiul ăsta de nebunie era numai al Deliei?

- Suntem gata să pătrundem cu dezinvoltură în casa mea și să-l scandalizăm pe bietul și dragul de Gordon...

- O să supraviețuiască, spuse Tony hotărât.

- Iar eu vreau să știu care sunt intențiile tale.

El clătină nedumerit din cap.

- Astea sunt intențiile mele. Le enumeră pe degete. Să împart cu tine viața, aventurile, patul...

- Șșșt!

El coborî vocea:

- Iar în acest moment, intenția mea este să duc la bun sfârșit ceea ce am început în trăsura.

- Dragul meu Lord St. Stephens, am înțeles - destul de brusc, așa putea spune - că, în timp ce planul meu era să devin o femeie experimentată și să duc o viață cu aventuri mărețe, nu mai sunt sigură că doresc să câștig acea experiență sau să trec prin acele aventuri cu altcineva în afară de tine.

- Și asta e rău? întrebă el încet.

- Da! Nu. Nu chiar, dar mi-ai dat peste cap planurile de viață și nu sunt deloc mulțumită, pentru că habar n-am care sunt planurile tale pentru viața mea.

- Credeam că am de gând să mă însor? Am crezut că am amintit acest lucru? Nu era sigur pentru ce tot ce spunea îi ieșea ca o întrebare. Cu tine?

- N-ai vrea să fii puțin mai explicit?

Habar nu avea ce vrea să spună și bănuia că orice i-ar fi spus acestei nebune fermecătoare, nebuna care pusese stăpânire pe inima lui, ar fi fost greșit.

- Crezi că nu sunt sigur?

- Foarte bine, St. Stephens. Este foarte clar că următoarea mișcare trebuie să fie a mea. Își încheștă pumnii pe lângă corp. Din priviri îi scăpărau flăcări. Vrei să-mi faci marea onoare de a-mi deveni soț?

Rămaseră amândoi șocați. Delia era evident la fel de surprinsă ca și el de cuvintele ei impulsive. El își încrucișă brațele la piept și o cercetă, rezistând impulsului de a râde tare, de ușurare și de ceva ce părea în mod suspect bucurie.

- Nu știu.

Ea făcu ochii mari.

- Nu știi? Ce vrei să spui prin *nu știu*?

- O să ai grijă de mine așa cum sunt obișnuit?

- Mai mult ca sigur nu. Privirea ei scăpăra. Dar o să-ți permit să ai tu grijă de mine.

- Înțeleg. Dar dacă o fi să accept cererea ta curtenitoare - făcu o pauză - o fac cu niște condiții.

- Exact la asta mă așteptam, murmură ea.

- În primul rând, începând din această clipă, toată *experiența* ta se va rezuma la mine.

El se strădui să dea o notă de severitate vocii lui și își reprimă un zâmbet. Ea se gândi o clipă.

- De acord.

- În al doilea rând, începând din această clipă, toate aventurile tale se vor petrece alături de mine.

- Nu...

– Și în schimb îți garantez că vor fi cu adevărat aventuri. Zâmbi încet. O să mă străduiesc să fac din fiecare zi o aventură.

– Măreată?

În vocea ei răzbătea o veselie reținută.

– Draga mea, acest lucru depinde în totalitate de tine.

– Înțeleg, spuse ea gânditoare. În cazul acesta, găsesc condițiile tale acceptabile.

– În cazul acesta, draga mea Lady Wilmont, te poți considera o femeie logodită. Se aplecă mai tare spre ea. Te-aș strânge în brațe chiar aici pe stradă și te-aș săruta până când albastrul ochilor tăi s-ar întuneca precum marea pe timp de furtună, așa cum am observat că au tendința în clipele destul de delicate, dar asta ar putea fi sursa unui scandal, și bănuiesc că noi doi s-ar putea să provocăm o grămadă de scandaluri în viitor. În căutarea aventurilor, bineînțeles.

– Bineînțeles.

Ea se uita în sus spre el cu o pasiune la fel de mare ca a lui.

– De aceea, cel mai bine ar fi dacă am rezista imboldului de a începe să cultivăm scandalul din acest moment.

– În interesul copiilor?

– Exact. Și exact de aceea trebuie să intrăm înăuntru imediat.

– De acord.

Ea îl luă de braț și se grăbiră spre scara de la intrare. Mac le deschise ușa.

– Bună ziua, înălțimile voastre, spuse Mac. A fost o partidă de călărie plăcută?

– Da. Chiar de neuitat, spuse Delia răsând și își scoase mânușile și șalul pe care i le dădu lui Mac.

Tony răsé înfundat. Delia își scoase pălăria și își aranjă părul, uitându-se în jur.

– Gordon este pe-aici?

– Nu, milady, a... Privirea lui Mac alunecă de la Delia spre Tony și în ochii lui sclipi o scânteie de hotărâre. Își îndreptă umerii. A plecat, doamnă. Și-a împachetat lucrurile și s-a mutat.

– A plecat? repetă Delia consternată, ridicând vocea.

– A plecat? zise și Tony, ridicând vocea surprins.

– Da, doamnă. A spus ceva de o mătușă.

- Probabil că te înșeli. Mi-a spus că nu are familie.

La dracu'! Pentru ce îi spusese că Gordon n-are familie? Într-o clipă scurtă și glorioasă, văzuse o porțiță de scăpare elegantă cu care nu avusese nimic de-a face. Mac i-o servise pe tavă. Iar Tony nu avea absolut nici o vină.

- Poate că ai înțeles greșit, spuse Tony optimist.

- Cu siguranță nu. Îmi amintesc exact. Pe deasupra, n-ar fi plecat niciodată fără să-și ia rămas-bun.

În ochii ei se citea durerea adevărată.

Era rândul lui Tony să îndrepte lucrurile. Clătină neîncrezător din cap.

- Mă îndoiesc că a plecat.

- Oh, nu, domnule, clătină Mac din cap cu hotărâre. În mod sigur a plecat.

- Sunt sigur că nu a plecat. Tony scrâșni din dinți. De fapt, aș putea să pariez pe asta.

- Nu? Mac îl privi în ochi. Atunci nu aveți nici un dubiu?

- Nu.

Delia îi aruncă o privire curioasă.

- Cum poți fi atât de sigur?

Tony își alese cuvintele cu grijă.

- Ai spus că tu și cu el ați devenit prieteni. De aceea omul n-ar fi plecat fără să anunțe.

- Are dreptate, doamnă. Mac oftă. Probabil că l-am confundat pe Gordon cu altcineva. Îmi pare rău, milady.

- Cum Dumnezeu ai putut să... Nu-i nimic. Avea o privire nedumerită. Atunci, este în camera lui?

- Nu, rosti repede Tony. Delia îl țintui cu privirea. Păi, omul tocmai a spus că a plecat.

Delia se încruntă.

- A spus că și-a strâns lucrurile și a plecat din cauza unei mătuși.

- Pălăria, doamnă, spuse Mac prompt. A împachetat o pălărie. Asta a făcut. Să o ducă undeva pentru... pentru...

- Reparații? sugeră Tony.

– Asta era. Reparații. Mac dădu drumul unui oftat de ușurare. Domnul Gordon a împachetat o pălărie să o ducă la reparat, iar acum este plecat, dar se va întoarce.

– Înțeleg, spuse încet Delia. Cred.

– Am încurcat *pălărie* cu *mătușă*¹, doamnă. De fapt, am încurcat *pălărie* cu *Pat*, pentru că acesta este numele unchiului meu, care normal că mi-a adus aminte de mătușa mea. Mac clătina din cap cu regret. Mai fac uneori astfel de lucruri. Am fost rănit în război și, în fine, știți.

– Cred că putem trece cu vederea acest lucru, Lady Wilmont. Până la urmă, omul este veteran. Tony îl bătu pe spate pe Mac, o idee mai tare decât era necesar. Probabil că a trecut prin multe, nu-i așa, bătrâne?

– Mai multe decât aș vrea să povestesc, domnule.

Delia își plimbă privirea de la unul la altul.

– Asta înseamnă că Gordon se întoarce?

– După câte știu eu, da, milady.

În vocea lui Mac răsuna o undă distinctă de regret.

– Bine. Îl cercetă cu atenție pe Mac. Sper că te simți mai bine, MacPherson.

– Așa sper, doamnă, murmură Mac.

Delia se opri ca și când și-ar fi cântărit următoarele cuvinte. Își îndreptă ușor umerii, în semn de sfidare sau de hotărâre.

– Lordul St. Stephens și-a exprimat interesul să vadă renovările pe care eu și sora mea de-abia le-am terminat.

Îi făcu un semn complice cu capul lui Tony, iar în ochii ei nerăbdarea se îmbina cu nehotărârea. Nu era atât sigură pe ea, atât de sigură de ceea ce dorea de la el sau cu el, așa cum ar fi vrut să-l facă să creadă. Și probabil așa cum i-ar fi plăcut și ei să creadă. Privirea ei avea un farmec nevinovat și onest care îi merse direct la inimă lui Tony. Poate că își dorea să fie o femeie experimentată căreia să nu-i pese de reguli și de conveniențe, dar acest lucru nu-i venea la îndemână în mod natural și de aceea îi cerea destul de mult curaj. Era chiar impresionantă.

– Domnul meu? ridică ea întrebător din sprâncene.

¹ Joc de cuvinte în lb. engleză între *aunt* – mătușă și *hat* – pălărie (n.tr.)

-Vă voi însoți în scurt timp. Vreau să vorbesc o clipă cu MacPherson. Să mă asigur că și-a revenit de pe urma - Tony încercă să nu se înece cu vorbele - răniile sale din război.

-Câtă grijă!

Le zâmbi și porni pe scări, legănându-și șoldurile la fiecare treaptă, cu pălăria atârându-i în mână. Însăși chintesenta senzualității nevinovate.

Ambii bărbați o priviră până când dispăru în capătul de sus al scârilor.

-Cred că renovările le-ați văzut deja, domnule, remarcă Mac cu nevinovăție.

-Nu în felul ăsta, murmură Tony. Și-acum altceva. Trase adânc aer în piept și dădu deoparte gândurile cu privire la ceea ce îl aștepta în dormitorul redecorat al Deliei. În timp ce eu am încercat să fiu cu ochii pe adevărata armată care a invadat această casă în ultimele zile și care acum a plecat, tu îți amintești să fi văzut ceva neobișnuit?

Tony, Mac și doamna Miller, împreună cu ceilalți „servitori”, avuseseră grijă să-i țină tot timpul sub observație pe cei care lucraseră în casă. Dacă cineva ar fi dorit să găsească ceva ascuns aici, n-ar fi putut exista o acoperire mai bună decât aceea de zugrav sau de alt muncitor.

-Nimic important, domnule, deși doamna Miller a găsit astăzi, când erați plecat, o nișă ascunsă în lambriurile de lângă șemineul din salon, unde s-ar fi putut ca Wilmont să păstreze lucruri de valoare. Era goală.

-Doamna Miller a găsit-o?

-În timp ce făcea curățenie, domnule. Mac făcu o grimasă. Sau cel puțin așa îi spune ea.

-Desigur. Tony se stăpâni să nu zâmbească. Și femeile care au lucrat la renovare?

Printre muncitori fuseseră și câteva femei a căror sarcină fusese să coasă toate tipurile de materiale, cuverturi, draperii și orice altceva decretase domnișoara Effington că era necesar pentru încăpere.

-Domnule, nici ele nu s-au comportat suspect, deși trebuie să adaug că acea soră a lui Lady Wilmont le-a condus cu o mână

aproape de fier. Mac rânji. Ne-ar fi fost de folos în timpul războiului. Probabil că i-am fi învins mult mai repede pe francezi dacă am fi avut mai multe ca ea.

- Floarea femeilor britanice. Reprezintă o forță de luat în considerare.

Tony râse și porni spre scări.

- Domnule? Mac se încruntă dezaprobator. Probabil că nu este treaba mea...

- Probabil.

Tony îl studie pe celălalt bărbat. În mod evident, falsul majordom al lui Lady Wilmont nu era singurul care ținea la ea. Sau chiar o proteja.

- Oricum... Mac se opri. Eu și ceilalți oameni am discutat și credem că nu ne-am ocupat deloc cum trebuie de Lady Wilmont.

- Așa credeți?

- În privința afacerii aceleia cu Wilmont și a scandalului, și în realitate a fost vina serviciului, iar noi ne simțim cu toții oarecum responsabili, iar acum înșelătoria cu noi, cu dumneavoastră...

- Iar eu apreciez încercarea ta de a mă scoate din acest joc.

- Nu e nici o problemă. Mac îl privi direct în ochi. Suntem îngrijorați pentru Lady Wilmont.

- Oh? Tony ridică o sprânceană.

- Ea ne crede servitori, domnule, dar ne-a tratat bine pe absolut toți. N-a fost deloc așa cum ne așteptam, și detestăm să o vedem că suferă.

- Da?

- Domnule, am căzut cu toții de acord, și știm că s-ar putea să ajungem pe eșafod pentru asta, dar suntem o echipă de indivizi inteligenți și e posibil ca nimeni să nu afle vreodată. Să nu fie găsit nici un cadavru și așa mai departe.

- Vrei să treci la subiect, Mac?

- Domnule, n-am vrea să o facem, dar dacă o să-i faceți rău, să provocați alt scandal sau să-i zdrobiți inima - Mac își îndreptă umerii - va trebui să vă omorâm.

- Înțeleg. Tony îl studie pe celălalt. Nu avea nici o îndoială că Mac și ceilalți își puteau duce până la capăt amenințarea. Bineînțeles că vor avea și ceva remușcări, dar nu era un gând deosebit

de reconfortant în momentul ăsta. Și dacă ea o să-mi zdrobească inima?

– O să vă ajutăm să vă înecați necazurile. Mac rânji. Pentru oricât de mult timp va fi necesar și indiferent câți dintre noi vor fi doborâți în această acțiune.

– Preciez acest lucru. Lui Tony nu prea îi venea să-l certe pe Mac. Chiar înțelegea atitudinea oamenilor față de Delia. Într-adevăr, Tony mai degrabă și-ar fi primejduit viața decât să o rănească, deși prefera să ducă o viață lungă și fericită alături de ea. Te-ai simți mai ușurat să știi că a acceptat să-mi fie soție?

– Desigur, domnule. Mac scoase un oftat de ușurare. Uram faptul că trebuia să vă facem de petrecanie.

– Mă bucur că am aflat.

– Când?

– Când ce?

– Când vă însurați cu ea?

– De îndată ce toate astea se vor încheia, spuse Tony cu hotărâre. De îndată ce găsesc o soluție de a încheia cu eleganță înșelătoria noastră.

– Bineînțeles că o să fim alături de dumneavoastră indiferent ce veți decide, dar v-ați mai gândit la...

– Sugestia ta să nu-i spun nimic? Ideea încă mai stăruia prin străfundurile minții lui. Dar păstrarea acestui secret, a acestei minciuni, pentru totdeauna, era până la urmă greșită. M-am gândit la asta, dar dacă o să fie soția mea, dacă o iubesc, cum pot să-i ascund așa ceva?

– Domnule, mie mi se pare că – vocea lui Mac era fermă – dacă o iubiți, trebuie să-i ascundeți acest lucru.

Tony își trecu mâna prin păr.

– Pur și simplu nu știu, Mac.

Mac îl cercetă timp de o clipă.

– Eu vă doresc tot binele, domnule. Aruncă o privire în sus pe scări. Și mult noroc.

– Mulțumesc. Am nevoie de tot norocul din lume. Tony porni în sus pe scări. Și o rugăciune sau două ar fi la fel de bune.

– Într-adevăr, domnule, se auzi vocea lui Mac în urma lui. Bănuiesc că o să aveți nevoie.

Capitolul 17

– Mă simt obligată să fiu sinceră cu tine. Delia măsură încăperea cu pasul, frângându-și mâinile. Un obicei mai degrabă supărător în privința căruia trebuia să facă ceva. Cred că sinceritatea este importantă atunci când pornești într-o întreprindere atât de serioasă, de permanentă cum este căsătoria. Tu nu crezi?

Bineînțeles că nu primi nici un răspuns. Tony nici măcar nu era în încăpere. Orice povești de război ar fi depănat cu MacPherson țineau un pic cam mult. Nu că asta ar fi deranjat-o. Timpul acesta petrecut în singurătate îi prindea bine. În mod surprinzător, era destul de nervoasă.

Delia nu se răzgândise în privința a ceea ce urmau să facă ea și Tony. Numai gândul că o să se culce cu el făcea ca undeva în adâncul ei să simtă o durere de năzuință, dorință și, Dumnezeu să o ajute, de iubire. Sigur era iubire. Nimic altceva nu putea explica pentru ce îi ceruse să se însoare cu ea. Pentru ce era dispusă – nu, dorea – să renunțe la viața ei independentă pe care de-abia apucase să o guste. Să renunțe la aventurile după care tânjea pentru a-și petrece restul vieții măritată cu el. Nu și-ar fi închipuit niciodată că mariajul în sine îi va părea o aventură. Dar înainte nu și-ar fi imaginat nici că s-ar fi putut mărita cu bărbatul pe care îl iubea.

– Aș vrea să-ți spun... adică... să-ți explic...

Cerule, chiar și ei toate astea îi sunau absurd. Ce avea de gând exact să spună?

„Tony, nu l-am iubit pe Charles, ci numai m-am culcat cu el pentru că am simțit că viața mea era sortită plictiselii, iar el reprezenta o aventură incitantă, periculoasă și interzisă.“

Oh, asta ar fi făcut-o cu siguranță să pară o femeie de moravuri ușoare. O curvă în cel mai bun caz. Tony se caracterizase ca fiind rigid și plin de prejudecăți și, deși cu siguranță nu dezvăluise prea mult din această latură a personalității lui – într-adevăr, nu dăduse deloc dovadă de rigiditate în plimbarea lor cu trăsura –, se putea să fie scortșos și plin de prejudecăți când venea vorba de femeia cu care avea de gând să se însoare.

Desigur, nici măcar nu clipise când ea spusese că intenționa să devină o femeie experimentată. Se încruntă gânditoare. Ce ciudat! Și totuși, fără doar și poate el bănuia că avea o experiență destul de bogată. Și cum Dumnezeu avea să-i explice acest lucru?

- Ce să-mi explici?

Delia se întoarse. Tony stătea relaxat în cadrul ușii deschise, cu brațele încrucișate la piept și cu un zâmbet teribil de plin de înțelesuri pe față.

- De când stai acolo?

- De destul de mult timp ca să te aud spunând ceva despre cum ar trebui să-mi explici ceva. Continuă.

- Nu e nimic important, zău. Îi adresă cel mai strălucitor zâmbet și își deschise larg brațele. Ce părere ai de cameră?

- E albastră. Intră în cameră, închise ușa cu hotărâre în urma lui și o privi fix, slăbindu-și lavaliera. Se asortază cu ochii tăi.

- Exact. Încercă să ignore faptul că se apropia în continuare de ea. Sau că își scosese lavaliera lăsând-o să cadă pe singurul scaun din încăpere. O cuprinse cel mai ciudat sentiment interior de panică. Îmi place destul de mult materialul ales de Cassie, deși îți închipui că și eu am ajutat la alegere, și tapetul, și...

- Bați câmpii, Delia.

Era ceva intim în tonul cu care spusese aceste cuvinte. Ca și când în realitate ar fi spus ceva cu totul diferit.

Mă dorești, Delia.

Își scoase haina și o aruncă pe spătarul scaunului.

- Nu bat niciodată câmpii, murmură ea, pășind spre el. Îl dorea, dorise acest lucru mai mult decât își dorise orice altceva, dar nu își putea stăpâni un soi de tremur ușor. Și siguranța că toate acestea, că Tony erau mult mai importante decât orice altceva de până atunci.

- Bați câmpii în clipa asta.

El se așeză pe marginea scaunului și își scoase ghetetele.

Vrei să te ating, să te mângâi.

Ea nu-l băgă în seamă.

- Îmi plac în mod deosebit tonurile de auriu ici și colo. Nu prea mult, îți închipui, doar atât cât să confere întregului o anumită atmosferă. Un aer de...

– Seducție?

Se ridică în picioare, își scoase cămașa și o lăsă să cadă pe podea. Avea umerii lați și destul de impresionanți, pieptul și brațele musculoase și mijlocul atrăgător de îngust. Ea înghiți cu greutate.

Să te fac să simți ce nu ai mai simțit niciodată până acum.

Delia continuă ca și când nu ar fi observat că el era pe jumătate dezbrăcat:

– Totuși, chiar după tot ce-am făcut, încăperea pare extrem de mare și destul de goală. Bineînțeles că nu este terminată. Mare parte din mobilă încă nu a sosit.

– Cu excepția patului, zâmbi el foarte malițios. Este de-a dreptul impresionant.

– Impresionant?

Se întoarse spre pat și își dădu imediat seama de greșeala ei.

Patul era într-adevăr impresionant. Până acum Delia nu realizase cât de impunătoare era piesa de mobilier franțuzească, cu baldachinul ei albastru-închis și auriu și cu draperiile de mătase. În comparație cu patul lui Charles, nu păruse deloc masiv, dar în clipa asta părea enorm, imens, nesfârșit. O mare unduitoare și înspumată de satin care te îmbia către necunoscutul unei călătorii în lumea plăcerilor trupului. Era imaginea lipsei de pudoare. O viziune a decadenței. Un decor potrivit pentru seducție.

– *De-a dreptul* impresionant, răsună vocea lui foarte aproape în spatele ei.

– Chiar așa? Nu mi-am dat seama.

Atât de aproape încât jură că putea simți cum căldura trupului lui radia în valuri menite să o topească până în măduva oaselor. Atât de aproape încât îi simțea mișcarea pieptului la fiecare respirație. Atât de aproape încât, dacă s-ar fi întors, ar fi fost strâns lipită de el.

– Îți creează o iluzie.

Își puse mâniile ușor pe umerii ei.

– O iluzie?

De-abia reuși să pronunțe cuvintele. Degetele lui rătăceau în sus și în jos pe brațele și pe umerii ei, ușor, ca în vis, într-un

contrast ciudat cu lumina puternică a dimineții care se revărsa pe geamuri.

- Poate iluzia perfecțiunii.

Își plimbă ușor buzele pe ceafa ei. Ea închise ochii și își înclină capul.

- Albastrul și auriul merg perfect? șopti ea ținându-și respirația și savurând atingerea gurii lui pe pielea ei.

- Ochii tăi sunt albaștri. Ea simți o ușoară smucitură la corsajul rochiei și știu că îi desfăcuse panglica din partea de sus. Îi desfăcu apoi șirul de nasturi care mergea de la gât până în talie atât de ușor încât Delia nu simți decât cum corsajul devine mai larg pe ea, apoi îi desfăcu complet, cu o mână de expert, panglica de jos. Era clar că mai făcuse acest lucru. Iar părul tău este auriu.

Îi desfăcu rochia, și spatele îi fu mângâiat de un ușor curent de aer de la fereastră. Se înfioră de plăcere și de adierea aerului.

El o sărută pe ceafă, își plimbă buzele pe unul din umerii ei goi și o mușcă ușor. Îi trase rochia de pe brațe până când ea se scutură cu nerăbdare ca să se elibereze, iar aceasta îi căzu la picioare, lăsând-o numai în cămășuță, ciorapi și pantofi.

O strânse din nou cu blândețe în brațe. Lipit de pielea ei, pieptul lui gol era fierbinte și tare, și simți cum o apasă erecția lui puternică. Își lăsă capul pe umărul lui, înclinându-l într-o parte, iar el îi sărută recunoscător scobitura gâtului și îi mușcă ușor rotunjimea umărului. Își strecură mâinile sub brațele ei și o cuprinse de mijloc îmbrățișând-o și mai strâns. Ea nu mai simțea decât senzația trupului lui lipit de al ei, atingerea gurii lui pe pielea ei și palmele lui mari care îi acopereau pântecul.

Apoi își ridică mâinile și îi cuprinse încet sânii cu palmele, iar căldura degetelor lui trecu prin materialul vaporos al cămășuței ei. Își ținu răsufierea. Degetele lui mari îi mângâiară de jur împrejur sfârcurile, iar acestea se întăriră sub atingerea lui.

Rămaseră așa o clipă sau o veșnicie, ea cu spatele lipit de pieptul lui, în timp ce mâinile lui o explorau blând. Senzațiile extraordinare pe care i le producea o făceau să-și simtă fiecare nerv din trup. Atingerea lui era ușoară, tandră, aproape respectuoasă și foarte, foarte expertă. Simțurile ei își luaseră zborul. Își simțea

bătăile inimii și bătaile inimii lui lipită de a ei. Își simțea găfăitul ușor și respirația lui calmă și stăpănită. Cu ochii închiși, își închipui umbre albastre și aurii care se învolburau, imaginea mângâierilor lui. Măreț. Și nici pe departe de ajuns.

El se dădu puțin înapoi și o întoarse cu fața spre el. Ea deschise ochii ca să-i întâlnească privirea și respirația i se opri. Ochii lui adânci și negri mocneau de dorință și emoție. Își desfăcu brațele, și ea se lăsă îmbrățișată, desfătându-se în sfârșit de apropierea corpului lui. Își înalță capul și buzele ei se contopiră cu ale lui într-un sărut lung, pasional și îmbătător ca alcoolul.

El o luă în brațe, o duse spre pat, o așeză, apoi îi scoase încet pantofii. Ea nu-și închipuise vreodată că un lucru atât de simplu putea fi atât de intens. Sau atât de excitant. Îi desfăcu jartierele și îi scoase pe rând ciorapii cu aceleași mișcări lente și senzuale cu care îi scosese mânușile în trăsură. Înfiorată, trase adânc aer în piept.

El începu să-și descheie pantalonii, iar ea își dădu seama că, dacă trebuia să-i mărturisească ceva, acum era momentul.

– Tony?

Privirea lui întunecată o întâlni pe a ei.

– Delia.

Ea se ridică în coate și respiră adânc.

– Cred că a sosit momentul sincerității totale.

Degetele lui se opriră pe nasturi.

– Acum?

– Chiar e mai mult decât o confesiune, și știi că nu sunt bună la așa ceva.

– Acum? întrebă el ridicând vocea.

– Cred că e cel mai bine, spuse ea cu glas stins. Știi, nu vreau să fii dezamăgit.

El râse neîncrezător.

– Mi-e imposibil să fii dezamăgit vreodată de tinc. De noi.

– Nu sunt chiar atât de – se ridică și îl privi atentă – experimentată pe cât ai putea să crezi.

– Dar ai fost căsătorită, spuse el încet.

– Păi, da, dar nu pentru foarte mult timp sau foarte – se rușină – des.

— Dar bineînțeles că... adică ai...

— Bineînțeles că... și sigur că am... Nu știu cum să-ți explic, mormăi ea.

— Ar fi bine repede, bodogăni el.

Delia îl privi.

— Este destul de dificil pentru mine și ceva mai mult decât stânjenitor și este destul de egoist din partea ta.

— În clipa asta mă simt destul de egoist. Nu prea mă poți condamna. Habar n-aveam că odată ajunși aici ne vom apuca să discutăm. Sincer, nu asta era intenția mea.

— Nu era nici intenția mea, dar vreau să fiu sinceră cu tine. Căută să îl privească în ochi. Mi-am propus categoric ca tu să fii ultimul meu soț și nu mi se pare drept să încep o căsătorie sau orice altceva fără o oarecare doză de onestitate.

— Poate că o oarecare doză de onestitate are meritele ei, spuse el fără tragere de inimă.

— Așa cred. Și cred că ar trebui să știi — trase adânc aer în piept — că eu și Charles, ei bine, nu am făcut-o...

— Nu ați făcut-o? se înroși el la față.

— Taci și ascultă-mă! Am făcut-o, dar — își ținu respirația — numai o dată.

— O dată? ridică glasul. Adică cum o dată?

— Adică o dată. Cred că „o dată” este destul de explicit. O dată. O singură dată. O noapte. O, hmm, aventură. Făcu un gest disperat cu mâna spre pat. O dată.

— Dar cât timp ați fost căsătoriți? Aproape o săptămână?

— De fapt, au fost patru zile, înainte ca el să moară.

— Și el nu a... voi nu ați... Se încruntă total nedumerit, ca și când ar fi fost ceva ce el nu putea pricepe pe deplin. O dată?

Ea aprobă din cap.

— Dumnezeu mare, când vom fi căsătoriți de patru zile, poți fi sigură că vom fi făcut-o mai mult de o dată. În realitate, cred că până în a patra zi de căsătorie vom fi pierdut socoteala și nu vom ști de câte ori am făcut-o.

În ciuda stânjenelii, ea zâmbi.

— Extrem de drăguț din partea ta să spui asta.

— Poate, dar este numai și numai adevărul.

-Dar - trase adânc aer în piept - nu cred că mă pricep foarte bine la asta. S-ar putea să nu-ți placă. Sau, mai degrabă, să nu-ți plac.

El o privi neîncrezător, apoi izbucni în răs. Ea se ridică în picioare, își puse mâinile în șolduri și îl fulgeră cu privirea.

-Nu e deloc comic!

-Oh, ba este, scumpa mea. Își înăbuși râsul. S-ar putea prea bine să fie cel mai comic lucru pe care l-am auzit vreodată.

-Tony!

-Să nu-mi placi? Clătină din cap. Dacă este adevărat, Wilmont a fost fie nebun, fie idiot, sau amândouă.

-Și asta este foarte drăguț că o spui, dar...

El râse.

-Nu e numai drăguț, este adevărat. Se apropie de ea și o luă în brațe. Uite ce-i, oricât aș vrea să pun capăt discuției referitor la orice altceva în afară de cât de interesantă găsesc rotunjimea gâtului tău sau cât ești de ispititoare când îți ții respirația când te ating într-un anumit fel...

-Tony!

Râse, deși se străduise să se abțină.

-Și în ciuda faptului că nu vreau decât să te duc în brațe în acel pat și să-ți alung, iar și iar, temerile că nu o să te plac - îi mângâie pielea gâtului -, bănuiesc că nu putem continua până când nu-mi spui totul.

-De fapt, nu sunt prea multe de spus. Deși era surprinzător de ușor de vorbit când el o ținea în brațe. M-am culcat cu Charles, ne-am căsătorit...

-După ce v-ați culcat?

-Da. Își înalță capul și-l privi drept în ochi. După aceea, spuse ea fermă. Presupun că nu vei comenta acest lucru, pentru că nici noi doi nu suntem căsătoriți încă și la fel, și în situația noastră, căsătoria va veni după aceea.

-Nu aveam de gând să scot o vorbă. Făcu ochii mari cu o expresie de nevinovăție. Și mă simt ofensat că te-ai gândit că aș putea fi.

-Scuzele mele. Se desprinse din brațele lui. După cum spuneam... Se opri ca să-și adune gândurile și curajul, își încrucișă

brațele și se plimbă prin încăpere. Nu recunoscuse acest lucru față de nimeni, nici chiar față de sora ei. După ce ne-am căsătorit, a părut total neinteresat de mine. Era preocupat, morocănos în comportament, chiar rece cumva. Era mai mult plecat de acasă.

– Iar tu ai crezut că era din pricina faptului că noaptea petrecută împreună fusese o dezamăgire.

– Da. Nu. Nu știu. Oftă din toată inima și privi spre el. Știu că pare absurd, dar la început la asta m-am gândit, și dacă faptul că m-am culcat cu el nu a fost, hmm, ceva măreț, așa cum îmi închipuisem, nu a fost nici... neplăcut.

Tony își reprimă un zâmbet.

– Ce interesant!

– M-am gândit că povestea promitea mult, murmură ea.

– Chiar așa și este, spuse el încet.

– M-am gândit că poate a fost din cauza faptului că nu-l iubeam...

– Deci nu-l iubeai?

Vocea îi era indiferentă, dar în ochii lui se vedea o strălucire intensă.

– Știu că este îngrozitor din partea mea, și o să mă crezi teribil de superficială, dar nu. Delia își îndreptă umerii și îl privi în ochi. Nu-l iubeam. Nici el nu mă iubea, deși cred că ne plăceam unul pe altul. Sau cel puțin la început. Clătină din cap. Totul a fost o greșală cu adevărat îngrozitoare și cu fiecare zi a căsătoriei noastre care trecea eram din ce în ce mai conștientă, dar...

– Nu ți-ai fi dorit să moară, rosti el încet.

– Niciodată. Oftă. Pentru o bună perioadă de timp m-am învinit pe mine însămi. Ca și când moartea lui ar fi fost o consecință directă a unui lucru făcut de mine. Un fel de pedeapsă, poate o moarte cumplită pentru că eu nu eram ce-și dorea. Sau pentru că l-am alungat. Sau poate numai din cauza faptului că m-am măritat cu el. Sau că nu-l iubeam.

– N-a fost vina ta. Nici pentru felul lui de a se purta, nici pentru moartea lui.

– Știu, spuse ea cu hotărâre. Dar mi-au trebuit luni întregi ca să accept asta, și nu am fost sigură că am reușit pe deplin până când nu m-am întors în această casă. Casa lui, iar acum casa mea.

- Înțeleg.

Vocea lui era gânditoare.

- Asta e. Îl studie cu atenție. Mai vrei să te însori cu mine?

- Nu știu.

Ei i se strânse inima.

- Foarte bine, eu...

- Prefer să amân decizia până... după. Vocea lui era impenetrabilă, dar ochii lui străluceau malițioși. În caz că ești într-adevăr o dez...

- Tony!

- Cu siguranță detest să accept să mă însor numai ca să descopăr...

- Ești un bărbat teribil de viclean, Lord St. Stephens.

- Ai mai spus chestia asta și ar trebui să fii atentă, pentru că încep și eu să cred acest lucru.

- Așa să faci, i-o trânti ea. Mi-am ușurat inima în fața ta. Ți-am spus tot felul de lucruri pe care nu le-am mai spus niciodată...

- Știai că atunci când stai în acel loc în care lumina ferestrei îți vine din spate, cămașa ta, care îmi permit să adaug, este teribil de diafană, devine practic transparentă?

- Dumnezeuule mare! Ea icni și se întoarse imediat cu spatele spre el. Cel puțin ai putea să nu te uiți.

- Nu fi absurdă! Am de gând să mă uit pe îndelete. Și aș putea adăuga că priveliștea nu este deloc urâtă.

- Dacă ai fi un adevărat gentleman nu te-ai uita, îi spuse ea peste umăr.

- Ești a naibii de norocoasă că nu sunt. Înainte ca ea să se poată împotrivi, o luă în brațe și o duse din nou în pat. Mi-am dobândit de curând titlul de lord fără să am nici cea mai vagă idee cum e să fii un proaspăt lord, așa că expresia „adevărat gentleman“ este în cel mai bun caz discutabilă. O puse în pat. În plus, tu ai spus-o. Se aplecă peste pat și se sprijini cu mâinile de o parte și de alta a ei. Sunt un bărbat extrem de viclean.

- Tu ai spus că ești scorțos și plin de prejudecăți.

El rânji.

- Am mințit.

– Nu sunt sigură că te cred. Se întinse, îi cuprinse gâtul cu mâinile și îl trase pe pat. Poate că ar trebui să mi-o dovedești.

– Poate că ar trebui.

O cuprinse în brațe și o strânse până când buzele li se întâlniră. Ea își desfăcu buzele și oftă adânc cuprinsă de dorință. Gura lui se lipi și mai tare de a ei, iar ea îi răspunse la fel și pasiunea care se aprinsese între ei în trăsura se dezlănțui din nou. Dorința o cuprinse din nou cu o intensitate pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Savura atingerea buzelor lui, nerăbdătoare, nesățioase și insistente.

Delia își trecu mâna peste conturul umerilor lui, peste carnea fierbinte, tare și excitantă. Își plimbă alene buzele peste bărbia lui spre linia puternică a gâtului. El îngheță sub această atingere a ei și excitația ei spori. Își trecu limba peste scobitura gâtului și peste claviculă și îl mușcă ușor de umăr.

Mâna ei îi mângâie suprafața netedă și tare a pieptului, minunându-se de încordarea trupului lui sub atingerea ei. Măinile lui îi mângâiau neobosite spatele. Delia își plimbă ușor vârful degetelor în jurul sfârcului lui, apoi își schimbă poziția și se aplecă să îl gâdile cu limba, iar el oftă adânc.

Îi copleși pieptul cu sărutări, iar mâna ei alunecă peste abdomenul lui și încă mai jos către pantaloni. Își trecu ușor unghiile peste materialul întins. Înfiorat, el trase brusc aer în piept. Delia îi desfăcu nasturii pantalonilor cu o nerăbdare crescândă. Voia să-l simtă, să-l vadă, să-l atingă.

– Stai!

Icni și o îndepărtă, apoi se ridică din pat și își scoase pantalonii.

Timp de o clipă, ea nu făcu altceva decât să-l privească. Când se culcase cu Charles, o făcuse în întunericul nopții.

Tony era într-adevăr splendid și ar fi ieșit în avantaj dacă ar fi fost comparat cu orice statuie de zeu grec pe care o văzuse vreodată. Avea picioare lungi și zvelte, umerii largi și abdomenul plat. Iar acolo unde ar fi trebuit să aibă frunza de smochin era într-adevăr cât se poate de impresionant.

– Delia? Se încruntă. Te simți bine?

– Nu știu. Ar fi trebuit să se simtă stânjenită, măcar puțin, dar nu simțea nimic de acest fel. Numai un val cald de nerăbdare

- Înțeleg.

Vocea lui era gânditoare.

- Asta e. Îl studie cu atenție. Mai vrei să te însori cu mine?

- Nu știu.

Ei i se strânse inima.

- Foarte bine, eu...

- Prefer să amân decizia până... după. Vocea lui era impenetrabilă, dar ochii lui străluceau malițioși. În caz că ești într-adevăr o dez...

- Tony!

- Cu siguranță detest să accept să mă însor numai ca să descopăr...

- Ești un bărbat teribil de viclean, Lord St. Stephens.

- Ai mai spus chestia asta și ar trebui să fii atentă, pentru că încep și eu să cred acest lucru.

- Așa să faci, i-o trânti ea. Mi-am ușurat inima în fața ta. Ți-am spus tot felul de lucruri pe care nu le-am mai spus niciodată...

- Știi că atunci când stai în acel loc în care lumina ferestrei îți vine din spate, cămașa ta, care îmi permit să adaug, este teribil de diafană, devine practic transparentă?

- Dumnezeule mare! Ea icni și se întoarse imediat cu spatele spre el. Cel puțin ai putea să nu te uiți.

- Nu fi absurdă! Am de gând să mă uit pe îndelete. Și aș putea adăuga că priveliștea nu este deloc urâtă.

- Dacă ai fi un adevărat gentleman nu te-ai uita, îi spuse ea peste umăr.

- Ești a naibii de norocoasă că nu sunt. Înainte ca ea să se poată împotrivi, o luă în brațe și o duse din nou în pat. Mi-am dobândit de curând titlul de lord fără să am nici cea mai vagă idee cum e să fii un proaspăt lord, așa că expresia „adevărat gentleman” este în cel mai bun caz discutabilă. O puse în pat. În plus, tu ai spus-o. Se aplecă peste pat și se sprijini cu mâinile de o parte și de alta a ei. Sunt un bărbat extrem de viclean.

- Tu ai spus că ești scortos și plin de prejudecăți.

El rânji.

- Am mințit.

– Nu sunt sigură că te cred. Se întinse, îi cuprinse gâtul cu mâinile și îl trase pe pat. Poate că ar trebui să mi-o dovedești.

– Poate că ar trebui.

O cuprinse în brațe și o strânse până când buzele li se întâlneau. Ea își desfăcu buzele și oftă adânc cuprinsă de dorință. Gura lui se lipi și mai tare de a ei, iar ea îi răspunse la fel și pasiunea care se aprinsese între ei în trăsură se dezlănțui din nou. Dorința o cuprinse din nou cu o intensitate pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Savura atingerea buzelor lui, nerăbdătoare, nesățioase și insistente.

Delia își trecu mâna peste conturul umerilor lui, peste carnea fierbinte, tare și excitantă. Își plimbă alene buzele peste bărbia lui spre linia puternică a gâtului. El îngheță sub această atingere a ei și excitația ei spori. Își trecu limba peste scobitura gâtului și peste claviculă și îl mușcă ușor de umăr.

Mâna ei îi mângâie suprafața netedă și tare a pieptului, minunându-se de încordarea trupului lui sub atingerea ei. Măinile lui îi mângâiau neobosite spatele. Delia își plimbă ușor vârfurile degetelor în jurul sfârcului lui, apoi își schimbă poziția și se aplecă să îl gâdile cu limba, iar el oftă adânc.

Îi copleși pieptul cu sărutări, iar mâna ei alunecă peste abdomenul lui și încă mai jos către pantaloni. Își trecu ușor unghiile peste materialul întins. Înflorat, el trase brusc aer în piept. Delia îi desfăcu nasturii pantalonilor cu o nerăbdare crescândă. Voia să-l simtă, să-l vadă, să-l atingă.

– Stai!

Icni și o îndepărtă, apoi se ridică din pat și își scoase pantalonii.

Timp de o clipă, ea nu făcu altceva decât să-l privească. Când se culcase cu Charles, o făcuse în intunericul nopții.

Tony era într-adevăr splendid și ar fi ieșit în avantaj dacă ar fi fost comparat cu orice statuie de zeu grec pe care o văzuse vreodată. Avea picioare lungi și zvelte, umerii largi și abdomenul plat. Iar acolo unde ar fi trebuit să aibă frunza de smochin era într-adevăr cât se poate de impresionant.

– Delia? Se încruntă. Te simți bine?

– Nu știu. Ar fi trebuit să se simtă stânjenită, măcar puțin, dar nu simțea nimic de acest fel. Numai un val cald de nerăbdare

și poate de posesiune. Se întinse repede și își scoase peste cap cămășuța, o aruncă deoparte și îi zâmbi timid. Nu vii înapoi?

În mai puțin de o clipă era în brațele lui, strâns lipită de trupul lui, cu bărbăția lui tare între ei. Se rostogoliră înapoi pe pat și orice reținere dintre ei dispăru în nebunia pasiunii. Ea își dorea să-l muște, să-l atingă, să-și contopească trupul cu al lui. Măinile lui, gura lui, limba lui erau peste tot, explorând fiecare părțică din ea.

Îi luă sânul în gură, și ei i se tăie respirația. O ațăță cu limba și cu dinții, o tachină până când din ea nu mai rămase decât senzația fizică. Tot ce știa, tot ce își dorea să știe, era senzația gurii lui pe trupul ei fierbinte și mult prea sensibil la atingerile lui. Se întrebă dacă cineva murise vreodată din plăcere pură. Și în același timp se îndoia că îi păsase.

Mâna lui care îi mângâia abdomenul alunecă în jos către cărlionții dintre picioarele ei, iar ea se arcui în sus ca să-l primească și să-l încurajeze să continue. Degetele lui alunecară mai departe, iar ea gemu, se întinse să găsească mădularul și-l apucă. El respira șuierător. Era fierbinte în palma ei, tare ca piatra și catifelat. Degetele lui trecură peste locul mult prea sensibil pe care îl descoperise în trăsură, iar ea icni. O mângâia într-un ritm care se înțețea continuu, iar ea începu să gâfâie repede. Fără să se gândească, mâna ei se mișca pe mădular în același ritm cu al lui. Fu cuprinsă de o tensiune interioară din ce în ce mai intensă, ca și când s-ar fi străduit să se îndrepte către ceva inaccesibil, tânjind după ceva de neatins. Auzi un sunet ciudat, ca un scâncet, și își dădu seama că era ea.

El se opri brusc și înainte ca ea să se poată împotrivi, își schimbă poziția și îngenunche între picioarele ei. Rămase nemișcat, suspendat deasupra ei și o privi în ochi.

- Delia, eu...

- Tony.

Suspina plină de dorință și mâna ei îl conduse în ea.

El o pătrunse încet, cu o mișcare ușoară și fermă. Perfectă și la țintă. Ca și când ar fi fost construit exact pentru ea. Destinat numai pentru ea. Timp de o clipă nesfârșită el rămase nemișcat în ea, iar ea se minună de senzația stranie și minunată

de afinitate și împlinire. Apoi el se mișcă, se retrase ușor și reveni împingând mai adânc. Apoi se retrase din nou, apoi o pătrunse iar și iar, cu fiecare mișcare tot mai adânc, mai tare și mai intens. Ea îl încolăci cu un picior și se împinse în sus pentru a-i ieși în întâmpinare.

El creșu ritmul. Ea îl strânse și mai tare. Se sincroniza cu fiecare mișcare a lui cu o pasiune care izvora de undeva din interiorul ei. El împinse, iar ea își arcui coapsele în sus ca să-i vină în întâmpinare. Era un soi de dans, conștientiză ea undeva în adâncul ei. Și în acest dans se mișcau împreună la fel de perfect pe cât o făcuseră în sala de bal. Ca și când ar fi fost contopiți așa dintotdeauna și pe vecie. El se adâncea în ea tot mai tare și mai repede. Căldura radia din trupul lui către al ei, învăluind-o și înghițind-o. Ea gemea de o plăcere insuportabilă și de durerea implacabilă a dorinței.

El împingea și se retrăgea, purtând-o fără împotrivire către un moment pe care ea și-l dorea, după care tânjea, pentru care și-ar fi dat viața, dar la care nu putea ajunge. Către vârful unui pisc necunoscut, pe înălțimile unei lumi nou descoperite, aflată chiar lângă stele.

Fără nici un avertisment, tensiunea care devenise tot mai intensă și mai toridă în interiorul ei explodă și se transformă într-o senzație de ușurare minunată. Țipă, corpul i se convulsionă, valuri de senzație pură țâșniră din împreunarea lor pentru a-i aprinde toți nervii din trup de un extaz care îi tăie răsufierea, îi făcu inima să bată să-i spargă pieptul și îi inundă mintea în culori albastre și aurii. Și îi copleși sufletul.

El o strânse și mai tare și o pătrunse iar și iar până când gemu, corpul îi vibră și căldura eliberării lui o umplu. Iar ea se agăță de el până când se liniști și rămase nemișcat peste ea, iar tremurul propriului ei corp se opri. Și mai rămaseră așa clipe nesfârșite.

În cele din urmă el se ridică și o privi, cu un zâmbet buimac pe față.

- Ei bine...

- Dumnezeule mare! Ea încercă să-și recapete răsufierea. A fost într-adevăr...

El se retrase încetișor, iar ea conștientiză un regret de-o clipă la pierderea lui. El se întinse lângă ea și își sprijini capul într-o mână.

- Da?

- Oh, Doamne! A fost...

Își plimbă ezitantă un deget peste pieptul lui.

- Măreț?

Ea simți o dorință ciudată să chicotească.

- Dacă îți spun, pur și simplu o să îți se urce la cap.

- Probabil, zâmbi el. Ți-am spus că îmi plac patul și camera ta?

- Așa și trebuie. Râse. A fost decorată cu gândul să te seduc.

- Și a funcționat extrem de bine, murmură el.

- Atunci pot să presupun că nu ai fost dezamăgit?

- Cu siguranță poți să presupui acest lucru. Dar pot și eu, la rândul meu, să presupun că eu, sau, mai degrabă, chestia asta, s-a ridicat la înălțimea - își drese glasul - *așteptărilor*?

- Absolut sigur. Deși... Îl fixă un moment cu privirea, apoi îi aruncă un surâs la fel de malițios ca al lui. Bănuiesc că așteptările ar putea fi mult mai mari decât mi-am imaginat. Își lipi din nou gura de a lui. Și cred că descoperirea acestui lucru este de cea mai mare importanță pentru o aventură măreață.

Capitolul 18

- Nu crezi că este cam exagerat să mă legi la ochi? întrebă Delia care îl ținea de mână pe Tony pentru a se sprijini și a fi condusă. Urcău ceva ce păreau a fi rânduri nesfârșite de trepte: unele curbe, unele în spirală, unele șerpuitoare. Cel puțin asta fusese impresia ei de până atunci. Mă simt cam caraghioasă.

- Prostii, pari mai degrabă fascinată. În orice caz pentru mine, deși adevărul este că s-ar prea putea să existe bărbați cărora să nu le placă o femeie legată la ochi, spuse Tony de undeva un pic deasupra ei. Nu, stai, nu-mi pot imagina un bărbat căruia să nu-i

placă iluzia că are sub control o femeie. Oricum, nu una încăpățânată și combativă ca tine.

– Sunt atât de fericită că unuia dintre noi îi place acest lucru.

– Prostii, Delia, și ție îți place la fel de mult. Faptul că nu știi unde ești face lucrurile și mai incitante. O strânse de mână. Pe deasupra, această aventură în mod special nu va avea efectul scontat dacă nu este o surpriză.

– Dar în mod sigur oamenii au observat un bărbat trăgând după el o femeie legată la ochi. Este imposibil să fie atâtea femei legate la ochi pe străzile Londrei.

– Ai fi surprinsă, râse Tony înfundat. Oricum, mi-am luat măsuri de prevedere pentru a limita posibilitatea de a atrage o atenție nedorită. Porți o pălărie cu borurile deosebit de mari, iar la cererea mea...

– Orice pentru o aventură, murmură ea.

– Legătura de la ochi seamănă cu bandajele; aș putea adăuga că am fost cât se poate de atent; și am mers de la trăsura direct la...

– La... ce?

Adoptase în această clipă același ton nevinovat pe care îl avușese în cele vreo zece dați când îl întrebuse. El râse.

– Ești o ființă încăpățânată, și-o spun eu. Doar nu te-ai aștepta să-ți zic acum când suntem atât de aproape de final?

– Nu știi niciodată la ce să te aștepti în cursul unei aventuri, răspunse ea solemn.

– După cum spuneam, datorită orei târzii nu ne-am întâlnit cu prea mulți oameni, cu excepția remarcabilului gentleman cu care am organizat această aventură deosebită și a celui la fel de îndatoritor care ne arată drumul cu un felinar chiar acum. Le-am explicat că ai avut un soi de accident. Se întrerupse, coborî vocea și se trase mai aproape. Cu o cămilă. Foarte tragic. Te bucuri de toată compasiunea lor.

– Chiar merit compasiunea lor, râse ea.

La urma urmei, refuzul lui de a-i spune ce se petrecea îi sporea într-adevăr curiozitatea. În afara faptului că nu mai ajungeau odată în vârful a orice o fi fost ceea ce urcau, faptul că nu știa și că nici nu putea să vadă era un amănunt care nu făcea decât să-i sporească entuziasmul.

Zâmbi în sinea ei. Nu că ar fi avut nevoie să-i supună pe amândoi la astfel de cazne pentru emoție și aventură. Astăzi îi oferise din belșug din amândouă.

– De ce zâmbești?

– Îți dai seama că, dacă mi-aș fi propus, aș fi putut afla cu exactitate unde suntem socotind numărul de trepte pe care le-am urcat și apoi eliminând clădirile care nu corespund calculelor mele?

– Îndrăznesc să spun că ai putea. Așadar, ai numărat treptele?

– N-am spus că le-am numărat, am spus că aș fi putut să le număr.

De fapt, Delia era puțin tulburată și mult prea entuziasmată pentru a face ceva atât de rațional ca socotitul numărului nesfârșit de trepte. Pe deasupra, nu se gândise la acest lucru decât după ce urcaseră o porțiune considerabilă. Totuși, remarcase că nu fusese un urcuș continuu. Drumul lor în sus se oprea brusc pentru a înainta pe o suprafață plană, apoi urcau din nou spre înălțimi. Era sigură că la un moment dat urcaseră pe o scară în spirală și chiar în acest moment se aflau pe o scară abruptă și șerpuitoare. Cu toate acestea, era dificil să acorde o atenție deosebită locului în care se afla când era concentrată să urce fără să i se întâmple ceva în timp ce găfâia ca un ogar agitat.

După urcușul circular, în prima fază bănuise că era posibil ca el s-o fi dus într-un far, dar chiar dacă făcuseră o oră bună până să ajungă la destinație, se gândi că se înșelase pur și simplu și era sigură că nu ieșiseră din oraș. De aceea, probabil că erau într-o clădire din Londra. O clădire foarte înaltă. Una cu scări nesfârșite, care șerpuiau și se răsuceau în sus. Către ceruri.

Ceruri. Bineînțeles. Răspunsul îi veni brusc în minte și fu oarecum enervată că nu se gândise la asta până atunci. Trebuia să fie St. Paul. Știa că se poate urca sus până la o galerie, din exteriorul bisericii, dar nu avusese niciodată ocazia sau dorința să o facă. Singura întrebare rămasă era pentru ce o adusese Tony aici. Nu-și putea aminti nici în ruptul capului despre ce aventuri lăsase să-i scape față de el în focul pasiunii. Deși, în realitate, nu conta. Cum nu conta nici întâlnirea de dimineață cu Bess. Simplul fapt că bărbatul era dispus la astfel de eforturi ca să-i aranjeze lucruri

pe care nu le mai făcuse niciodată era cel mai grozav lucru pe care îl făcuse vreodată cineva pentru ea. Cel mai grozav lucru pe care și-ar fi putut imagina că l-ar face cineva vreodată pentru ea. Și era foarte clar că era gestul unui bărbat îndrăgostit.

– Am ajuns.

Vocea lui Tony era slabă, dar ea bănuia că și el era ușurat că ajunsese în sfârșit la destinație. Delia auzi zgomotul făcut de o ușă grea care se deschidea și simți cum o învăluie o briză răcoroasă.

– Poftiți, milord, spuse cel care îi conducea și vocea fu însoțită de clinchetul unor chei. Eu o să rămân aici în spate, dar o să fiu chiar lângă ușă dacă aveți nevoie de mine. Bărbatul coborî vocea, dar nu suficient încât ea să nu audă. Îmi cer iertare, domnule, dar credeți că este înțelept să aduceți într-un loc ca acesta o doamnă care nu vede?

– Este ceva ce nu a mai făcut niciodată, și i-am promis că o să o aduc aici cu mult timp înaintea – în vocea lui Tony răsună regretul – accidentului.

– Dar o să fie vina mea dacă va cădea, domnule. Și cum nu poate vedea deloc se poate prăbuși peste balustradă cât ai zice pește.

– Nu te teme, omule, o să iau toate măsurile ca așa ceva să nu se întâmple.

Tony îi cuprinse mijlocul cu brațul și avansară împreună.

Chiar și fără scârțâitul ușii care se închise la mică distanță în spatele lor, și-ar fi dat seama că erau afară. Poate că era o diferență în sunetul vocii lui Tony sau o senzație nemijlocită de deschidere, dar știa că erau în exteriorul cupolei catedralei.

– Lasă-mă să mă gândesc. El se opri, apoi o întoarse și o trecu peste câteva trepte. Perfect. Acum nu te mișca.

Trecu în spatele ei fără să-i dea drumul de tot, lucru pentru care îi fu extrem de recunoscătoare. Nu îi era teamă în mod special de înălțimi, dar ideea că se afla acolo, legată la ochi, nu era de natură s-o liniștească. Deși trebuia să admită că era destul de palpitant.

– În primul rând, asta trebuie să dispară. Îi desfăcu cu grijă panglicile pălăriei și i-o dădu jos de pe cap. Îi auzi vocea din spate, mângâindu-i auzul. Ești pregătită?

– Chiar sunt.

Vocea ei era nerăbdătoare și fu străbătută de un fior de anticipație.

– Foarte bine.

Delia simți cum degetele lui desfăceau nodul de la spate al legăturii, apoi fâșia de material se desprinsese. Deschise ochii, și surpriza îi tăie respirația.

Lumea se întindea la picioarele ei.

– Oh, vai!

El o prinse ferm cu un braț în jurul taliei, ținând-o strâns lipită de el, și fu cuprinsă de un val cald de siguranță și tandrețe. Cu mâna liberă, el arătă spre vest.

– Uite, Delia, acolo se vede apusul tău.

Soarele tocmai coborâse sub linia orizontului, lăsând în urna lui raze de lumină și culoare. O urmă, o zvâcnire sau o amintire a zilei care de-abia se sfârșise. La marginea cerului, la granița dintre zi și noapte, se amestecau albul strălucitor cu nuanțe orbitoare de galben, urmate de roz care apoi se stingeau în albastru.

– Este... De-abia reușea să vorbească. Este magnific!

– Ai spus că-ți dorești să stai pe acoperișul lumii și să urmărești cum apune soarele.

– Bineînțeles, murmură ea, amintindu-și vag să fi spus așa ceva.

Fără să-și fi imaginat vreodată că el ar fi putut să facă posibil acest lucru. Fără să fi visat vreodată că o va face.

– Atunci, îți place? o întrebă Tony încetșor.

Fu copleșită de ceva asemănător venerației.

– Văd eternitatea.

– Nu chiar eternitatea.

– Dar aproape. Vocea îi răsuna de exaltare. Uite, Tony, acolo e British Museum, iar acolo Westminster Abbey, oh, văd bineînțeles Tamisa și Palatul Buckingham, cred.

Se desprinsese din îmbrățișarea lui, îl luă de mână și începu să înconjoare coridorul strâmt.

– Fii atentă, Delia. Însoțitorul nostru nu mă va ierta în veci dacă vei cădea peste balustradă.

– Nu am deloc intenția să fac așa ceva. Privi înapoi către el. Nu cumva ți-e frică de înălțimi?

– Înainte nu mi-a fost niciodată. Păși mai aproape de balustradă, privi peste ea și se înfioră. Bineînțeles că nu am mai fost vreodată la înălțimea asta. Suntem cam la optzeci și cinci de metri.

– Și este absolut fantastic, nu-i așa? De necrezut, de aici am impresia că aș putea face orice, chiar să zbor dacă mi-aș dori.

– Numai pentru că de-aici, de sus, nimic nu pare prea real.

– Exact. Ai senzația că orice este posibil. Ca și cum am fi într-o lume complet diferită. Privi peste oraș. Luminile tocmai începuseră să pâlpâie. Într-o zi mi-ar plăcea să zbor. Chiar ar trebui să adaug asta pe lista mea.

– Iar eu va trebui să ard acea listă, mormăi Tony. Eu, personal, nu cred că omul a fost sortit să zboare. Cred că a fost sortit să-și țină picioarele ferm pe pământ.

– Și eu sunt de acord că oamenii trebuie să stea cu picioarele bine înțepenite pe pământ, dar numai când vine vorba de cămile.

Delia râse și își agăță brațul de al lui. Coridorul pe care mergeau avea aproape un metru lățime, suficient cât să le permită să meargă unul lângă altul.

– Oh, vezi și Turnul? Casa mea e prea mică să fie văzută de aici, sunt sigură, dar îmi închipui că putem descoperi probabil Effington House. Dacă nu se lăsa întunericul, îndrăznesc să spun că probabil am fi putut vedea cu claritate marea și dincolo de ea. Și aș putea crede, chiar până în America.

– Și în partea opusă, fără îndoială, până în Franța.

Delia ignoră tonul malițios al vocii lui.

– Fără îndoială. Ce păcat că lumina scade. Există atât de multe lucruri pe care mi-ar plăcea să le văd de aici, de sus. Îl strânse de braț. Asta chiar e o aventură măreață.

– Mai e un lucru pe care aș vrea să-l vezi. Tony o conduse în partea de est a coridorului. În această direcție orizontul era deja colorat în albastrul mai întunecat al nopții, iar stelele tocmai începuseră să apară. El păși în spatele ei, o îndreptă spre est, apoi o cuprinse în brațe. Iată-le.

Ea privi în întunericul care se adâncea.

– Tony, e minunat, dar nu înțeleg.

– Stelele, Delia, ai spus că vrei le atingi. Mă tem că mai aproape de ele nu pot să te duc.

Îi se tăie respirația și simți o durere în ceafă. Se împotrivi imboldului de moment de a începe să plângă. Nu mai fusese atât de impresionată vreodată de un dar. Bineînțeles că nici nu mai primise vreodată un dar ca acesta. El îi așternuse Londra la picioare, îi oferise stelele. Era într-adevăr o aventură măreață. Își înghiți nodul din gât.

– E perfect.

El râse încetșor și își puse bărbia pe capul ei.

– Cred că de aici, de sus, totul pare perfect. Din ceruri este imposibil să vezi problemele celor care trudes pe străzi. De aici, de sus, lucrurile și oamenii par insignifianți.

– Atunci, cel puțin până revenim pe pământ, totul este perfect, spuse ea hotărâtă.

– Perfecțiunea este o iluzie.

– Prostii! Trase adânc aer în piept. Chiar în această clipă, viața mea este perfectă și acest lucru nu este deloc o iluzie. S-ar prea putea să fie un soi de miracol. Știi, a fost o perioadă când nu credeam că viața ar mai fi putut fi vreodată la fel de plăcută ca înainte. Acum, mă aflu pe acoperișul lumii, și bărbatul pe care îl iubesc mi-a oferit șansa de a atinge stelele.

El o strânse și mai tare în brațe.

– Delia, mă iubești?

– Da, Anthony St. Stephens, cred că da. Așteptă replica lui. Tony?

– Da?

– E rândul tău.

– Rândul meu să ce?

– Tony!

– Credeam că faptul că ți-am așternut lumea la picioare spune mult mai mult decât pot spune vreodată niște biete cuvinte.

– Și cuvintele dau câteodată o notă plăcută.

– Atunci, foarte bine. Oftă din adâncul sufletului și o întoarce cu fața la el. Philadelphia Effington Wilmont, te iubesc foarte mult. Tony îi luă mâinile într-ale lui. Îți iubesc dorința nebună de aventură și dorința la fel de arzătoare de a încălca regulile chiar

dacă îți vine greu să o faci. Îți iubesc bunătatea și simțul responsabilității față de cei pe care îi ai în slujba ta. O privi în ochi. Îți iubesc curiozitatea, felul în care îți ridici capul când ești hotărâtă și felul în care îți frângi mâinile când ești neliniștită. Îți iubesc mintea ageră și sufletul bun. Îți iubesc felul în care îți recunoști greșelile și mergi mai departe și, mai presus de orice, îți iubesc curajul pe care nu cred că știi că-l ai. Și nu cred că există ceva care mă va face vreodată să încetez să te iubesc.

Privi în ochii lui și văzu stelele oglindindu-se în ei, stelele ei.

– Și nu există nimic care m-ar putea împiedica vreodată și pe mine să te iubesc.

– Ești sigură de asta? întrebă el, cu un zâmbet malițios pe buze, dar cu o voce ciudat de intensă.

– În viața mea nu am fost mai sigură de ceva.

El se încruntă.

– Ce-ar fi dacă aș face ceva cu adevărat urât?

– Te-aș ierta, spuse ea cu noblețe.

– Ce-ar fi dacă am făcut deja ceva cu adevărat urât? În trecut, vreau să spun?

– Bănuiesc că foștii spioni au unele lucruri urâte la activ de care nici nu vreau să aud și nici nu este treaba mea să le aflu. Oricum, cu excepția cazului în care mi-ai mărturisit că ai o soție și șapte copii lăsați pe undeva – ridică cu grație din umeri – nu-mi pot imagina că ai făcut ceva ce nu aș putea să-ți iert.

– Chiar nimic?

O cercetă un timp. Prea mult timp. Ea simți că neliniștea îi strânge inima.

– Ce-ar fi dacă aș avea, oh, să zicem...

– Da? Își ținu ea respirația.

– Ceva în genul, oh, o grămadă de copii, nu numai șapte, și mai mult de o soție? Și asta ar putea fi iertat?

– Nu știu.

Își înăbuși un hohot de ușurare și clătină solemnă din cap.

– Atunci, nu-ți plac copiii? Speram să facem o grămadă.

– Oh, chiar îmi plac copiii, deși o grămadă s-ar putea să fie opt sau cam așa ceva. Cu nevestele aș avea probleme. Îl studie curioasă. Ai pe undeva vreo nevestă sau vreun copil?

-Nu prea cred așa ceva, dar... Se încruntă gânditor, apoi clătină din cap. Sunt cât se poate sigur că nu am vreo nevastă sau vreun copil rătăcit pe undeva.

-Ar mai trebui să aflu și altceva? Probabil că acesta este un moment excelent și un loc destul de prielnic pentru mărturisiri.

El râse.

-Cred că nu sunt mai bun decât tine când vine vorba de confesiuni.

-Chiar și așa, acum ai ocazia. Poate singura pe care ți-o voi acorda vreodată. Își lăsă mâinile să alunece și îl prinse de gât. Mărturisește-ți păcatele, Lord St. Stephens, ușurează-ți sufletul, spune-mi totul!

Din nou, el rămase tăcut o idee mai mult decât ar fi considerat ea necesar. Fu tulburată, dar probabil că nu era vorba de nimic mai mult decât de munca lui din trecut care îl făcea să nu pară prea dispus să spună tot. Perfect de înțeles. Era mai mult decât probabil că trecuseră ani fără ca acest om să dezvăluie ceva. Poate că într-o bună zi o să-i poată împărtăși secretele lui ascunse atât de mult timp.

-Nu am nimic altceva de mărturisit decât faptul că te voi iubi întotdeauna. O strânse și mai tare în brațe. Indiferent ce se va întâmpla de acum înainte, orice ar fi, te voi iubi pentru totdeauna.

-Și eu te voi iubi pentru totdeauna, spuse ea cu o ardoare care izvora de undeva din adâncul ei.

Buzele lui le descoperiră prin întuneric pe ale ei și o sărută cu o intensitate care aproape că îi tăie răsuflarea. Ca și când acest sărut ar fi pecetluit o promisiune. Sau ar fi durat o veșnicie. În cele din urmă, gura lui se desprinse de a ei.

-Probabil că ar trebui să plecăm. Bănuiesc că însoțitorul nostru a devenit destul de nerăbdător de-acum.

Ea se răsuci în brațele lui și mai aruncă o ultimă privire peste oraș. Stelele de deasupra străluceau peste luminile orașului de sub ei.

-Tony, nu-mi pasă dacă este sau nu o iluzie dar chiar în acest moment cred că totul este absolut, absolut perfect. Orașul care se întinde în fața noastră, această aventură măreață și însăși viața.

Și mai cred că, în timp ce perfecțiunea s-ar putea să fie o iluzie sau pur și simplu să fie trecătoare, noi vom trăi pe deplin fericiți până la sfârșitul zilelor noastre.

– Iar eu cred că ai perfectă dreptate, iubirea mea. Chiar în acest moment totul este într-adevăr perfect și este numai începutul. Cu toate astea, mi-a trecut prin cap – o mângâie cu buzele pe gât – că și felul în care dormitorul tău se asortează cu ochii tăi este perfect.

– Ești sigur?

– Nu. De fapt, nu-mi amintesc exact ce culoare are încăperea. Clătină din cap cu un regret jucat. Ar trebui să compar din nou culorile ca să fiu sigur. Și o să înnebunesc până când o voi putea face.

– Păi, atunci, asta este. Încercă să nu râdă, fierbând de nerăbdare în interiorul ei. Se părea că pentru el nu era de ajuns că își petrecuseră mare parte din zi în patul ei, și lucrurile merseseră deosebit de bine, după cum nici ei nu îi era de ajuns. Nu mi-ar plăcea să văd că înnebunești.

– Înnebunesc de dorință, murmură el cu gura pe gâtul ei.

Ea se înfioră de plăcere.

– Ce păcat că nu putem zbura cu adevărat. O să ne ia o veșnicie să coborâm toate scările alea.

– Atunci trebuie să pornim imediat. Haide!

Tony o prinse de mână și porniră cu grijă înapoi spre ușă. Acum era întuneric deplin, dar lumina stelelor era suficientă să-i călăuzească.

– Așadar, milord, cum o să-i explici gentlemanului care așteaptă să ne conducă înapoi jos că nu mai sufăr de pe urma groaznicului accident de călărie pe cămilă?

– Scumpa mea Lady Wilmont, în mod surprinzător voi fi complet sincer cu el. În tonul vocii lui Tony se simțea un zâmbet. O să-i spun că s-a produs un miracol.

Câteva ore mai târziu, Tony stătea întins cu Delia lipită de el. Erau amândoi oboseți, dar fericiți, într-o stare de satisfacție pe care el n-o crezuse posibilă.

Tony nu crezuse niciodată în mod deosebit în miracole, în destin sau în magie și nu se gândise niciodată la dragoste. Dar în această noapte, cu Delia în brațe, nu avea nici o îndoială că fuseseră împinși unul către celălalt de ceva dincolo de orice explicație rațională. Erau împreună în urma unei serii de întâmplări unice și oarecum incredibile care în realitate n-ar fi trebuit să aibă loc nicicum. Destinul, magia și miracolele păreau la fel de puțin probabile ca și dragostea, dar dragostea era ceva extrem de adevărat.

– Cred că potențialul acestui tip de activitate nu poate fi supra-estimat, murmură Delia cu ochii închiși, deja aproape adormită.

După cămilă, urcatul în vârful catedralei și cealaltă *activitate* pe care le făcuseră împreună astăzi, era epuizată.

Tony râse înfundat.

– Îndrăznesc să spun că potențialul nu are limite.

Ea deschise ochii și îi zâmbi.

– Mi-a trecut prin minte că încă un lucru pe care nu l-am mai făcut până acum, domnul meu, este să adorm în brațele bărbatului pe care îl iubesc.

– Atunci ne vom încheia ziua cu încă o aventură măreață.

O sărută ușor pe frunte.

– Perfect, murmură ea, închise ochii și se cuibări mai aproape de el.

El o strânse și mai tare și îi mângâie părul până când respirația ei regulată îi spuse că în sfârșit adormise.

Drăcia dracului, cum naiba se complicaseră toate așa? Cum ar mai putea acum să-i spună adevărul despre toată înscenarea? În seara asta, la catedrală, cochetase cu această idee. Fusesse într-adevăr un loc potrivit pentru a mărturisi și a cere iertare. Ea îi oferise ocazia perfectă, deși la optzeci și cinci de metri deasupra pământului nu era probabil cel mai potrivit loc pentru o asemenea dezvăluire. Cine știe cum ar fi putut ea reacționa? Oh, cu siguranță nu era genul de femeie care să se arunce de pe clădire, dar s-ar fi putut prea bine să încerce să-l împingă pe el peste balustradă. Și cine ar fi învinuit-o?

Și mai rău, orice recunoaștere din partea lui nu s-ar fi oprit aici. Un adevăr ar fi condus către altul. Nu și-ar fi putut dezvălui

înșelătoria fără alte explicații în legătură cu Wilmont. Chiar dacă o femeie nu este îndrăgostită, tot nu-și dorește să afle că i s-a făcut curte pur și simplu pentru că era parte dintr-un plan lipsit de înțelepciune al guvernului. S-ar prea putea să o distrugă. S-ar prea putea ca el să o distrugă.

Prin natura meseriei lui, Tony își trăise o mare parte din viața lui de adult în penumbră și nu realizase acest lucru până când nu o întâlnise pe ea. Până când Delia nu îl adusese la lumină.

Mac avea dreptate: Tony nu-i putea spune adevărul. Și va face orice va fi necesar pentru a se asigura că ea nu va descoperi nimic. Pentru a se asigura că nu va fi rănită niciodată.

O să fie ușor să se descotorosească de ceilalți servitori, dar majordomul era o problemă mai grea. Delia nu va accepta în ruptul capului ca Gordon să plece pur și simplu din serviciul ei. Era prea bătrân ca să-și găsească alt post. Ei bine, probabil că ea va insista ca el să se retragă la pensie și, într-un fel oarecare, să aibă grijă de el pentru tot restul vieții lui.

Doar dacă nu...

Nu era decât un singur lucru de făcut. O singură cale de scăpare. Nu vedea altă soluție.

Gordon trebuia să moară.

Capitolul 19

– Și ai venit la mine pentru un sfat? Ducele de Roxborough îl cercetă curios pe Tony. Sau ai venit să-mi ceri consimțământul?

– Cred că ambele, excelență, își alese Tony cu grijă cuvintele.

Cei doi bărbați stăteau în biblioteca impresionantă de la Effington House, ținând fiecare câte un pahar cu brandy în mână. Tony venise într-adevăr să-i ceară sfatul bărbatului mai în vârstă. Nu avea unde altundeva să se ducă.

– Nu mai există nimeni altcineva care știe totul despre această situație, cu excepția lordului Kimberley, bineînțeles.

– Și cum doamna în cauză face parte din familia mea, nu este la fel de competent ca mine să-i hotărască soarta. Așa este, St. Stephens?

– Cam așa ceva, domnule.

– S-ar prea putea ca faptul că ai venit la mine să fie cea mai înțeleaptă mișcare pe care ai făcut-o de când a început acest dezastru. Ducele răsuflă din greu. Bineînțeles că Kimberly m-a pus la curent cu simțămintele tale.

– Bineînțeles.

Tony ar fi trebuit să știe că Kimberly se asigurase că unchiul Deliei era ținut la curent cu orice apăsarea nouă în evoluția situației.

– A acceptat să se mărite cu tine?

Ducele îl scrută gânditor.

– De fapt, domnule, eu am acceptat să mă căsătoresc cu ea.

Ducele ridică mirat din sprâncene.

– Este o poveste lungă.

– Și aș prefera să n-o ascult. Ducele clătină din cap. Femeile Effington! Mormăi ceva ce Tony nu reuși să înțeleagă și se gândi că probabil era cel mai bine așa. Știi în ce te bagi cu ea? Cu această întreagă familie afurisită?

– Nu în întregime, domnule, dar chiar dumneavoastră m-ați prevenit ce provocare reprezintă legătura cu o femeie din familia Effington.

– Și ești pregătit pentru o astfel de provocare?

– Nu știu, domnule. Tony îl privi drept în ochi pe duce. Dar o să fac tot ce pot.

– Asta e tot ce putem pretinde pentru moment. Ducele se întrerupse o clipă. St. Stephens, nu ai făcut niciodată cu adevărat parte dintr-o familie. Și după câte știu, și consider că este foarte important să știu totul despre cei care lucrează pentru mine, nu ai avut niciodată o legătură serioasă cu o femeie. Ai fost întotdeauna la fel de singuratic ca Wilmont. De fapt, mai mult decât atât. El cel puțin era recunoscut în societate – avea o reputație foarte proastă, îți inchipui, dar oricum era cunoscut. Tu nu ai avut niciodată o viață în afară de munca ta. Roxborough îl studie cu atenție. Ești sigur în această privință? În privința ei?

– În viața mea n-am fost niciodată mai sigur de ceva. Tony ridică neajutorat din umeri. O iubesc, domnule.

– Dumnezeu să ne ajute! Ducele dădu peste cap restul de brandy, se ridică în picioare, traversă încăperea și își reumple prompt paharul. Atunci fă-o chiar acum.

– Să o fac...

Tony se ridică în picioare.

– Însoară-te cu ea! Acum. Cât de repede este posibil.

– Dar nu a ieșit oficial din doliu, domnule.

Roxborough pufni cu dispreț.

– Dacă este ca restul femeilor din această familie, un lucru neînsemnat ca încălcarea perioadei convenite de doliu n-o va opri. Doar dacă, bineînțeles... Se încruntă. L-a iubit pe Wilmont?

Tony făcu o pauză.

– Nu, domnule.

– Pe tine te iubește?

– Da, domnule.

– Bine. O să aranjez pentru un permis special, și până mâine la ora aceasta vei fi însurat.

– Credeți că este înțelept?

– Crezi că e înțelept să fii și logodnicul, și majordomul ei în același timp? Nici chiar tu nu poți fi în două locuri deodată. Fiindcă veni vorba, ea unde este acum?

– Înainte de a veni aici am condus-o să facă o vizită familiei ei. Am crezut că era cel mai bine pentru ea să fie plecată de acasă dacă eu nu eram acolo.

– Foarte bine, dar nu mai poți continua așa. Toate au un sfârșit, și o să ai mari probleme. Îl scrută printre gene. Nu e nevoie să-ți amintesc că, indiferent ce s-ar întâmpla, ea nu trebuie să știe niciodată ce rol am jucat în toate aceste lucruri, nu-i așa?

– Nu, domnule.

Ducele chibzui o clipă.

– O să facem nunta aici.

– Aici? Tony făcu ochii mari de surpriză. Acest lucru nu o să i se pară cam ciudat lui Lady Wilmont?

– Băiete, tot ce este legat de această afacere e cam ciudat. Dar eu sunt *unchiul* ei și capul familiei. Spune-i că sunt un vechi

prieten al tatălui sau al fratelui tău. Cred că m-am întâlnit cu unul din ei întâmplător. Ducele se încruntă în timp ce se plimba prin încăpere. Cum ai fost invitat la Effington Hall, știe deja că ne cunoaștem și ești în grațiile noastre. Spune-i... că ai venit să-mi ceri sfatul ca unui părinte. Da, asta era. Iar eu am încurajat căsătoria grabnică oferindu-mă să organizez nunta aici, pentru... pentru...

– Pentru ce, domnule?

– Pentru... pentru a-și pune din nou ordine în viață. Asta era. Să lase în urmă întreaga afacere cu Wilmont și să-și refacă viața. Pare rezonabil. Da, îmi place. Pe deasupra, ținerea ceremoniei aici va da un semnal că familia este de acord cu acest lucru și va minimaliza orice scandal.

– Dar n-ar trebui să vorbesc cu tatăl ei? Să-i cer mâna?

– La prima căsătorie, nimeni nu s-a deranjat să facă acest lucru, așa că nu văd de ce ar fi necesar la a doua. Dacă dorești, poți vorbi cu el la nuntă. De fapt, întotdeauna te-am lăudat în fața tatălui ei. Și îndrăznesc să spun că, așa cum îmi cunosc eu fratele, o să fie mulțumit să o vadă așezată în cele din urmă la casa ei cu bărbatul potrivit. Ducele îl privi în ochi pe Tony cu fermitate. Și în ciuda modului în care au luat-o lucrurile îngrozitor de aiurea, St. Stephens, eu chiar cred că ești bărbatul potrivit.

– Domnule, apreciez acest lucru, dar nu e cam prea repede?

Ducele ridică din sprâncene.

– Te-ai răzgândit, asta e?

– Deloc, răspunse Tony cu hotărâre.

Într-adevăr, căsătoria cu Delia cât mai curând posibil nu era numai o soluție, ci și dorința inimii lui. Nu-și putea imagina viața fără ea. Doar că pur și simplu nu era complet sigur că dorea să se însoare cu ea atât de curând. Măine. În mai puțin de douăzeci și patru de ore din acest moment. Într-adevăr, cu mai puțin de o lună în urmă nici măcar nu se gândea la căsătorie. Acum stătea exact pe marginea abisului, pregătit să se arunce în el.

– Bine. Din experiența mea, cu cât lucrurile înaintează mai repede, cu atât oamenii au mai puțin timp să se gândească la întrebări prostești, cum ar fi de pildă de ce. Bineînțeles că vor

fi speculații că este însărcinată. Nu-i așa că nu există vreo șansă să fie adevărat?

– N-aș crede, domnule.

Bineînțeles că exista, dar intervalul era de câteva zile și nu prea merita băgat în seamă.

– Așa deci. Ducele pufni cu scepticism. Nu, în acest caz răspunsul la întrebarea de ce este pur și simplu iubirea. Oricât de ridicol pare, nimeni nu pune la îndoială iubirea. Ducele chicoti cu regret. Este o armă puternică. În concluzie, soția mea se va ocupa de tot ceea ce privește nunta. O să fie înnebunită și le va face viața un iad tuturor celor care vor îndrăzni să-i stea în cale de azi până mâine, dar se va bucura de fiecare clipă. Duceasa se pricepe grozav la treburi de acest fel.

– Iertați-mă că vă spun, domnule, dar chiar ar trebui să facem din asta un eveniment? Adică, în împrejurările date. Poate că ar fi mai bine doar să ne căsătorim, fără să mai facem atâta zarvă.

– Este clar că nu știi nimic despre femei, St. Stephens. Pentru femei, o nuntă necesită o anumită doză de agitație. Este în firea lor. Un soi de ritual ancestral. Dar nu va fi un eveniment în sine. Vor participa doar membrii familiei care sunt în oraș și pot fi găsiți, deși bănuiesc că în perioada asta a anului vor fi destui.

– Domnule, nu sunt sigur că o căsătorie grabnică rezolvă totul.

– Ba rezolvă totul și încă destul de frumos. Pleci cu ea într-o lungă călătorie de nuntă. Pentru a evita scandalul, bineînțeles. Până la întoarcerea voastră, totul va fi uitat și iertat. Înțeleg că în această perioadă a anului Grecia este frumoasă. Fratele meu Harry și soția lui se duc acolo luna viitoare să facă săpături la niște ruine sau așa ceva. Sau și mai bine, du-o în Italia. Din anumite motive, femeilor le place Italia. Probabil că e influența ștregarului de Byron.

– I-ar plăcea să călătorească, spuse Tony gânditor.

– Sigur că i-ar plăcea. Și în timp ce sunteți plecați, veți primi o scrisoare prin care vi se va comunica că dragul ei prieten majordomul – își îndreaptă privirea spre tavan – a trecut în neființă. Tu vei fi chiar acolo pentru a o alina și a-i abate gândurile de la – își drese

glasul – moartea lui. Este greu să jalești când debordezi de fericire. Și bănuiesc că o poți face fericită.

– Asta este și intenția mea.

– Pe deasupra, dacă va afla vreodată adevărul – și cu fiecare zi în care înșelătoria continuă există cu adevărat această posibilitate – o să fie măritată cu tine. Legată de tine pentru toată viața. De fapt, prinsă în capcană.

– Faceți ca totul să pară atât de tentant, murmură Tony.

– Ceea ce încerc să-ți spun este faptul că mariajul o va aduce de partea ta. Cu puțin noroc, nu va afla niciodată adevărul, dar dacă îl va afla, va trebui să te ierte la un moment dat. Desigur că acest lucru s-ar putea să dureze ani întregi, dar în cele din urmă nu va avea de ales.

– Pentru că va fi prinsă în capcană.

Cuvântul nu suna atât de rău când se referea la Delia și la el. În realitate, îi plăcea ideea ca ea să fie prinsă în capcană cu el. La bine și la rău. Pentru tot restul vieții lor.

– Trebuie să recunosc, St. Stephens, că de fapt sunt destul de mulțumit de turnura pe care au luat-o lucrurile. După cum prea bine știi, nu am fost deloc încântat când am aflat că nepoata mea a fost în centrul unui scandal din vina serviciului meu, a guvernului meu. Că viața i-a fost schimbată irevocabil. Tot ce trebuie să faci acum pentru ca totul să iasă bine este să o convingi să se mărite imediat cu tine.

– O să mă străduiesc.

– Kimberly mi-a spus că plănuiești să părăsești serviciul după ce această afacere se va încheia.

Tony aprobă din cap.

– Acum am îndatoriri pe care înainte nu le aveam. Nu văd altă alternativă.

– Într-adevăr, nu ai altă alternativă. Un om inteligent înțelege acest lucru. Ducele îl studie pentru o clipă, apoi îl gratulă cu un zâmbet ușor de aprobare. Serviciul va fi mai sărac fără tine, dar presupun că pierderea pe care o va suferi țara va aduce un câștig familiei mele.

– Vă mulțumesc, excelență.

– În același timp, să sperăm că totul va fi bine. Guvernul britanic v-a băgat pe tine și pe nepoata mea în această încurcătură, iar eu, jur pe Dumnezeu, ca reprezentant al guvernului britanic, o să vă scot naibii din ea cu bine.

– Vă sunt recunoscător, domnule.

– Însoară-te cu fata! Omoară-l pe majordom! Ducele ridică paharul. Și o să dormim cu toții mai bine noaptea.

Se repeta oare istoria?

Delia măsura cu pasul biblioteca îngustă, frângându-și mâinile absentă.

Era blestemată să facă încă o dată o greșeală uriașă? Și de data aceasta va fi mult mai rău pentru că era implicată sentimental? Habar nu avea și, Dumnezeu să o ajute, nu era nici măcar sigură că-i păsa.

– Ați dorit să vorbiți cu mine, milady? întrebă Gordon din cadrul ușii.

– Da, intră, te rog.

Îi făcu semn cu mâna să intre.

– Păreți tulburată, doamnă.

Gordon merse spre dulap și turnă două pahare cu brandy. Ea își reprimă un zâmbet. Brandy-ul și tablele deveniseră un soi de ritual între ei, și îi plăcea că Gordon își luase singur sarcina să toarne brandy fără să aștepte ca ea să i-o ceară. O să ducă dorul acestor seri.

– Mulțumesc. Luă paharul oferit de el și sorbi adânc din el. Poate că nu *tulburată* este cuvântul potrivit. Sunt... Nu știu exact cum sunt.

Delia se așeză pe scaunul ei obișnuit la masa de table și îi indică apoi celălalt scaun. El se așeză și o cercetă atent.

– Jucăm, doamnă?

– Nu în această seară, Gordon. Vreau doar să stăm de vorbă. Privi fix brandy-ul din pahar ca și când acolo s-ar fi aflat răspunsurile pe care le căuta, apoi își ridică privirea spre el. O să mă mărit cu lordul St. Stephens. Măine.

– Felicitările mele, doamnă.

Ea fu mirată.

- Nu crezi că e prea devreme? N-au trecut decât șapte luni de la moartea soțului meu. Nu crezi că este teribil de necuviincios să mă mărit așa repede? Adică, înainte ca perioada de doliu cuvenită să ia sfârșit?

- Într-adevăr, este cam necuviincios, și scandalos în același timp. Totuși...

Majordomul se opri ca și când și-ar fi cântărit cuvintele.

- Continuă.

- Ei bine, milady, mi-ați spus că doriți să trăiți după propriile dumneavoastră precepte. Dacă vorbeați serios...

- Am vorbit serios.

- Atunci este ocazia perfectă să faceți exact acest lucru. După cum înțeleg, lordul Wilmont nu avea familie, deci nu există interdicții din această direcție. În plus, familia dumneavoastră este puternică și bogată. Din experiența mea, nebuniile celor bogați și puternici sunt iertate mult mai repede decât ale celorlalți. Cum scandalurile trec, mă îndoiesc că acesta va conta atât de mult. Lady Wilmont, cred că trebuie să faceți ce vă îndeamnă inima. Ochii din spatele ochelarilor îi întâlniră pe ai ei. Este St. Stephens alesul inimii dumneavoastră?

- Da. Își retrase privirea și se uită fix fără să vadă ceva în semiintunericul încăperii. Îl iubesc, Gordon. Pare atât de ciudat să recunosc acest lucru cu voce tare. M-am indoit foarte mult în legătură chiar cu existența iubirii, dar altă explicație nu există. Ceea ce simt când sunt cu el și, de asemenea, ceea ce simt când nu sunt cu el.

- Iertați-mă dacă vă atrag atenția, doamnă, dar nici pe primul soț nu l-ați cunoscut bine. Îl cunoașteți mai bine pe acest bărbat?

- Îl cunosc, sau cel puțin așa cred. Râse încetișor. Unchiul meu, ducele de Roxborough, și-a dat consimțământul. De fapt, ne-a invitat să ne căsătorim la Effington House, astfel încât presupun că recomandările lui St. Stephens sunt mai mult decât acceptabile. Nu sunt prea apropiată de unchiul meu, dar am încredere în discernământul lui. Și - trase adânc aer în piept - presupun că ar trebui să am încredere și în inima mea. St. Stephens este cel mai minunat... și mă face să mă simt...

- Da?

– Ca și cum aș fi cea mai importantă de pe pământ. În vocea ei răsuna uimirea față de toate aceste lucruri. Ca și când pentru el nimic nu ar conta în afară de mine. Ca și când aș fi deosebită și unică.

– Draga mea Lady Wilmont, sunteți și deosebită, și unică.

Privirea ei o întâlni pe a lui și îi zâmbi afectuoasă.

– Este foarte frumos că spui așa ceva.

– Și adevărat, rosti el cu convingere.

Ea râse.

– Nu este tocmai adevărat când sora ta arată exact la fel. Când ești obișnuită să se facă referire la tine ca la „una dintre gemenele Effington“. De-abia când m-am măritat am devenit, cum să spun, o individualitate. Medită o clipă. Poate că decizia pe care am luat-o se datorează în parte acestui lucru. Nici Wilmont și nici St. Stephens nu m-au perceput vreodată ca făcând parte din această pereche. De fapt, St. Stephens nici măcar nu s-a întâlnit vreodată cu sora mea.

– Pare un băiat de treabă, doamnă.

Ea ridică mirată din sprâncene.

– Nu știam că l-ai cunoscut.

– Doar în trecere, milady. Gordon tuși. A fost de multe ori aici și a fost oarecum inevitabil să ne întâlnim.

Fața Deliei se îmbujoră de căldură, dar ignoră acest lucru. Până la urmă își dorise să devină o femeie experimentată, iar dacă acest efort nu durase decât o zi, nemaivorbind de faptul că acum urma să se căsătorească cu gentlemanul în cauză, nu avea pentru ce să se simtă stânjenită. Și totuși, îi era greu să facă abstracție de faptul că în întreaga ei viață lumea așteptase de la ea să aibă un comportament cuviincios.

– După căsătorie, St. Stephens mă duce în Italia. Strămbă din nas. Cred că în parte pentru a evita orice scandal ar putea provoca căsătoria noastră grăbită, dar și pentru că știe că asta va fi o aventură măreață.

– Ați avut întotdeauna de gând să călătoriți.

– O să fie magnific, Gordon, până în cel mai mic detaliu. Să călătoresc și să mă căsătoresc cu un om care mă iubește așa cum și eu îl iubesc și în cele din urmă să am copii și să îmbătrânesc

alături de el. O viață de aventuri. Toate mărește. Își îndepărtă o șuviță de păr de pe față și observă că mâna îi tremura de emoție. Totul este absolut perfect. De fapt, cred că e un soi de miracol, spuse ea clătînând din cap.

– Și vă sperie, spuse el încet.

– De fapt, chiar foarte mult. Sunt atât de fericită și atât de înspăimântată în același timp că totul îmi va fi luat. Sorbi din brandy și medită o clipă nesfârșită. Când a fost vorba de bărbați și de căsătorie, nu prea am luat hotărâri înțelepte. Aceasta este a doua oară când mă mărit în grabă.

– Dar acum vă măritați din cu totul alte motive, nu-i așa?

Ea aprobă din cap.

– M-am măritat cu lordul Wilmont pentru că, în împrejurările date, mi s-a părut o idee excelentă. Opțiunile mele erau limitate odată ce...

Clătină din cap. Delia era destul de sigură că Gordon înțelesese de mult că se culcase cu Charles înainte de căsătorie, dar prefera să nu o spună cu glas tare.

– Și totuși acum aveți o serie de opțiuni. Aveți propria dumneavoastră casă, dispuneți personal de averea dumneavoastră și ca văduvă aveți o independență pe care n-o aveți înainte. Simplul fapt că dumneavoastră și lordul ați devenit – Gordon își drese vocea – *apropiați* nu înseamnă că e obligatoriu să vă căsătoriți. Mie mi se pare că detaliul care este prezent acum și care a lipsit din prima dumneavoastră căsătorie este singurul care ar trebui să semnaleze viitoarea fericire.

– Dragostea?

– Dragostea. Gordon dădu aprobator din cap. Mărturisesc că nu sunt un expert în privința acestui sentiment subtil, dar am văzut destule ca să știu că, atunci când este prezent, nu există nimic pe lume mai puternic.

– Înțelepciunea ta continuă să mă uimească, Gordon, spuse ea râzând.

– Atunci aș putea adăuga, doamnă, că viața, chiar în momente ca acesta, este rareori perfectă. Prin natura lor, mai ales bărbații sunt niște creaturi imperfecte. Gordon se opri pentru a-și alege cuvintele. Toți bărbații, chiar și cei căzuți în mrejele iubirii, sau

mai ales cei căzuți în mrejele iubirii, fac greșeli. Uneori greșeli îngrozitoare, tragice, adesea și atunci când cred cu adevărat că fac ce este bine pentru familia, afacerea sau țara lor. La prima vedere, astfel de erori de judecată pot părea de neiertat, dar rareori este așa.

– Și evident că toți bărbații gândesc la fel. Clătină din cap. Eu și lordul St. Stephens am avut o discuție asemănătoare despre iertare.

– Chiar așa? Păi, fără îndoială că este bine de ținut minte acest lucru bun, murmură el. Probabil că nu poate fi amintit de suficiente ori.

– Probabil. Se întrerupse o clipă. Despre altceva doresc să stau de vorbă cu tine. O să fie multe schimbări când eu și St. Stephens ne vom întoarce din Italia.

– Și eu m-am gândit la acest lucru, doamnă.

– Are o casă în oraș pe care nu a văzut-o niciodată, deși nu prea înțeleg acest lucru, dar toate astea au legătură cu moartea fratelui său și cu moștenirea titlului și a bunurilor. Pe deasupra, are și o moșie pe undeva. Ceea ce încerc să spun este că mă îndoiesc că eu, sau noi, vom continua să trăim aici.

– Sunt sigur că eu și restul personalului ne putem găsi slujbe potrivite în altă parte, doamnă, spuse Gordon cu un ton foarte ciudat în voce, care putea fi luat drept ușurare.

– Nu fi caraghios. Îl privi fără să-i vină să creadă. Doar nu crezi că o să vă arunc în stradă pe tine, pe MacPherson, pe doamna Miller și pe ceilalți.

– Nu am...

– N-am nici cea mai mică intenție să vă las să plecați. Doamne, Dumnezeule, mai ales tu ai devenit ca un membru al familiei mele. Gordon, sunt hotărâtă să rămâi în slujba mea cât vei dori. Iar atunci când va veni vremea și vei dori să te retragi din serviciu, intenționez să-ți găsec o căsuță pe una dintre moșiile, ale familiei mele sau ale soțului meu, unde vei trăi liniștit pentru tot restul zilelor.

El o privi fără să spună nimic.

– Ce este? N-ai nimic de spus, Gordon? Nici o observație inteligentă? Nici o vorbă înțeleaptă? Te-am șocat atât de tare

că ai amuțit? Îi zâmbi. Îmi place chestia asta. E la fel de bine ca și când te-aș fi bătut la table.

El clătină încetîșor din cap.

– Pur și simplu nu știi ce să spun, milady. Sunt impresionat de bunătatea dumneavoastră.

– Prostii, Gordon, pentru mine ai fost mult mai mult decât un angajat. Își puse mâna peste a lui. Mi-ai fost prieten atunci când aveam cu adevărat nevoie de unul. Nu te voi putea răsplăti niciodată pentru asta.

– Mulțumesc, milady. El își retrase încet mâna, iar ea încercă să nu zâmbească. Dragul de bătrân putea să bea un brandy cu ea, dar nu putea depăși niciodată bariera omniprezentă dintre stăpână și servitor. Vă sunt cât se poate de recunoscător.

– Totuși, nu sunt absolut sigură că partidele noastre vor continua. Își căută cuvintele potrivite. St. Stephens s-a declarat scorțos și plin de prejudecăți și presupun că ar putea crede că faptul că bem brandy și jucăm table împreună nu este întru totul cuviincios.

– Atunci poate că mariajul nu este o idee bună, spuse Gordon solemn.

– Haide, aș fi crezut că dintre toți oamenii tu ai înțelege această atitudine, îl tachină ea. Păi nu te-am auzit spunând despre tine că ești rigid și plin de prejudecăți?

– În cazul meu este cu totul altceva.

Ea râse.

– De ce?

– Rolul meu este să fiu rigid și plin de prejudecăți. Se opri. Milady, aș putea să vă propun să mai jucăm o dată, să-i sfidăm pe cei scorțoși și plini de prejudecăți?

– Excelentă idee!

El deschise sertarul din partea laterală a mesei, scoase pulurile și le puse pe tabla de joc. Era atent la ceea ce făcea, iar tonul vocii lui era degajat.

– Așadar, sunteți fericită, milady?

– Acum câteva luni n-aș fi crezut că este posibil... Clătină din cap, fără să poată înțelege pe deplin tot ce se schimbase în viața ei. Cred că mi s-a oferit un soi de a doua șansă. Mama ar spune

că stelele mele s-au realiniat. Oricât ar părea de ciudat, s-ar prea putea să cred că are dreptate. Mă simt ca și cum ceva, un fel de mână nevăzută, m-a adus până în acest punct.

– Soarta, vreți să spuneți?

– Bănuiesc. De fapt, nu știu și nici nu-mi pasă în mod deosebit. Ridică din umeri. Indiferent dacă a fost soarta sau stelele, sau ceva complet diferit care m-a adus până aici și pe St. Stephens în viața mea, îi voi fi veșnic recunoscătoare. Așadar, ca să-ți răspund la întrebare – îl privi în ochi cu fermitate – sunt cu adevărat fericită. Înțelegi tu, am găsit un bărbat care mă iubește în ciuda defectelor și greșelilor mele. Presupun că acest lucru este extrem de rar pe lumea asta. Ținând cont de toate astea, nu mă văd decât fericită pentru tot restul vieții.

Capitolul 20

Când trecu pragul bibliotecii de la Effington House, mușchii cefei lui Tony se tensionară. Instinctul îi spunea că tocmai intrase într-o capcană întinsă cu grijă. Era posibil ca însăși viața lui să fie în joc, sau cel puțin viitorul lui.

– Intră, St. Stephens, nu sta așa acolo. Ducele se sprijinea de marginea biroului său avându-l alături pe tatăl Deliei, amândoi cu câte un pahar în mână. La numai un metru distanță de ei, se afla un trio format din trei tineri gentlemen. Să știi că nimeni nu e înarmat. Roxborough sorbi din băutură. Pentru moment.

Tony adoptă un aer încrezător și relaxat și pași în încăpere. Nu se făcea să se arate temător mai ales în fața acestei adunări.

– Whisky sau brandy? Ducele îi făcu un semn cu mâna unui lacheu care stătea alături cu o tavă cu carafe și pahare. Sau orice altceva ai dori. Probabil că este un moment potrivit pentru așa ceva.

– Vreau ce beau și ei, spuse Tony calm.

— Foarte bine. Ducele râse înfundat. Nu știu dacă ai cunoscut pe cineva de aici, cu excepția fratelui meu, tatăl Deliei, lordul William Effington.

— Într-adevăr, ne-am întâlnit în niște împrejurări destul de neobișnuite.

Lordul William îl măsură cu o privire care nu îi era ostilă.

Tony trimise în gând o rugăciune de mulțumire cerului pentru că ascultase sugestia Deliei atunci când îl pusese la încercare și îi ceruse tatălui ei voie să o viziteze. Sau mai degrabă, să o viziteze pe domnișoara Effington.

— St. Stephens, dă-mi voie să ți-i prezint pe fiii mei. Lordul William făcu un semn cu capul către tinerii care își schimbaseră poziția pentru a forma ceea ce ar fi putut fi descris drept un front unit. Un front unit bănuitor, amenințător și redutabil. Aceștia sunt Leopold, Christian și Andrew.

Frații semănau bine cu surorile lor, deși nici unul nu era la fel de blond. Aveau ochii albaștri ai Deliei, deși ai ei nu erau nici pe departe atât de duri și de reci. Toți trei aveau aceeași constituție fizică și înălțime ca Tony, și o singură privire îl asigură că erau tipul de bărbați pe care ți i-ai fi dorit alături într-o luptă. Loiali, aprigi și de neclintit. Bănuia că o confruntare cu oricare dintre ei s-ar fi putut termina prea bine la egalitate.

— Domnilor, spuse Tony calm. Privirile lui se mutară de la unul la altul. Sora dumneavoastră mi-a povestit o mulțime de lucruri despre dumneavoastră.

— Chiar așa? Leopold îl scrută cu privirea. Ce ciudat, nu-mi amintesc să o fi auzit vorbind de dumneavoastră.

— Adevărat? Tony acceptă paharul oferit de lacheu și sorbi din el gânditor. Whisky. Scoțian și de o calitate excelentă. Bănuia că o să aibă nevoie de el. Așadar, numele meu nu a fost pomenit când ați vizitat-o?

Bărbații schimbară între ei priviri stânjenite.

— Am vorbit cu ea la Effington Hall, spuse Christian cu hotărâre. Și atunci nu a amintit de dumneavoastră.

— Bineînțeles că nu. Tony zâmbi într-un mod agreabil. Abia ne cunoscuserăm.

– Atunci poate că este mult prea devreme să vă căsătoriți. Andrew își încrucișă brațele la piept. Nu credeți că ar fi prudent să așteptați cel puțin până când doliul ei se va încheia? Mai sunt numai câteva luni.

– Nu, adevărul este că nu cred. Vocea lui Tony deveni mai fermă. Vă înțeleg grija născută din iubire pentru sora dumneavoastră. Delia este femeie în toată firea, extrem de inteligentă și știe ce vrea. Eu doresc să mă însor cu ea și ea dorește să se mărite cu mine. De fapt, este foarte simplu.

Christian se încruntă.

– Nu ne-ar plăcea să o vedem implicată într-un alt scandal.

– Dacă asta s-ar întâmpla, ne-am simți datori să facem ceva, adăugă Andrew, cu o notă clară de amenințare în voce.

– Sper că aceasta nu este o amenințare voalată, la fel ca și existența unui alt scandal numai pentru că este la a doua căsătorie într-un an, spuse Tony cu blândețe. Ea este conștientă și pregătită pentru acest eveniment, la fel cum sunt și eu.

– Frații mei sunt puțin mai – Leopold îl privi fix în ochi pe Tony – *vehemenți* decât este probabil necesar în acest moment. Trebuie să înțelegeți că nu am știut nimic de legătura Deliei cu Wilmont decât după ce faptul a fost împlinit. Dacă am fi cunoscut intențiile lor, cu siguranță ne-am fi ocupat de acest lucru sau cel puțin am fi discutat cu el despre viitorul ei. Aveți surori, domnul meu?

– Nu.

Tony ar fi putut să parieze o avere că Leopold și ceilalți cunoșteau dinainte răspunsul la această întrebare, ca și practic orice alt detaliu legat de noul viconte St. Stephens. Rezistă impulsului de a zâmbi știind că nu existau prea multe informații disponibile în această privință.

– Atunci nu puteți înțelege cât de, oh, *responsabili* ne-am simțit când Delia a fugit cu Wilmont, spuse Leopold.

– Ar fi trebuit să fim mai atenți la ea, murmură Christian.

– Sau chiar să ne concentrăm asupra ei, pufni Andrew disprețitor la adresa propriei persoane. Eram prea ocupați să o urmărim pe Cassie.

– Și nu avem deloc intenția să-i permitem să mai facă încă o greșeală, zâmbi Leopold. Înțelegeți?

– Nu, mă tem că nu. Tony sorbi gânditor din whisky-ul său. Sunt ferm hotărât să mă căsătoresc cu Delia într-o oră. Dacă credeți că acest lucru este o greșeală – ridică din umeri – asta e.

Leopold își privi tatăl. Lordul William clătină din cap.

– Nu aștepta ajutorul meu în privința asta. Nu suntem de aceeași părere. Eu cred că s-ar putea ca mariajul cu St. Stephens să fie cel mai bun lucru pe care l-ar putea face sora voastră. De fapt, sunt foarte încântat.

Christian se încruntă.

– Pentru ce?

– Înainte de toate, fratele meu garantează pentru caracterul lui St. Stephens, ca și pentru familia lui, respectabilitatea titlului lui și averea lui. Lordul William îi aruncă fratelui său o privire ciudată de respect și de curiozitate. Habar n-am cum procedează, dar din experiența mea, informațiile lui nu sunt niciodată false. Pe deasupra, atunci când Delia s-a dat drept sora ei...

– Poftim?

Leopold își ridică privirea spre tavan exasperat.

– Categoriec nu o urmăream pe sora care trebuia, mormăi Christian.

– După cum spuneam, atunci când Delia a participat la o petrecere pretinzând că este sora ei, St. Stephens mi-a cerut permisiunea să o viziteze. Ca să fiu foarte sincer, am rămas impresionat. Și am fost la fel de impresionat pentru că în mod evident a iertat-o pentru farsa ei, spuse lordul William aruncându-i un zâmbet de dezvinovățire.

Tony zâmbi ușor și rezistă imboldului de a întâlni privirea pătrunzătoare a ducelui.

– Pe lângă asta, părerea mea este că, după ce au ajuns la o anumită vârstă, copiii mei ar trebui să fie responsabili pentru faptele lor, bune sau rele, și ar trebui lăsați să ia singuri decizii.

– Și totuși, tată – Leopold clătină din cap –, hotărârile ei, mai ales în materie de bărbați, n-au fost deosebit de inteligente.

– Mie mi se pare că hotărârile tale în privința femeilor nu au fost deosebit de inteligente, spuse lordul William nonșalant.

Christian și Andrew se priviră între ei zâmbind.

– Asta e cu totul altceva, spuse Leopold și își înalță capul într-un gest exact ca al Deliei. La urma urmei, eu sunt bărbat. În consecință, judecățile mele greșite cu privire la femei sunt scuizabile. Societatea judecă mult mai aspru greșelile femeilor. De fapt, bărbaților le revine sarcina să le apere pe femei de labilitatea judecăților lor, pentru că ele se lasă conduse mai adesea de sentimente decât de inteligență.

– Aș vrea să-l văd spunându-i asta bunicii, îi zise Andrew cu voce scăzută lui Christian.

– Înțelegeți așadar, domnul meu – Leopold își îndreptă din nou atenția spre Tony –, că nu ne gândim decât la binele suorii noastre.

Tony îl privi direct în ochi.

– Nu credeți că este un pic cam târziu pentru asta?

– Bineînțeles că nu, spuse Christian încruntându-se. S-ar putea să fi greșit o dată, dar nu vom mai greși din nou.

– Când spuneți o dată – Tony își alese cuvintele cu grijă – vă referiți la Wilmont?

Andrew pufni.

– Bineînțeles.

– Ce interesant! Timp de o clipă, Tony îi cercetă cu privirea pe frați. Mă gândeam că poate vorbeați de perioada de după moartea lui Wilmont, mai ales după întoarcerea ei la Londra, pentru că, după știința mea, nici unul dintre voi nu a vizitat-o. Nu i-ați trimis nici un bilet și nici nu v-ați ostenit să vă asigurați în vreun fel oarecare dacă se simțea bine. Oricât de mișcătoare ar fi grija pentru sora dumneavoastră în acest moment, o găsesc cam ipocrită.

– Am aflat că era bine. Leopold îi aruncă o privire urâtă. Ne-am închipuit că ne va da de veste dacă va avea nevoie de ceva. De fapt, ne-am așteptat ca ea să ne viziteze în caz că ar fi avut nevoie de orice fel de ajutor.

– De fapt, v-ați așteptat ca ea să stea în casa soțului ei mort timp de un an întreg și să reflecteze asupra păcatelor ei. Simți

cum se naște în el o furie pe care nu își dăduse seama că o nutrește față de acești bărbați. Ceea ce ați crezut era faptul că Delia era izolată în siguranță și nu mai era nevoie să vă faceți griji în privința ei. Și ceea ce v-a convenit atât de mult să înțelegeți a fost greșit. În acea casă, a fost la fel de exilată ca în Ținutul Lacurilor.

– Pe legea mea, nu-i cinstit. În vocea lui Christian se simțea indignarea. Fiecare dintre noi s-a dus să o vadă cât timp a fost plecată.

– Câtă solitudine din partea dumneavoastră. Cuvintele lui Tony erau pline de sarcasm. Și cu toate astea, acum când este la câteva minute distanță, nici unul dintre dumneavoastră nu a avut timpul sau dispoziția să o viziteze. Aveți idee cât de singură a fost? În afară de sora ei și de mine, nu a văzut pe altcineva decât pe servitorii ei. Doamne, Dumnezeule, cel mai apropiat prieten al ei în aceste zile, confidentul ei, este un nenorocit de majordom! Tony îi privi cu dezgust. Ea vorbește cu mândrie despre voi toți, despre nenumărații membri ai familiei Effington și despre cât de apropiați sunteți cu toții. Pentru ea, familia este extrem de importantă, și totuși familia ei, mai ales frații ei excesiv de protectori aproape că au abandonat-o. Eu nu am o familie despre care să vorbesc și până în acest moment am fost puțin neliniștit că o să intru într-a dumneavoastră. Mi se părea că a fi un Effington este o mare responsabilitate, chiar și prin căsătorie. Acum înțeleg că sunt bine pregătit pentru acest rol, pentru că se pare că tot ceea ce trebuie să fac este să ameninț ocazional, să ridic un pic glasul și să ignor pe oricine îmi tulbură viața mea bine rânduită.

– Bine spus, murmură ducele.

Lordul William își reprimă un zâmbet.

Frații Deliei făcuseră ochii mari într-o tăcere uimită.

– Nu cred că este chiar corect, spuse Christian pe un ton defensiv.

– Deși este mai corect decât mi-ar plăcea să recunosc, rosti încet și Andrew. Nu am fost atât de grijulii pe cât s-ar fi cuvenit.

– Nu i-am acordat nici o atenție de când s-a întors la Londra. Am lăsat-o cu totul singură. Leopold oftă adânc. Are dreptate. Ne-am sustras de la responsabilitățile noastre din prezent așa

cum am făcut și înainte. Îl cântări cu o privire atentă pe Tony. Nu vom mai repeta greșeala.

Tony îl privi cu hotărâre în ochi.

- Nici eu.

Se uitară lung unii la alții. Tony avea senzația foarte ciudată că, în alte împrejurări, acesta era un om care îi putea fi prieten. Poate chiar frate, într-o bună zi.

- O iubești, așa e, spuse Leopold, cuvintele lui fiind mai mult o afirmație decât o întrebare.

Tony aprobă cu o mișcare a capului.

- Da.

Leopold dădu și el afirmativ din cap.

- Și intenționezi să mergi mai departe cu această nuntă?

- Categorie.

- Atunci nu mai este nimic de spus. Totuși, înainte de a te primi cum se cuvine în familie, ar trebui să înțelegi că eu și frații mei am hotărât că - Leopold îi adresă un zâmbet cordial în care Tony nu se încrezu nici o clipă - dacă Delia aduce pe lume un copil în mai puțin de două luni de acum înainte...

- O să fim siliți să te sugrumăm, rânji Andrew.

Leopold îl scrută printre pleoape.

- Și dacă îi faci vreodată vreun rău, o să...

- Trebuiesc să te ucidem, spuse Christian pe un ton voios care îi contrazicea spusele. Sau poate le dădea mai multă greutate.

- De ce nu sunt deloc surprins? murmură Tony.

- Acum că totul s-a aranjat, vă propun să ne alăturăm celorlalți.

Ducele porni spre ușă, urmat de frații Deliei. Lordul William rămase mai în spate și se apropie de Tony.

- Anthony te cheamă, băiatul meu, nu-i așa?

- Tony, domnule.

- Ei bine, atunci, bine ai venit în familie, Tony! Lordul William se aplecă spre el și îi șopti la ureche: Trebuie să înțelegi, Tony, noi ne simțim cu toții responsabili pentru precedenta căsătorie dezastruoasă a Deliei, și indiferent de cuvintele pe care ți le-am spus, dacă într-adevăr îi vei face vreun rău ficei mele, mă voi

alătura fiilor mei și te voi face să regreti și ziua în care ai cunoscut-o. Să îți minte asta! Acum hai – lordul William îl bătu pe spate și îl privi radios pe viitorul său ginere – cred că trebuie să mergem la o nuntă.

– Crezi că am făcut o greșală? Delia sorbi din șampanie și cercetă grupul de oameni care se perinda prin salonul de la Effington House înainte de dîneu.

Era un eveniment fără pretenții, cu majoritatea membrilor familiei prezenți, dar probabil că pentru cineva neobișnuit cu mărimea și legăturile strânse ale unei familii ca Effington nu părea deloc fără pretenții. Erau prezente probabil douăzeci de persoane, printre care frații ei, ducele și ducesa, unchi și mătuși, și o mulțime pestriță de veri cu perechile lor. Din păcate, nu era prezentă și bunică, dar nu fusese timp să ia legătura cu ea și ca ea să vină la Londra. Pe lângă asta, în prezent ea părăsea rareori Effington Hall. Singurul de aici care nu era nici un fel de rudă era un anume Lord Kimberly, care se pare că se cunoștea atât cu Tony, cât și cu ducele. Ținând cont de faptul că Tony nu avea familie și nici măcar prieteni, fără îndoială ca urmare a naturii secrete a fostei sale profesii, Delia se întrebă cum o să se adapteze noul ei soț cu zgomotoasa, irezistibilă și mai mult decât intimidanta familie Effington.

Cassie ridică din umeri.

– Nu sunt eu în măsură să o spun. Sunt pur și simplu bucuroasă că particip. Făcu o pauză ca să dea o greutate și mai mare cuvintelor. *De data asta.*

– Iar eu sunt extrem de bucuroasă că particip. Delia îi zâmbi larg. *De data asta.*

Desfășurarea și durata ceremoniei fuseseră exact ca la prima căsătorie. De fapt, Delia avusese strania senzație că preotul care oficiase îi era cunoscut și se întreba dacă nu fusese tot el cel care oficiase la căsătoria cu Charles, deși s-ar fi putut prea bine să nu fie altceva decât nervii care îi dădeau fiori în stomac, imaginația ei debordantă și faptul că ei i se părea că toți preoții arată la fel.

Dar atmosfera evenimentului fusese cu totul alta. Bineînțeles că fusese încântată atunci când se măritase cu Charles, dar avea puține speranțe pentru viitor și multe scrupule în ceea ce privea reacția familiei ei și a întregii societăți. Acum nu-i păsa nici cât negru sub unghie de societate. Avea familia de partea ei, iar speranțele pentru viitor erau infinite.

Astăzi, când jurase că o să-l iubească pe Tony pentru tot restul vieții, iar el făcuse la fel, fusese cuprinsă de un sentiment formidabil de fericire. Astăzi, bărbatul cu care se căsătorise era cel pe care îl iubea. Astăzi, era fericită și în adâncul sufletului ei știa că și mâine va fi la fel de fericită.

În cealaltă parte a încăperii, Tony era angajat într-o conversație cu Leo și ambii bărbați păreau cordiali. Era un semn bun. Nu vorbise cu nici unul dintre frații ei înaintea ceremoniei – de fapt, nu vorbise cu nici unul dintre ei de când se întorsese de la Effington Hall –, dar era destul de sigură că toți și fiecare în parte îl supuseseră pe Tony la un soi de probă de bărbăție.

– Hai, Cassie, sigur ai o părere, mi-aș dori s-o aud.

– Nu știu de ce, dar cred că n-o să îți cont de ea. Te-ai măritat. Din nou. Cassie îl cercetă o clipă cu privirea pe Tony. Și el nu pare tipul care să moară la momentul oportun.

– Cassie!

– Dacă nu vrei să-mi auzi părerea sinceră, n-ar fi trebuit să mi-o ceri. Oh, foarte bine. Cassie oftă. Nu știu dacă asta este sau nu o altă greșală. Știi că tu îl iubești, ceea ce mărește considerabil șansele. Își privi sora drept în ochi. Iar dacă și el te iubește – și bănuiesc că așa este, dat fiind cât de repede a dorit să se însoare cu tine când cu siguranță ar fi putut continua să se culce cu tine fără binefacerile căsătoriei...

– Cassie! șuieră Delia. Vorbește mai încet.

– Oare ești aceeași persoană care declara că vrea să devină o femeie experimentată? pufni Cassie. Evident că așa ceva nu-ți stătea în fire. Toate acestea fiind spuse, probabil că este cel mai bine că te-ai măritat cu primul bărbat...

– Cassie, o avertiză Delia.

– De care te-ai îndrăgostit. Cassie îi zâmbi dulce, apoi redeveni serioasă. Pur și simplu, vreau să fii fericită. Iar dacă St. Stephens te poate face fericită, atunci are binecuvântarea mea. Îi aruncă o privire lui Tony și în ochii ei sclipi o strălucire malițioasă. În mod sigur este suficient de arătos.

– Așa este, nu? Mama lor veni din spate și o prinse pe Delia de braț. Aparențele nu sunt totul, dar întotdeauna am crezut că este mai înțelept să-ți petreci zilele cu un bărbat arătos decât cu unul pe care ai prefera să nu-l privești la lumina zilei.

– Mamă! râse Delia.

– Sunt pur și simplu practică, draga mea. Fără îndoială că poate deveni plictisitor să-ți petreci întreaga viață cu un bărbat urât chiar dacă în alte privințe ar avea numai mici imperfecțiuni, așa cum sunt majoritatea bărbaților. În general, bărbații din familia Effington sunt frumoși. Privirea i se opri asupra soțului ei și zâmbi satisfăcută. Tatăl vostru este încă extrem de atrăgător. În mod surprinzător, găsesc că până și faptul că își pierde din ce în ce mai mult părul nu face decât să-i adauge un aer de distincție în infățișare.

– Poate că îl vezi cu ochi de îndrăgostită, mamă. Cassie își studie tatăl. Deși pare să fi îmbătrânit frumos.

– Așa este, într-adevăr, și mă aștept ca St. Stephens să îmbătrânească la fel. Georgina îl evaluează cu privirea pe Tony. Ar trebui să facă niște copii minunați, Delia. Trăsăturile se transmit, să știi. Își strânse fiica de braț cu afecțiune. Pe deasupra, găsesc că are o fire plăcută și curtenitoare.

– Atunci ești de acord? o întrebă Cassie.

– Întru totul. Georgina clătină din cap. Chiar dacă nu aș fi fost, tatăl vostru este și ceea ce este mai important și astrele sunt de acord.

– Mamă, Delia, bombăni.

Georgina o ignoră.

– În clipa în care am aflat ieri de această căsătorie, am chemat-o pe doamna Prusha. Primul lucru pe care l-am făcut azi-dimineață a fost să mă consult cu ea. Delia, ți-a studiat stelele și spune că mariajul cu acest bărbat a fost predestinat. Mai mult, a fost

de acord cu mine că ce a citit în stele înainte despre tine s-a adevărit întru totul până acum. Că te vei mărita cu un bărbat misterios...

– St. Stephens, evident, murmură Cassie.

– Și vei suferi o mare pierdere, pentru care nu trebuie să te îngrijorezi, căci am convenit cu doamna Prusha că este vorba despre moartea lui Wilmont, spuse Georgina sigură pe ea.

– Sigur, și Wilmont era un pic misterios, ținu să sublinieze Cassie.

– Și vei trăi foarte fericită pentru tot restul vieții.

Georgina strălucea privind-și fiica.

Privirea Deliei se încrucișă cu a lui Tony, care, aflat în cealaltă parte a încăperii, îi adresă un zâmbet confidențial, destinat numai ei. Chiar și de aici putea simți dorința și dragostea adevărată din privirea lui misterioasă care aproape că îi tăia răsufierea.

– Măine plecăm cu vaporul în Italia, spuse Delia, nedezipindu-și privirea de a lui.

Tony îi spuse ceva fratelui ei, apoi porni prin încăpere spre ea.

– Sunt extrem, extrem de geloasă, zise Cassie.

– O să vină și vremea ta, scumpo, îi spuse Georgina apăsător. Madame Prusha a avut câteva lucruri de spus și despre viața ta.

– Nu sunt sigură că vreau să le aflu. Cassie se opri, apoi oftă resemnată. Era de bine?

Georgina râse, iar Delia porni către soțul ei.

Se întâlniră în mijlocul salonului. Îl privi, și încăperea și toți cei prezenți în ea se estompară.

– Ce mai faceți, Lady St. Stephens?

Vocea lui Tony era joasă și intimă.

– Vai, Lord St. Stephens, câtă grijă din partea dumneavoastră să mă întrebați, spuse răsufilând emoționată. Sunt fericită.

El fu nedumerit.

– Doar fericită?

Ea izbucni în râs.

– Când e vorba de fericire nu există doar, dar dacă vrei, sunt nebunește, glorios și incredibil de fericită. De-abia mai pot respira de bucurie.

– Și eu o să te fac fericită tot restul zilelor tale. Îi prinse mâinile. De fapt, dacă nu reușesc, frații tăi au promis că mă omoară.

– Așa au promis? Câtă grijă din partea lor! Se încruntă. Dar ce se întâmplă dacă eu nu te fac fericit? Nu o să sufăr nici o consecință dacă vei fi nefericit?

– Nu există nici o șansă să se întâmple așa ceva. Vocea lui era scăzută, dar privirea lui o căută pe a ei. Faptul că ești prezentă în viața mea este suficient ca să mă facă fericit. Chiar dacă vreodată, din anumite motive, mă vei disprețui, tot voi fi bucuros știind că ești soția mea. Dragostea mea. Pentru totdeauna.

– O, Doamne! Cuvintele ei fură ceva mai mult decât un oftat.

– Acum putem să plecăm? Ne-am îndeplinit obligațiile pentru ca marea ta familie să fie sigură că ne-am căsătorit definitiv și irevocabil? Avem o grămadă de lucruri de făcut până când pleacă vaporul mâine. Îi strânse mâinile și ochii lui întunecați mocneau de promisiuni. Și o grămadă de treburi de făcut în noaptea asta.

– Mă tem că nu. Clătină din cap cu un regret nedisimulat. S-a organizat un supeu pentru care mătușa mea s-a străduit din greu. Mă tem că se va considera ofensată dacă plecăm înainte.

– Aș paria că ducesa va înțelege.

– Probabil, dar – ridică neajutorată din umeri – nu putem pleca încă. Părinții mei, frații mei și chiar...

– Nu contează. Te înțeleg, și sigur că ai dreptate. Nu ar fi o manevră înțeleaptă să abandonez primul eveniment în familie. Presupun că toți cei din familia Effington sunt foarte exigenți.

– Pot fi. Râse ușurată. Iar tu faci acum parte din ea.

– Sunt un om norocos, spuse el mucalit. Oricum, dacă intrarea în familia ta este prețul pe care trebuie să îl plătesc ca să exiști în viața mea – zâmbi el larg –, atunci prețul este într-adevăr mic.

– Cred că pot să fac ca așteptarea ta să merite. Delia zâmbi nonșalant. Când toate acestea se vor termina și ne vom retrage acasă.

– Oh?

– Vezi tu, Lady St. Stephens n-a făcut niciodată dragoste înainte cu soțul ei, Viconte St. Stephens. Îl privi în ochi cu toată

pasiunea pe care el, și numai el, i-o putea stârni. Va fi o aventură extraordinară de măreață.

Capitolul 21

Tony închise cu putere ușa de la dormitorul ei – dormitorul lor – în urma lui și scutură din cap:

– A fost o zi îngrozitor de lungă.

– Nesfârșită. Delia veni spre mijlocul încăperii plină de bucurie și se răsuci. Minunată însă. A fost neașteptat de plăcut să-i am în jurul meu pe cei din familia mea. Mi-a lipsit acest lucru.

– Știu că ți-a lipsit. Tony își scoase vestonul și-l aruncă pe un scaun.

– Ți s-au părut prea covârșitori?

– Sunt o forță a naturii destul de înfricoșătoare. Se așeză și-și trase cizmele. Îți dai seama că absolut toți membrii de sex masculin sub patruzeci de ani din familia ta m-au fulgerat cu privirile înainte, în timpul și după ceremonie? Dacă privirile ar putea ucide, acum aș fi mort de-a binelea.

– Și ar fi mare păcat, domnul și soțul meu.

– Știu bine că eu aș regreta, doamna – se ridică și își deznodă lavaliera – și soția mea.

– Tony? Își răsucea absent inelul nou de pe deget.

– Da?

– Mă duci în pat acum?

El zâmbi:

– Asta intenționam.

Era îngrozitor de greu de spus asta. Nu voia ca el să creadă că nu se bucurase de fiecare moment minunat petrecut cu el până atunci. Felul în care făceau dragoste era mult mai mult decât s-ar fi așteptat vreodată. Și totuși...

– Ai de gând să fii, cum să zic, civilizată?

El ridică din sprâncene a nedumerire.

– Cum adică *civilizată*?

– Vreau să spun... Se îndreptă spre celălalt colț al încăperii, punând între ei marea albastră a patului. Păi, așa cum știi, aveam de gând să devin o femeie experimentată.

– Așa, și?

– Dar până acum n-am experimentat decât... ăăă... cu tine.

– Până acum și pentru totdeauna, mormăi el.

– Se înțelege de la sine, dar mă așteptam ca partea asta din viața mea să fie un pic mai.... făcu semn cu mâna spre pat.

– Un pic mai *cum*? El își încrucișă brațele la piept. Dacă spui *incitant*, chestia asta nu prevestește nimic bun pentru viața noastră împreună.

– Nu voiam să spun *incitant*. Să fiu cu tine a fost în fiecare clipă mai mult decât pur și simplu incitant. Este mai mult decât am visat vreodată. Mi-a îndreptățit toate speranțele. Aș vrea doar ca seara aceasta, prima noastră noapte ca soț și soție, să fie... unică.

– Să mă costumez în tâlhar? Tu ai putea fi o prințesă fugară. Își mișcă sprâncenele amenințător. Te-aș putea forța cu pistolul.

– Cu pistolul? Nu era chiar ceea ce avea ea în minte. Nu în noaptea aceasta.

El râse:

– Atunci, ce vrei?

– Vreau ca tu... Trase adânc aer în piept. Vreau să nu te mai porți ca și când m-aș putea sparge. Aș vrea să nu mai fi așa de blând și atent, și grijuliu. Nu mai fi atât de al naibii de gentil.

– Stai așa! Se încruntă. Nu sunt prea sigur că aș zice că până acum felul în care am făcut dragoste a fost deosebit de *gentil*. *Remarcabil* este un cuvânt mai potrivit. De fapt, credeam că totul a fost extrem de pătimaș și oarecum înflăcărat.

– A fost remarcabil, dar...

– Mi s-a părut că ți-a făcut plăcere. În vocea lui se simțea indignarea.

– O, da. Mai mult decât pot spune, dar... Reflectă o clipă. Lasă-te pradă sentimentelor.

El pufni:

– M-am lăsat pradă sentimentelor. De mai multe ori. Și cu mult entuziasm.

- Vreau să mă *posezi*. Vreau să te lași transportat de dorință. Vreau să fi aventuros, lipsit de rușine și – se aplecă în față și se propti cu mâinile de pat – să-mi sfâșii veșmintele. Vreau să-ți sfâșii și eu ție veșmintele.

El se uită la cămașa lui.

- Dar este cămașa mea preferată.

- Și îmi place grozav această ținută, dar... Își îndreptă spinarea. Acum crezi că sunt o târfă, nu?

- Deloc.

- Dar te simți ofensat.

- Nu. O studie gânditor. De fapt, sunt foarte intrigat.

- Vreau să zic că până acum ai fost... te-ai purtat exact ca un viconte. Și cred că, doar în noaptea asta, ține cont, ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat ar fi – își ținu răsuflarea – un spion.

- Spion, repetă el calm.

- Dumnezeule! Obrajii îi ardeau de rușine. Se întoarse cu spatele la el și-și îngropă fața în mâini. Nu-mi vine să cred că am spus toate astea.

- Ar trebui să poți să-mi spui orice.

- Chiar și așa. Ce-oi crede despre mine...

- Cred – își măsură vorbele – că ești cea mai fascinantă femeie pe care am cunoscut-o.

Ea își înalță capul.

- Zău?

- Și mai cred că sunt un bărbat extraordinar de norocos.

Subit, încăperea fu scufundată în beznă.

- Tony?

- Spionii acționează mai bine la adăpostul întunericului.

- Zău?

- Iar acest spion în mod deosebit și-a neglijat misiunile. Vocea lui răsună tot mai aproape.

Ea își ținu respirația.

- Chiar?

- Se pare că nu ți-a dovedit pe deplin cât de mult te dorește.

O înșfăcă pe la spate și o răsuci, luând-o în brațe. Îi strivi buzele cu ale lui, și pentru o clipă ea se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală.

Era pe punctul de a-l cuprinde cu brațele, dar el o apucă de mâini, ținându-i-le strâns.

– Nu, nimic din toate astea acum. Tonul lui era blând, dar era în el un subînțeles categoric lipsit de inhibiții. Și extraordinar de incitant.

Înainte să apuce ea să protesteze, el îi înfășură ceva în jurul mâinilor, legându-i-le. Lavaliera lui oare?

– Tony?

– Taci.

O ridică și o aruncă pe pat. Ea încercă să scape, dar el o luă, o aruncă înapoi, și o încălecă și ținându-o de pat. Îi luă mâinile legate și le fixă de pat. Un tremur delicios de teamă o străbătu.

– Tony?

– Ai vrut un spion. Vocea îi era joasă, aproape un mormăit. Ai vrut să fiu aventuros și rău. Ei bine, asta o să ai.

– Poate că am greșit?

– Vom vedea.

Ea îl auzi coborând din pat, apoi auzi sunetul distinct al halatului pe care și-l desfăcea. Inima îi bătea cu putere în piept și își dădu seama că într-adevăr voia un pic de aventură. Măcar o dată. Și își mai dădu seama că acest bărbat care făcuse atâtea ca să o mulțumească nu i-ar face rău niciodată. Își ținu răsufierea, plină de nerăbdare.

O clipă mai târziu el era din nou în pat. Și din nou o încălecă, dominând-o cu statura lui, nimic altceva decât o siluetă întunecată în noapte.

– Tony, ești...

– O să fac exact ce poftesc, când poftesc.

Se aplecă și îi sărută scobitura de la baza gâtului, iar ea rămase nemișcată. Gura lui îi urmări linia gâtului, apoi a obrazului, până într-un loc chiar sub ureche, după care îi ciuguli lobul urechii. Cu brațele legate deasupra capului, cu sânii avântați în sus, depărtați, era ca o ofrandă păgână. Tony îi cuprinse ferm în palme

și îi mângâie prin țesătura rochiei. Urmări cu limba linia gâtului, apoi coborî spre decolteul adâncit datorită poziției ei. Sărutările lui zăboviră pe conturul corsajului, iar ea se undui ușor, cu o dorință crescândă. Brusc, mâinile lui se mutară la răscoiala rochiei și o sfâșiară până la talie, deodată cu cămășuța de dedesubt. Ea icni șocată, dar excitată. Simți cum o învăluie un aer răcoros. Era complet dezgolită și vibra cu totul. El îi cuprinse sânii în mâini, apoi luă unul în gură, și sfârcul se întări la atingerea lui. Îl prinse cu dinții și își plimbă limba peste el până când ea gemu și se întinse. Apoi își îndreptă atenția de la un sân la celălalt și din nou la primul până când ea se contorsionă răscolită de plăcere și cu răsuflarea tăiată de dorință.

Se mută mai jos și îi cuprinse genunchii cu ai lui, immobilizându-i picioarele. Apucă ce mai rămăsese din rochie și din lenjerie și le sfâșie, lăsând-o complet goală. Se aplecă și îi sărută golul dintre sâni, plimbându-și limba din ce în ce mai jos, savurând-o, sorbind-o. Se ridică, își strecură mâna între picioarele ei, iar ea scânci în timp ce gura lui rătăcea pe pielea ei, fierbinte, dornică, tânjind să fie atinsă. Era cu mâna între picioarele ei, și ea voia să le desfacă pentru el, numai că el o ținea strâns. O mângâia cu mâinile și cu degetele transportând-o într-un tărâm al dorinței iraționale, oarbe.

Brusc, se mișcă, îi depărtă coapsele și îngenunche între picioarele ei. Își înclină capul și desenă cu limba arabescuri pe abdomenul ei, coborând încet, dar inexorabil. O deschise cu degetele iar cu limba atinse ușor partea ei cea mai sensibilă. O inundă o plăcere tulburătoare, intensă și primitivă, iar ea scăpă un strigăt, în timp ce într-un colț al minții, rațional și perfect decent, își spuse că ceea ce se întâmpla nu era deloc decent și că ar trebui să-i spună să se oprească. Nu băgă în seamă gândul. Nu-și închipuise niciodată un asemenea păcat delicios, îngrozitor și minunat deopotrivă, care pulsa și palpita din gura lui pe ea. Adânc înlăuntrul ei era o revărsare de foc care izbucnea mereu și ardea, o febră impetuoasă ce creștea și exploda, din ce în ce mai fierbinte până când se gândi că va răbufni, toată numai flăcări.

Brusc, el se opri, iar ea se arcui instinctiv, căutându-i atingerea. El se propti în mâini de o parte și de cealaltă a trupului ei și o pătrunse, o posedă așa cum își dorise ea. O declarație de posesiune, de putere și de pasiune. Ea îi strigă numele și trase de legăturile care o încătușau, dar nu putea face altceva decât să se desfete de forța trupului lui unit cu al ei. Era neputincioasă, iar el făcea ce voia cu ea, și era minunat.

Își unduia coapsele deodată cu el. De fiecare dată când el împingea, îl întâmpina cu o înfrigurare nerușinată care nu avea nimic de-a face cu poziția ei sau cu jocul acesta din noaptea nunții, ci numai cu inima ei. Era parte din ea, și asta nu avea nimic de-a face cu uniunea dintre trupurile lor, ci numai cu contopirea sufletelor lor. Nu mai știa unde se oprea el și începea ea, și nici nu-i mai păsa. Cu fiecare mângâiere, de fiecare dată când el împingea, pasiunea pură, plăcerea absolută o transporta tot mai departe, până credea că nu mai poate suporta, și totuși nu voia să se mai termine. Până când el gemu și mai împinse încă o dată, și o inundă o căldură minunată de eliberare, explodă în jurul lui, cu el, val după val de senzații voluptuoase, de bucurie și încântare absolute.

Se prăbuși deasupra ei, respirând greu lângă urechea ei. Și ea se străduia să-și recapete suflul. Inima lui bătea tare lângă a ei, și era la fel de minunat ca și uniunea lor fizică – ba nu, mai mult. Inima lui bătea în același ritm cu al ei. Iar ea știa, cu profundă certitudine care venea din adâncul sufletului ei, că așa va fi pentru totdeauna.

El înălță capul, dar ea nu-i distinse trăsăturile în întuneric, însă simți zâmbetul din vocea lui:

– A fost suficient de nerușinat și aventuros pentru tine?

– Chiar cred că a fost foarte... foarte... O pufni un râs ce venea dinăuntru ei. Foarte.

– Așadar, nu *drăguț*?

Ea râse:

– Nu, categoric nu *drăguț*.

– Splendid. Se rostogoli și se întinse lângă ea.

– Cred că acum poți să mă dezlegi.

– Nu știu dacă ar fi înțelept. Își plimbă degetul peste sânul ei.

- Tony!

- De fapt, îmi place să te știu legată. Consideră că este o aventură.

- A fost o aventură. Chicoti. Și de fapt îmi și place să fiu legată. Să fiu complet neajutorată.

- Dragostea mea, tu n-o să fii niciodată complet neajutorată.

- La urma urmelor, poate că sunt o târfă.

- Poate că ești.

- Dar sunt târfa ta.

- Chiar așa este, acum și pentru totdeauna. O sărută apăsător.

- Poate că într-o bună zi o să te leg și eu.

- Poate. Râse, întinse mâna peste capul ei și dezlegă lavaliera.

Îl cuprinse cu brațele, învăluindu-l:

- Sau poate eu o să fiu tâlharul și tu un prinț fugar. Îl trase lângă ea și adăugă, ciugulindu-i urechea: Ziceai ceva de amenințarea pistolului.

Tony se trezi brusc și se ridică în șezut în pat. Preț de o clipă se chină să-și dea seama unde se află, apoi realizează ce-l făcuse să sară din somnul profund și mulțumit.

În aer plutea mirosul acru specific de fum de la lemnul ce arde.

- Fir-ar al dracului! Sări din pat, cotrobăi după pantalonii aruncați undeva pe podea.

- Ce s-a întâmplat? se auzi din pat vocea adormită a Deliei.

- Arde casa! Scoală-te! Găsi pantalonii și îi trase rapid pe el. Acum, Delia!

- Cum?

- Hainele, știi unde-ți sunt hainele? Vocea lui răsuna tare și ascuțită, ca s-o facă să înțeleagă situația.

- Pe undeva este un halat, nu....

El băjbăi pe întuneric lângă pat, găsi neglijeele și i-l aruncă:

- Uite! Fumul nu era din cale-afară de gros, dar nu avea nici cea mai vagă idee cât de rău putea să fie. Repede, Delia!

- Tony! În glasul ei se simțea confuzia și șocul, dar se ridică în picioare și-și puse halatul. Nu pot să merg...

- Taci! O înșfăcă, o aruncă pe umăr și o scoase din încăpere.

De la etajul inferior se auzeau voci furioase. Pe la jumătatea scării observă lumină în salon și își dădu seama că era de la lumânări și nu un incendiu infernal. Răsufliă profund ușurat și o lăsă pe Delia jos.

- Stai aici, îi porunci.

Ea se chinuia să se ridice:

- De ce? Este casa mea și dacă arde vreau să văd cât este de grav. Nu poți să mă lași aici.

- Pentru prima oară în viața noastră împreună, și foarte probabil, ultima, fă exact ce-ți spun. Îi prinse bărbia în palmă și o privi intens fix în ochi. Înțelegi? Vreau să rămâi aici până când aflu precis ce s-a întâmplat. În afară de asta - vocea i se înmuie - aș prefera ca soția mea să nu se prezinte în fața servitorilor îmbrăcată atât de scandalos.

Îl țintui cu privirea un moment, apoi dădu din cap fără tragere de inimă că înțelege și se așeză pe o treaptă.

- Te previn că nu voi aștepta prea mult.

- Fără îndoială. O sărută fugitiv și se grăbi pe scări spre salon.

În aer plutea mirosul greu de fum. Peretele din celălalt capăt era innegrit și pe podea se formase o baltă de apă, dar focul fusese stins. Pagubele incendiului păreau mici.

- Am avut noroc, domnule. Istovit, Mac își trecu peste frunte o mână murdară. L-am descoperit imediat după ce a izbucnit.

Doamna Miller, cu priviri furioase, stătea între alți doi bărbați.

- Doamna Miller a fost. Mac o privi amenințător pe femeie. Am prins-o chiar când încerca să fugă, după ce a pus focul. Încă mai mirosea a petrol lampant.

Doamna Miller răspunse cu o privire sfidătoare.

- Este adevărat? întrebă Tony încet, nevoind să creadă că unul dintre oamenii lui ar putea să acționeze împotriva lor.

- Domnule, când am găsit-o, avea cu ea valiza, și am găsit asta. Mac îi dădu lui Tony un pachet cu documente.

Tony dezlegă pachetul și răsfoi câteva pagini, apoi o privi pe doamna Miller.

– Presupun că sunt documentele Effington? Își întoarse din nou atenția asupra documentelor, și maxilarul i se încleștă. Ori-cât ar fi fost de dezamăgit de ea, era mai dezamăgit de el însuși. Amenințarea la adresa Deliei fusese tot timpul chiar aici, sub nasul lui, iar el nu o văzuse. Unde sunt banii?

Ea ridică din umeri.

– Ai multe explicații de dat.

Doamna Miller îl privi pentru o clipă, apoi răsese:

– De ce ți-aș da explicații ție?

– Chiar așa. De ce ai face-o? Adevărul este evident. Își coborî privirea la documente. Sunt false, nu-i așa? Și le-ai avut tot timpul, ceea ce înseamnă că nu asta căutai. Dintr-odată, îi trecu răspunsul prin minte. Este vorba despre carnet, nu? Asta căutați.

– Ei, hai, St. Stephens, știi cum merge treaba asta. M-am mai aflat în asemenea situații. În acest moment, crezi că mă voi prăbuși și voi mărturisi tot. Doamna Miller pufni, disprețuitoare. Al naibii de puțin probabil.

– N-am ridicat mâna asupra unei femei niciodată, domnule, dar în acest caz, aș fi mai mult decât dornic, spuse Mac cu voce joasă și amenințătoare.

– Nu este nevoie, Mac. Tony o studie pe doamna Miller preț de un moment lung. Indiferent ce încearcă să găsească, se află încă în această casă, sau cel puțin așa crede ea. Numai că în această seară era ultima ocazie să acționeze. De îndată ce eu și soția mea vom pleca mâine, operațiunea ia sfârșit, iar tu vei primi misiuni noi. Cum se pare că doamna Miller n-a reușit să găsească ceea ce căuta în casă, singura ei soluție era să incendieze locul. Privirea i se îngustă. Cu noi aici.

– Nu ai nimic semnificativ, St. Stephens, ricană doamna Miller cu îngâmfare. Incendiul n-a fost nimic altceva decât un accident nefericit. Pur și simplu mi-a scăpat o lampă. Neîndemânare din partea mea, dar...

– Accident, pe naiba! exclamă Mac indignat. Am prins-o asupra faptului, domnule.

– Dimpotrivă, doamnă Miller, aș zice că avem multe. Cel puțin incendierea și tentativa de a ne ucide pe toți. Dat fiind că ești

în posesia documentelor Effington, presupun că putem adăuga tentativa de extorcare de bani de la guvern, fals și – brusc înțelese, și stomacul i se strânse – asasinarea lui Charles Wilmont. E mort, nu?

Femeia ridică din sprâncene.

– Aveai vreun dubiu? Chiar ai crezut vreo clipă că Wilmont te-ar fi trădat pe tine și departamentul ăla nenorocit? S-o fi purtat el ca un ticălos, dar loialitatea lui față de coroană și simțul onoarei erau mult mai mari decât mi-am închipuit vreodată. Iar dacă ai crezut altminteri, chiar și pentru un moment, atunci nu ești un prieten atât de bun cum credeai că ești.

– Eu...

– Nu pe tine te-a trădat. Expresia ei deveni mai dură. Nu trebuia să se însoare cu ea. N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Scopul lui era să afle adevărul despre documente și să le cumpere. Nimic altceva. Și totul ar fi mers strună dacă ar fi acționat așa cum ar fi trebuit. N-ar fi știut niciodată nimic despre mine. Aș fi avut banii, și el și cu mine... În vocea ei se simțea amărăciunea. Mi-a făcut promisiuni pe care le-am crezut. Am fost o proastă, iar el a meritat ce i s-a întâmplat.

– L-ai ucis? Vocea neîncrezătoare a Deliei răsună din ușă. L-ai omorât pe Charles?

– Da, șuieră doamna Miller. Și mi-a făcut mare plăcere.

– Nu înțeleg. Delia păși în încăpere, cu privirea fixată asupra doamnei Miller. De ce?

– Din cauza ta. Doamna Miller aproape că scuipa vorbele. Wilmont trebuia să fie al meu. Tu nu erai nimic altceva decât o...

– Decât o ce? spuse Delia ridicând vocea.

– Mac, scoate-o de aici, spuse Tony în grabă.

– Stai, i-o tăie Delia. Decât o ce?

Doamna Miller rânji.

– Întrebă-l pe proaspătul tău soț. Și dacă tot o faci, întreabă-l și despre majordom.

– Mac! strigă Tony furios.

– Da, domnule.

Mac făcu un semn din cap către ceilalți bărbați, care o scoaseră în grabă din încăpere pe doamna Miller.

– Nu înțeleg. Delia scutură din cap. Menajera mi-a ucis soțul, iar acum – își roti privirea prin cameră și făcu ochii mari – a încercat să-mi dea foc la casă?

– Pot să-ți explic, spuse Tony îndreptându-se spre ea.

Ea se dădu înapoi.

– Și ce zicea despre Gordon? Delia privi prin încăpere. Nu este aici. Unde este?

– Delia. Tony porni spre ea din nou.

Ea se răsuci pe călcâie și o luă spre coridor. Mac păși înaintea ei, blocându-i drumul.

– Milady...

– Las-o să plece, Mac.

Delia îi aruncă o privire ciudată, plină de îndoieli și confuzie, apoi se îndreptă spre camera lui Gordon.

– O să afle totul, domnule, rosti Mac liniștit.

– Știu.

Tony luă un sfeșnic de argint de pe o masă și-l aprinse cu un lemn din șemineu. Chiar și lui i se părea că se mișcă extraordinar de încet, în mod evident șovăind să se confrunte cu ceea ce știa că-l așteaptă. Și totuși, nu mai putea fi amânat. Trase adânc aer în piept și se duse după ea.

Delia era în mijlocul camerei majordomului.

– Nu este aici, Tony. Dar tu știai asta, nu?

– Delia. Tony puse lumânarea pe scrin.

– Unde este?

Era posibil să nu-și fi dat încă seama de adevăr? Era posibil să mai aibă o cale de a ieși din povestea asta fără să-i spună totul?

– A plecat? Acum, în toiul nopții? Este bătrân, Tony. Dacă nemernica aceea i-a făcut vreun rău... Se întoarse spre scrin.

– Delia, stai!

– Dacă lucrurile lui sunt aici – trase cu putere de sertar – atunci este limpede că are probleme și... Se holbă la sertar o clipă nesfârșită.

– Delia. Păși spre ea.

Cu două degete, ea scoase mustața din sertar, țintuindu-l cu privirea:

– Ce este asta?

– Pot să-ți explic. Se străduia să-și reprime nota de disperare din voce.

Dădu drumul mustății pe scrin, apoi scoase sprâncenele și ochelarii și le puse alături. Se uită multă vreme la articolele de deghizare. În cele din urmă privirea ei o întâlni pe a lui. Vocea ei era rece:

– Cum am putut să fiu așa de proastă?

– Nu e ce crezi, spuse el grăbit.

– Cine ești?

– Sunt exact cine crezi tu că sunt. Anthony St. Stephens, viconte St. Stephens.

– Poate că nu am formulat corect întrebarea, spuse ea încet. Ce ești?

El inspiră adânc:

– Sunt agent al guvernului Majestății Sale.

– Spion?

– *Spion* chiar nu este cuvântul potrivit. *Agent* ar fi mai exact. Lucrez pentru un departament al guvernului al cărui scop este să apere și să investigheze și... Ea îl fulgeră cu privirea. Presupun că în acest moment *spion* merge la fel de bine ca oricare alt cuvânt.

– Iar Gordon, acest bătrânel simpatic și scump, majordomul meu, confidentul meu, *prietenu* meu, nici nu există, nu-i așa?

– Mă tem că nu.

– Ar trebui să-ți fie foarte frică.

Delia trecu vijelios pe lângă el, întorcându-se în salon. Mac stătea în prag. Ea se opri și îi aruncă o privire dezgustată.

– Și tu ești spion?

– Nu aș folosi cuvântul *spion*, milady, răspunse Mac. Cred că *agent* este de fapt...

Ea mormăi ceva ca un soi de țipăt bizar și se năpusti în încăperea. Tony o urmă îndeaproape, fără să bage în seamă zâmbetul anemic de încurajare al lui Mac.

– Ți-aș spune să închizi ușa, dar presupun că acest MacPherson al tău și-ar lipi pur și simplu urechea de ea. Și în afară de asta, ne-am sufoca amândoi aici din cauza fumului. Se răsuci brusc spre el, ținându-și strâns halatul pe lângă ea. Deci, ce ești, de fapt? Viconte arogant? Majordom incompetent? Spion?

– Soțul tău. Era primul lucru care îi venise în minte, și știu, în momentul în care vorbele îi ieșiră din gură, că era o greșală îngrozitoare.

– Asta rămâne de văzut, i-o tăie ea. Vreau adevărul. Tot.

– Poate dacă te-ai calma...

– Să mă calmez? Vrei să mă calmez? La dracu', menajera mi-a ucis soțul! M-am căsătorit cu majordomul și toți servitorii mei sunt spioni! Spioni! Privirea îi scânteia de furie. N-o să mai fiu niciodată calmă!

– Poate că un pahar de brandy o să te ajute...

Porni spre ușă. Imediat, în prag apăru o mână care ținea o carafă, iar Tony o înșfăcă. Discret, Mac nu era la vedere. Și nici în vizor.

– Brandy? Crezi că brandy-ul o să mă ajute? Nici o sticlă întreagă nu ar fi de ajuns să mă calmez! Ar trebui să fiu de-a dreptul beată și inconștientă, și chiar și așa trupul meu inert s-ar zvârcoli de furie!

Mâna fără trup a lui Mac întinse două pahare. Recunoscător, Tony le luă, se duse spre o masă și turnă într-un pahar.

– Din experiența mea, în momente de mare tulburare, brandy-ul te ajută cumva să gândești mai rațional, ba chiar mai limpede.

Întinse un pahar cu grijă. Delia i-l smulse din mână, îl dădu pe gât dintr-o înghițitură și strânse din dinți.

– Sunt rațională.

Cu mare grijă, Tony îi luă paharul, îl umplu din nou și i-l dădu înapoi. Niciodată în viața lui nu mai încercase deliberat să înșele o femeie, dar acum părea un moment potrivit să înceapă.

– Sunt rațională, spuse ea din nou, subliniind fiecare cuvânt. Și acum, domnul meu viconte–majordom–spion, aștept răspunsuri. În acest moment!

– Foarte bine. Trase adânc aer în piept. Ar fi trebuit să repe-
te toate astea, dar sperase să nu fie obligat să le spună vreodată.
Poate ar fi bine să te așezi.

Ea îl scruta printre pleoape.

– Foarte bine, atunci, nu te așeza. Singurul mod de a rezolva
lucrurile era pur și simplu să înceapă cu începutul. Anul trecut,
acum vreo opt luni, departamentul meu era implicat într-o inves-
tigație privind o serie de documente – corespondență, de fapt –
în care se presupune că se găseau amănunte legate de relațiile
din timpul războiului dintre francezi și membri ai unei influente
familii britanice.

– Presupun că te referi la familia mea?

El aprobă printr-o mișcare din cap.

– Mai exact la duce sau la tatăl tău, sau la unul dintre unchii
tăi. În orice caz, documentele au fost oferite spre vânzare. Noi am
intenționat să le cumpărăm, dar trebuia totodată să aflăm dacă
sunt adevărate. S-a hotărât că una dintre modalitățile de a face
acest lucru era să cunoaștem bine familia și astfel să fim primiți
la Effington Hall și la alte reședințe, ca să putem investiga fără să
dăm naștere la bănueli.

– Este cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Recunosc că nu a fost unul dintre momentele noastre de glo-
rie, dar atunci părea să aibă logică.

Delia pufni și dădu pe gât restul de brandy.

– Și prin *cunoaștere*, vrei să zici flirt? Curte? *Seducere*?

– Nu! Nu seducere. Doamne, Dumnezeule, drept ce ne iei?

Ea făcu ochii mari de indignare.

– Nu contează, spuse el cu grabă. A fost o întrebare prostească,
dar să știi că Wilmont nu trebuia să meargă atât de departe. Încă
nu știm de ce s-a căsătorit cu tine.

– O să-mi suciți capul flatându-mă așa, domnul meu. Scrâșni
din dinți. Continuă.

– Când s-a scufundat vaporul, am presupus că Wilmont a
murit și că documentele s-au pierdut odată cu el. Trebuia să le
achiziționeze când era pe vas.

– Ați presupus că a murit? Se albi la față și se prăbuși pe sofa. Ați presupus? Atunci este...

– Nu, e mort. Tony se gândi că e mai bine să omită faptul că pentru scurt timp bănuiseră că Wilmont trăiește. Doamna Miller l-a omorât.

– Tot nu...

– Wilmont a mai descoperit ceva. N-am știut de acest lucru până de curând. Credem că era în posesia unui carnet care nu are nimic de-a face cu documentele Effington. Se încruntă. Acum cred că ne-ar fi dus la doamna Miller și Dumnezeu știe la cine altcineva. Oricum, am crezut că, odată cu naufragiul vasului, s-au pierdut atât documentele Effington, cât și carnetul. Apoi am aflat că Wilmont fusese văzut cu o femeie la docuri, înainte să plece vasul, și mai mult, că acea femeie s-a întors la Londra cam în același timp cu tine. Ne-am temut că ar putea să creadă că tu, conștient sau inconștient, ești în posesia carnetului, și ne-am gândit că s-ar putea să fii în primejdie.

– Așadar, ca să mă aperi, ai devenit majordomul și mi-ai umplut casa de spioni. Îi aruncă o privire rece, și lui îi trecu un fior pe spinare. Bineînțeles că unul dintre ei mi-a ucis soțul și era hotărât, fără nici un dubiu, să măucidă și pe mine.

– Da, în fine, din nefericire.

Îi crăpa obrazul de rușine în timp ce spunea asta. Chiar și pentru urechile lui toată povestea suna prost gândită și complet de mântuială.

– Din nefericire? *Din nefericire?* Delia râse. Un sunet violent și fals, lipsit de veselie. E ceva în toată povestea asta care nu-i „din nefericire“?

– Păi, în fine, cred că da, spuse el calm.

– Zău, lordul meu cel misterios? Îl privi lung. Ochii îi străluceau de dezgust și de sentimentul trădării. El se întristă. Am avut încredere în tine. Ți-am făcut confidențe. Te-am primit în casa mea. Nu, am primit un bătrânel drag și simpatic care, la naiba, nici nu există. De fapt, ce intenționai să faci cu el?

– Urma să moară în timp ce noi eram în Italia.

– Ce convenabil!

– Părea o idee bună, murmură el. Avusese o viață bună, împlinită și urma să moară liniștit în somn.

– Al naibii de decent din partea ta. Mă surprinde că nu l-ai împins pur și simplu de pe acoperișul unei afurisite de biserici. Delia scutură din cap. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să ghicesc toată povestea. Au fost tot felul de indicii, nu?

– Adevărul este că am crezut că am fost destul de atent.

Ea nu-l luă în seamă:

– Dar le-am observat totuși, deși nu le-am dat atenție. Am remarcat asemănarea dintre ochii voștri în ciuda ochelarilor. Măinile tale nu erau cele ale unui bărbat în vârstă, și asta am remarcat. Și în ambele posturi te refereai la tine ca fiind scortșos și plin de prejudecăți. M-am gândit că nu e decât o simplă coincidență. Toate acestea ar fi trebuit să te dea de gol, dar eu nu am înțeles.

– Oamenii nu caută niciodată ceea ce nu se așteaptă să vadă.

– Ce *abil* din partea ta, domnul meu. Vocea îi era dură, vorbele mai degrabă acuzații decât observații. Mai ai și alte cuvinte pe care ai dori să mi le împărtășești? În calitate de viconte, sau majordom, sau spion?

– Da. Se așeză lângă ea, și îi luă mâna. Ea și-o retrase cu putere. Te iubesc, Delia și mi-aș da și viața să nu ți se fi întâmplat toate astea. Dacă aș putea, aș schimba lucrurile, dar nu este posibil. Ar mai trebui să știi că am vrut mereu ca aceasta să fie ultima mea misiune. Am o poziție și responsabilități de care trebuie să mă ocup acum și vreau ca tu să-mi fi alături. În calitate de Lady St. Stephens. Ca soție a mea.

– Chiar crezi că acest lucru este posibil? Îl privea fix, cu neîncredere. Tocmai mi-ai spus că tot ceea ce credeam despre Charles, despre tine, despre Gordon a fost minciună. Cum aș putea acum să-ți fiu soție? Cum pot să mai am vreodată încredere în tine? Și, Dumnezeu, cum pot să mă mai încred în mine? În ce privește dragostea... Îl studie un moment, iar el avu senzația că i se rupe inima văzând durerea ce-i umbrea ochii albaștri. Mă tem că este o iluzie, la fel ca oricare aparență de perfecțiune. Îi puse brusc paharul în mână, se ridică și porni spre ușă.

El se ridică de îndată și o urmă:

- Delia.

- Știu unde este afurisitul tău de carnet.

Capitolul 22

- E clar că sunt un spion mai bun decât tine. Din vocea Deliei răzbătea disprețul. Dar din ce-am văzut până acum, asta nu înseamnă mare lucru.

Delia traversă holul, smulse sfeșnicul oferit de Mac, îi aruncă acestuia o privire critică și merse în bibliotecă. Se duse direct la niște rafturi cu cărți, apropie lumânarea de ele ca să le poată vedea titlurile, apoi alege o carte. Se duse la birou, puse sfeșnicul jos și deschise cartea. Întoarse o pagină sau două și se opri.

- Delia?

Ea privi fix către cartea din mâna ei.

- Atât mi-aș fi dorit să mă fi înșelat. Cred că am nutrit speranța stranie că, dacă m-aș fi înșelat în această privință, atunci poate că și restul nopții ar fi fost o iluzie și nu o... realitate, bănuiesc. Nimic mai mult decât un vis urât din care m-aș fi putut trezi și... Închise cartea cu zgomot și o aruncă pe birou. Poftim! Ia-o!

El luă cartea. Era un volum cu poeziile lui Byron.

- Asta-i cartea pe care mi-ai dat-o mie?

- Nu. Dacă îți aduci aminte, ți-am spus că mai am un exemplar. Acesta este exemplarul *meu*. Respiră adânc. Charles mi l-a dat.

Tony deschise cartea și o frunzări. Pe câteva pagini erau într-adevăr lucrările lui Byron, dar partea din mijloc a volumului fusese înlocuită cu atenție cu pagini acoperite cu rânduri dese scrise de mână.

- Evident că Charles a făcut asta *după* ce ne-am căsătorit. Știu că, atunci când mi-a dat-o, era doar o carte cu poezii. Am luat-o cu mine în Ținutul Lacurilor, dar nu am mai deschis-o niciodată.

- Categorie asta căuta doamna Miller, murmură Tony, parcurgând cu privirea scrisul. Nu sunt absolut sigur, dar pare a fi o listă cu însemnări și informații despre lorzi și politicieni proeminenți

care poate fi folosită pentru a extorca bani de la ei sau de la Coroană. Se pare că familia Effington nu a fost singura țintă a acestei stratageme. O să fie interesant de constatat câte sunt adevărate și câte sunt la fel de false ca documentele Effington. Oricum, e o chestie al dracului de deșteaptă.

– Am pus cartea pe raft când m-am întors la Londra.

– Și cum doamna Miller căutase deja aici, nu s-a gândit să caute din nou. Să sperăm că asta ne va conduce și la oricine ar fi cel pentru care lucra doamna Miller.

– Domnul meu, acum ai ce dorești, așa că îți sugerez...

– Stai, Delia, mai e și altceva aici. Tony scoase o bucată de hârtie împăturită. O citi rapid și regretă că făcuse asta. Este de la Wilmont. Adresată mie, de fapt. I se strânse stomacul și se strădui să o privească în ochi. În caz că avea să moară.

– În momentul ăsta nu prea îmi mai pasă.

Vocea ei era obosită, resemnată, și îi săgetă sufletul lui Tony.

– Totuși, ar trebui să afli. Descrie în detaliu implicarea doamnei Miller și explică cum a dat peste carnet...

– Ți-am spus că nu-mi pasă.

– Vorbește și despre tine.

Ea îl privi fix.

– Chiar crezi că doresc să aflu ce scrie?

– Da.

Era cel mai greu lucru pe care îl avusese de spus vreodată. Fără îndoială că știa că această mărturisire a lui Wilmont ar fi putut prea bine să schimbe totul între el și femeia pe care o iubea. Și știa la fel de bine că ea merita să afle ce scrisese Wilmont.

Tony respiră adânc ca să se calmeze și citi:

– „În ceea ce o privește pe soția mea, a fost o greșeală pe care n-ar fi trebuit să o fac niciodată, dar pe care aș face-o din nou. O greșeală măreață. Sau, după spusele ei, o aventură măreață. Cu totul prea scurtă și cea mai bună din viața mea. A atins ceva din interiorul meu pe care îl credeam mort de mult.”

Tony se strădui să continue:

– „Știi că te-ai întrebat pentru ce m-am căsătorit cu ea, ce mersese aiurea în planurile noastre. Răspunsul este copleșitor prin

simplitatea lui. O iubeam. Din păcate, nici nu i-am spus-o și nici nu i-am arătat-o. În realitate, după prima noastră noapte împreună, nu am mai atins-o. Am simțit că era neapărat necesar să închei această ultimă investigație astfel încât să mă pot desprinde de munca mea și să încep o viață nouă alături de ea, iar gândurile și timpul mi-au fost ocupate în întregime de acest scop. Până atunci nu aș fi putut fi soțul pe care l-ar fi meritat. Îi las averea mea, iar pe ea ți-o las ție, prietene. Ocupă-te și ai grijă de ea! Merită mult mai mult decât ceea ce i-am oferit eu.”

Delia privea fix, cu ochii strălucind de lacrimi. În vocea ei se citi surprinderea.

– Mă iubca?

– Așa s-ar părea, spuse Tony încet, punând scrisoarea și cartea pe birou.

– Și a acționat așa din pricina mea?

– Delia...

Tony porni spre ea.

– Nu. Ea întinse mâna și se retrase. Nu te apropia de mine!

– Nu tu ești de vină pentru ceea ce i s-a întâmplat.

– Ba numai eu sunt de vină. Ridică vocea. Nu ar fi fost acolo unde era dacă nu aș fi fost eu. Ea nu l-ar fi omorât dacă nu eram eu.

– Nu. L-a omorât pentru că o descoperise.

– L-a omorât pentru că se însurase cu mine. Pentru că mă iubea. Vocea i se sparse. Iar eu nu îl iubeam.

– Delia...

Îl copleși un sentiment de neputință. Pentru prima dată în viața lui, nu știa ce să facă.

– Doamne, cât se înșela. Eu eram cea care nu merita mai mult. Își înghiți un suspin. El merita mai mult decât mine.

– Delia, s-a sfârșit! Trecutul nu poate fi reînviat. Moartea lui Wilmont a fost o tragedie, dar nu a fost din vina ta. Nu era nevoie să termine cazul la care lucra. Ar fi putut transmite treaba altcuiva. Mie, de exemplu. Știa acest lucru și cunoștea la fel de bine riscurile meseriei lui. A murit făcând ceva în care credea.

– Ar fi în viață dacă nu aș fi fost eu.

- Nu ai de unde să știi.

- Ba știi. Știu de aici. Își încleștă mâinile în dreptul inimii. Nu am fost niciodată mai sigură de ceva ca de asta.

Tony și-ar fi dorit să o ia în brațe și să o consoleze, să o asigure că totul va fi bine, dar știa în mod sigur că ea nu va accepta să o aline. Se temea că nu o să mai accepte niciodată nimic din partea lui.

- Trebuie să-ți continui viața. Trebuie ca noi să ne continuăm viața.

- Noi? spuse ea mâniașă. Nu există nici un *noi!* *Noi* este un paravan, o înșelătorie la fel de mare ca... ca Gordon!

- Sunt soțul tău.

- Și Charles a fost soțul meu. Și a fost prietenul tău. Ea își strânse pumnii și respiră adânc, înfrigurată. În cele din urmă îl privi în ochi. Inima lui se strânse și îngheță. Vocea ei era deliberat calmă, iar privirea îi era glacială. Este aproape ziuă. Doresc ca tu și banda ta de spioni, sau agenți, sau complici, sau cum vrei să le spui, să părăsiți casa mea până la răsăritul soarelui.

El îi căută privirea.

- Și dacă refuz să plec?

Ea ridică din umeri.

- Atunci voi pleca eu.

- Înțeleg, spuse el încet. Pentru cât timp?

- Nu vreau să te mai văd vreodată. Vocea și privirea ei erau ferme. Ochii ei albaștri nu trădau nici o urmă de emoție. Vreau să dispari din viața mea.

- Deocamdată o să plec, dar ești soția mea, ești sufletul meu și nu renunț la tine.

- Nu ai de ales.

- Poate că nu în această clipă. Vocea lui era la fel de calmă ca a ei. Înțeleg că îți trebuie timp să accepți ce s-a întâmplat, dar te previn, Delia, chiar dacă mi-ar lua tot restul vieții, o să te recâștig. Nu lăsa ca disperarea din sufletul lui să i se citească în voce. Am spus că te voi iubi întotdeauna.

- Ai mai spus o mulțime de lucruri neadevărate, replică, prăbușindu-se pe scaunul din spatele biroului.

Vocea ei avea un ton obosit.

- Nimic din ceea ce simt pentru tine nu a fost minciună. Îl cuprinse o mânie izvorâtă din frică. Cu un gest hotărât își propti palmele pe birou și se aplecă spre ea. Și să-ți fie clar un lucru, Lady St. Stephens, am dezvăluit mai multe despre mine când mă dădeam drept Gordon decât am dezvăluit vreodată cuiva. Când mă dădeam drept altcineva am fost mai sincer cu tine decât cu oricine. Nu m-am prefăcut că sunt prietenul tău, *am fost* prietenul tău, iar în viața mea nu au existat mulți pe care să îi pot numi prieteni. Și ca prieten al tău m-am îndrăgostit de tine. Nu voi sacrifica această iubire din cauza acțiunilor pe care le-am întreprins pentru ca tu să fii în siguranță. Acțiuni prin care de fapt mi-am slujit țara. Nu a fost intenția mea să mă îndrăgostesc de tine, dar odată ce-am făcut-o, am făcut tot ce mi-a stat în puteri să nu ți se întâmple nimic rău. Am sperat că nu vei afla nimic din toate acestea.

- Nici măcar despre Charles?

- Până în această noapte nu am știut nici cine l-a ucis și nici pentru ce. Dar răspunsul este da, dacă aș fi știut ți-aș fi ascuns.

- Și dacă ai fi cunoscut sentimentele lui pentru mine? Mi-ai fi spus?

El o privi drept în ochi.

- Nu.

- Înțeleg.

Vocea ei glacială îi îngheță sufletul.

- Lucrurile nu s-au terminat între noi, Delia, și nu se vor sfârși niciodată. Și nu numai pentru că te iubesc. Se îndreaptă de spate. Ci pentru că și tu mă iubești. Și știi la fel de bine ca mine cât de greu este să descoperi dragostea.

Ea își împreună mâinile pe birou și privi în sus către el ca și când ar fi discutat o chestiune tot atât de lipsită de importanță ca meniul pentru cină. Ca și când s-ar fi detașat de conversație. Ca și când nu i-ar fi păsat.

- Ieși afară!

- Pentru moment.

- Pentru totdeauna.

O oră mai târziu, Tony era singurul din tot personalul rămas în casă. Delia stătea încă la biroul din bibliotecă, acolo unde o lăsase, fără să vadă nimic și fără să se clintească.

El rămase în cadrul ușii mult timp și o privi. Ea nu îi dădu nici o atenție, iar el nu știa dacă o făcea intenționat sau din alte motive. Bănuî că nici nu prea mai conta.

Tony nu mai avusese niciodată o legătură serioasă cu o femeie. În mod sigur nu mai fusese îndrăgostit. Sufletul lui nu mai fusese niciodată zdrobit, dar acum era clar că i se rupea inima pentru ea. Delia era rănită, lovită și îndurerată și nu întru totul, dar în mare parte, din pricina lui. O compătimea și habar nu avea cum să o ajute.

O să se asigure că nu rămânea singură, dar o să-i dea timp. Atât cât avea nevoie, sau poate numai atât cât putea suporta el. Între timp, o să-și preia titlul. O să învețe ceea ce era necesar pentru a administra o moșie, pentru a fi viconte și soț și chiar membru al unei familii.

Încercă să rețină fiecare trăsătură a ei, linia feței și a bărbiei, și își dădu seama că nu era necesar. Îi cunoștea deja chipul la fel de bine cum și-l cunoștea pe-al lui. O să rămână în mintea și în inima lui până când vor fi din nou împreună. Chiar dacă nu știa nimic altceva despre viitorul lui, de acest lucru era sigur. N-o să permită să fie altfel.

– Rămâi cu bine, Lady St. Stephens, doamna și soția mea, spuse el liniștit. Pentru moment.

Părăsi casa, închise ușa cu hotărâre în urma lui și jură că o să se întoarcă.

Sunetul scurt și puternic al ușii de la intrare care se închidea răsună în casă. În casa goală. Era complet singură și asta era exact ceea ce își dorea.

Delia rămase așezată pentru mult timp, copleșită, incapabilă să se miște. Înghețată, amorțită... moartă.

În cele din urmă se ridică în picioare și rătăci prin salon. Duhoarea de fum încă stăruia în încăpere, dar ea de-abia remarcă. Găsi carafa cu brandy, paharul și porni înapoi spre bibliotecă.

Peretele ars îi reținu privirea, se opri și se uită. Focul fusese stins în mod evident înainte de a face mari stricăciuni. Totuși, dacă ar mai fi durat câteva minute ar fi aprins draperiile și covorul. De aici toată încăperea ar fi fost distrusă și poate toată casa. În mod sigur era nevoie de reparații, dar ar fi putut fi mult mai rău.

Ar fi putut muri cu toții.

Alungă acest gând și se întoarce în bibliotecă. Observă în treacăt că, chiar și în lumina dimineții, totul în jurul ei părea tulbure și ireal. Foarte asemănător cu un vis în care se mișca fără să facă vreun efort conștient. Era un sentiment extrem de ciudat, ca și când toate simțurile și senzațiile s-ar fi retras sau ar fi fugit, sau ar fi evadat într-un loc sigur, protejat, foarte departe. Pe moment nu prea simțea nimic, dar știa că va simți și va fi devastator. Brandy-ul îi va amorți durerea. Oh, nu pentru mult timp și nu pentru totdeauna, dar în clipa aceea părea o idee bună.

Își turnă un pahar și luă o înghițitură. Delia pierduse numărul paharelor cu brandy pe care le băuse în această încăpere. Al serilor lungi și plăcute. Al partidelor de table...

Se prăbuși din nou în scaun și nu băgă în seamă că băutura se varsă peste marginile paharului pe degetele ei. Cu numai câteva ore înainte fusese atât de fericită. Viitorul i se întindea în față, luminos, plin de promisiuni și de bucurie. Cea mai măreață aventură a vieții ei.

Cum luaseră lucrurile o turnură atât de neașteptată? Din momentul în care îl întâlnise pe Charles, viața ei fusese o minciună. Nu dorise altceva de la ea decât să-și facă intrarea în cercul familiei ei. Numai și acest lucru era greu de acceptat. Faptul că se însurase cu ea pentru că o iubea și în cele din urmă fusese ucis din această pricină era un gând aproape de neîndurat.

Dar Tony? Devenise prietenul ei când era singură și nu avea către cine să se îndrepte. Făcea asta parte din planul lui sau era vreo întorsătură neașteptată a soartei? Știa bine că existau puține femei printre cunoștințele ei care și-ar fi petrecut serile cu un servitor în vârstă. Dacă începuse să se dea drept altcineva cu intenția de a-i deveni confident, numai norocul fusese cel care îi permisesse să reușească. Gândul acesta îi aducea o consolare mult prea mică.

Cât despre toate celelalte... nu știa ce să creadă, nu știa la ce să se gândească și habar nu avea ce să facă în acest moment.

Tony avea într-adevăr dreptate în privința unui lucru: avea nevoie de timp să-și pună ordine în gânduri. În ea se dădea o luptă între mânie, suferință, vinovăție și durere. Era furioasă pe Tony că o înșelase și supărată pe Charles pentru același lucru. Delia chiar se simțea responsabilă pentru moartea lui Charles și probabil că, într-o anumită măsură, întotdeauna se va simți așa. Și totuși, dacă el i-ar fi dezvăluit sentimentele pentru ea, poate că rezultatul final ar fi fost altul.

Charles ar fi fost viu și sănătos, iar ea ar fi fost soția lui. Și nu l-ar fi cunoscut deloc pe Tony. Își dădu seama cât de mult ar fi regretat acest lucru și o cuprinsese un val proaspăt de vinovăție.

Delia auzi cum se deschide ușa de la intrare și inima îi tresări.

Pentru moment.

Inimă trădătoare. Nu conta ce jurase Tony când ieșise pe ușă, viața ei împreună cu el se sfârșise.

– Doamne, Dumnezeu! răsuna vocea lui Cassie din hol. Murmură ceva ce Delia nu auzi și apoi își făcu apariția în ușa bibliotecii. Ce pute aici, cu toate că pagubele nu par prea mari.

Delia oftă. Ultimul lucru pe care și-l dorea în acea clipă era să-i explice totul surorii ei. De fapt, nici nu era complet sigură că putea explica totul.

– Ce cauți aici?

– Soțul tău a venit la noi și a cerut să fiu trezită. Este scandalos de devreme, să știi. A spus că a avut loc un incendiu sau așa ceva și a insistat să vin aici imediat. Cassie își scoase mânușile și se îndreptă spre Delia, apoi se opri. O privi scrutător. Arăți îngrozitor. Privirea îi căzu pe carafă și apoi se întoarse asupra Deliei. Bei la ora asta? Ce s-a întâmplat?

– Am făcut-o din nou, Cassie. Am făcut din nou o greșală îngrozitoare cu această căsătorie.

– Ce Dumnezeu vrei să spui? De necrezut, ieri erai mai fericită decât te-am văzut vreodată.

– Ieri nu aflasem ce știi acum. În ciuda hotărârii ei, ochii Deliei se umpluseră de lacrimi și vocea o trăda că e gata să plângă.

Menajera mea mi-a ucis bărbatul. M-am măritat cu majordomul meu și casa mea este plină de spioni.

Cassie făcu ochii mari.

– Poftim?

Delia își înghiți o lacrimă.

– E o poveste lungă.

Cassie își trase un scaun și se așeză pe el.

– Excelent. Am o grămadă de timp. La această oră sunt de obicei în pat.

– Și este o poveste foarte ciudată. Delia își linse brandy-ul de pe degete. Destul de complicată.

– Așa mi-am închipuit și eu.

– De fapt, chiar destul de fantezistă, spuse Delia gânditoare. Îndrăznesc să spun că nu aș fi crezut-o deloc dacă nu...

– Delia, i-o tăie Cassie. Spune-mi-o, chiar acum. Cu fiecare amănunt ciudat, fantezist sau complicat.

– Foarte bine. Delia făcu o pauză. Dar mai întâi cred că poate ar trebui să juri că n-o să spui niciodată nimic nimănui.

– De ce?

– Aș zice că la mijloc sunt interese de stat, spuse Delia solemnă. Pe deasupra, aș prefera ca restul lumii să nu știe niciodată ce proastă am fost.

– Acest lucru îl înțeleg prea bine. Și promit că n-o să dezvălui nimic din povestea ta ciudată, complicată și fantezistă.

– Mă întreb dacă ar trebui să te determin să faci un jurământ de sânge sau ceva de felul ăsta, murmură Delia, mai mult pentru sine decât pentru sora ei.

– Delia!

– Scuze.

Delia medită o clipă, trase aer adânc în piept și îi povesti totul lui Cassie, începând cu Charles și încheind cu doamna Miller și cu incendiul.

– Dumnezeule mare! Cassie se lăsă să cadă pe spate în scaunul ei și își privi fix sora, cu ochii mari de neîncredere. Cu siguranță nu e... adică, eu niciodată... ceea ce vreau să spun...

Delia împinse carafa cu brandy peste birou, spre ea.

– Pentru mine nu, mulțumesc. Una din noi trebuie să-și păstreze mintea limpede.

– Mintea mea e limpede. Delia privi fix paharul. Tony spunea că brandy-ul susține gândirea rațională și chiar luciditatea în clipe de mare tulburare. Și cred că are dreptate.

– Am știut că majordomul ăla al tău era ciudat. Cassie clătină din cap. Era ceva la el care nu-mi inspira încredere.

Delia scoase un oftat din adâncul sufletului.

– Eu am avut încredere în el.

– Da, știu. Cassie își studie sora gânditoare. Cu siguranță înțeleg pentru ce ești puțin dată peste cap.

Delia pufni.

– Puțin?

– Așa... când îl vei ierta?

– Pe Tony? Delia își înalță capul. Este o creatură mincinoasă și nu îl voi ierta în veci.

– Nu fi absurdă!

– Nu sunt deloc absurdă. M-a mințit. S-a folosit de mine. A devenit prietenul meu pretinzând că este altcineva. Cum l-aș putea ierta vreodată?

– Cum ai putea să nu-l ierți? Îl iubești. Pe deasupra – Cassie se încruntă, și Delia putu practic să vadă cum mintea surorii ei gemene lucrează – mie mi se pare că, inițial, înșelătoria nu a fost opera lui. Iar soluția găsită de el a fost să se însoare cu tine, să te ia pe sus în Italia, să-ți ofere aventurile mărețe și viața la care într-adevăr ai visat și să te facă fericită pentru tot restul zilelor. Mi-aș dori și eu să găsesc o astfel de creatură.

– Tu nu înțelegi.

– Înțeleg că doi bărbați, amândoi în serviciul coroanei, s-au îndrăgostit de tine. Și amândoi te-au luat de soție, fapt care nu a avut nimic de-a face cu munca lor. Biată, biată Delia.

– Dar Tony m-a înșelat.

Cassie o luă în râs.

– Bărbații le înșală tot timpul pe femei. De obicei, cu alte femei. Ținând cont de faptul că singura femeie amestecată în acest caz a fost o menajeră asasină care înțeleg că lucra pentru actualul tău

soț, dar nu a fost, cum să spun, *combinată* cu el dincolo de... Scutură din cap ca pentru a și-l limpezi. Este teribil de confuz, dar în această privință am dreptate, nu-i așa?

Delia bătu cu degetul în carafă în mod sugestiv.

– Lîmpede precum cristalul.

– Cred că, totuși, cel mai bine este ca una din noi să nu vadă lucrurile oarecum atât de tranșant, spuse Cassie cu umor. Detest să spun acest lucru, pentru că bănuiesc că pe moment nu îți dorești în mod deosebit să-l auzi, dar delictul de care se face vinovat St. Stephens nu mi se pare deloc atât de îngrozitor.

– Mi-am ușurat sufletul în fața lui. Am vorbit cu el despre... el. I-am cerut sfatul și i-am spus ce simt pentru el. A profitat în mod incorect de mine. Delia pufni indignată. I-am spus lucruri pe care nu i le-aș fi spus niciodată dacă aș fi știut cine era. Despre viața și sentimentele mele. Mă cunoaște la fel de bine ca tine.

– Cu atât mai bine. Odată ce această mică problemă dintre voi va fi rezolvată, nu vor mai exista secrete între voi.

– Dar... Delia privi neîncrezătoare. Cum rămâne cu Charles? În vocea ei răsună o notă de triumf. Nu-i datorez nimic?

– Absolut nimic.

– Cassie!

– Hai, Delia. Nu a refuzat să se culce cu tine, deși cu siguranță ar fi putut face acest lucru, evitând astfel căsătoria voastră și tot ce a urmat. Apoi, nu ți-a mărturisit niciodată ce simțea pentru tine; de fapt, te-a tratat ca și când aparent nu i-ar fi păsat deloc de tine. Iar tu erai cu totul pregătită să-i fii o soție bună. De fapt, nu mi-ai spus că tu credeai că dragostea o să vină cu timpul?

– S-ar putea să fi spus ceva de genul ăsta, recunosc Delia.

– Nu ai fost responsabilă pentru felul în care și-a trăit viața până te-a cunoscut pe tine și nici nu ai fost responsabilă în vreun fel pentru moartea lui.

– Și totuși...

– Nu există nici un *totuși* aici.

– Dar... Dar... Delia se ridică în picioare și își îndreptă umerii. Tony mi-a zdrobit inima. Cum oare aș putea să-l iert?

– Prostii! Cassie desființă întrebarea cu un gest al mâinii. Probabil că ți-a rănit un pic mândria. Eu însămi mă simt complet proastă pentru că nu am înțeles adevărul. Cât despre inima ta – se aplecă spre ea – chiar acum, în această clipă, ce îți provoacă cea mai mare durere?

– De fapt, chiar în clipa asta, nu sufăr prea tare, murmură Delia.

– Fii sinceră, Delia, o repezi Cassie. Ce te face să te simți mai rău acum? Ce ți-a făcut St. Stephens sau posibilitatea de a nu mai fi niciodată împreună?

Delia fusese atât de supărată și de rănită, încât nu se gândise cu adevărat la acest lucru. La ce urma să renunțe. Sau să arunce la gunoi. Sau să piardă pentru totdeauna. I se opri răsufierea.

– Cerule, i-am spus că nu vreau să-l mai văd niciodată.

– Iar el ți-a spus că era majordom, i-o întoarse Cassie ridicând din umeri.

– Poate că nu mi-a frânt inima și poate că nici eu nu am intenționat să spun cu adevărat că vreau să dispară din viața mea, rosti Delia încet. Dar sunt supărată pe el. De fapt, furioasă.

– Și ai tot dreptul să fii. Nu există nici un motiv pentru care trebuie să-l ierți astăzi și nici chiar mâine. De fapt, cred că trebuie să-l faci să sufere și să pretinzi o doză bine cuvenită de umilință din partea lui înainte de a-l reprimi.

Delia se însenină.

– Exact asta o să fac. În mod surprinzător, faptul că nu l-aș mai fi văzut niciodată nu urma decât să mă facă *pe mine* să mă simt jalnic.

Cassie încuviință din cap.

– Dacă era aici cu tine, l-ai fi putut face să se simtă mizerabil. Măcar așa, puțin, când și când. Acum, gândește-te la puterea pe care o vei avea asupra lui pentru tot restul vieții. Ori de câte ori va face ceva cât de puțin supărător, ai putea... Cassie se gândi o clipă, apoi zâmbi. Ai putea să-i spui Gordon. Nici n-ar trebui să mai faci cine știe ce în plus.

– Absolut genial! Delia ridică paharul către sora ei. Modul tău de a gândi este exact motivul pentru care tu ești sora de la care toată lumea se aștepta...

Cassie ridică din sprâncene.

– Poate că nu e așa, date fiind împrejurările... Delia oftă și își sprijini bărbia în palmă. Îl iubesc atât de mult, Cassie. Și cu excepția acestei prostii cu majordomul-spion-viconte, este cu adevărat minunat.

– Cu siguranță că ai fi putut proceda și mai rău.

– Într-adevăr, și dacă mi s-ar fi oferit ocazia probabil că așa aș fi făcut. Delia întâlnește privirea surorii ei și ambele femei zâmbiră. Cassie, trebuie să-ți spun că mă simt mult mai bine.

– Bun. Cassie se ridică în picioare. Acum, cred că primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să te trimitem din nou la culcare, pentru că arăți de parcă n-ai fi dormit niciodată.

Delia se ridică și căscă.

– Sunt extrem de obosită.

– Și extrem de rațională. Cassie își petrecu brațul peste umărul surorii ei și o conduse spre ușă. Vreau să trimit trăsura acasă cu un bilet pentru mama...

Delia gemu.

– N-o să-i spun nimic despre falși majordomi sau spioni, și nici nu o să amintesc că ți-ai dat proaspătul soț afară pe ușă. O să-i spun pur și simplu că a fost o mică problemă și toți servitorii tăi au plecat.

– Până la urmă, asta e adevărul.

– Până după-amiază ar trebui să-ți facem rost de niște servitori temporari. Iar restului familiei o să-i spunem doar că St. Stephens a fost solicitat să plece pe neașteptate. Niște probleme legate de moștenirea lui. Bănuiesc că nu vrei ca ei să afle totul.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca ei să creadă că această căsătorie este o altă greșeală, oftă Delia.

– Iar când o să te trezești, o să discutăm ce este de făcut cu salonul tău.

– Purpuriu sau crem, murmură Delia, apoi își privi sora. Cât timp, Cassie?

– Cât timp ce?

– Cât timp ar trebui să-l fac să sufere înainte de a-l reprimi?

Cassie râse.

– Cât timp suporti să stai fără el?

– O lună? Delia clătină din cap. Nu, poate doar două săptămâni. Da, asta e. Două săptămâni. Este suficient de mult ca el să sufere. Îi aruncă surorii ei un surâs viclean. Și suficient de mult și pentru mine să sufăr.

După numai o săptămână, Delia hotărî că era gata să-și ierte cu mărinimie soțul și să-l reprimească binevoitoare în viața și în patul ei.

La o zi după această decizie capitală, își dădu seama și de faptul că habar nu avea unde să-l găsească.

Capitolul 23

Două luni mai târziu

Draga mea Delia,

Vești excelente. Chiar în această dimineață am aflat că St. Stephens s-a întors la Londra și în plus am și adresa casei lui din oraș. Mai sunt și alte vești pe care ți le voi spune personal.

Trebuie să-ți spun că această informație a fost obținută prin amabilitatea fraților noștri, deși amabilitate nu este cel mai bun termen. Leo, Chris și Drew sunt turbați dacă ar fi să te iei oarecum după aparențe. Ei l-au găsit pe St. Stephens și, după cum am putut prea bine constata, și-au asumat sarcina de a-l vizita cu scopul expres de a-i aplica o corecție corporală. Mi-au spus că St. Stephens a fost asistat de un scoțian și cred că se refereau la unul dintre foștii tăi lachei. În ciuda faptului că soțul tău și prietenul lui erau în inferioritate, se pare că au făcut tot ce au putut, după cum o dovedesc fețele vinete și tumefiate ale

fraților noștri. Se pare că meciul s-a cam încheiat la egalitate după care s-a consumat o grămadă de băutură și toți cei prezenți au promis să facă tot posibilul ca să te încurajeze să-ți ierți soțul. A fost într-adevăr extrem de generos din partea fraților noștri, mai ales că ei încă nu știu exact ce ți-a făcut St. Stephens.

De aceea, bănuiesc că Leo, Chris și Drew vor readuce în discuție subiectul împăcării cu soțul tău la următoarea vizită pe care ți-o vor face. Este ciudat cât de des au făcut acest lucru în ultima vreme...

– Mă întreb când are de gând să-mi dea de veste, spuse Delia, mai mult pentru sine decât pentru sora ei.

Cassie stătea pe una din cele două canapele asortate, în stil grecesc, și își cerceta amuzată sora.

– Bănuiesc...

– Sau dacă de fapt are de gând să-mi dea de veste.

Delia se plimba prin salonul ei proaspăt renovat și redecorat în nuanțe de rubiniu și galben. Puțin ieșit din comun, dar destul de impresionant. Cassie făcuse o treabă excelentă în salon, așa cum făcuse în toate celelalte încăperi din casa Deliei. Într-adevăr, Cassie luase hotărârea să termine casa Deliei cât mai repede posibil, iar insistența ei ca Delia să fie implicată în fiecare detaliu o salvase mai mult decât probabil pe aceasta să nu o ia razna.

– Cred că el...

– Sunt două luni, Cassie. De fapt, sunt două luni și patru zile. Două luni foarte lungi și patru zile nesfârșite. Cu siguranță s-ar fi putut întoarce de mult.

Nu fusese deloc greu să afle că Tony se dusese la moșia lui de la țară, evident pentru a-și prelua îndatoririle noului său titlu. Era admirabil și în același timp îngrijorător că el își preluase cu seriozitate noile responsabilități. Delia nu-și imaginase niciodată că va părăsi în realitate Londra. Când îi spusese să iasă afară se referise numai la casa ei, nu și la orașul ei. Ținând cont de declarațiile lui de dragoste nemuritoare și de jurământul lui de a se întoarce, se așteptase la o campanie susținută din partea lui de a o recuceri. În loc să facă acest lucru, bărbatul practic dispăruse.

– Cum era să știe că e bine-venit să se întoarcă? întrebă Cassie pe un ton doar aparent relaxat. Numai dacă i-ai scris, bineînțeles.

– Știi prea bine că nu i-am scris, o repezi Delia.

Pentru că, în ultimele șase săptămâni cel puțin, Cassie o îndemnase zilnic pe sora ei să-i scrie lui Tony, arătându-i într-un mod perfect logic că acesta nu va afla niciodată că exista posibilitatea de a fi iertat dacă ea nu-i comunica. Delia refuzase categoric. Pur și simplu nu corespundea planului de a-l face să se târască în genunchi în fața ei pentru a fi reprimat. Pe deasupra, el îi datora niște nenorocite de scuze și ar fi trebuit ca el să facă prima mișcare. Ea era cea înșelată în toată această afacere. Totuși, dacă ar fi știut că o să-i ia atât de al naibii de mult...

– Și dacă s-a hotărât că pur și simplu nu merit să-și dea osteneala?

Cassie dădu ochii peste cap.

– Știi, știi, probabil că am mai amintit acest lucru, spuse Delia repede. Dar nu-mi dă pace. Chiar și tu trebuie să recunoști că tot ce este legat de întreaga noastră relație, încă de la început, a fost mai degrabă special și într-adevăr destul de ciudat, și mi-e teamă că...

– Ajunge! rosti Cassie hotărâtă.

Delia se prăbuși pe cealaltă canapea.

– Ce o să mă fac acum?

– Nu mă aventurez să ghicesc. Oricum – Cassie afișă un zâmbet scurt cu subînțeles – sunt destul de convinsă că știu ce are el de gând să facă.

Delia sări drept în picioare.

– Ce?

Cassie trase din săculețul ei de mână o bucată de hârtie împăturită.

– Asta – o flutură tentant în fața surorii ei – este de la St. Stephens.

– Pentru mine? Pentru ce Dumnezeu ți-ar trimite ție un bilet pentru mine?

Delia se întinse după bilet.

– Nu așa repede, dragă surioară. Cassie trase biletul din fața Deliei și zâmbi cu superioritate. Nu e pentru tine, e pentru mine.

– Oh? Delia se încruntă mirată. Și a fost însoțit de trandafiri?

– De data asta nu. Cassie zâmbi larg și îi dădu biletul. Totuși, poți să-l citești.

– Ce drăguț din partea ta! Delia parcurse biletul scurt. Se încruntă gânditoare. Spune că vrea să-l sfătuești în legătură cu renovarea casei lui din oraș și îți cere să-i faci o vizită în această după-amiază. Privirile li se întâlniră. Nu crezi că este destul de ciudat?

Cassie râse.

– Draga mea Delia, faptul că ești îndrăgostită și nu ești cu soțul tău ți-a tulburat în mod sigur mințile.

– În mod sigur. Delia o privea nedumerită. Pentru că nu am nici cea mai vagă idee în privința intențiilor tale.

– Este evident că omul nu este sigur cum o să-l întâmpini și dorește să discute cu mine mai întâi pentru a se lămuri în privința sentimentelor tale sau poate să-mi ceară sfatul cum ar fi cel mai bine să te abordeze.

– Chiar crezi asta? Numai ideea în sine era minunată. Dar de ce te-a ales pe tine? De-abia l-ai cunoscut. Și nu cred că ți-a plăcut în mod deosebit.

– Cine ar fi fost mai potrivit ca mine? Poate Leo? Cassie pufni disprețuitoare. Chiar și un om care și-a pierdut complet mințile ar fi mai inteligent de atât. Și nu mi-a displicut. De-abia îl cunosc; pur și simplu n-am fost excesiv de încântată de legătura voastră. Cassie ridică din umeri neputincioasă. Totuși, tu îl iubești, iar tot ce a făcut arată că și el te iubește. Pe deasupra, găsesc destul de înduioșător faptul că el speră să afle de la mine cum să-ți reintre în grații.

– E înduioșător, nu-i așa?

Delia se uită fix la semnătura lui de pe bilet, scrisă cu mână fermă, sigură și puternică. Dacă își dăduse seama măcar de un lucru în ultimele două luni fără el era cât de mult îi lipsea și cât de goală era viața fără el.

– Dorești să-i spun ceva în mod deosebit?

– Nu sunt prea sigură că doresc să-i spun ceva, răspunse gânditoare Delia. Dar sunt o serie de lucruri pe care aş vrea să le aflu.

– Foarte bine. Ce să-l întreb?

– Dragă surioară, tu n-o să-l întrebi nimic.

Cassie făcu ochii mari o clipă, apoi zâmbi.

– Înţeleg.

– Ştiam eu. Zâmbetul Deliei fu identic cu cel al surorii ei. Tony se folosea de *Gordon* pentru a afla ce simţeam pentru el. Mi se pare cinstit să folosesc aceeaşi strategie.

Tony privi poate pentru a cincisprezecea oară în ultimul sfert de oră spre ceasul încastrat în bronz, excesiv de ornamentat, de pe şemineu. Undeva în subconştient, îşi dădu seama încă o dată că ceasul şi aproape toate obiectele din casa aceea nu erau pe placul lui. Bineînţeles că ar fi fost pe placul lui odată ce ar fi avut un dormitor albastru care să se asorteze cu ochii albaştri ai stăpânei.

Odată ce ar fi avut stăpână.

Domnişoara Effington era primul pas în direcţia asta şi singura modalitate care îi trecuse prin cap pentru a se apropia de Delia. Şi-ar fi dorit să fi bătut pur şi simplu la uşa Deliei, dar habar nu avea dacă atitudinea ei faţă de el se mai îndulcise. Trecuseră două luni interminabile de când n-o mai văzuse, dar dacă ar fi fost necesare încă două luni şi încă două după aceea şi așa mai departe pentru tot restul vieţii, în mod categoric tot nu ar fi renunţat.

Oricum, unde era domnişoara Effington? O să-i onoreze invitaţia şi o să-şi facă apariţia? Şi dacă o va face, o să aibă aceeaşi atitudine ca a fraţilor ei?

Tony îşi frecă cu băgare de seamă bărbia. Fraţii Deliei nu ştiau nimic despre cele întâmplate între el şi Delia. Ei ştiau numai că sora lor era supărată şi evazivă şi, dintr-un motiv oarecare, soţul ei nu era prezent. Fără să le dezvăluie cea mai mare parte din circumstanţele legate de căsătoria lor, Tony reuşise să-i convingă pe bărbaţi că plecarea nu fusese alegerea lui, ci a ei. Se înţelege de la sine că, pentru a-i convinge, strădania lui avusese nevoie de argumente atât de natură fizică, cât şi verbală, ca şi de o mare cantitate de alcool, dar rezultatul final meritase. Acum se bucura

de ajutorul fraților Deliei, chiar dacă nu era acordat cu toată inima.

Totuși acest lucru nu era nici pe departe atât de important ca sprijinul surorii Deliei. Surorii gemene a Deliei.

Ca la comandă, o auzi cum intră în hol. Împotriva voinței lui, inima i-o luă un pic razna. Cassandra Effington chiar părea sora ei.

O clipă mai târziu, Mac intră în încăpere.

– Domnule, a sosit domnișoara Effington.

Tony respiră adânc.

– Excelent.

Când Tony părăsise serviciul, Mac îl urmase. Spusese că petrecuse atâta timp cu Tony încât nu era sigur ce va face fără el. Pe deasupra, îi plăcuse destul de mult să-l ajute pe Tony să conducă gospodăria Deliei și se gândise să-și încerce mâna pe cont propriu, subliniind că în mod sigur va reuși să se descurce și să facă această treabă la fel de bine ca Tony. Nu era deosebit de clară nici adevărata poziție ocupată de Mac: era în aceeași măsură tovarăș și servitor. De fapt, ambii bărbați îl vedeau pe scoțian în principal ca al doilea om la comandă în gospodăria lui Tony, pe moșia lui și probabil la fel de bine și în viața lui.

– Domnule...

Mac ezită, cu o privire uimită pe față. Tony îl scrută.

– Ce este?

– Nu sunt prea sigur. Mac clătină gânditor din cap. Probabil că nu e nimic mai mult decât faptul că a trecut ceva timp de când nu am mai văzut-o pe domnișoara Effington. Asemănarea cu Lady St. Stephens este remarcabilă.

– Da, ei bine, să sperăm că amândouă și-au indulcit considerabil atitudinea față de mine. Poftește-o înăuntru, Mac!

Mac ieși din încăpere și o clipă mai târziu reapăru, ținând ușa deschisă pentru sora Deliei. Domnișoara Effington pătrunse în salon și lui i se tăie răsuflarea. Știa prea bine că aceasta nu era soția lui, dar asemănarea era într-adevăr remarcabilă.

– Bună ziua, milord.

Atitudinea ei era directă, dar nu neplăcută.

– Domnișoară Effington. Tony înclină capul, fără să fie absolut sigur cum să o întâmpine pe sora soției de care era separat. Îți sunt foarte recunoscător că ai fost de acord să te întâlnești cu mine.

– Nu aș fi putut rata această ocazie, zâmbi ea politicoasă arcuindu-și ușor colțurile gurii.

– Dorești un ceai? Am o bucătăreasă excelentă.

– Adevărat? Și mai – domnișoara Effington se opri pentru a-și accentua spusele – omoară și soți?

Mac se abținu să nu tușească.

– Încă nu. Tony zâmbi și îi făcu semn cu capul scoțianului. Ocupă-te de asta, Mac!

– Un ceai ar fi minunat! Dacă rănilor din război îi permit, spuse ea într-un mod foarte amabil.

– Mă descurc, domnișoară, mulțumesc că vă interesați, spuse Mac aproape pentru sine, și se grăbi să iasă din încăperea ca și când ar fi fost recunoscător că scăpa.

Domnișoara Effington aruncă priviri iscoditoare în jur.

– Cu siguranță înțeleg pentru ce ai probabil nevoie de puțin ajutor.

– Poftim? Tony se încruntă nedumerit. Știa ce dorea el? Oh, vorbești despre casă. Desigur. Este jalnic de demodată sau, în orice caz, așa mi s-a spus. Sunt aici de numai câteva zile și nu i-am dat prea multă atenție.

Ea ridică mirată din sprâncene.

– În mod evident, chiar și eu pot vedea... Dădu drumul unui oftat resemnat. Cred că m-ai prins, domnișoară Effington.

– Nici nu era prea greu, milord, spuse ea blând, aruncă o privire dezaprobatore către canapeaua uzată, apoi se așeză precaută pe marginea ei. Bănuiesc că nu renovarea te-a preocupat în cel mai înalt grad în aceste zile.

– Nu. Se așeză și el pe un scaun din apropiere și se aplecă în față. Sora dumitale m-a preocupat în cel mai înalt grad. În fiecare oră din fiecare zi și în fiecare minut din fiecare noapte. Mă consider un om inteligent, dar habar n-am cum să o abordez și nici dacă în clipa de față dorește măcar să mă vadă. Sări în picioare

și se plimbă prin fața ei. Doamne, Dumnezeule, domnișoară Effington, au trecut două luni lungi și afurisite și patru blestemate de zile. Nu pot dormi, nu pot mânca, nu mă pot concentra, nu mă pot gândi la nimic altceva decât la ea. Și am o grămadă de lucruri la care să mă gândesc în clipa de față.

– La meseria de spion, poate? spuse ea amabilă.

– *Agent* este termenul preferabil, răspunse el fără să se gândească, apoi o privi scrutător. Știi?

Ea dădu afirmativ din cap.

Ar fi trebuit să-și dea seama că Delia îi povestise ceea ce se petrecuse din clipa în care amintise de menajera ucigașă.

– Ți-a povestit tot?

– Chiar și detaliile îngrozitoare.

Vocea domnișoarei Effington era impasibilă, dar în mod evident își reținea un zâmbet. Fără îndoială că femeia era încântată de stânjeneala lui. Ochii ei albaștri licăreau de veselie. *Ochii Deliei*. Își scoase din minte acest gând.

– Cred că înțelegi caracterul confidențial al tuturor acestor lucruri?

Ochii ei se lărgiră de indignare.

– Dar *dumneata* înțelegi că nici eu și nici altcineva din familia mea nu ar face niciodată ceva care să lezeze interesele Coroanei?

– Desigur, eu numai...

– Și mai cred că dezvăluirea comediei erorilor care s-a desfășurat în casa mea – a surorii mele – intră în mod sigur în acea categorie.

– Poate că nu a fost cel mai bun moment al nostru. Cu toate acestea, intențiile noastre...

– Intențiile? pufni ea într-o manieră total nepotrivită unei doamne.

El se stăpâni să nu-i dea o replică tăioasă. La urma urmei, dorea ca această femeie să fie de partea lui.

– Iartă-mă, domnișoară Effington. Tony își trecu mâna prin păr. Bineînțeles că ai dreptate. Totul a fost un dezastru, de la început până la sfârșit. Imprudent, prost planificat și în multe privințe aproape nebunesc. Sunt de acord cu toate aceste lucruri.

Și mai trebuie să recunosc că-mi este foarte greu și că regret cea mai mare parte a acestor lucruri.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Cum e posibil să spuneți așa ceva?

– Pentru că este adevărat. Se așeză și o privi ferm în ochi. Într-adevăr, scopul meu inițial a fost în principal să o apăr pe Delia jucând rolul majordomului ei, dar în acest timp am devenit și prietenul ei. Iar ea a devenit prietena mea.

– Dar totul era o minciună.

– Poate unele detalii, dar nu sentimentele și emoțiile, ca să spunem așa. Se strădui să-și găsească vorbele potrivite. În unele discuții ale noastre am spus mai multe adevăruri – cel puțin eu – decât am spus oricui altcuiva. Poate că nu are nici un sens. Nici măcar eu nu pot spune că înțeleg. În privința surorii dumitale... Clătină din cap. A fost deschisă, onestă și atentă. M-am îndrăgostit de ea tocmai în acele momente petrecute împreună jucând table, discutând despre probleme importante sau fără nici o semnificație. Atunci când mă prefăceam a fi altcineva, ca servitor al ei, am văzut-o în adevărata ei lumină. Și atunci mi-a cucerit inima. Nu, domnișoară Effington. Clătină din cap. Indiferent cum ți s-ar părea dumitale, nu pot să regret acest lucru. Și nici nu regret că o iubesc. Totuși, îmi pare teribil de rău pentru durerea pe care i-am provocat-o, și-ți promit că o să-mi petrec tot restul vieții încercând să îndrept acest lucru.

– O să faci asta? întrebă ea blând.

– Ai cuvântul meu. O privi direct în ochi. Domnișoară Effington, o să mă ajuți?

– Milord, eu... Își înalță capul. Mă tem că trebuie să-ți mărturisesc ceva...

– Ceaiul! Mac intră în încăpere purtând o tavă cu diferite chestii care însoțeau ceaiul și cu o expresie hotărâtă pe față. Puse tava jos atât de viguros încât ceștile zăngăniră și se aplecă spre Tony, coborând vocea în mod confidențial: Domnule, trebuie să vă vorbesc.

– Nu acum. Tony își îndreptă din nou atenția spre domnișoara Effington. Spuneai...

– Domnule! Vocca lui Mac părea de două ori mai puternică decât ar fi fost necesar. Poate că domnișoara Effington ar dori să toarne în cești?

– Bineînțeles. Tony îi adresează un zâmbet. Dacă ești atât de amabilă.

Domnișoara Effington fu gata să întindă mâna, apoi se opri.

– Aș prefera mai degrabă să n-o fac, dacă nu te deranjează. Cred că sunt un pic cam neîndemânatică astăzi.

Buzele lui Mac se arcuiră într-un zâmbet ușor de triumf. Pentru ce Dumnezeu se simțea atât de satisfăcut de sine?

Mac îi oferi o ceașcă domnișoarei Effington și privirile li se întâlniră. Zâmbetul scoțianului se lărgi și mai mult. Domnișoara Effington nu părea absolut deloc agitată. Totul era extrem de ciudat, ca și când cei doi ar fi împărtășit un secret pe care Tony nu îl cunoștea.

– Ceașca dumneavoastră, domnule.

Mac îi dădu ceașca brusc, și Tony ar fi putut jura că omul o făcuse intenționat. Lichidul fierbinte îl împrășcă pe Tony.

– Au!

Tony sări în picioare, iar rezultatul fu că restul de ceai i se vărsă pe pieptul cămășii, pe haine și pe podea.

– Dumnezeule! sări domnișoara Effington. Ai pățit ceva?

– La naiba, omule, ce faci aici? spuse Tony holbându-se la Mac.

– Îmi pare rău, domnule.

Tonul lui Mac era spăsit, dar era clar că încerca să nu zâmbească. Tony luă un șervet de pe tavă și își frecă neîndemânatic petele umede de pe haine.

– Este în regulă. Domnișoara Effington îi smulse șervetul. Lasă-mă pe mine! Tu, MacPherson, du-te și adu ceva să curățăm mizeria de pe jos.

Se apucă să tamponeze petele de lichid de pe pieptul lui Tony.

– Domnișoară Effington, chiar nu este nevoie.

Oh, dar treaba mergea în mod sigur bine. Pe deasupra apăsa și un pic mai tare decât era necesar. Privi în jos către ea și i se tăie respirația. Tony aruncă o privire rapidă peste capul ei. Mac zăbovea în cadrul ușii, cu un zâmbet superior așternut pe față.

Tony înclină din cap aproape imperceptibil și își înăbuși și el un zâmbet.

– Domnișoară Effington. Ți strivi mâna pe pieptul lui. *Mâna ei dreaptă.* Ți prinse privirea. Nu am băgat niciodată de seamă cât de bine semeni cu sora dumitale.

– Păi, sunt câteva deosebiri, spuse ea nu tocmai în largul ei și încercă să își tragă mâna.

El refuză să-i dea drumul.

– Nu se văd. De fapt, sunt ne semnificative. Ai părul ca al ei. Ochii ca ai ei. O prinse brusc în brațe. Te potrivești în brațele mele la fel de bine ca ea.

– Milord, dă-mi drumul imediat!

– Nu pot. Lipsa ei m-a făcut să înnebunesc. Iar dumneata îi semeni atât de mult... Privirea îi căzu pe buzele ei. Mă întreb dacă și buzele dumitale au același gust ca ale ei?

Ea găfăia.

– N-ai îndrăzni.

– Oh, ba da, aș îndrăzni.

– Dumneata... Dumneata... Mă tem că mă pui într-o situație delicată.

– Sper din toată inima.

– Milord, eu sunt...

– Domnișoară Effington, o să te sărut și o să mă săruți la rândul dumitale. O strânse și mai tare în brațe și se aplecă să-i sărute gâtul. Dacă nu preferi să ne jucăm de-a brigandul și...

Ea rămase nemișcată.

– ... și prințesa fugară.

Delia își ținu respirația pentru o clipă, apoi oftă.

– Ești un bărbat foarte, foarte viclean, St. Stephens.

– Tu m-ai făcut să fiu viclean.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spuse ea repede.

– De ce? murmură el cu buzele pe pielea ei caldă și mătăsoasă.

Nu ești bună la așa ceva.

– Asta o să-ți placă. Delia respiră adânc. M-am hotărât să te iert oarecum.

El se trase înapoi și o privi insistent în ochii ei albaștri care îi bântuiseră zilele și nopțile.

– Oarecum?

– Păi, cu siguranță nu intenționez să te las să uiți pentru totdeauna tot ce s-a întâmplat. Își înalță capul în modul acela în care o făcea atunci când credea că are toată lumea la picioare. Sau în clipa asta, poate doar viitorul. O să-mi rămână tot timpul în amintire și o să mă folosesc de acest lucru pentru a obține orice doresc de la tine până în ziua morții mele.

– Înțeleg. Spui că o să mă faci să plătesc pentru păcatele mele câte zile voi mai avea.

– Indiscutabil, aprobă ea cu fermitate din cap.

El tăcu o clipă, apoi făcu și el un gest de aprobare din cap.

– Cred că merită.

– Ai fost un bătrân fermecător. Își petrecu brațele pe după gâtul lui și îi zâmbi făcând să-i apară gropița din obrazul drept. Dar ai fost un majordom groaznic, să știi.

– Iar tu, iubirea mea, ai fost cea mai necuviincioasă văduvă.

– Ești încă spion?

– Agent, spuse el. Nu. Doar viconte. Și am o nevoie disperată de o vicontesă.

– Păcat, spuse ea cu un zâmbet larg.

– De ce?

– Păi... Oftă cu un regret exagerat. N-am avut șansa să devin o femeie experimentată. Și ultima dată când m-am culcat cu un spion, m-am trezit cu casa în flăcări. Asta chiar a fost o aventură.

El râse.

– Măreață?

– Oh, absolut sigur măreață. Îl privi în ochi și deveni serioasă. Mi-ai lipsit mai mult decât îți pot spune. Și indiferent de ceea ce ne-a adus până aici, nici eu nu regret prea multe pentru că m-a făcut să te descopăr pe tine. Pe noi. Și o fericire care bănuiesc că va fi cea mai măreață aventură dintre toate.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Am...

Clătină din cap. Nu fusese niciodată prea bun la mânuitul vorbelor, iar cuvintele îl trădau în clipa de față. Ea râse cu o bucurie la fel de mare ca a lui.

– Înțeleg că te-am pus într-o situație delicată.

– Și mă tem că o să faci acest lucru pentru tot restul vieții mele.

El o trase mai aproape, se aplecă să o sărute și fu conștient că ea va avea întotdeauna un ascendent asupra lui. Și mai știu la fel de bine că ea era dragostea lui, viața lui, iar de acum înainte va fi pentru el, și numai pentru el, singura femeie care va conta.